Autoarea bestseller-ului
"NĂSCUT CALDER"

JANET DAILEY

SERIA CALDER SAGA

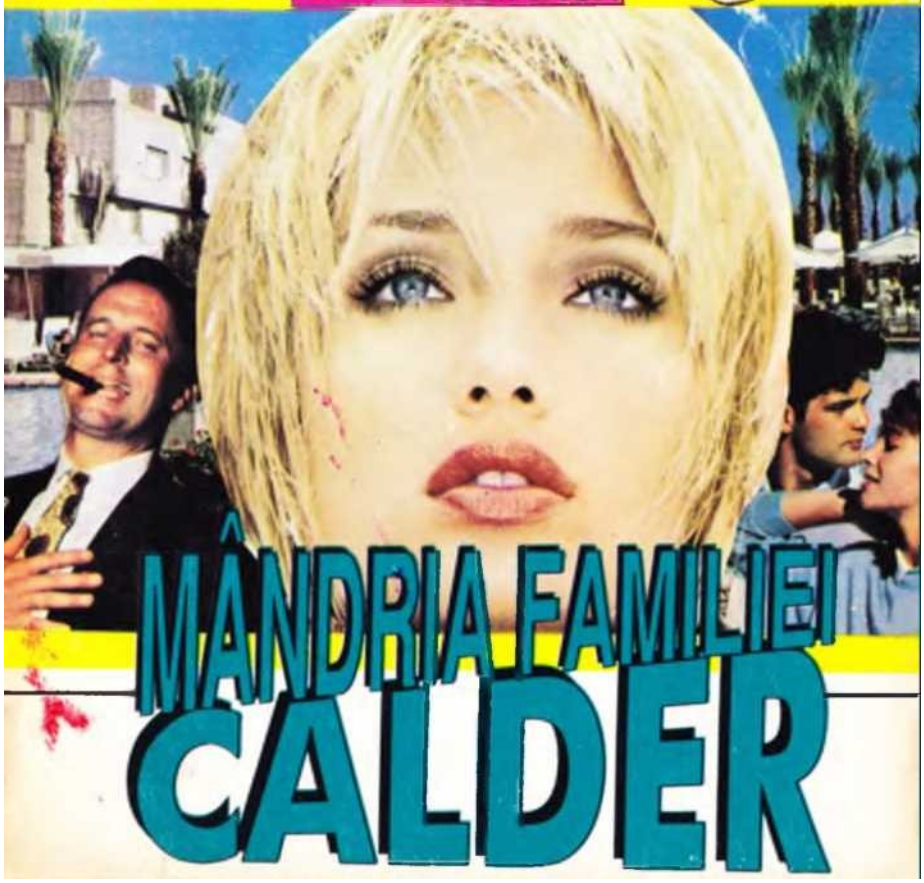

MÂNDRIA FAMILIEI CALDER

MANDRIA FAMILIEI CALDER
Traducere de Ela Scorcealov
Editura COLOSSEUM 2000 1994 Bucureşti

Editor Nataşa Neţoiu
Consilier editorial Mihaela Ştefan
Doina Boeriu
Redactor Mona Constantin

ISBN 973-96744-7-9

This Calder Range
by Janet Dailey.

Partea I

CAPITOLUL I

Sub un cer senin, câmpiile. Montanei se întindeau până hăt-departe la orizont, ca o mare ondulată de iarbă. Această întindere uriaşă era întreruptă pe alocuri de movile singuratice şi vâlcele rătăcite. Imensitatea sa făcea ca omul mic şă fie şi mai mic, iar pe cel mare rege.

Acolo unde odinioară hălăduise bizonul cu coamă lăţoasă, păştea acum într-o vâlcea o cireadă de şase sute de vite roşii, din rasa Hereford. Ţinute pe loc de un grup de călăreţi care le încercuise, vitele mugeau arătându-şi nemulţumirea. În învălmăşeala derutantă cowboyii, lucrând în perechi, îşi mânau caii spre cireadă pentru a tria încet şi metodic vitele necorespunzătoare–vacile slabe, cele cu viţei slabi din primăvară şi juncanii care scăpaseră întâmplător în ultima strângere a vitelor din toamnă.

Webb Calder îşi îndreptă roibul ţintat spre vita care trebuia separată de cireadă, apoi se aşeză mai bine în şa, lăsând calul să-şi facă treaba singur. Armăsarul avea culoarea pisicii sălbatice, de la care-şi luase numele–Cougar. În momentul în care vaca fu izolată, roibul îi împiedică orice încercare de a se alătura din nou cirezii–lăsându-se jos, răsucindu-se şi sărind cu iuţeala unei pisici.

Pentru bărbatul înalt în şa, sprintenul armăsar era o sursă de mândrie. Alesese calul dintr-un grup de mânji sălbatici. Îl dresase personal, transformând animalul în cel mai bun cal pentru vite din întreg ţinutul. Webb Calder nu se lăuda niciodată cu asta, şi orice compliment era întâmpinat cu replica degajată şi indiferentă: „Roibul este bun".

Era de părere că dacă eşti cel mai bun, nu este cazul să o spui nimănui–iar dacă nu eşti, e cu atât mai bine să-ţi ţii gura. El se călăuzea după acest principiu şi se aştepta ca şi cei din jur să facă la fel.

După ce separă, cu ajutorul calului, vaca din cireadă, cowboyii se apropiară dinspre flancuri pentru a împinge animalul dincolo de buza văii, unde erau adunate vitele rănite şi cele slabe. Alţi doi călăreţi îi luară locul pentru a se ocupa de cireadă.

Webb se întoarse călare în vale alături de Nate Moore. Călăreţul deşirat şi bronzat de soare era unul dintre acei câţiva cowboy care aveau rădăcinile înfipte adânc în pământul Montanei, la fel ca Webb Calder. Totuşi, un atribut invizibil îl desemna pe Webb Calder drept proprietarul vitelor.

Fiindcă acesta era pământ Calder–cât puteai vedea către sud cu ochii, şi chiar mai mult, întinzându-se dincolo de orizont. Toate animalele, cu excepţia vitelor rătăcite de pe la micile ferme învecinate din nord, purtau marca Trei C, a Companiei Calder Cattle. Era moştenirea lăsată de primul Calder care plecase din Texas şi-şi mânase cireada în 1878 pentru a găsi păşuni libere. Acest înaintaş, Chase Benteen Calder, clădise un imperiu care se întindea pe aproape şase sute de mile pătrate. Îl păzise contra bandelor războinice de indieni renegaţi, contra coloniştilor şi a fermierilor vecini invidioşi. Plătise pentru el cu sânge Calder, îl hrănise cu sudoare şi cu oasele vitelor ucise de secetă, şi îngropase morţii Calder sub iarba Montanei.

Din zecile de cowboy care veniseră odată cu Chase Benteen Calder, majoritatea se risipiseră care încotro, dar câţiva rămăseseră să-şi clădească o viaţă nouă pe acest pământ aspru. Aceşti oameni formaseră nucleul grupului de predecesori ai lui Nate Moore, Ruth-nevasta lui Virg Haskell-Slim Trumbo, Ike Willis, şi alţi câţiva născuţi şi crescuţi pe teritoriul fermei Calder, ca şi Webb. Loialitatea era un lucru sădit adânc, înfipt puternic în sufletele lor, la fel de sigur ca şi cum ar fi fost însemnaţi şi ei cu marca Trei C.

Acest fir de continuitate străbătea fiecare, generaţie, legându-i împreună. Cei mai bătrâni lăsau, până la urmă, locul sângelui tânăr, aducând schimbări, însă fără a-şi schimba simţămintele.

Ajuns pe locul cel mai înalt al câmpiei neîmblânzite, Webb trase hăţurile calului. Era satisfăcut urmărind scena din faţa lui–echipa de lucru acţionând eficient, cu precizie bine unsă. Cel mai mult îi plăcea când putea fi printre ei. Deşi se afla acolo din necesitate, el fiind cel ce decidea care animale trebuie să fie scoase din cireadă, de fapt participa la această acţiune din pură plăcere.

Presiunile şi responsabilităţile erau enorme şi nesfârşite pentru cineva care deţinea o proprietate atât de mare ca a lui. Negustorii de vite mai noi comentau adeseori dimensiunile ei, şi lui Webb îi făcea plăcere să glumească sec: „îţi trebuie o bucată mare de pământ ca să se potrivească sub un cer Calder". Nu ştia pe unde se clasa printre alte ferme mari din ţară, dacă era prima, a doua, a treia, sau undeva jos pe listă. Dacă-i întreba cineva, n-ar fi putut răspunde şi nu-i păsa atât de mult cât să se intereseze şi să afle. Singurul lucru care-l interesa era s-o facă prosperă şi s-o păstreze intactă pentru fiul lui.

Responsabilitatea era mare, dar tot aşa era şi puterea pe care o deţinea. Webb Calder se considera un om cinstit. Erau unii care ar fi zis că este exigent, şi alţii care ar fi pretins că stăpânea cu o mână de fier. Resentimentele născute din invidie şi gelozie îl făcuseră obiectul urii pentru câţiva. În ceea ce-l privea, Webb Calder nu ridicase niciodată mâna asupra cuiva fără motiv. Când o făcea, era rapid şi cu un scop. Nehotărârea putea duce o gospodărie de mărimea fermei Trei C, la

dezastru.

Era unul din lucrurile pe care i le explicase şi fiului său, Chase Calder, numit astfel după înaintaşul lor texan. Conducerea unei ferme însemna mai mult decât ţinerea socotelilor, creşterea vitelor şi mersul la bancă. Dar cum poţi învăţa pe cineva să devină conducător, să ştie să se descurce cu oamenii?

Înainte ca Chase să fi făcut primul pas, Webb îl pusese în şa pe o iapă bătrână şi liniştită, şi-l luase la prima plimbare călare. Când avea cinci ani a mers la prima strângere a vitelor, legat în şa ca să nu cadă dacă adormea.

Caii şi vitele făceau parte din viaţa lui. Chase învăţase aceste lucruri prin osmoză, absorbindu-le inconştient până-i deveniseră o a doua natură.

Dar Webb vroia să-l înveţe subtilităţile comenzii. De pe vremea când băiatul îi înţelesese prima propoziţie, Webb încercase să-i introducă aceste lucruri în cap, formându-l şi modelându-l pe Chase astfel încât să fie capabil să preia ferma într-o zi. Îl prevenise pe Chase că, în calitate de fiu al său, va trebui să muncească mai mult, să fie mai deştept şi să se lupte mai dur decât toţi ceilalţi. Webb nu-i va acorda nici un favor, nu-i va face nici o concesie vreodată lui Chase doar pentru că era un Calder. Nu avea să se bucure de privilegii speciale fiindcă era fiul fermierului. Ba chiar dimpotrivă. În anii adolescenţei Chase avusese parte de muncile cele mai grele, de caii cei mai nărăvaşi, şi de orele de muncă cele mai numeroase dintre toţi cei ce munceau la fermă. Dacă avea probleme trebuia să le rezolve fără ajutorul nimănui. Dacă dădea de vreun bucluc, trebuia să fie destul de bărbat ca să iasă singur din el luptând fie cu pumnii, fie cu mintea. Chase nu putea veni la tatăl său pentru ajutor. Webb îl ţinea în frâu cu severitate, însă fără a-i înfrânge personalitatea băiatului.

Deşi Webb Calder urmărea două duzini de cowboy la lucru, în mod conştient şi instinctiv ţinea un ochi aţintit şi asupra fiului său. Chase era mai înalt decât majoritatea cowboy-lor, lat în umeri şi solid la piept, totuşi cu o supleţe tinerească şi o degajare specifică celor ce călăresc mult. Soarele îi pusese un strat de bronz peste trăsăturile dure, colţuroase, specifice Calderilor. Părul şi ochii întunecaţi îl făceau să pară mai vârstnic de douăzeci şi doi de ani–nu şi când zâmbea. Atunci redevenea tânărul inocent şi fără nici o grijă. Pentru Webb, fiul lui nu-i era încă pe de-antregul cunoscut. Poate că unii considerau că îi cerea prea mult, dar el era ferm convins că lucrurile dure, grele, sunt bune pentru un bărbat.

Calul de lângă roib sforăi relaxat, făcându-l pe Webb să întoarcă privirea spre Nate Moore. Îşi răsucea o ţigară şi lipea foita cu limba. Fără să ridice privirea, vorbi:

–E un băiat bun. Ghicise la ce se gândea Webb.

–Lil ar fi fost mândră de el, rosti Webb numele fostei lui soţii şi rupse tăcerea care durase mai mult de douăzeci de ani, câţi trecuseră de la moartea ei. Timpul şterse durerea sfâşietoare a pierderii suferite. Acum, amintirea ei era o altă tradiţie.

Era ceva ce un privitor din afară n-ar fi putut înţelege–această lipsă de expresie pe care un adevărat bărbat din Vest o arăta atunci când pierdea un camarad sau o fiinţă iubită–în felul în care îşi ascundea tristeţea

adâncă. Ceea ce simţea cu adevărat era ţinut înăuntrul său. Chipul pe care îl vedeau cer din jur arăta rece şi lipsit de emoţie. Dar sub masca dură se afla o delicată sensibilitate, ascunsă vederii. Expunerea ei era o dovadă de slăbiciune. Acesta era un ţinut în care numai cei puternici supravieţuiau.

-Da, ar fi, zise Nate cu ţigara în gură şi-şi îngustă ochii din cauza rotocoalelor de fum înţepător. Expresia îi adâncea liniile crestate de soare care îi plecau de la colţurile ochilor. Fără a-şi întoarce capul, atenţia i se mută la tânărul cowboy, Buck Haskell, care călărea în aceeaşi parte a cirezii unde era Chase. Aparent fără motiv, Buck îşi răsuci calul în direcţia opusă şi-l mână spre un loc liber neacoperit de cowboy, ajungând acolo chiar în momentul în care o vacă încerca să se desprindă din cireadă. În ochii cowboy-ului mai vârstnic licări o undă de respect.

-Buckie ăsta simte vacile mai bine decât unii cowboy care au de trei ori vârsta lui, declară Nate. Şi cum iubeşte caii ăştia sălbatici. Cu cât sunt mai nărăvaşi, cu atât îi plac mai mult.

Gura lui Webb se strânse.

-Mda, dar îi cam place să sară pârleazu, uneori. Nu l-am prins niciodată, dar ştiu c-o face.

-Pe dracu! chicoti Nate. Toţi cowboyii tineri o şterg şi-şi fac de cap din când în când.

Webb admise asta cu o ridicare a sprâncenelor groase.

-Buck e un băiat plăcut, dar mă îngrijorează firea lui nestăpânită.

Cu părul blond cârlionţat, ochi albaştri şi un rânjet perpetuu, Buck era fiul lui Ruth şi al lui Virg Haskell, născut cu două zile înaintea lui Chase. Deoarece soţia lui Webb, Lillian, n-a avut lapte destul ca să-l alăpteze pe Chase, Ruth îi fusese doică. Un an şi jumătate mai târziu, după moartea lui Lilli, Ruth a început să gătească şi să aibă grijă de casa lui Webb. Aşa că Buck şi Chase crescuseră practic ca fraţii. Era firesc ca Webb să fie interesat în mod deosebit de Buck.

Ţigareta rulată cu mâna nu părăsi gura lui Nate, dar el reuşi să zâmbească.

-Ai uitat, Webb. Noi eram şi mai sălbatici când aveam douăj doi de ani.

Webb schimbă o privire piezişă cu cowboy-ul de lângă el.

-Aşa o fi.

Dinspre terenul accidentat de la nord, trei călăreţi se apropiau de punctul de adunare al cirezii. Webb îşi concentră privirea pe unul din ei; scund, subţire, cu jumătate de pas în faţa celorlalţi. Faţa lui Webb îşi pierdu expresia de dinainte, devenind tăioasă şi dură.

-Cine-i cu O'Rourke? Nu-şi luă ochii de la vecinul lui dinspre hotarul nordic, proprietar al unei bucăţele de pământ.

Nate se uită şi el, îngustându-şi ochii.

-Băiatul lui. Şi călăreţul ăla slăbănog trebuie să fie fiică-sa. Îşi retrase căldura din voce, aplatizând-o subit.

Scrutând perechea care călărea alături de Angus O'Rourke, Webb îl inspectă mai întâi pe băiatul de optsprezece ani cu păr lins, negru, care îi ieşea de sub pălărie. Băiatul se tot uita la tatăl lui, căutând vreo urmă de

îndrumare. Fata era micuţă, arătând mai degrabă ca un băieţandru. Webb îi zări părul negru, lucios, încadrându-i chipul, dar nu ar fi putut dacă era tuns scurt sau era ascuns sub pălărie. Atât cămaşa cât şi jeanşii pe care-i purta, păreau a fi rămase de la fratele ei. Amândouă erau prea lungi, făcând-o să pară şi mai slăbănoagă şi lipsită de formă. Cu excepţia genelor lungi din jurul ochilor verzi, nu era nimic în trăsăturile ei care să o distingă de un băiat. Avea pinteni la călcâiele cizmelor uzate, o pereche de mănuşi de piele crăpată pe mâini şi o jachetă nepotrivită ca mărime care-i reducea şi mai mult silueta micuţă. Vederea ei îl răni pe Webb.

–O fată n-ar trebui să facă o muncă de bărbat, mormăi el şî întoarse capul pentru a-şi înfige privirea dură în ochii lui Nate. Du-te jos şi–le băieţilor să aibă grijă cum vorbesc. Dacă aud măcar un „fir-ar să fie” cât e fata aici, dracu îi ia după ce pleacă.

Nate îşi stinse ţigara, lăsând jăraticul să cadă în manşeta jeanşilor unde se stinse. Mucul ţigării fu îndesat în buzunar şi Nate îşi îndemnă calul spre cowboyii din jurul cirezii.

Webb îl urmări plecând. Chiar dacă lumea modernă avansase în era spaţială, ca computere şi tehnologie de vârf, erau locuri în Vest în care timpul schimbase foarte puţine lucruri. Totul era mai mecanizat, dar mare parte a muncii se făcea tot de pe spinarea calului.

Vechile coduri se păstraseră. Femeile erau puţine şi tratate cu respect– până când arătau că nu-l merită. Bărbaţii îşi rezolvau singuri problemele; nu aveau nevoie de ajutorul altcuiva. Nu era greu de înţeles dacă priveau în perspectivă. In cazul fermei Trei C, trebuia să parcurgi un drum de treizeci şi cinci de mile de la şosea ca să ajungi în faţa casei principale. Un oraş de dimensiuni respectabile, cu o populaţie de peste o sută de oameni putea fi la o sută de mile, sau mai mult.

Ferma Calder avea o suprafaţă mai mare decât statul Rhode Island. Cu genul de putere pe care i-o dădea lui Webb Calder, el îşi făcea virtual propria sa lege, neavând de dat socoteală nimănui, în afara atotputernicului Dumnezeu. Cu înţelepciune, el nu încercase niciodată să-i calce în picioare pe ceilalţi, lăsând doar din când în când să-i fie simţită autoritatea. închidea ochii la familia Andersen care încerca să-şi încropească traiul pe o bucăţică de pământ de la marginea estică a proprietăţii lui. Ştia că taie un juncan sau doi în fiecare an, din cei care îi aparţineau lui Webb, dar îi lăsa în pace pentru că nu vroia să ştie că femeile şi copiii rabdă de foame. Dar Dumnezeu să-i ajute aceluia care ridica mâna împotriva domeniului Trei C.pentru propriul său câştig.

Privirea i se îngustă, cercetându-l în tăcere pe Angus O’Rourke care venea călare spre el. Omul petrecea prea mult timp visând şi găsea prea multe scuze pentru insuccesul lui. O’Rourke era un om slab, apucând întotdeauna pe calea cea mai uşoară. Nu era loc pentru astfel de oameni în ţara aceasta. Mai devreme sau mai târziu, erau înlăturaţi. Privirea dură, fixa, a lui Calder îl făcu pe Angus să nu se sirntă în largul său. Cum i-ar mai fi plăcut să-l scuipe-n ochi! Îşi umezi nervos buzele spunându-şi că va veni până la urmă vremea când nu va mai trebui să se ploconească în faţa celor ca Webb Calder. Dar promisiunea era veche şi suna surd în mintea lui. Fusese un bărbat chipeş, brunet cândva, cu o limbuţie plină de farmec, specific irlandeză, dar vârsta îşi pusese

amprenta pe trăsăturile lui iar oamenii nu mai credeau în planurile lui grandioase de viitor fiindcă auziseră prea multe în trecut care nu duseseră nicăieri.

-Dacă ne întreabă ceva, ce spunem? întrebarea şoptită pe un ton neliniştit venea de la fiul său.

Angus nu întoarse capul ca să-i răspundă.

-Nu spune nimic. Vorbesc eu.

-Tată, ţi-am spus săptămâna trecută că ar fi trebuit să fi păscut alea treizeci de vite dincolo de gard, zise fata cu calm.

-Şi eu ti-am spus că aveau nevoie de încă vreo câteva zile de iarbă bună, Maggie! Argumentul mai fusese adus în discuţie de multe ori. Vitele s-au rătăcit, asta-i tot. Şi am venit aici ca să le luăm, aşa cum facem întotdeauna.

Îşi mână calul la pas pentru a parcurge ultimii metri care-l despărţeau de Webb Calder, oprindu-se în unghi drept faţă de el. Aruncându-i unul din zâmbetele sale patentate, atinse respectuos borul pălăriei late cu un deget.

-Bună dimineaţa, domnule Calder Angus O'Rourke îşi fabricase deliberat un ton voios şi lipsit de griji.

-Angus. Bărbatul cu faţa de piatră şi ochi duri, doar dădu din cap drept răspuns la salut.

Angus fu cuprins de iritare. Era supărat pe sine că nu i se adresase lui Calder pe numele mic, ca să se pună în termeni de egalitate cu el. Omul ăsta avea un fel special de a-l face să se simtă bun de nimic, un ratat. La dracu, era şi el crescător de vite la fel cum era Calder. în mintea lui. Dar Angus îşi ascunse bine amărăciunea.

-E o zi frumoasă nu-i aşa? remarcă privind cerul senin. Dimineţile ca aceasta te fac să uiţi de iarna lungă care urmează. Ciocârliile cântă pe câmpie. Peste tot sunt flori sălbatice, şi viteluşii aceştia cu feţe albe parcă strălucesc în soare, trecură câteva secunde până ce-şi dădu seama că sporovăiala lui nu-l impresiona deloc pe Webb Calder. Din nou, Angus îşi înfrână mândria iritată şi o ascunse sub un zâmbet. Ţi-i aminteşti pe fiul meu, Cully, şi pe fiica mea, Maggie.

Webb Calder luă cunoştinţă de prezenţa băiatului cu o uşoară mişcare din cap. Băiatul cu păr negru păli sub privirea lui şi mormăi un "Mneaţa, domnule" rigid. Apoi Calder se uită la fată.

-N-ar trebui să fii la şcoală, Maggie? întrebarea lui conţinea dezaprobare.

De fapt, numele ei nu era Maggie. O chema Mary Frances Elizabeth O'Rourke, la fel ca pe mama ei care murise cu patru ani în urmă. Dar faptul că în familie erau două femei cu acelaşi nume, provoca încurcături. Cu timpul, tatăl ei începuse să-i spună Maggie, şi aşa rămăsese.

Ridică din umeri la întrebarea lui.

-Tata a avut nevoie de mine azi, explică ea.

Adevărul era că se adunaseră mai multe zile în care lipsise decât cele în care fusese la şcoală. Primăvara şi toamna, tatăl ei pretindea că are nevoie de ajutorul ei la fermă. Maggie ajunsese să-şi dea seama că era

prea leneş ca să muncească atât de mult şi de greu pe cât ar fi trebuit s-o facă singur. Ferma era într-o situaţie atât de dificilă, că nu-şi puteau permite să angajeze oameni pentru ajutor, aşa că tatăl ei profita de munca ei gratuită.

În timpul iernii, tractorul fusese stricat cam jumătate din timp, cea ce însemna că n-avuseseră cum să cureţe drumul lung de cinci mile până la şoseaua de unde putea lua autobuzul şcolii. Când trăia mama ei, înşeua caii şi îi însoţea pe Culley şi Maggie la şosea în astfel de ocazii, apoi îi aştepta împreună cu caii după amiaza, la înapoiere. Dar pentru tatăl ei era întotdeauna prea frig şi prea mare deranj.

Lui Maggie nu-i mai părea rău că ajunge rar la şcoală. Hainele îi rămăseseră mici şi nu mai avea ce purta în afară de blue jeanşii şi cămăşile vechi ale lui Culley. La cei cincisprezece, aproape şaisprezece ani ai ei, era foarte conştientă de aspectul ei. Încercase să transforme câteva din rochiile mamei sale, dar rezultatele fuseseră slabe, în cel mai fericit caz. Nici unul din colegii ei nu o lua în râs pentru felul în care se îmbrăca, dar Maggie le văzuse privirile pline de milă. Fire mândră, asta era de ajuns ca s-o îndemne să accepte scuzele găsite de tatăl său pentru ca ea să stea acasă.

Mama ei fusese neînduplecată în ceea ce privea educaţia ambilor copii. Era ceva ce Maggie îşi amintea clar, fiindcă era unul din puţinele lucruri la care femeia, altfel supusă, nu se lăsase convinsă să renunţe nici de furia soţului, nici de farmecul lui. Aşa că Maggie îşi tinea cărţile de şcoală acasă şi învăţa singură, hotărâta să nu-şi dezamăgească mama în această privinţă, aşa cum tatăl ei o dezamăgea de atâtea ori.

Dezaprobarea din ochii lui Webb Calder îi întări hotărârea de a continua să înveţe. Maggie nu-i găsea scuze tatălui ei pentru ceea ce era–un om lipsit de voinţă, plin de promisiuni goale şi vise sterpe. Toţi banii din lume nu ar face din tatăl ei bărbatul puternic care era Webb Calder. Era greu şi amar să recunoşti aşa ceva despre propriul tău tată. Şi lui Maggie îi era ciudă pe Webb Calder pentru că-i prezenta un exemplu desăvârşit a ceea ce tatăl ei nu putea fi niciodată.

Dându-şi seama că nu ajunge nicăieri cu conversaţia, Angus O'Rourke îşi întoarse privirea către cireada adunată în vale. Faţa lui era expresia cuiva pe care nu-l trage inima să părăsească o companie atât de plăcută, dar n-are încotro–are treabă de făcut.

–Ei bine, văd una sau două vaci cu marca Shamrock în cireadă. Luă hăţurile şi-şi îndreptă calul spre vite. O să-mi separ cele câteva vite rătăcite, şi o să le duc la locul lor, dincolo de gard.

–Pun un băiat să te ajute. Webb dădu să cheme unul din oamenii săi.

-Ne descurcăm, interveni Maggie. Chiar dacă erau săraci, nu însemna că n-aveau mândrie. Fusese învăţată de mama ei să nu accepte niciodată favoruri decât în cazul în care le putea returna vreodată, şi era ridicol să te gândeşti că un Calder ar avea vreodată nevoie de vreun favor din partea lor.

Mâna lui Webb Calder rămase în aer, în începutul de gest schiţat, în timp ce se uită în tăcere la tatăl ei, ca să-i confirme că nu aveau nevoie de ajutor.

–Noi trei ne putem descurca, afirmă tatăl ei pentru a-i întări spusele, deşi ar fi acceptat bucuros oferta dacă nu se băga ea.

Mâna coborî, odihnindu-se pe oblâncul şeii.

–Cum vrei, Angus.

Întorcându-şi calul, Angus îi aruncă lui Maggie o privire întunecată şi o luă spre cireadă. Ea şi Culley îl urmară. Simţind privirile cowboy-lor de la Trei C aţintite asupra lor, Maggie stătu mai dreaptă în şa, conştientă de aspectul lor general ponosit, de la haine la păturile peticite ale şeilor.

Din cealaltă parte a cirezii, Chase urmări apropierea celor trei călăreţi. Nate Moore transmisese deja ordinele bătrânului, astfel încât ştia că unul din cei trei era o femeie. Buck îşi aduse calul mai aproape de Chase.

–Cum ai putea care-i fata? Vocea joasă a lui Buck avea o notă zeflemitoare.

–Probabil că silueta mai mică. Chase lăsă un zâmbet să-i zboare peste faţă. Se pare că-i cea mai tânără.

–E tânără, de acord, încuviinţă sec Buck. Mie-mi plac femeile cu ceva mai mulţi ani şi mai multă carne pe oase. Crenshaw îmi zicea azi dimineaţă, că Jake Loman are o nouă „nepoată" blondă la bar.

–Zău? murmură Chase, conştient ca toată lumea de faptul că „nepoatele" lui Jake erau prostituate. Omul ăla are o familie mare, nu-i aşa?

Buck rânji.

–Când se termină strângerea vitelor, mergem împreună s-o vedem. S-ar putea să ştie nişte „şmecherii" noi ale meseriei.

–Încă o săptămână de stat la vaci şi o să fiu mulţumit dacă tot ce ştie noua fată sunt vechile „şmecherii", replică Chase şi-şi întoarse calul pentru a aduce înapoi o vită, reuşind s-o facă să priceapă că văcuţele bine-crescute nu-şi părăsesc cireada niciodată.

Buck se întorsese în poziţia lui dinainte, la câţiva metri în faţa lui Chase. N-avea nici un sens să încerce să reia conversaţia. Familia O'Rourke se apucase să-şi scoată vitele din cireadă, în timp ce Chase şi ceilalţi cowboy ţineau cireada adunată.

CAPITOLUL II

În timpul pauzei de prânz cowboyii îşi schimbară caii cu unii odihniţi, din cei ţinuţi în ţarcul de lângă tarabă. Chase puse şaua pe un murg cu o dungă albă pe nas, şi strânse chinga. Punând piciorul în scară şi sărind pe cal, Buck porni călare pe un murg ţintat.

–Grăbeşte-te, hoinarule. Pierdem ziua, îl admonestă Buck într-o slabă imitaţie a vorbei tărăgănate a lui John Wayne.

Chase îşi reţinu un oftat. De când se ştia, Buck râdea, glumea şi era vesel tot timpul. Nu părea să ia nimic în serios. Întorcându-şi calul împrejur, Chase porni lângă el.

–Eşti un caz disperat, Buck, declară el scuturând uşor din cap.

–Ştiu, dar nu-i aşa că-i amuzant? Rânjea atât de des, încât avea deja cute permanente pe obraji şi la colţurile ochilor. M-am tot gândit, Chase,

spuse Buck foarte sobru. N-ar fi bine să o vizităm pe „nepoata" lui Jake în acelaşi timp.

–De ce? Chase îi aruncă o privire ştiind că iar pune la cale ceva.

–După ce fetiţa se va uita o clipă doar, la faţa asta şi la trupul ăsta, o sa uite că mai eşti şi tu prin preajmă. Şi n-ar fi cinstit. Suntem practic fraţi.

–Buck, eşti tipul cel mai îngâmfat pe care-l cunosc. Colţul gurii lui Chase se ridică într-un unghi zeflemitor.

Buck îşi căpătase reputaţia de idolul femeilor, nu pe deplin nejustificată. Era ceva în zâmbetul promiţător şi în maliţiozitatea jucăuşă a ochilor săi care atrăgea femeile. Prin poveşti meşteşugite, flatare exagerată şi insistenţă neabătută, Buck învingea în cele din urmă rezistenţa oricărei femei. Nu era stilul lui Calder, deşi şi el căpăta de obicei ceea ce vroia.

Remarca îl făcu pe Buck să râdă.

–Ţi-am mai spus, Chase, că de fapt eu sunt tu şi tu eşti eu. Mama ne-a schimbat când eram mici ca să şi-l păstreze pe cel mai frumos pentru ea, îşi repetă teoria des amintită, cu un licăr poznaş în ochi.

–Chiar aşa? Chase zâmbi provocator către prietenul său. Atunci de ce tu ai părul ondulat şi ochi albaştri ca Miss Ruth, în loc să fii brunet cu ochi negri, ca mine şi ca tata?

–Fir-ar să fie, la asta nu m-am gândit! răspunse Buck râzând tare şi din toată inima.

Ropotul de copite le atrase atenţia către cireada de care se apropiau. O vacă se separase de celelalte, şi pe şold avea marca fermei Shamrock. Acum fugea spre libertate cu coada în sus. După ea era fata O'Rourke. Chase o urmări cum sili vaca să se întoarcă, apoi îşi manevră calul cu o dibăcie bărbătească şi-l răsuci pentru a împiedica vaca să fugă iarăşi.

–Fătuca asta se pricepe la călărie, remarcă Buck. Face mârţoaga aia să facă lucruri pe care nici ea nu ştia că e-n stare să le facă.

–Te-ai grăbit cu aprecierile, zise Chase văzând că vaca făcuse între timp o altă încercare de a-şi recăpăta libertatea. Când fata opri calul şi încercă să-l răsucească pe loc, murgul îşi pierdu echilibrul. Fata fu catapultată din şa în timp ce calul căzu în genunchi. Lovi tare pământul şi nu se mişcă imediat.

–Mă duc să văd dacă-i O.K. Chase dădu pinteni calului.

Încă vreo cinci sau şase cowboy văzuseră scena. Dacă ar fi fost vorba de un bărbat sau băiat, ar fi aşteptat să-l lase să se ridice singur. Dar călăreţul era o fată, aşa că era altceva.

Chase ajunse primul lângă ea, descălecă şi se duse repede la locul unde stătea întinsă pe iarbă cu fata în jos. Tocmai dădea să se ridice de jos, tremurătoare, pălăria îi stătea strâmbă, dar mai ţinea încă lasoul în mână.

–Eşti rănită? o întrebă.

–Nu.

Chase se aplecă şi o luă de mână.

–Haide sus.

Trăgând-o de jos, întinse şi cealaltă mâna ca să o ajute să se ridice în

picioare. Jacheta îi atârna descheiată. Când mâna lui se strecură înăuntru, simţi un sân moale, îmbobocit. Pentru o clipă fu uimit de forma rotunjită ascunsă de hainele supradimensionate.

Până să apuce să-şi mişte mâna, ea era în picioare.

–Ia-ţi labele murdare de pe mine! îi aruncă braţul jos. Violenţa acţiunii, ei o făcu să-şi piardă pălăria, şi coama de păr lung i se revărsă în valuri negre aproape până la talie. Ce credeai că faci?

Chase îi dădu drumul braţului.

–Îmi pare rău, domnişoară.

În timp ce se scuza, ochii îi observau schimbarea înfăţişării ei, claia de păr negru, roşeaţa din obraji şi focurile aprinse din ochii verzi şi mânioşi. Poate că scuza i-ar fi fost acceptată dacă privirea lui curioasă n-ar fi coborât spre jacheta desfăcută, încercând să vadă rotunjimea pe care o simţise.

Lasoul încolăcit era în mâna ei dreaptă.Îl ridică vrând să-l lovească, un şuvoi de insulte ţâşnindu-i de pe buze. Chase ridică braţul să se ferească şi se dădu înapoi. Dar Maggie veni dupa el, biciuindu-l cu frânghia încolăcită. El se apără cu braţele ridicate şi continuă să se retragă.

-Ţi-am mai spus că-mi pare rău, îi aminti scurt reţinându-şi furia, în timp ce se simţea ca un prost care era bătut în faţa tuturor de o fetişcana.

–L-a luat dracu pe Chase! se auzi vocea zeflemitoare a lui Buck, în timp ce ceilalţi începuseră să chicotească. După el, scumpo!

Asta puse capac. Următoarea dată când roti frânghia, Chase îi prinse încheietura trăgându-i lasoul cu cealaltă mână. Când ea încercă să-l lovească cu mâna liberă, Chase i-o prinse şi pe aceasta. Fata îşi dăduse capul pe spate şi-l fulgera din priviri, respirând întretăiat, furioasă.

–Opreşte-te, diavoliţă mică! Chase o scutură o dată tare. Dacă nu te porţi cum se cuvine, o să-ţi pun funia asta pe spinare.

Ochii ei îl provocară să încerce.

–Dă-mi funia! ordonă ea.

Căldura mâniei–sau ceva la fel de violent–îi alerga lui Chase prin vene. Nu pierdu timpul să se gândească la asta. Toţi muşchii i se încordaseră, tensiunea crescând în el şi căutând cale de scăpare.

–Maggie! Angus O'Rourke venea cu paşi mari spre ei să pună capăt incidentului. Ce Dumnezeu faci, fetiţo? Chase i-o dădu în custodie şi făcu un pas prudent deoparte. Acum să-i ceri scuze domnului Chase Calder pentru că l-ai făcut de râs în faţa tuturor, ordonă Angus.

Chase nu găsea că ultima frază ar mai fi fost necesară. Era încercarea unui om mic de a umili fiul unui mare fermier. Strânse din dinţi în timp ce fata îşi roti privirea peste grupul de spectatori, înainte de a se întoarce către el, cu o scăpărare ironică în ochi.

–Spune-i că-ţi pare rău, o îndemnă tatăl ei.

Chase ştia că fetei nu-i părea câtuşi de puţin rău, şi nici lui O'Rourke. Nu ar fi acceptat o scuză scoasă cu forţa de la ea.

–Las-o în pace, O'Rourke, mormăi el şi se duse spre calul său.

Buck descălecase şi ţinea hăţurile calului său şi-al lui Chase. I le dădu apoi lui Chase, maliţia dansându-i în ochii albaştri. Nu spuse nimic, având

grija să nu întindă şi mai mult nervii lui Calder, care de-abia îşi stăpânea furia.

În timp ce Chase încăleca, fata îi întoarse spatele şi îşi strânse părul negru, astfel încât să-i încapă sub calota înaltă a pălăriei. După ce termină cu aceasta, sări în şa şi porni alături de tatăl ei, fără a mai arunca măcar o privire în direcţia lui Chase.

–Ai pus mâna pe o pisică sălbatică, comentă Buck gândin-du-se că a trecut destul timp de la incident. Ce-a supărat-o totuşi?

–Am atins-o unde nu trebuia, replică Chase rece.

–Buck! răsună vocea tăioasă a lui Webb Calder. Îşi mână calul în mijlocul cowboy-lor. Mi-ai auzit ordinul azi dimineaţă. Fără înjurături în faţa fetei. Vei munci în picioare pentru restul zilei. Pedeapsa era severă pentru unul ca Buck, care se dădea în vânt după cai şi lasouri.

–La dracu, mi-a scăpat! protestă Buck.

–Două zile. Ţi-a scăpat din nou.

–Poftim? lui Buck nu-i venea să creadă, braţele ridicându-i-se într-un gest de nevinovăţie. Acum nu mă mai poate auzi. E departe.

-Trei zile! Asta-i pentru comentat. Webb nu dădea niciodată înapoi. Era mai dur cu cei la care ţinea mai mult. Ridicând hăţurile, începu să-şi întoarcă roibul.

Buck îşi puse mâinile-n şolduri şi scutură capul dezgustat.

–Ce dra.

Cuvântul nu mai fu terminat pentru că Webb Calder se întoarse imediat.

–Vrei să fie patru zile, Buck?

Îşi scutură pălăria neagră prăfuită şi şi-o trânti pe cap cu năduf.

-Of! Trei zile o s-o ţin numa-n rugăciuni, mormăi Buck.

Un zâmbet apăru pe expresia severă a lui Webb Calder.

–Acum ai prins ideea, Buck. Atingând cu călcâiul burta calului, plecă.

–Trei zile, bombăni Buck.

–Îti duc eu calul la ţarc. Nate Moore se aplecă să-i ia hăţurile.

Când Chase dădu să plece, Buck îi prinse căpăstrul calului ca să-l oprească.

–Pune o vorbă bună la bătrânu'. N-am făcut nimic ca să merit trei zile de alergat pe jos după vaci.

–Vorbeşte tu singur cu el. Chase ştia că n-are rost să ceară favoruri personale tatălui Său. Buck cunoştea regulile, dar întotdeauna credea că există o cale de a le ocoli.

Întorcându-se la cireadă, Chase îşi reluă locul în timp ce O'Rourke îşi termina separarea vitelor. Era o treabă anevoioasă, datorită lipsei de experienţă a calului micului fermier şi a numărului mare de vite „rătăcite". Oricare din cowboyii de la Trei C ar fi putut termina într-un timp de trei ori mai scurt, şi toţi ar fi avut poftă s-o facă, inclusiv Chase, dar fără un ordin de la tatăl lui, rămaseră în şa şi priviră. O'Rourke şi fiul său scoteau vitele, în timp ce fata le păzea pe cele adunate la o oarecare distanţă, dincolo de câmpul vizual al lui Chase, în spatele uneia din micile ridicături ale şesului cu aspect înşelător de plat. Imaginea ei îi zăbovea în minte,

tensiunea dinlăuntrul lui nefiind complet eliberată.

Fiarele de marcat erau deja încinse la foc atunci când Angus călări pentru ultima dată spre cireadă şi nu mai găsi nici o vită care să aparţină fermei Shamrock. Îi făcu semn lui Nate Moore că şi-a terminat treaba, şi ieşi din cireada fermei Trei C. Expresiile iritate ale cowboy-lor arătau că nepriceperea lui le provocase o întârziere inoportună. În minte, Angus avea scuza pregătită, că nu-şi poate permite să cumpere un cal scump antrenat special pentru această muncă, aşa cum erau caii lor. O'Rourke nu se gândi nici o clipă la lungile ore de dresaj necesare unui astfel de animal, ore pe care el nu le-ar fi pierdut încercând să îmbunătăţească priceperea cailor săi.

Angus ştia că întârzierea îi va fi de folos, aşa că se convinse singur că încetineala fusese deliberată. Dacă Webb Calder şi ai lui, erau nerăbdători să-şi continue lucrul, el avea să fie ignorat şi considerat o pacoste de care scăpaseră, în sfârşit. În timp ce se felicita în tăcere că a fost atât de inteligent, îşi propuse să nu uite să-i explice fiului său cu câtă isteţime plănuise totul.

Plăcerea lui Angus dispăru ca prin farmec în momentul în care îl văzu pe Webb Calder tăindu-i calea în timp ce se îndrepta spre vitele ţinute pe loc de Culley şi Maggie. Gâtul şi gura i se uscaseră şi simţi cum îi transpiră palmele. N-avea de ales; trebuia să treacă pe lângă el. În sinea lui, Angus îşi spuse supărat că omul n-avea nici un drept să stea acolo ca un afurisit de rege, aşteptând ca toată lumea să tremure în fata lui.

–Îmi pare rău pentru întârziere, domnule Calder. Ei poftim, iar o făcuse, îşi dădu seama Angus iritat–se umilise în faţa lui. Acum plecăm.

Webb Calder nu făcu nici un comentariu. Privirea lui cuprinse vitele Shamrock strânse în spatele lui, atrăgând deliberat atenţia asupra lor.

-Văd că sunt treizeci şi şapte de capete, plus viţeii. Cam multe s-au „rătăcit" pe iarba Calder.

Deasupra buzei lui Angus se formau broboane de sudoare, dar se sili să zâmbească.

–Ştii cum este, Calder. Vaca vede pe partea cealaltă a gardului şi găseşte o cale să treacă dincolo. Nu respectă lucruri de-astea, cum ar fi hotarele. Privirea îi devie de la ochii duri, ajungând pe iarba deasă pe care stătea. Era destulă cât să ajungă la de două ori mai multe vite decât avea Calder. Omul ar fi trebuit să-şi împartă belşugul cu cei care aveau mai puţin. Cele câteva vite ale mele nu le-au lăsat pe ale tale fără iarbă, adăugă cu ciudă.

–Eu nu-mi pasc păşunile până la rădăcină, spuse Calder tăios şi nu mai adăugă altceva, dar Angus înţelese substratul cuvintelor lui. Se zbârli la insinuarea că el nu avea grijă de pământul său, nevrând să admită că observaţia era justificată. Îţi înghit de data asta, povestea cu toate aceste vite „rătăcite". Dar ai grijă, de-acum să-ţi ţii vitele de partea ta a gardului, O'Rourke–altfel vor avea grijă oamenii mei.

Angus păli în faţa tonului ameninţător.

–Culley şi cu mine o să reparăm gardul chiar mâine dimineaţă, domnule Calder. Nu trebuie să-ţi faci nici o grijă în legătură cu asta. A fost

o iarnă grea, şi cum n-are cine să mă ajute, am fost silit să neglijez unele lucruri, dar pot să te asigur, domnule Calder, că nu vor mai fi probleme cu gardul meu.

–Ştiu că nu vor mai fi. Webb îşi roti calul şi-l mână în galop spre cireadă.

Angus îşi întoarse puţin calul pentru a-l urmări pe Calder cu privirea. Tremurul fu înlocuit de furie. Scuipă scârbit într-o parte. „Ticălos lacom se dă grozav şi puternic. Stai doar, şi-o să vezi tu", îşi înfipse pintenii în burta calului şi plecă în galop spre vitele sale.

-Ce ţi-a spus domnul Calder? întrebă Cully de cum sosi Angus.

–Doar se dădea mare. Se foi în şa, evitând ochii iscoditori ai copiilor săi. Hai să ducem vitele astea acasă, şi Maggie îşi mută privirea de la tatăl ei la călăreţul care se îndepărta şi făcu propriile sale supoziţii despre conversaţie. Plesnindu-şi coapsa cu colacul de funie, îşi porni partea ei de cireadă către est, în timp ce fratele ei se ocupa de celălalt flanc. Aveau să le întoarcă mai târziu spre nord, după ce treceau râul.

Aducerea cirezii spre casă nu cerea prea multă atenţie. Acţiunile lui Maggie erau aproape automate, lăsându-i o grămadă de timp în care să cumpănească întâmplările zilei. Incidentul cu Chase Calder îi rămăsese înfipt în minte, în parte din cauză că fusese atât de stânjenită să cadă în faţa atâtor călăreţi experimentaţi, şi în parte fiindcă îi veniseră în ajutor pentru că era fată, şi deci, după părerea lor, mai puţin capabilă să-şi poarte singură de grijă.

Dar mai ales era din cauza celor câteva clipe când mâna lui Chase Calder se apropiase din greşeală de pieptul ei. Senzaţia stranie o străbătuse ca un şoc electric–excitantă, aşa cum sunt de obicei lucrurile interzise. Mânia ei fusese rezultatul direct al accesului de panică care o cuprinsese.

Apoi, când se uitase la faţa lui şi-l văzu dându-şi seama că e femeie, fusese jignită de faptul că nu observase mai înainte. Era oare atât de insignifiantă? Ea îl văzuse de mai multe ori în ultimii doi-trei ani, când fusese în oraş pentru cumpărături. El nu se uitase niciodată la ea până atunci?

N-ar fi fost sinceră cu ea însăşi dacă n-ar fi recunoscut că îl privise cu un anumit interes. La urma urmei, era fiul unui fermier puternic. Tânăr, bogat–obiectul fanteziilor unei mulţimi de fete. Chiar dacă nu ţineai cont de cine era, Chase era foarte arătos, într-un stil specific Calderilor.

Privirea îi coborî către blue jeanşii ponosiţi pe care-i purta. N-avea să poarte întotdeauna hainele altcuiva. N-avea să trăiască felul de viaţă pe care îl cunoscuse mama ei, alături de tata. Avea să fie cineva–doamna care-şi dorise întotdeauna mama ei să fie–cineva important. Lumea avea să se abată din drum şi să vină să-i vorbească pe stradă, şi nu îşi vor mai clătina capul cu milă când trecea.

Mama ei. Fusese o femeie atât de blândă, subţire şi fragilă, îmbătrânise înainte de vreme. Maggie avea doar doisprezece ani când îi murise mama. Oficial, moartea fusese atribuită pneumonie dar Maggie ştia că mama ei muncise până la epuizare. Îşi amintea clar–muncea tot timpul;

din întunericul dimineţii până la întunericul nopţii, luptându-se întotdeauna să menţină o casă decentă pentru familia sa, totdeauna apărând eşecurile soţului şi fără să se plângă vreodată. Maggie crescuse dându-şi seama de aceste lucruri, şi-i sărea în apărare ori de câte ori tatăl ei se plângea că nu e masa pusă în clipa în care intra pe uşă. Nu-şi condamna mama pentru atitudinea ei ştearsă şi umilă; mai degrabă considera că nu avusese de ales. În Maggie nu era nimic care să aducă a umilinţă.

În ea ardea ambiţia. Nu de acel tip visător de care era cuprins tatăl ei. A ei era aprinsă şi devastatoare, făcând-o să-şi obţină o educaţie chiar dacă nu frecventa regulat şcoala, şi să-şi pună deoparte câte un bănuţ din puţinii pe care i-i dădea tatăl ei să cumpere mâncare. Într-o zi, va avea bani destui ca să plece şi nimeni nu va putea s-o oprească. Poate se va întoarce într-o bună zi, îmbrăcată într-o rochie elegantă, aşa cum vedea în revistele de modă. Ar fi fost încântată să vadă privirile de pe feţele oamenilor. Zâmbea numai gândindu-se la asta.

Vadul râului era chiar înaintea lor, către stânga. Maggie rămase în urma cirezii în timp ce îndreptară vitele spre mal, îngrămădindu-le strâns una-ntr-alta. Râul era la cota sa maximă. Dezgheţul iernii şi ploile primăverii îl făcuseră adânc până la piept, cu excepţia locurilor în care erau scobituri mai adânci. La vad, râul curgea lat şi puţin adânc; până la glezne, în mare parte a anului, şi până la coapse primăvara.

Văzându-l sclipind curat şi limpede printre plopii de pe mal, Maggie îşi aminti cât era de murdară şi transpirată. Acasă, nu mai aveau apă curentă de aproape două săptămâni, de când se stricase pompa de la fântână. Tatăl ei încercase s-o dreagă, însă fără succes. Aşa că ea cărase apa de care aveau nevoie, de la grajd, care avea drept sursă o altă fântână. Perspectiva căratului şi încălzitului unei cantităţi suficiente de apă pentru o baie, părea înfricoşătoare când se gândea la câte alte treburi avea de făcut. Iar cina nu era pregătită.

Malul râului cobora lin către apă, erodat de anii de traversare. Mânară vitele în jos pe pantă, ţinându-le adunate strâns. Cele din frunte se opriră când ajunseră la apă. Strigând şi fluierând le împinseră înainte pe cele din urmă, obligându-le pe cele din faţă să intre în apă. Traversară fără probleme, curentul fiind leneş.

Maggie rămase în urmă să călărească alături de tatăl ei. Din acest punct, mai era doar o milă până la linia de demarcaţie. Tatăl ei şi Culley puteau mâna şi singuri vitele, fără dificultate. Pentru că se trezise în zori să se ocupe de treburile casei şi muncise continuu de-atunci, Maggie simţi că are dreptul la o jumătate de oră, sau mai mult, de răgaz pentru a profita de şansa de a face o baie adevărată, în loc de a îndepărta doar cu buretele murdăria zilei.

–Tu şi Culley puteţi să vă descurcaţi de-aici încolo, spuse Maggie.

–Da’ tu un’te duci? Tatăl ei îi aruncă o privire provocatoare.

–Să înot, îi răspunse peste umăr întorcându-şi calul înapoi, către râu.

–Avem treabă! strigă el.

–Sunt sigură că o să mă aştepte treaba până ajung acasă.

–Nu te-am lăsat azi să nu mergi la şcoală, ca să înoţi în râu, strigă după

ea.

Îndepărtâdu-se, Maggie nu privi înapoi şi nu dădu nici un semn că l-ar fi auzit. Angus clătină din cap trist. Pur şi simplu n-o mai înţelegea pe fata asta–tot timpul îi răspundea obraznic şi nu-i arăta nici un respect. Era leit imaginea bitei lui soţii, Mary Frances, dar n-avea blândeţea firii ei, nici dulceaţa sa.

Dumnezeu ştie, făcuse tot ce putuse ca să-i fie un tată bun. Aveau un loc în care să doarmă şi mâncare pe masă. Îi promisese să-i cumpere toate hainele şi lucrurile drăguţe de care avea nevoie o fată. Nimic din ceea ce făcea nu era de-ajuns pentru fata asta. Era veşnic neastâmpărată; nu-i dădea o clipă de linişte.

Măcar Culley era băiat bun. Asculta întotdeauna şi înţelegea de ce lucrurile sunt aşa cum sunt. Angus ar fi vrut ca Maggie să-i semene mai mult fratelui ei. Dar Culley era băiat. Era mai uşor să te descurci cu un fiu. Un tată trebuia să-şi aleagă cuvintele cu atâta grijă faţă de o fiică. Dacă Mary Frances ar mai fi trăit, i-ar fi explicat lucrurile lui Maggie şi ar fi făcut-o să înţeleagă că nu era vina lui că erau atât de săraci. Erau oameni ca Webb Calder, aceia care nu-ţi dădeau şansa să te descurci în lumea aceasta.

CAPITOLUL III

Cu o mişcare abilă a încheieturii, Chase lăsă funia să plutească şi să se aşeze în jurul gâtului unui viţel. În lumea obişnuită a cowboy-lor, prinderea viţeilor nu necesita manevre complicate ale calului sau târârea viţelului pe pământ când ajungea la capătul funiei, aşa cum se întâmpla la rodeo. Cu puţine efecte spectaculoase, viţelul era prins şi tras pe picioare până la echipele care-l marcau şi vaccinau.

Totuşi scena era mai palpitantă şi mai plină de neprevăzut decât la un rodeo, în această arenă de pământ sălbatic, sub întinderi de cer albastru. Oamenii alergau peste tot, pe jos sau călare. Se auzeau provocări zeflemitoare, zbieretul viţeilor şi mugetul vitelor. Călăreţii se mişcau printre cei care alergau pe jos, urmărindu-şi vieţii şi aruncând lasouri. Copitele transformaseră iarba în ţărână, scoţând la iveală pământul şi ridicând un nor subţire de praf.

Scena îţi asalta simţurile, ameţind ochii care încercau să cuprindă toata acţiunea, derutând urechile care încercau să separe învălmăşeala de sunete şi atacând cu mirosuri combinate de sudoare, bălegar şi piele arsă.

Prin învălmăşeala de oameni şi animale, Chase îşi trăgea viţelul care se împotrivea Buck fu cel care veni să pună viţelul jos. Sudoarea îi făcuse dâre de noroi pe faţă. Injectând o doză de vaccin în animalul pus la pământ, un alt cowboy apăsă fierul cu marca Trei C pe şoldul viţelului. Apoi Buck slăbi, laţul şi eliberă viţelul înnebunit de durere să gonească înapoi la mama lui.

În timp ce Chase începu să-şi înfăşoare lasoul, Buck se opri să răsufle.

–Nu pot să rezist trei zile, Chase. Şi numai pentru că am zis un amărât de „dracu”. Nu-i corect. Pur şi simplu nu-i corect, insistă el.

–Viaţa e grea, Buck. Linia gurii i se curbă, micşorând ceva din duritatea ei înnăscută.

–Iată o afirmaţie profundă care vine de la moştenitorul a tot ce-i pe-aici, zise Buck zeflemitor şi porni cu un pas obosit spre un alt viţel adus la marcare.

Comentariul nu-i făcu lui Chase nici o impresie şi îşi mână caii spre cireadă. Accepta fără vreo obiecţie că imperiul Calder va fi al lui într-o zi. Crescuse ştiind asta. Nu existase nici un moment în care să se fi gândit la vreo altă posibilitate. Cineva îl strigă şi se opri. Uitându-se în jur, îl zări pe tatăl său făcându-i semn să i se alăture pe linia lui de acţiune. Îşi conduse calul într-acolo şi opri lângă calul tatălui său, împingându-şi pălăria pe ceafă.

–Ce este?

–Vreau să vii cu mine acasă în seara asta, la cină. La vaga surpriză care apăru în ochii lui Chase, tatăl lui explică: Senatorul Bulfert vine cu avionul în jurul orei cinci, la cina şi petrece noaptea cu noi, apoi pleacă la Helena, de dimineaţă. E timpul să ai prima ta experienţă despre „culisele” politicii.

–Alte lecţii? Zâmbetul lui Chase arăta amuzament pentru dăscăleala continuă pe care i-o făcea tatăl lui.

–Până acum n-ai învătat decât noţiunile de bază, îi răspunse Webb cu toata seriozitatea. Dacă vrei să conduci cu succes ferma asta cândva, mai trebuie să treci prin multe.

Când venea vorba de asta, tatăl lui n-avea nici un pic de simţ al umorului. Îndreptându-se în şa, Chase îşi trase pălăria pe frunte şi-şi şterse zâmbetul de pe faţă.

–Da, tată.

–Ştiu că-ti închipui că ferma se conduce practic singură. Webb citea gândurile din mintea fiului său. Dar când va veni vremea s-o preiei, va trebui să ai mâinile pline, pentru că unii or să încerce să ţi-o ia.

–Tot vorbeşti despre nişte persoane nedefinite, dar nu mi-ai spus niciodată cine sunt ele. Chase nu-şi putea imagina pe cineva care ar fi ameninţat să-i ia ferma: Cum ar putea?

–Asta va fi treaba ta; să descoperi care dintre prieteni sau vecini face vreo mişcare împotriva ta. Ferma aceasta pare sigură, dar este vulnerabilă deoarece este prea mare. Pe faţă i se întipări o tristeţe amară. Nimeni nu te place cu adevărat când eşti cel care conduce, fiule. Uneori, acesta este lucrul cel mai greu de înţeles. şi de acceptat.

Chase avea impresia că tatăl lui exagerează, dar nu comentă. învăţase cu mult timp în urmă că, de obicei, era mult adevăr în spusele tatălui lui, chiar dacă la început le privea cu scepticism.

–Am lăsat camioneta parcată la marginea păşunii. Nate o să, vină cu noi şi-o să ia caii. Webb îşi adună hăţurile. Hai să mergem. Să nu-l facem pe senator să aştepte.

–Îl ai pe senator în buzunar, şi ştii asta, remarcă Chase sec.

Tatăl lui doar zâmbi.

–Când ai pe cineva în buzunar, de obicei şterpeleşte.

Chicotind încet la gluma tatălui său, Chase îl urmă pentru a se întâlni cu Nate Moore pe partea apropiată a cirezii. Când Nate îl văzu pe Chase, privirea îi fugi înapoi, la Webb.

–Nu mi-ai spus că o să-mi iei un om. Cu ce ocazie? întrebă îndemnându-şi calul alături de ai lor.

–Deseară vine senatorul.

O lumină dansă în ochii lui Nate, dar expresia nu i se schimbă.

–Vine bătrânul Bullfart, hm?

–Da, vine senatorul Bulfert. Webb accentuă numele corect al senatorului, dar tonul lui nu era dezaprobator.

–Bănuiesc că merită să ai prieteni pe poziţii înalte, chiar dacă put, spuse Nate.

–Fac tot ce pot ca să stau contra vântului alături de el, aşa că nu m-ajunge mirosul, replică Webb şi-şi îndemnă calul în galop.

Atât Nate cât şi Chase îl urmară repede, ca să ţină pasul cu el, dar fără să i-o ia înainte. Era una din legile nescrise ale fermei–să nu călăreşti niciodată în faţa şefului.

La cinci mile depărtare de cireadă, plopii îşi iţeau capetele verzi la orizont, marcând cursul râului. Traseul lor era acelaşi cu cel pe care-l luase O'Rourke cu vitele lui. Trecerea micului crescător de vite era marcată de iarba călcată de copite care-şi revenea încet. Apropiin-du-se de vadul râului, Webb Calder îşi încetini calul la pas, cercetând cu privirea malul opus.

–Nate, când terminăm marcarea vitelor, vreau să laşi un om în urmă pentru a verifica gardul de la hotarul cu O'Rourke, ordonă el.

–Mă gândisem şi eu la asta, încuviinţă şeful de echipă. Mi s-a părut că s-au „rătăcit" prea multe din vacile lui, ca să fie doar un accident.

Comentariul atinse o coardă sensibilă din memoria lui Chase, ducându-l înapoi la vremea când avea doisprezece sau treisprezece ani. Îşi însoţise tatăl la strângerea de toamnă a vitelor. Cu acea ocazie, un alt fermier avusese peste o sută de vite „rătăcite" pe domeniul Calder. Între fermier şi tatăl lui se pornise o discuţie aprinsă, fermierul pretinzând că iarba era mai mult decât suficientă pentru amândoi, şi că tatăl lui ar trebui s-o împartă. Tatăl lui ordonase ca omul şi vitele să părăsească domeniul Calder şi jurase că va împuşca următorul animal care se va rătăci pe cuprinsul lui.

În acea vreme, i se păruse că omul avea, în oarecare măsură, dreptate. Era destul pentru toţi. Mai târziu, când îl întrebase pe tatăl său despre acest incident, Webb îi explicase că dacă lăsa un mic fermier să-şi aducă vitele pe terenul său, stabilea un precedent periculos, care ar fi permis tuturor celorlalţi să-i calce hotarele. Din acel moment, n-ar mai fi fost pământul lui. Odată ce trăgeai o linie, nu trebuia să dai nici un pas înapoi ca să tragi alta.

Un bărbat n-avea de ales decât între a rezista, sau a se retrage continuu.

Trecând de punctul în care urmele vitelor o luau în jos pe panta blândă către râu, îşi continuară drumul în linie dreaptă spre

marginea estică. Râul făcea un cot, curbându-se aproape de drumul lor. Când calul lui întoarse capul spre râu ciulind interesat urechile, Calder privi în aceeaşi direcţie ca să vadă ce anume atrăsese atenţia calului.

Printre copaci, văzu pe malul celălalt un cal înşeuat care era legat de un copac. Dintr-o privire, zări marca Shamrock pe crupa lui, şi trase frâiele brusc. O cută îi apăru pe frunte, căutând din ochi caii celorlalţi doi călăreţi şi motivul pentru care clanul O'Rourke se oprise aici. În loc de asta, privirea lui descoperi nişte haine ce atârnau de o creangă a unui copac prăbuşit, şi peste o clipă văzu un trup alb în râu. Silueta ieşi la suprafaţă şi Chase văzu părul lung, negru, strălucind ud în lumina soarelui. Un zâmbet rece îi apăru pe buze, un licăr de răzbunare trecându-i prin ochii negri.

Nate Moore fu primul care observă că Chase nu mai era în spatele lui. Încetinind mersul calului, se întoarse în şa să se uite înapoi.

–Vii, Chase?

–Mergeţi înainte. Vă prind din urmă. Chase le făcu un semn absent cu mâna, urmărind fata goală în apă.

–Unde te duci? Webb îşi opri calul când Chase dădu să se întoarcă. Chase se opri doar cât să răspundă.

–Să rezolv o treabă neterminată şi să egalez scorul. Zâmbetul uşor se lăţi într-un rânjet nepăsător pe faţa lui. Întorcându-şi în sfârşit calul, porni la galop spre vadul râului.

Ochii ageri ai lui Nate găsiseră deja motivul.

–Fata lui O'Rourke se scaldă în râu, goală.

Webb oftă, uşor dezgustat.

–Să furi hainele cuiva, e o zbenguială copilărească. Credeam că are mai multă minte.

Dar Nate era mai puţin critic.

–Fata asta i-a rănit mândria făcându-l să se simtă prost în faţa băieţilor. Dacă eram în locul lui, cred că aş fi vrut şi eu să-mi iau revanşa.

Prin tăcerea lui, Webb dădea de înţeles că exista o oarecare justificare pentru acţiunile fiului său. Îşi îndreptă calul spre poartă din est şi-l lasă să meargă în voia lui.

Traversând râul prin vad, Chase urmă cursul apei vreun sfert de milă spre locul unde văzuse fata. La apropierea sa, murgul ei necheză întrebător, dar fata care se bălăcea nu era conştientă de prezenţa lui. Chase călări spre buştean şi se aplecă în şa ca să ridice hainele atârnate de o creangă.

Apa era rece şi înviorătoare. Maggie descoperise că dacă se mişca tot timpul, răceala ei era suportabilă. Era un disconfort minor în comparaţie cu senzaţia plăcută pe care i-o dădea apa limpede, scânteietoare, curgându-i peste piele. De-a lungul acestei porţiuni a râului, apa era adâncă doar până la piept. Maggie îşi lăsă picioarele să atingă fundul apei şi-şi împinse părul lung şi ud pe spate, ştergându-şi apa de pe faţă.

-Ale cui or fi hainele astea? întrebarea ironică o cutremură ca un şoc electric.

Se răsuci în apă, aproape pierzându-şi echilibrul, căutând intrusul cu privirea. Chase Calder stătea aplecat în şa, ţinând în mână hainele ei. Primul şoc de stânjeneală se transformă în furie.

-Pune-le imediat acolo unde le-ai găsit şi dispari de-aici! Maggie îl

înfruntă, bătând apa cu braţele pentru a-şi păstra echilibrul.

–Sunt ale tale? Stimulă surpriza, ceea ce o înfurie şi mai tare.

–Ştii doar că sunt ale mele.

Chase le ridică să le examineze.

–Nu se poate. Sunt haine bărbăteşti, prea mari pentru o micuţă ca tine, zise el zeflemitor.

–Sunt ale mele–şi ştii asta foarte bine! Se oprise din mişcare şi apa îngheţată începea să amorţească. Trebuia să facă efort pentru a nu clănţăni din dinţi.

–Dar eu nu ştiu asta, insistă el.

–Lasă-le jos, Chase Calder! Vocea îi tremura de furie şi din cauza frigului care o invada. Pune-le jos şi pleacă de aici!

–Nu pot face aşa ceva. Făcând din haine o legăturică, Chase se întoarse pe jumătate în şa pentru a le lega în spatele calului.

Maggie îl urmărea cu panică crescândă.

–Ce faci?

–Le iau cu mine, bineînţeles, replică el sfârşind de legat hainele şi aplecându-se să ia hăţurile. E un cowboy sărman care umblă dezbrăcat pe aici. Nu putem admite asta. Trase frâiele şi-şi mână calul, îndepărtân-du-se de ea.

O cuprinse panica atunci când îşi dădu seama că el avea de gând într-adevăr să plece cu hainele ei.

–Nu! Sunt ale mele! Adu-le înapoi! Vocea îi suna alarmată, furia transformându-i-se în teamă.

Chase îşi întoarse calul stând paralel cu râul. Potcoavele tropăiau pe nisipul malului şi calul se foia neliniştit, aşteptând ca stăpânul lui să se hotărască încotro o ia.

Lumina soarelui revărsată peste apa limpede-cristal a râului, îi transforma suprafaţa în sticlă. Din şa, Chase văzu silueta albă, goală, a trupului ei sub apă–suplă, cu sânii ridicaţi. Avea instinctul normal al unui tânăr, şi perioada de primăvară a strângerii vitelor ţinea cam de mult, aşa că vederea ei îl stârni cu uşurinţă.

La început, Chase intenţionase numai să-i ia hainele şi să i le lase mai încolo, unde le putea găsi cu uşurinţă. Acum îşi schimbase în mod inconştient planul, dorind să o vadă fără ca apa să-i împiedice privirea.

–Dacă-s hainele tale, de ce nu vii să le iei? o provocă el.

Maggie irispiră adânc simţind o schimbare în aer. Ceva nou, vag ameninţător. Se scufundă ceva mai adânc în apa îngheţată.

–Nu.

–Dacă le vrei, va trebui să vii după ele.

–Nu. Refuzul ei era mai energic de această dată, dar dinţii începuseră să-i clănţăne din cauza frigului care o amorţise. Îşi mişcă braţele în apă, încercând să-şi menţină sângele în circulaţie. Lasă hainele acolo unde le-ai găsit, insistă cu o voce tremurătoare.

–Imposibil. Scutură scurt din cap şi se foi în şa căutân-du-şi parcă o poziţie mai confortabilă. Aştept până ieşi din apă ca să ţi le iei singură.

–Nu ies cât timp eşti tu aici, îi ripostă Maggie.

–Nu plec până nu ieşi. Chase vedea că tremură şi bănui că apa era

îngheţată. O să îngheţi în râul ăsta. Mai bine ai ieşi până să te-nvineţeşti.

–Mai bine îngheţ şi mor, decât să pun piciorul pe mal, cu tine acolo! Un fel de furie neputincioasă străbătea prin vocea ei.

–Nebună mică! Chase văzu expresia de catâr încăpăţânat de pe faţa ei, şi strânse din dinţi. Se dorea stăpân pe situaţie şi nu putea da înapoi. În acest caz, va trebui să vin să te iau.

Ochii ei mari erau plini ce panică.

–N-o să-ndrăzneşti. Dar era îndoială în vocea tremurătoare.

–Nu? Ridică o sprânceană şi întinse mâna după colacul de frânghie legat de şa.

Imediat calul deveni alert. Lasoul însemna felul de muncă pe care-l înţelegea şi-i plăcea. Când stăpânul său îl îndreptă către silueta din apă, ciuli urechile curios apoi şi le mişcă înainte şi înapoi, nesigur că fata era într-adevăr ţinta.

Scuturând bucla, Chase îşi mână calul în apă, ignorând nechezatul lui uşor mirat. Bucla frânghiei atârna pe partea dreaptă, liberă, gata să intre în acţiune când venea vremea.

Timp de câteva clipe Maggie îl urmări venind mai aproape, refuzând să creadă că el va da curs ameninţării. Apoi încercă să înoate, ca să se îndepărteze de el. Chase dădu pinteni calului trimiţându-l în apă, s-o întoarcă înapoi. Râul îi trecea de cizme, şi acum îşi dădea seama că era mai rece decât crezuse.

Cum ea încerca să schimbe direcţia şi să scape din nou de el, singura ţintă sigură pe care âr fi avut-o frânghia lui ar fi fost capul. La această adâncime bucla s-ar aşeza pe suprafaţa apei şi ar prinde-o de gât. Trebuia să o facă să ajungă la apă mai puţin adâncă, unde frânghia i se putea aşeza în jurul mijlocului. Devenise un joc de-a şoarecele şi pisica cu final previzibil, fiindcă pisica era prea iute şi şoarecele prea leneş.

Apa îngheţată a râului îi întepenise muşchii lui Maggie, încetinindu-i reflexele şi făcând ca mişcările să-i fie necoordonate. Maggie înainta cu greu în apa adâncă, scufundându-se o dată înainte ca picioarele să atingă fundul şi să se împingă la suprafaţă. Răceala îi stoarse vlaga. Slabă şi tremurătoare, era înspăimântată de noul pericol-înecul.

Când îşi dădu seama că Chase o urmase prea departe în vadul râului, calul lui sforăind nervos din cauza apei care i se ridica până la greabăn, Maggie se luptă cu frenezie să ajungă la mal. Când apa îi ajunse până la mijloc, îşi adună toate puterile încercând să alerge.

Un zâmbet satisfăcut curbă gura lui Chase. Calul o luase şi el spre mal imediat după ce fata îşi începuse fuga. Sărea prin apă după ea, în timp ce Chase îşi ridică lasoul şi-l învârti deasupra capului. În timp ce aproxima distanta şi viteza de aruncare a lasoului, o altă parte a minţii lui observa rotunjimea proeminentă a pieptului ei, din profil, şi fesele albe ca zăpada.

Funia se învârti de două ori deasupra capului lui, înainte de a-i lăsa bucla să plutească spre ţintă. Se aşeză peste umerii ei şi Chase o strânse chiar când îi ajunse în dreptul coatelor. Calul se opri în apă pe cât putu de repede, pentru a ţine frânghia întinsă.

Maggie se lupta sălbatic, zvârcolindu-se şi încordân-du-se, încercând să slăbească laţul, sunete animalice, de disperare, ieşindu-i din gât. În ciuda eforturilor ei, tensiunea frânghiei nu slăbi. Aruncă o privire sălbatică

peste umăr, perdeaua udă de păr negru punându-i-se în drum.

Odată,prada capturată, Chase îşi îndemnă calul înainte în timp ce ochii săi cercetau frumuseţea nudă. Calul fu derutat pentru moment de comandă, antrenat să menţină frânghia întinsă până la eliberarea captivului, dar la insistenţa călăreţului se supuse. Chase păstră funia întinsă, încolăcind-o pe mâna stângă.

Nu-şi struni calul până ce ajunse lângă fată–care încă se mai lupta. De aproape, perfecţiunea nepătată a trupului ei gol era încă şi mai frumoasă. Chase o trase un pas înapoi ca s-o aducă la acelaşi nivel cu şaua şi se aplecă să o ridice. Laţul strâns îi ţinea braţele prinse în lături.

Când îi încercui talia cu braţul, era ca şi cum ar fi atins un ţurture de gheaţă. Îi simţea răceala chiar şi prin jacheta. Orice gând pofticios ar fi avut, acesta fu înlocuit de îngrijorare pentru o persoană expusă prea, mult apei îngheţate a râului. Era furios pe sine, dezgustat de ceea ce făcuse. Fata era aproape îngheţată, şi asta numai din cauza mândriei lui afurisite care dorise răzbunare. Chase îi săltă corpul agitat pe şa, în faţa lui.

–Dă-mi drumul! Părul ud i se drapa peste sâni ca un văl de mătase neagră, în timp ce braţele ţintuite se încrucişau pentru a ascunde privirilor lui micul triunghi de păr negru.

O parte depărtată a minţii lui fu izbită de furia cuvintelor ei. Chiar şi acum, când ea ar fi trebuit să fie înspăimântată de intenţiile lui, nu îl implora şi nici nu-şi arăta teama. Îi acordă respect, în sinea lui, pentru spiritul imposibil de îmblânzit.

Dar în acest moment avea alte lucruri mai importante la care să se gândească.

–Stai liniştită, să scot laţul. Chase îi vorbi cu fermitate încercând s-o ţină pe loc, să nu cadă din şa, în timp ce calul păşea nervos în lături din cauza sarcinei suplimentare.

Ea îl privi circumspectă, neîncrezându-se în el. Tremura prea violent ca să poată sta nemişcată, dar încetă să se mai lupte. Când Chase îşi relaxă strângerea hăţurilor pentru a desface funia, calul porni spre mal. Îl lăsă, şi ridică bucla peste capul ei aruncând lasoul pe prundiş. Imediat ea încercă să alunece de pe cal, dar Chase o opri.

–Pune-ţi haina mea, îi ordonă scotându-şi-o repede şi aruncându–i-o peste umeri. Se pierdea, practic, în ea. Chase îi văzu genele lungi şi negre unindu-se, apreciind în tăcere căldura pe care i-o oferea.

Ţinând-o de talie, sări jos din şa. Deşi şiroia de apă nu cântărea mult. Îi simţea tremurăturile violente care-i zguduiau trupul, dar nu scotea nici un sunet, rămânând rigidă în braţele lui, respingându-i ajutorul. O creangă ruptă a copacului prăbuşit, se odihnea pe întinderea însorită din prundiş. Chase aşeză creanga lângă ea şi începu să rupă bucăţi din lemnul uscat.

–Imediat aprind un foc, spuse, dar nu primi nici un răspuns.

Lemnul uscat de soare era ca iasca şi se aprinse de la primul băţ de chibrit. Chase îl aţâţă cu pălăria şi-l lăsă să ardă bine un minut, apoi construi o piramidă din bucăţi mai mari, pentru a-l întreţine. Fata se dădu mai aproape de căldura pe care o trimetea, ghemuindu-se în jacheta lui care-i ajungea până la coapse. Privirea lui alunecă peste pielea udă a picioarelor ei goale. În timp ce el se apucă să-şi descheie cămaşa, fata îi

aruncă o altă privire circumspectă.

Folosindu-şi cămaşa ca pe un prosop, începu să-i şteargă picioarele începând cu tălpile şi urcând pe gambe până deasupra genunchilor. Freca tare, cu putere, pentru a-i stimula circulaţia sângelui. Tratamentul lui dur aduse un sunet de-abia înăbuşit de protest din partea ei. Chase ştia că îi provoca furnicarea dureroasă a o mie de terminaţii nervoase.

Când termină înfipse o creangă lungă în solul nisipos, lângă foc, şi-şi întinse cămaşa umedă la uscat. De-abia atunci îşi dădu seama că avea cizmele pline de apă. Le scoase şi stoarse apa din ciorapii de lână, aşezându-i apoi şi pe ei lângă foc, la uscat.

În tot acest timp, Maggie îl privi în tăcere. Dârdâitul ei se redusese la un tremurat uşor mulţumită focului şi a jachetei grele, bărbătească, de pe ea.

Tatăl şi fratele ei, Culley, erau mici de statură. Nici unul nu avea pieptul larg, musculos, şi braţele puternice ale lui Chase Calder, sau acel petic des de păr castaniu de pe piept. Studie unduirea muşchilor lui plaţi şi puternici în timp ce se mişca, tot numai carne tare şi oase. I se părea un munte de om. Simţi o undă de admiraţie şi şi-o reprimă în singurul fel în care se pricepea.

–Arăţi ridicol cu pălărie dar fără cămaşă şi cizme, îi zise.

–Zău? Scoţându-şi pălăria, o puse jos şi-şi trecu mâna prin părul des, ciufulit. Apoi îi aruncă o privire maliţioasă. Nici tu nu eşti prea grozav îmbrăcată, puştoaico.

–Din cauză că mi-ai luat tu hainele. Părul ud, atârnându-i pe piele, începea s-o incomodeze. Maggie încercă să şi-l ridice peste guler, ţinând în acelaşi timp jacheta în jurul ei. Şi nu sunt puştoaică, adăugă cu protest, luptându-se cu greutatea părului.

–Am observat, murmură el sec. Îşi amintea foarte clar cum arăta ea sub haina aceea şi putea confirma că avea trupul unei femei. Amintirea ei îl tulbura, în timp ce îi urmărea încercările nereuşite. Fac eu asta, se oferi Chase şi se ridică ducându-se în spatele ei.

Începând de pe obraji, degetele lui se mişcară în jos, sub urechi, şi se strecurară sub greutatea părului ei ridicându-l de sub haină şi întinzându-i-l în afară. Era o anumită senzualitate în tot acest păr din mâinile lui. Îl ardea ca un foc negru. Chase îi dădu drumul şi se aplecă să ridice un băţ, rupându-l în două într-un efort de a-şi opri năvala simţurilor înfierbântate. Se ghemui lângă ea, adăugând la foc bucăţile de lemn.

-Câţi ani ai, Maggie? îi rosti numele în mod inconştient, înfigându-şi privirea în flăcările care dansau.

–Şaisprezece. Îşi muşcă buza şi recunoscu: îi împlinesc în august.

Chase întoarse capul privind-o cu un zâmbet pe buze.

-„Şaişpe ani dulci, şi niciodată sărutată". Tonul lui zeflemitor avea o anumită asprime, care nu se potrivea cu, felul în care se uita la ea.

Cuvintele lui o făcură pe Maggie să se ghemuiască şi mai adânc în interiorul hainei, trăgându-şi genunchii pentru a-şi ascunde cât mai mult din picioare sub lungimea ei.

–Clyde Barbes m-a sărutat odată, când ne jucam în curtea şcolii.

–Câţi ani aveai atunci?

Bărbia ei coborî puţin şi îi evită privirea zgâindu-se la degetele

picioarelor.

–Treisprezece, răspunse pe un ton uşor defensiv.

–Nu se poate că n-ai experienţă, murmură el tărăgănat.

–N-am spus că aş avea experienţă. Îl săgetă cu o privire în care se putea citi mândria rănită. Clyde n-avea pe-atunci nici măcar treisprezece ani. Intensitatea privirii lui era mai mult decât putea ea suporta. Ştiu că e altfel când te sărută un bărbat.

Trecu o clipă de tăcere, apoi mâna lui Chase ajunse pe gâtul ei, întorcându-i capul şi ridicându-i bărbia spre el.

–De unde ştii?

Privirea lui întunecată şi pătrunzătoare o tulbură într-un fel curios de excitant, care părea să-i aţâţe simţurile. Nu-i putu răspunde fiind prea captivată de convingerea că el o va săruta şi va descoperi singură dacă era adevărat că sărutul unui bărbat era un lucru cu totul şi cu totul diferit.

CAPITOLUL IV

Aplecându-şi capul, Chase o trase uşor spre el. Ea nu încercă să se retragă sau să-i reziste. Înainte ca gura lui să-l atingă buzele, el aspiră mirosul ei proaspăt, curat–ca al aerului după o ploaie de vară. Când gura i se aşeză pe buzele ei nedespărţite, ele rămaseră nemişcate, inocente. Se mişcă pe moliciunea lor căutând un răspuns şi fu nesatisfăcut când nu-l primi. Nesiguranţa ei pentru ceea ce se aştepta de la ea i se transmise cumva şi lui.

Chase îşi ridică capul câţiva milimetri de buzele ei.

–Nu-ţi ţine gura atât de rigidă. Relaxează-te, o îndemnă el într-un murmur liniştitor. Lasă-ţi buzele să se mişte lângă ale mele.

–Bine. Răsuflarea ei dulce îl răcori, stârnindu-l.

De data aceasta Maggie îi oferi un răspuns timid la apăsarea gurii lui. Îi plăcea mica senzaţie care se crea înlăuntrul ei. Sub îndrumarea lui, încrederea îi crescu şi fu răsplătită de plăcere.

Degetul lui mare începu să deseneze cercuri leneşe în adâncitura sensibilă de sub urechea ei, stârnindu-i noi senzaţii. Era atâta căldură iscată în trupul ei, încât lui Maggie îi era greu să creadă că doar cu câteva minute în urmă dârdâia de frig. Tremura şi acum, dar dintr-un motiv complet diferit.

Când Chase îşi sfârşi al doilea sărut, buzele ei rămaseră pentru o clipă lipite de ale lui. Fu bucuroasă că el rămase aproape şi nu se retrase. Îi privi linia masculină a gurii care produsese acele minunate senzaţii noi care o inundaseră. Privirea îi hoinări peste nasul lui şi peste pometii unghiulari ai obrajilor, înainte de a fi prinsă de intensitatea privirii lui. Făcând abstracţie de vitalitatea arzătoare a ochilor, parcă era dăltuit în piatră. Maggie nu-şi dădea seama că dorinţele sale extreme îl ţineau nemişcat. Deveni uşor uimită de

senzaţia dulce, savuroasă pe care o simţea, întrebându-se dacă este normală.

Răsuflarea lungă şi tremurătoare pe care o slobozi, era aproape un oftat.

–E firesc să simţi că totul vibrează în tine când te sărută un bărbat? era o întrebare neprefăcută, pusă dintr-o curiozitate pe care trebuia să şi-o satisfacă.

–Nu cu orice bărbat–doar cu unul sau doi. Vocea îi vibra de undeva din adâncul său.

Încetul cu încetul, Maggie începu să-şi mişte buzele mai aproape de linia gurii lui. Ezitarea era produsă de un simţ interior care o avertiza că acesta era un experiment care-i putea scăpa din mână, dar îndrăzneala ei naturală învinse prudenţa. Chase n-o lăsă să facă tot drumul– întâmpinând-o la jumătatea distanţei.

De data aceasta, când gura i se închise peste a ei, ştia exact ce trebuie să facă. Ardoarea sărutului aduse un răspuns imediat de la el. Maggie simţi că este devorată, consumată cu totul de foamea devastatoare a sărutului lui. Slăbiciunea care urmă o făcu să se clatine, dar braţul lui liber se mişcă, prinzându-i umărul pentru a o ajuta să-şi păstreze echilibrul.

Chase îşi schimbă poziţia, astfel încât ea să nu trebuiască să se întindă ca să ajungă la el. Dulceaţa ei părea nemărginită. Buzele ei cedară la insinuarea cercetătoare a limbii lui tari, dar dinţii albi prezentau o barieră iritantă. El se retrase. Nu era nevoie să forţeze căci se dovedise că era o elevă capabilă dacă era îndrumată corespunzător.

–Deschide gura, Maggie, murmură el peste colţul buzelor ei.

De data aceasta nu mai întâmpină nici o rezistenţă şi limba lui pătrunse în adâncimea întunecată, secreta, a gurii ei. La început îşi ţinu limba apăsată uşor de fundul gurii, evitând contactul. Treptat, se relaxă, lăsându-şi limba să o atingă pe a lui şi curbându-se în jurul ei până ce se împletiră amândouă cu sălbăticie, înnebunindu-l pe Chase de o nevoie mai mare. Braţul său o înconjurase, o mână întinsă pe omoplaţi, în timp ce cealaltă mână se odihnea pe netezimea gâtului ei.

Haina mare îl împiedica să ajungă atât de aproape cât vroia. Haina şi braţele de sub ea, care o ţineau strâns. Frustrat şi incapabil să-şi controleze dorinţele puternice şi primitive prea mult timp reprimate, Chase îşi dezlipi gura de a ei şi îi căută lobul urechii, luându-l între dinţi şi muşcându-l uşor, vrând să o mănânce cu totul şi să-şi hrănească pofta nepotolită care îl cuprinse. Mâna îi coborî pe gâtul ei, pregătind drumul pentru sărutările sale şi dând deoparte gulerul prăfuit al jachetei pentru a-i expune umerii. Îi simţi tremurul şi-i auzi suspinul uşor. Era încântat să ştie că o afecta cu mângâierile lui, trăgând-o alături de şl în vârtejul pasiunii. Totuşi, îmbrăţişarea era unilaterală. Doar el o înconjura şi o atingea. Trupul lui îşi dorea cu ardoare să fie şi el mângâiat.

–Dă-mi mâna, o instrui vocea lui răguşită şi Maggie îşi strecură mâna printre faldurile hainei lui.

I-o ghidă spre pieptul său solid. Degetele ei se întinseră pe pielea fierbinte, muşchii contractându-se înfioraţi sub atingere. Ea începu o explorare tactilă a bustului bărbătesc şi găsi că e mai palpitant să atingă, decât să admire de la distanţă. Firişoarele creţe de păr îi atingeau palmele

sensibile; terminaţiile nervoase fremătau într-o reacţie de plăcere. Muşchii se unduiau în umărul şi braţul lui iar Maggie se bucura de puterea pe care o simţea mocnind sub degete.

Gura lui se întoarse să-i caute buzele. Perseverenţa sărutului lui o împinse pe spate, braţul lui lăsându-se încet pe pământ. Haina îi apăra trupul gol de contactul cu nisipul de dedesubt. Mâna lui îi urmă linia braţului, insinuându-se în interiorul jachetei. Încercuirea sigură, uşoară a sânului ei cu palma, făcu intimitatea să pară naturală. Degetele ei dădură drumul jachetei. Pe undeva, pierduse raţiunea de a o ţine închisă. Răceala aerului pe piele făcea mai plăcută căldura atingerii lui.

Rotunjimea fermă a sânilor ei îl făcu să-şi piardă complet controlul. Dacă până atunci avusese tăria să se oprească înainte de a merge prea departe, Chase o pierdu în acel moment. Tot ce-i rămase fu s-o ia încet, şi să facă experienţa la fel de plăcută pentru ea, cum avea să fie pentru el.

Degetul mare îi mângâie vârful sânului, simţindu-l cum se întăreşte sub atingerea lui. Apoi gura îi începu invazia lentă spre irezistibila momeală, dar fu abătută din drum de alte atracţii–pulsul care-i zvâcnea pe gât, adâncitura chinuitoare de la baza gâtului, minunata curbă a umerilor. Ajungând până la urmă la destinaţie, limba încercui vârful tare al sânului şi ea gemu, retrăgându-se.

Chase îi sărută rotunjimea.

–Nu-ti fie frică, murmură el.

Frică. Oare asta simţea? Era nervoasă, dar nu era vorba de frică. Era o aventură senzuală, descoperind adâncurile neexplorate ale dorinţelor sale. Fiecare atingere o introducea într-un nou tărâm de senzaţii. Ea, care era atât de raţională, atât de practică, atât de realistă, era dusă de pasiune. Şi mai mult decât atât, se bucura de fiecare clipă a călătoriei ameţitoare.

Mâinile îi alunecară peste muşchii proeminenţi ai braţelor lui, către spatele umerilor, asigurându-l fără vorbe că nu-i era frică. O mână subţire se curbă peste muşchii încordaţi ai gâtului, degetele pătrunzând în părul întunecat şi, îl apăsă cu disperare când gura lui i se deschise peste piept şi-i apucă sfârcul. Sărutul erotic îi provocă o încordare ciudată a muşchilor din partea de jos a abdomenului, provocându-i o durere acută care implora să fie alinată. Se zvârcoli uşor în încercarea de a o uşura, strângându-şi coapsele una lângă cealaltă.

Conştient de semnificaţia mişcării ei, Chase îşi lăsă mâna să hoinărească mai jos de pieptul ei, în timp ce limba şi buzele continuau s-o hărţuiască. În coborârea lentă, mâna îi mângâie arcul taliei şi-i cuprinse în treacăt şoldul, apoi se opri pe partea de jos a pântecului. Arcuindu-şi şoldurile în întâmpinarea greutăţii lui, îi simţi degetele strecurându-se în peticul mătăsos de păr şi punând stăpânire pe el cu o fermitate blândă.

Instinctiv, şoldurile începură să i se mişte încet, ritmic. Distrăgându-i atenţia, el îşi dezlipi gura de vârful sânului lăsând-o să se caţere pe vârful celuilalt. În acest timp, degetele sale făceau o cercetare mai intimă, până când îi simţiră umezeala caldă. Mici sunete moi, animalice, de plăcere şi chin, ieşeau din gât şi ea se zvârcolea şi-şi arcuia şoldurile pentru a-l primi mai înăuntru. Era înnebunită de noua senzaţie.

Prin sângele lui Chase alergau flăcări în faţa acestui răspuns total

neinhibat. Cu un geamăt îşi rupse gura de pe sânul ei pentru a-i zdrobi buzele, despărţindu-i-le cu săgeata dură a limbii. Era condus de propria agitaţie febrilă; dorinţa ţipa în tot trupul lui. În timp ce o mână continua să o pregătească, cealaltă desfăcea catarama curelei şi-i descheia jeanşii. Ea protestă cu un geamăt când el îşi îndepărtă mâna să-şi tragă pantalonii.

Despărţindu-i picioarele cu genunchiul, se strecură între ele, mângâind-o din nou cu mâna înainte de a încerca să o pătrundă. Nerăbdarea fierbea în el, dar o învinse, înaintând în ea încetul cu încetul. Când atinse bariera subţire a virginităţii ei, prima încercare de a o străpunge aduse un ţipăt înăbuşit de durere. Ea se răsuci de lângă gura lui, împingându-i pieptul cu mâinile, încordându-şi picioarele şi şoldurile în încercarea de a-l îndepărta. Chase făcu un efort ca să rămână liniştit.

–Nu. Îşi întoarse capul de la ea, ţinând ochii strânşi, în timp ce continua să-şi tină şoldurile încordate. Vocea îi era răguşită şi tulburată, fără a fi rugătoare.

El îi mângâie părul cu o mână tremurătoare, apăsân-du-şi gura peste obrazul ei.

–E prea târziu, Maggie. Nu mă mai pot opri acum, murmură. Nu te retrage. O să-ţi facă mai rău. Întotdeauna doare prima dată, dar nu te lupta cu mine, scumpo. Îţi jur că n-o să te doară prea mult timp.

După o secundă lungă, Chase o simţi cum se forţează să se relaxeze, dar îşi ţinea faţa tot întoarsă. Începu să-i sărute gâtul, în timp ce mâinile îi coborâră şă-i ţină şoldurile nemişcate. Când se mişcă din nou deasupra ei, ea se încordă dar nu se luptă. Chase fu cât putu de blând, dar ştia că nu era de-ajuns, căci degetele ei i se înfigeau în umeri şi un sunet înăbuşit de durere îi ieşi din gât la penetrarea lui. Cu mişcări lente, sigure, el lărgi deschiderea. Tensiunea cutremurătoare a apropierii de momentul suprem creştea în el, dar ştia că e prea devreme şi se sili să-i oprească venirea.

Când el îşi încetă mişcările, Maggie îşi aduse încet faţa către a lui. Chase se concentră pe netezimea de fildeş a trăsăturilor ei care contrasta viu cu părul negru. Fu zguduit de rara combinaţie de mândrie, frumuseţe şi tărie.

–N-am ştiut că poate avea cineva o piele albă atât de frumoasă şi un păr atât de negru–mai negru decât cerul la miezul nopţii. Privirea lui intensă se plimbă încet peste chipul şi părul ei, într-o învăluire drăgăstoasă.

–S-a terminat? Era o întrebare scurtă, deziluzia înnourându-i ochii verzi.

Privirea ei îi aminti de un copil căruia i s-a dat o acadea cu gust de cretă. Un zâmbet îi înmuie unghiurile dure ale trăsăturilor.

–S-a terminat durerea, draga mea, o asigură Chase cu blândeţe. Acum începe plăcerea.

Îşi aduse buzele lângă ale ei, sărutându-i-le încet, în timp ce mâna îi cuprindea şi-i mângâia sânul. Stimularea sigură a tuturor părţilor trupului lui îi convinse curând şoldurile să se mişte în ritm instinctiv alături de el. Deasupra buzelor lui se formară broboane de transpiraţie, în timp ce căuta modalităţile cele mai potrivite de a-i transmite plăcerea şi a o ridica pe treptele crescânde ale extazului, retinându-se pe

sine.
Sângele îi pompa fierbinte prin vene. Începu să piardă contactul cu realitatea. Nu mai erau două bătăi de inimă–ci doar una. Nu mai erau două trupuri, ci două jumătăţi potrivite într-o unire frenetică. Păru o eternitate până când bucuria lor de a fi unul în celălalt atinse punctul culminant.

Ţinând-o aproape de el, Chase se întinse pe spate şi rămase cu privirea la cerul ameţitor de albastru. Amândoi tremurau într-un fel de şoc întârziat. Mâna lui era ascunsă în părul ei uşor umed, în timp ce ea îşi odihnea obrazul pe perna tare a pieptului lui. Pe deplin multumit, el îşi înclină capul să o vadă cum stă cuibărită lângă el.

–Am avut dreptate, nu-i aşa? Ţi-am dăruit într-adevăr plăcere. Vroia s-o audă spunând asta, să ştie fără nici un dubiu că experienţa fusese plăcută şi pentru ea.

Ea îşi dădu capul pe spate pentru a-i întâlni ochii, cu îndrăzneală şi fără să arate nici o urmă de sfiiciune.

–Da. Răspunsul simplu îi spuse tot ce avea nevoie să ştie şi mai mult, chiar.

Chase inspiră adânc şi uită să mai expire, cuprinzând cu privirea această fată care era în întregime femeie. La cei douăzeci şi doi de ani ai lui, cunoscuse doar două feluri de femei–cele pe care le respectai şi cele pe care nu. Se întâlnea cu cele dintâi şi se culca cu utimele. Totuşi Maggie nu se încadra în nici o categorie. Avea cincisprezece ani, mergând pe şaisprezece. Fusese virgină când o luase, dar nu avea acum în ochi lacrimi acuzatoare. Chiar dacă părea o nebunie, o respecta mai mult decât pe femeile care, după toate convenienţele, meritau acest respect.

Braţul i se strânse în jurul mijlocului ei pentru a o lua cu el când se sculă. Îi strecură o mână sub genunchi pentru a o ridica în leagănul braţelor sale, şi sări în picioare. În mod automat, ea îşi încolăci o mână în jurul gâtului lui. Privirea îi era curioasă dar nu puse nici o întrebare.

Chase se opri alături de băţul vertical pe care îşi pusese cămaşa.

–Ia-mi cămaşa.

Aşteptă până ce ea o luă, apoi o purtă către râu, lăsându-i picioarele jos, pe marginea apei. Luând cămaşa, o muie în apă şi se întoarse spre ea pentru a-i spăla cu blândeţe pata întunecată a virginităţii pierdute. Când termină, ea întinse mâna după cămaşa. Derutat, Chase ezită înainte de a i-o da. O urmări în timp ce o clătea, apoi ea se ridică să-l spele. Fu mişcat de culoarea roză care-i invadase obrajii, semn că era puţin stânjenită de îndrăzneala ei.

Luându-i cămaşa şi aruncând-o departe, îşi îndoi un deget sub bărbia ei şi i-o ridică. Privi drept în ochii lui cu naturaleţe, creştetul capului de-abia ajungând la umărul lui. Statura ei mică îl făcea pe Chase să se simtă masiv, să simtă puternic instinctul masculin de protecţie.

– Maggie. Toate sutele de cuvinte pe care nu ştia cum să le exprime erau cuprinse în acel sjngur cuvânt. Mâinile îi încadrară faţa şi se aplecă s-o sărute cu înflăcărare duioasă. Mâinile ei subţiri îi prinseră încheieturile. Fără tragere de inimă, Chase îşi înălţă capul, nebăgând în seamă briza care-i aruncase cămaşa în râu, unde curentul i-o prinse şi o luase cu el. Se

face târziu. Un zâmbet trist îi atinse buzele şi, dându-i drumul, se întoarse la focul aproape stins.

Trăgându-şi pantalonii, nu se deranjă să le închidă încă fermoarul şi întinse mâna să-şi ia ciorapii aproape uscaţi, stând într-un picior să şi-i încalţe. Îşi trăgea cizmele când o observă pe Maggie urmărindu-l, ţinând jacheta lui strânsă în faţă ca să se-ncălzească, încă goală sub ea.

–Ce s-a-ntâmplat? Chase se îndreptă, ridicând mirat o sprânceană.

–Nu mi-ai dat hainele înapoi, îi aminti ea.

Sunetul râsului lui o făcu să zâmbească. Lumea nu fusese niciodată mai perfectă decât era în acest minut. Maggie nu era sigură de ceea ce simţea, doar că îi era bine. De aceea nu stătea să-şi examineze sentimentul mai de aproape pentru ca frumuseţea să nu pălească precum visurile iluzorii ale tatălui ei.

Calul lui Chase hoinărise pe sub plopi, păscând iarba fragedă. Hăţurile îl împiedicaseă să ajungă prea departe. Se sperie la apropierea lui Chase. O comandă înceată îl potoli şi Chase desfăcu legătura cu haine din spatele şeii. Intorcân-du-se lângă foc, îi aruncă hainele lui Maggie. În timp ce ea se îmbrăca, el se duse pe malul râului după cămaşă, fără să stea s-o privească, aşa cum o făcuse ea. Maggie bănui că unii ar fi considerat necuviincios felul în care îi privise atât de deschis goliciunea. Dar nu înţelegea de ce ar fi greşit dacă admira trupul unui bărbat. Bărbaţii se zgâiau la femei tot timpul, îşi băgă cămaşa în jeanşi când Chase se întoarse, tot fără cămaşă, ca să-şi ia haina.

În timp ce şi-o îmbrăca, Maggie întrebă:

–Unde ţi-e cămaşa?

–Cred că a luat-o vântul şi a dus-o în râu. Nu părea preocupat de asta, dar ea bănui că avea un dulap plin de cămăşi. Deci ce conta că a pierdut una? El aruncă pietriş pe foc şi călcă în picioare cenuşa. Eşti gata de plecare?

–Sigur. Îşi strânse părul sub pălărie şi se duse spre buşteanul de care-şi legase calul.

Chase era în şa şi o aştepta să încalece la rândul ei.

–Merg cu tine o parte de drum, zise el.

Maggie o luă înainte printre copaci şi urcă prin râpa puţin adâncă spre câmpiile largi, deschise. Când ajunse în faţa crestelor dantelate care se zăreau la nord, îşi îndemnă calul la galop. Chase îşi aduse calul alături de al ei. Găsiră urma lăsată de vacile Shamrock şi îşi continuară drumul de-a lungul ei. Făcură mai puţin de o milă până la gardul de hotar, unde sârma ghimpată îi sili să se oprească.

Descălecând, Maggie se duse la un stâlp de lemn şi îl scoase, lăsând sârma la pământ. Chase călcă pe ea, tinând-o jos cât Maggie îşi conduse calul peste ea. Împreună puseră stâlpul la loc, Chase punându-l vertical în timp ce Maggie bătătorea pământul în jurul lui. Când terminară, stăteau fiecare de o parte a gardului, amânând plecarea încă un moment.

–Ne mai vedem, zise Chase, nesatisfăcut de propoziţie, dar negăsind alta mai bună.

–Ai grijă, îi răspunse ea cu cuvinte la fel de obişnuite. Ridicându-se pe vârfurile picioarelor, Maggie luă iniţiativa şi se aplecă peste sârma de sus,

îndemnându-l pe Chase s-o sărute pentru ultima oară.

Se întoarse apoi cu spatele, luând hăţurile calului şi sărind iute în şa. Îndreptându-şi calul spre creste, îi făcu semn cu mâna peste umăr şi primi un salut de răspuns.

Se simţi deodată tristă auzind tropotul copitelor care se îndepărtau de gard în galop, în timp ce ea îşi mână murgul în susul pantei.

Aproape de creastă, Angus O'Rourke stătea tăcut călare, în umbra unui pâlc de pini. Se întorsese să vadă de ce nu mai venea Maggie şi se oprise când văzuse că se apropia de gard, însoţită de nimeni altul decât de Chase Calder. Primul lui gând fusese că era escortată afară de pe pământul Calder. Şi se înfuriase, dar nu destul, cât să o ia din loc şi să-l înfrunte pe fiul marelui fermier. Îşi mormăise din depărtare ocările pentru felul arogant în care se purtau Calderii.

Dar Maggie îl sărutase. cu uşurinţă, de parcă erau o pereche de îndrăgostiţi. Scena îl cutremură până la oase. Era doar o fetiţă. Îi blestemă pe Calderi de o mie de ori pentru că au corupt un copil inocent. Era timpul să aibă o discuţie cu ea, să-i explice câteva fapte de viaţă. Dacă ar fi Mary Frances aici, se gândi. Ea s-ar descurca mult mai bine ca de la femeie la femeie. Era greu pentru un bărbat să explice astfel de lucruri în termeni destul de delicaţi pentru urechea unei fete.

O urmări urcând panta, venind fără să ştie drept către el. Calul lui necheză când îşi văzu tovarăşul. Zâmbetul senin se şterse de pe chipul ei când îl văzu. Îşi opri scurt calul, apoi îl lăsă să-şi continue drumul.

Privirea ascuţită pe care i-o adresă ea, îl făcu pe Angus să-şi explice prezenţa.

–Am venit înapoi, după tine. Terenul devenise pietros, silind-o să-şi aducă calul la pas pe ultimii câţiva metri.

–Sigur, tată.

Ceva din atitudinea ei îl irită–o vagă mulţumire de sine, de parcă ştia vreun secret grozav pe care n-avea de gând să i-l împărtăşească.

–Cum de era băiatul lui Calder cu tine? Unde te-ai întâlnit cu el?

–La râu. Privirea îi era aţintită drept în faţă.

Răspunsul ei nu-i a nimic, cu siguranţă nu ceea ce-l preocupa.

–Te-a sărutat?

–Da. întoarse capul pentru a-i arunca o privire rece.

Suspiciunea se adună în mintea lui. Avea buzele umflate şi emana un fel de aură secretă.

–Ce altceva ţi-a mai făcut?

Ea nu-i susţinu privirea, ci întoarse capul pentru a se uita drept înainte, cu bărbia ridicată într-un unghi sfidător.

–Nu cred că-i treaba ta.

Aplecându-se, el îi apucă frâiele pentru a-i opri calul.

–Sunt tatăl tău şi asta înseamnă că-i treaba mea. Acum îţi cer să-mi spui ce s-a întâmplat.

–De ce? îl provocă ea, întâmpinându-i furia cu naturaleţe, săgetându-l cu ochii verzi. Şi dacă s-ar fi întâmplat ceva, ce-ai face, tată? Ai face ceva sau arunci doar ameninţări goale, în aer?

–Aşa să-mi ajute Dumnezeu, dacă a pus doar mâna pe tine, o să.

Angus îşi înghiţi mânia, având nevoie să ştie întâi dacă era întărâtat cu vreun motiv.

–Vreau să ştiu dacă. ţi-a făcut ceva. Se încurcă în cuvinte, cu vocea joasă şi tremurătoare.

–Da? Ce-o să faci? Spune-mi, tată.

Maggie îi urmări roşeaţa, apărând şi dispărând din obraji. Propria furie defensivă păli în încercarea lui atât de stângace de a pune o întrebare. Era, probabil mai greu pentru taţi să aibă de-a face cu sexualitatea fiicelor lor, presupuse Maggie. Descoperi că îi e milă de el. Era o emoţie pe care credea că tatăl ei i-o uzase deja, pentru omul patetic care dorea atât de disperat să-i apere onoarea dar n-avea curaj să o facă.

–Da, tată, a făcut dragoste cu mine, oftă ea obosită. Lui Maggie nu-i trecu deloc prin gând să mintă.

Trecu un moment lung de tăcere, şi el îşi întoarse capul, clipind din ochi furios.

– Calderii ăştia blestemaţi! înjură cu o voce vibrantă, întotdeauna trebuie să aibă totul.

–Oh, tată, de ce nu poţi măcar o dată să dai vina pe cel ce o merită? întrebă ea exasperată. Dacă-i vina cuiva, e a mea. A fost ceea ce am vrut. L-aş fi putut opri pe Chase, dar n-am vrut.

El scutură din cap, negând aceasta.

–Un bărbat merge întotdeauna până la capăt cu o femeie. Calder merită biciul pentru că te-a siluit.

–Tată, nu mă asculţi. Protestul ei părea lipsit de speranţă. De ce trebuia întotdeauna să răstălmăcească lucrurile şi să dea vina pe alţii? într-o străfulgerare de înţelepciune, Maggie îşi dă seama că tatăl ei n-ar accepta adevărul că ea participase de bună voie, fiindcă pentru el asta ar fi însemnat cumva că a eşuat ca părinte. Tatăl ei nu-şi putea accepta eşecul personal. Întotdeauna trebuia să fie provocat de cineva mai mare, mai tare sau mai puternic. Calderii erau ţapii ispăşitori fireşti pentru toate problemele lui.

–Nu-ţi face griji, fetiţo. Nimeni n-o să-mi distrugă fiica şi să scape aşa uşor. Avea o sclipire rea în ochi.

Avea acum un nou motiv să-i urască pe Calderi–un motiv pe care orice bărbat, orice tată, îl putea înţelege.

Dar Maggie nu văzu în asta decât că îi plăcea foarte mult rolul de martir. Ei, nu! Plesni calul cu hăţurile, făcându-l să salte înainte.

CAPITOLUL V

Despărţindu-se de Maggie, Chase dădu pinteni murgului sau, îndemnându-l în galop. O să aibă grozav de furcă cu tatăl său că l-a făcut să aştepte. Faptul că uitase complet de asta până acum câteva minute, spunea ceva despre cât de absorbit fusese de Maggie.

Cal şi călăreţ trecură în galop prin vadul râului îm–proşcând apa şi

urcară malul pe cealaltă parte. Schimbând direcţia, se îndreptară spre marginea estică. Un strigăt de undeva din spate acoperi zgomotul copitelor calului. Se uită înapoi şi-l văzu pe Nate Moore făcându-i semn cu mâna şi-şi opri calul brusc. Murgul dansă sub el, suflând şi sforăind cât timp Chase aşteptă ca şeful de echipă să-l ajungă din urmă.

–Te-am căutat pe jumătate din lungimea râului. Unde dracu ai fost? îşi arătă Nate neplăcerea că a fost ţinut atâta timp de la treburile sale.

–Îmi pare rău. Chase nu-i oferi nici o explicaţie.

–Tatăl tău n-a mai putut aştepta. A plecat acum jumătate de oră sau mai mult, îl informă Nate. Mi-a zis să-ţi spun, când te găsesc, că te aşteaptă la cină în seara astă. Şi-ţi spun că ar trebui să ai un motiv al dracului de bun să nu te duci chiar acum.

–Bine, murmură Chase, cu gura strânsă. Din nou pintenii lui împunseră murgul, împingându-l înainte pentru a se întinde la fugă din al doilea pas.

Nate îl urmări din ochi un minut înainte de a-şi îndrepta calul spre herghelie:

–Are drum greu de făcut, calule. Era un obicei rămas din zilele tinereţii, de când verifica gardurile, când calul unui cowboy era singura fiinţă însufleţită prin preajmă cu care putea sta de vobă. Vede el când ajunge acolo. Dacă n-o să-l usture fundul de la călărit, papara pe care o s-o primească o să termine treaba.

Ajungând la cărarea care duce spre vadul râului, ceva îi reţinu privirea pe întinderea apei. Îşi domoli calul, încercând să identifice obiectul colorat. De la distanţă, părea un fel de material agăţat de o piatră, o cămaşa, poate. Curiozitatea îl făcu pe Nate să-şi întoarcă calul pentru a cerceta mai de aproape.

Piese de îmbrăcăminte era pe cealaltă parte a vadului. Nate traversă până acolo şi se aplecă să o ridice din apă. Era o cămaşă. Părea în bună stare, din câte putea vedea. Iniţialele C.C, cusute pe etichetă îl făcură să se oprească.

–Ia să ne gândim, murmură iarăşi către cal, Chase avea jacheta încheiată până sus. Ziua e răcoroasă, dar nu chiar atât de răcoroasă. Stoarse apa din cămaşă şi o îndesă într-un buzunar al desagii. Ei, cum crezi tu că şi-a pierdut cămaşa în râu?

Era mirat. Şi dacă era ceva care să-l înnebunească pe Nate, era atunci când nu avea toate piesele unui puzzle. I se întâmplase o dată. Fusese înzăpezit într-o tabără îndepărtată, într-o iarnă, timp de o lună şi jumătate, aşteptând venirea vântului cald. Acolo era un puzzle cu o mie de piese, reprezentând un vapor. Îşi petrecuse tot timpul încercând să îl facă, descoperind într-un târziu că lipseau două sute de piese. Era un om tenace; o dată ce-şi punea ceva în minte, nu se lăsa. Încă mai avea cele opt sute de piese din acel puzzle într-o cutie, închipuindu-şi că într-o zi va găsi restul şi-şi va termina tabloul.

Îşi întoarse calul în amonte. Când îl căutase pe Chase mai devreme, se oprise doar să cerceteze porţiunea râului unde înotase fata–şi asta de pe cealaltă parte. Nate hotărî că o cercetare mai amănunţită îi va mai furniza

câteva piese de puzzle. Luându-se după urmele lăsate de potcoavele a doi cai, coborî spre prundiş, la capătul ei, îşi opri calul pentru a studia terenul. Lângă un trunchi de copac căzut era bălegar, ceea ce însemna că unul din cai fusese probabil legat acolo. Iarba era păscută într-o zonă dintre plopi, ceea ce însemna că un al doilea cal avusese timp să pască.

Îşi mână calul înspre cercul negru al focului stins. Lângă el erau înfipte crengi în pământ. Cam singurul rost pe care li-l găsea Nate, era acela că se atârnaseră pe ele haine la uscat. Studiind urmele imprimate în terenul de lângă foc şi pietrişul împrăştiat, Nate citi povestea scrisă acolo. Nate îşi scoase pălăria şi şi-o trânti la loc, exprimându-şi stânjeneala printr-un singur gest.

-Uneori sunt prea curios, calule, şi aflu lucruri care nu sunt treaba mea. Dădu să se întoarcă, dar observă un lasou parţial încolăcit, ascuns aproape sub pietrişul aruncat de copitele unui cal.

O funie bună şi suplă era o unealtă vitală pentru un cowboy. Nu era de aruncat. Descălecând, Nate o încolăci la loc şi o legă de şa. Încălecă iute şi urcă panta malului pierduse destul timp de la îndatoririle sale, reţinut de curiozitatea-i obsesivă.

Drumul care pornea din marginea estică făcea parte dintr-o reţea de drumuri care traversau vastul domeniu Trei C. Unele dintre drumuri, ca acesta, erau doar ceva mai mult decât două urme paralele lăsate în pământ de roţile camioanelor. Drumurile mai intens circulate erau netede şi tari, ca cimentul.

Evitând denivelările drumului, Chase îşi mână calul pe porţiunea de iarbă care-l mărginea. Parcurse cinci mile în galop, apoi îşi lăsă murgul mai încet pe alte două ca să-l lase să mai răsufle şi trecu iar la galop pe următoarele cinci. După ce merse la pas o milă, le acoperi în goană pe ultimele şase până la clădinle fermei, calul fiind la sfârşit plin de spume.

Clădinle fermei Trei C alcătuiau un oraş în miniatură. Erau clădinle obişnuite ale unei ferme: hambare, grajduri, un mic depozit-magazin cu tot felul de provizii de bază–de la articole de fierărie şi piese auto până la haine şi alimente. Tot acolo se strângea şi se distribuia poşta şi afară erau pompe de benzină pentru vehiculele fermei. O altă clădire era un mic dispensar care ţinea loc şi de spital veterinar. Mai era un atelier de fierărie şi sudură. De asemenea, vreo jumătate de duzină de case în care locuiau cowboyii însuraţi.

În partea de nord-est a aşezării, o fâşie lungă de iarbă servea drept pistă de aterizare pentru avioanele fermei, adăpostite într-un hangar, sau pentru cele ale oaspeţilor.

Masiva casă principală cu două nivele, domina grupul de clădin şi, în general era cunoscută sub numele de „Casa Mare". Faţada îndreptată spre sud avea o verandă largă pe toată lungimea, de pe care se puteau vedea celelalte clădin aşezate la picioarele sale. Acoperişul înclinat era punctat de coşuri de piatră, dintre care puţine mai erau folosite de când fusese instalată încălzirea centrală, cu câţiva ani în urmă.

Ajungând în colonia fermei, Chase încetini goana calului obosit la un galop uşor şi îl duse drept spre grajd, înainte ca murgul să se oprească de-a binelea, sări din şa şi trecu hăţurile peste capul calului

pentru a-l conduce înăuntru. Ave Garvey, un cowboy născut pe domeniul Trei C şi devenit şef al grăjdarilor când avansase în vârstă, ieşi din umbra interiorului. Chase îl identifică după o privire scurtă, în timp ce-şi ducea calul într-un staul şi desfăcea chinga.

–A aterizat avionul senatorului? Ridică şaua de pe cal şi o puse pe moment pe marginea staulului.

–Cam acum o jumătate de oră. Bătrânul cowboy plecă la treburile lui în timp ce Chase ştergea sudoarea de pe cal cu pătura umedă a şeii.

Calul antrenat pentru strângerea vitelor era un animal prea pretenţios ca să fie lăsat înfierbântat, chiar dacă tatăl lui Chase aştepta. Nimeni nu se oferi să se ocupe de cal în locul lui, şi nici Chase nu ceru. Fiecare era responsabil de îngrijirea propriului cal. Până când tatăl lui avea să-i dea ceva autoritate, Chase nu se deosebea cu nimic de ceilalţi cowboy. Astfel îl şi tratau toţi, mai ales veteranii, fiindcă ştiau că în felul lor îşi antrenau viitorul conducător. Chase trebuia să facă faţă standardelor lor, ca şi ale tatălui lui, dacă dorea să le câştige respectul.

Când calul se răcori, Chase îl întoarse în staul şi duse şaua la locul ei. Abe stătea pe o bancă, reparând un căpăstru.

-Te rog să-i dai calului meu mai multă mâncare în seara asta, Abe, îi ceru Chase şi bătrânul doar dădu din cap, nefiind unul care să vorbească atunci când nu era nevoie.

Ieşind din grajd, Chase porni cu paşi mari către Casa Mare. îl mai trecuse amorţeala cât răcorise calul, dar încă îl dureau oasele după drumul lung călare–muşchii obosiţi îi cereau odihnă. întotdeauna era activitate în zona clădinlor ajutoare de la fermă mergând încolo şi încoace. Chase îi salută pe cei pe lângă care trecu şi le făcu cu mâna celor mai depărtaţi.

Ajunse repede la Casa Mare şi urcă treptele, pintenii zornăindu-i la unison cu bocănitul cizmelor pe podeaua de lemn a verandei. Când trecu pragul uşii din faţă auzi vocea bubuitoare a senatorului venind dinspre biroul din stânga lui. Chase se opri în hol, care era o extensie a camerei de zi, secţionat prin aranjamentul mobilei. Privirea îi rătăci spre balustrada şlefuită, din stejar, a scării care pleca din camera de zi, dar rezistă invitaţiei ei.

Scuturând cât putu din praful de pe haine, se duse către uşile deschise ale biroului şi-şi scoase pălăria în timp ce intra în cameră. în afară de tatăl său şi senatorul cu chip înfloritor şi aspect jovial, mai erau acolo trei bărbaţi. Pe doi dintre ei Chase îi cunoştea din vizitele anterioare–erau asistenti ai senatorului–iar al treilea era o persoană influentă din administraţia statului–George Bidwell.

Sosirea lui îl făcu, în mod firesc, centrul atenţiei şi întârzierea lui atrăgându-i o privire ascuţită de dezaprobare de la tatăl lui. Simţul protocolului îl îndreptă pe Chase spre oaspetele de onoare.

–Bine aţi venit la Trei C, domnule senator. Salută politicianul şi se supuse strângerii lui viguroase de mână. Mă bucur că sunteţi aici. îmi pare rău că nu v-am putut întâmpina la aterizare.

–Tatăl tău ne-a spus că ai fost reţinut. La strângerea vitelor, înţeleg?

–Exact.

–O perioadă plină a anului. Senatorul vorbea în fraze scurte, tăiate. Îi dădu lui Chase o palmă prietenească peste umăr. Semeni cu tatăl tău din ce în ce mai mult. Nu-i aşa, George?

–Da. Dar e mai chipeş. George Bidwell se ridică din fotoliu pentru a-l saluta. Bună, Chase.

După ce dădu mâna cu bătrânul cu faţă de vrabie, Chase făcu înconjurul camerei, înnoindu-şi cunoştinţa cu asistenţii senatorului. După ce termină, Chase se găsi din nou lângă senator.

–Ia o ţigară. Marca mea preferată. Politicianul i-o puse în mână lui Chase, nederanjându-se să vadă dacă o vroia sau nu. Wes, mai pune-mi un whisky. Îşi adresă ordinul către un ajutor, apoi ridică o sprânceană interogativă spre Chase. Bei ceva cu noi? Fă două, Wes.

–Dacă n-aveti nimic împotrivă, domnule senator–Chase ridică o mână pentru a contramanda comanda–aş vrea să dau jos praful şi mirosul de vite, înainte de a rămâne la un păhărel. Mă scuzaţi, vă rog.

Ultima cerere politicoasă era adresată întregului grup.

Ieşind din birou, începu să traverseze livingul ca să urce la etaj, pintenii zornăindu-i la fiecare pas. De-abia făcuse jumătate din drum până la scări când vocea unei femei îl opri.

–Chase Calder, să nu-ndrăzneşti să mergi pe podeaua asta frumoasă de stejar, cu pintenii ăia!

O femeie stătea în capătul îndepărtat al camerei, unde un coridor ducea spre bucătărie; părul ei blond părea mai deschis odată cu acumularea de fire albe-cenuşii. Expresia severă a lui Ruth Haskell îi aducea aminte de zilele copilăriei, când îl certa pentru vreo greşeală, la fel ca pe fiul ei, Buck. Chase nu înţelesese niciodată pe de-a-ntregul cum de ştia ea întotdeauna când făcea ceva care n-ar fi trebuit.

–Îmi pare rău. Zâmbi, recunoscându-şi vina şi se aplecă să-şi scoată pintenii. Când se ridică, ea plecase deja în bucătărie să termine pregătirile pentru cină.

Cu pălăria şi pintenii în mână, urcă scările, despărţite la mijloc printr-un palier. Dormitorul lui era în colţul de nord-vest, singurul, în afară de apartamentul principal, care avea o baie privată. Intrând în cameră, îşi aruncă pălăria şi pintenii pe cuvertura de pe pat şi începu să-şi descheie jacheta.

În birou, Webb auzise admonestarea lui Ruth şi aşteptă până auzi paşii lui Chase pe scări înainte de a se scuza în faţa oaspeţilor cu pretextul că se duce să vadă de cină. Urcă scările după fiul său şi ciocăni o dată la uşă înainte de a o deschide, fără a aştepta permisiunea de intrare.

Cu pieptul gol, Chase stătea în centrul camerei scoţându-şi braţul din mâneca jachetei. Webb înregistra inconştient în minte ciudăţenia faptului că purta jacheta direct de piele, fără cămaşă, dar gândurile îi erau concentrate în altă parte în acel moment.

–De ce-ai întârziat? Webb nu se deranjă cu preliminarii, ci intră direct în subiect.

–N-am nici o scuză, Sir. Chase se duse la dulap şi-şi agăţă haina pe mâner.

–Mă bucur că suntem de acord. Webb îl urmări cu ochii, privindu-l atent. Îți dai seama cât m-ai făcut să aştept? Ce ţi-a luat atât de mult timp?

Răspunsul fu o ridicare expresivă a umerilor goi.

–Nu mi-am dat seama că s-a făcut târziu. Trecu prin faţa lui Webb şi se opri lângă scrin.

–Te-ai distrat atât de bine încât ai pierdut noţiunea timpului, conchise Webb iritat.

–Cam aşa ceva, murmură Chase rigid şi deschise un sertar ca să-şi scoată chiloţi şi ciorapi curaţi.

Muşchii i se încordară de-a lungul umerilor. Mişcarea atrase atenţia lui Webb asupra urmelor mici, în formă de semilună de pe umărul fiului său, patru la rând. Privirea i se concentră asupra lui, plină de curiozitate. Păreau a fi lasate de nişte unghii. În minte, făcu legătura cu faptul că Chase nu avusese cămaşă pe el. Nu era nici un semn că unghiile ar fi încercat să zgârie. Mai degrabă, se părea că se înfipseră în pielea lui Chase pentru a-l ţine aproape.

Apoi Webb combină toate ingredientele scenei–o adolescentă înotând goală în râu şi un tânăr viril, având aproape trei săptămâni de abstinenţă forţată. Cei doi, singuri pe o porţiune pustie a malului. Putea ghici rezultatul acestei situaţii. Se uită la urmele de pe spatele lui Chase, nedorind să tragă concluzia evidentă.

Închizând sertarul Chase aruncă o privire tatălui său să vadă de ce a devenit tăcut. Atenţia încruntată acordată umărului lui îl făcu pe Chase să-şi răsucească capul, într-un efort de a vedea ce studia tatăl lui atât de intens.

–E ceva în neregulă? întrebă, întorcându-se şi întrerupând concentrarea tatălui lui.

Privirea lui Webb se ridică, pătrunzătoare.

–Încercam să-mi amintesc ce vârstă are fata lui O'Rourke. Zvâcnirea uşoară a capului lui Chase îi spuse că întrebarea lui i-a atins un nerv sensibil, dar fiul lui îşi reveni iute.

–Şaisprezece. Chase folosi inconştient aceeaşi mică minciună ca şi Maggie, încercând să adauge câteva luni ca s-o facă să pară mai în vârstă decât era. De ce? Era stingherit de întrebările tatălui său, dar nu lăsa să se vadă stingherit din cauza nevoii de a o proteja pe Maggie, de a o ascunde de ochi care ar putea-o judeca după standardele acceptate, standarde greşite.

Cercetând expresia fiului său, Webb îşi păstră pentru moment suspiciunile pentru sine.

–Întrebam doar aşa. Se întoarse să plece. Grăbeşte-te cu duşul. Ruth serveşte masa în trei sferturi de oră.

–Vin direct jos, promise Chase, dar nu se mişcă până ce tatăl său nu ieşi din cameră.

După ce auzi sunetul paşilor îndepărtându-se de uşa lui, Chase intră în baie şi se opri în faţa oglinzii. Răsucindu-se într-o parte, putu vedea urmele roşii de pe umeri, acolo unde Maggie îşi înfipsese unghiile. Evident, le observase şi tatăl lui. Ghicise ce le provocase? Chase oftă

adânc şi se duse la duş.

Pe parcursul cinei şi după aceea, în birou, la cafea şi coniac, Chase încercă să pară că dă atenţie discuţiilor, dar mare parte a timpului mintea îi hoinărea.

Senatorul oferise iarăşi ţigări tuturor. De această dată Chase şi-o fumă pe a lui, fumul tutunului aromat ridicându-se ca un nor deasupra capului. îi învârtea capătul între dinţi şi privea fumul alb.

Albeaţa fumului îl făcu să se gândească la perfecţiunea albă ca laptele a pielii lui Maggie. Era conştient de cât de mult îi trezise instinctele protectoare. Un zâmbet subit răsări pe chipul lui, dându-şi seama că vroia să protejeze o fată care-l biciuise cu o funie în faţa unei duzini de cowboy.

–Priviţi, Chase e singurul care-mi apreciază gluma, declară senatorul Bulfert. Auzindu-şi numele, Chase reveni brusc în prezent. Râse alături de ceilalţi şi speră din toată inima să nu-l întrebe nimeni despre povestea spusă de senator. Întâlni privirea tatălui său şi ştiu că pe el nu l-a păcălit.

Luând oala cu apă de pe sobă, Maggie clăti vasele aşezate în chiuvetă. Tatăl şi fratele ei stăteau la masa din bucătărie a cărei vopsea albă, emailată se îngălbenise cu timpul. Nu se obosi să le sugereze că odată ce ea gătise şi spălase vasele, unul din ei ar fi putut să o ajute să le şteargă. Nici unul nu făcea vreo muncă femeiască. Luă un prosop din cui şi se apucă să le şteargă singură.

În atmosferă era ceva încordat. Maggie îi simţea apăsarea. Fratele ei nu-i spusese nimic, dar era sigură că tatăl ei îi spusese propria sa versiune, despre ceea ce se întâmplase între ea şi Chase Calder.

Culley îi evitase toată seara privirea, dar trăgea cu ochiul la ea de câte ori credea că nu se uită.

–Ce mult îmi lipseşte mama ta, murmură tatăl ei cu o voce melancolică şi mai luă o înghiţitură din paharul de whisky. Un gentleman bea întotdeauna un whisky după masă, sau cel puţin aşa îi spusese el întotdeauna mamei lor pentru a-şi apăra obiceiul. Încă îmi amintesc când vaporul meu a ancorat în San Diego şi am avut trei zile libere. Stătusem pe mare aproape trei luni. Se sprijini de masă, adresându-se lui Culley. Eu şi cu un tovarăş de-al meu, am plecat în oraş. Am făcut-o lată de-a binelea. Am fost beat o zi întreagă şi nu-mi amintesc nimic din ce-am făcut. Până la urmă am tras pe dreapta, aşa că tovarăşul meu m-a lăsat dormind în maşină.

–Şi când te-ai trezit, ai auzit sunând clopotele la biserică. Culley auzise povestea înainte, dar comentariul lui îl îndemna pe tatăl său să continue.

–Exact. Tatăl ei îşi umplu din nou paharul de whisky fără a-l lăsa să se golească întâi. După cum mă simţeam, ştiam că am făcut ceva păcate care trebuiau iertate, aşa că m-am luat după sunetul clopotelor şi am găsit biserica la vreo două străzi depărtare. Purtam costumul alb, aşa că m-am scuturat bine înainte să intru. Tocmai începea slujba, aşa că m-am aşezat undeva în spate.

–Atunci ai văzut-o prima dată pe mama. Şi pentru Maggie povestea era veche, dar aceasta era partea care-i plăcea.

Privindu-şi tatăl cu obiectivitate, putea vedea cât de chipeş fusese

odată. Îşi aminti de fotografiile lui în uniforma de marină. Nu era nici o minune că-i sucise capul mamei ei.

–Mă uitam în jur la toate vitraliile minunate, când am observat-o pe mama voastră stând în rândul următor cu părinţii şi sora ei, Cathleen. I-am zâmbit şi ea, mi-a răspuns. Cu şalul acela alb pe cap, îmi amintea de un tablou, cu Madonna. Era atât de frumoasă că nu-mi puteam lua ochii de la ea. Ceva din farmecul ştrengăresc pe care-l avusese odată apăru iarăşi în zâmbetul lui. Puteţi să puneţi rămăşag că după ce am ieşit din biserică m-am dat peste cap s-o întâlnesc.

–Şi ai invitat-o să vină pe vaporaşul tău şi i-ai promis să i-l arăţi personal, zise Culley.

–A venit, dar şi-a adus şi sora, pe Cathleen, cu ea. M-am chinuit grozav s-o conving pe Mary Frances că nu eram ca alţi marinari din port. Mai multă bătaie de cap am avut să-i conving pe părinţii şi sora ei. Dar am ştiut din clipa în care am văzut-o că ea era fata care-mi trebuia. Ne-am căsătorit peste patru săptămâni. Am crezut că l-am apucat pe Dumnezeu de-un picior, oftă el.

Tatăl ei nu duse povestea mai departe de acest punct, dar mama ei îi povestise lui Maggie restul–cum tatăl ei nu fusese capabil să găsească o slujbă decent plătită în California, după ce fusese lăsat la vatră. Deoarece visase întotdeauna să fie crescător de vite, luase banii pe care-i moştenise mama de la bunicii săi şi cumpărase această fermă în Montana, fără s-o vadă mai întâi. Maggie îşi amintea cele povestite de mama sa, despre cum plănuiau să-şi aranjeze casa, planuri niciodată realizate. Adăuga–seră la nimereală structuri suplimentare. în ultimii doi ani dinaintea morţii mamei ei, rareori mai vorbea despre aceste planuri, ştiind că reprezentau încă unul din visele soţului ei care nu se va împlini niciodată.

Multe lucruri din primii ani ai copilăriei ei, Maggie le aflase citind printre rânduri. Când tatăl ei venise la început la fermă, crezuse că creşterea vitelor este o joacă de copil. Tot ce trebuia să facă–credea el–era să lase libere pe câmp vacile şi un taur şi să vândă anul următor viţeii cu un profit uriaş. Nu ştia câtă muncă mai trebuie depusă, de la verificarea constantă şi repararea gardurilor, la strânsul fânului pentru hrana de iarnă, ca să nu mai vorbim de îngrijirea viţeilor.

Pământul pe care era plasată ferma Shamrock părea ideal pentru creşterea vitelor, dar terenul aspru avea puţină iarbă. în fiecare an trebuiau tăiate vaci din cauză că aveau picioare rupte. Şerpii cu clopoţei îşi luau şi ei partea, la fel şi coioţii care dădeau iama în vitei sau în vacile betege. Iar apă era insuficientă. în anii rai, până şi fântâna casei seca. Dar ferma Calder se întindea la sud cu abundenţa ei de iarbă grasă şi apă.

Tatăl ei visase întotdeauna să fie un om mare. într-un an încercase să caute aur–sigur că va da peste un filon. Dar căutarea aurului era o muncă grea şi obositoare, care cerea ore întregi de efort şi nu garanta succesul. Lipsindu-i perseverenţa, el renunţase curând. în alt an, încercase să convingă companiile ele gaze şi petroliere să foreze pe terenul lui, dar toate prospecţiunile fuseseră negative. Cu capul plin de iluzii, încercase să sape singur un puţ, dar renunţase înainte de a da măcar de apă. Era prea multă munca. Era întotdeauna sigur că există o cale mai uşoară de a

deveni bogat–aşa cum erau Calderii.

Nici măcar o singură dată, în toţi acei ani petrecuţi acolo, nu fuseseră destui bani pentru ca mama ei să se ducă în California, să-şi viziteze părinţii. Părinţii mamei ei muriseră şi nu fuseseră bani să meargă la înmormântare. Mama plânsese atunci. Primeau încă o felicitare de Crăciun în fiecare an de la sora ei, Cathleen, care era văduvă şi locuia în Los Angeles.

Angus bătu cu pumnul în masă, trezind-o pe Maggie din reverie cu o revărsare explozivă a temperamentului său irlandez. Se întoarse să se uite la el şi-i văzu faţa înnegrită de furie.

–Calder n-o să scape aşa!

-Tată, nu o lua iar de la capăt, protestă Maggie înţepată.

Dar el sorbi din nou din whisky şi nu-i dădu nici o atenţie.

–N-a contat pentru el că eşti o fată bună. N-a avut nici un pic de respect pentru asta? Nu, el e un Calder. Face ce-i place şi nu-i pasă dacă vreo persoană nevinovată are de suferit.

Îşi construise această izbucnire toată seara, îşi dădu ea seama. Nimic din ce-ar fi putut face sau, nu i-ar fi amuţit tirada, aşa că-şi ţinu gura ferecată.

–Calder n-o să-şi ţină gura. Nu, o să înceapă să flecărească peste tot, răspândind poveşti urâte despre Maggie, declară el.

–Dacă deschide gura, i-o închid eu, ameninţă Culley.

–Ba n-o să faci nimic de felul ăsta. în ciuda hotărârii ei de a sta deoparte, Maggie îşi ieşi din fire. Toată vorbăria asta a voastră nu-i decât lăudăroşenie!

–O să fie mai mult decât atât, fetiţo. Angus O'Rourke se ridică clătinându-se puţin. O să stau eu însumi de vorbă cu bătrânul Calder. Crede că el ş*î fiu-său pot face orice, dar am să-i spun eu că nu-i chiar aşa. N-or s-o scoată la capăt cu ceea ce s-a întâmplat astăzi. Stai doar să vezi. Bag eu frica de Dumnezeu în ei!

–Tată, încetează să mai spui lucruri pe care n-ai nici o intenţie să le faci. Maggie se întoarse. Era obosită de vorbe goale.

–O să-l văd pe Calder! afirmă el apăsat.

-Când, tată? Se uită la el cu scepticism zeflemitor. Când o face plopul pere?

–Nu mă lua peste picior, fetiţo! îndreptă un deget ameninţător către ea, dar ea îşi arătă indiferenţa în-torcându-i spatele.

Partea a II -a

CAPITOLUL VI

Senatorul şi ai lui plecară a doua zi pe la mijlocul dimineţii. Chase şi tatăl său îi însoţiră pe fâşia de iarbă a fermei. Când avionul se înălţă, aripile îi fluturară într-un ultim safut de bun rămas, lumina soarelui scânteind pe suprafaţa lustruită a metalului.

Frecând un chibrit peste coapsa acoperită de jeanşi, Chase duse flacăra la ţigara pe care i-o dăduse senatorul înainte de a se urca în avion. Trase din ea, apoi o ţinu între dinţi în timp ce fumul aromat i se ondula pe nări. întorcându-se să meargă la maşină împreună cu tatăl său, îşi scoase ţigara din gură.

–Dacă senatorul nu ştie altceva, în schimb ştie să-şi aleagă ţigările. îi aruncă o privire piezişă tatălui său.

–Mama ta nu putea suporta mirosul lucrurilor de felul ăsta. Expresia lui Webb Calder era înmuiată de amintirea dragă. Apoi spuse, amuzat: N-am înţeles niciodată ce au ţigările astea de dau peste cap atâtea femei.

–Nici eu nu înţeleg, fu Chase de acord şi deschise uşa din dreapta a maşinii, pentru a-şi strecura trupul lung înăuntru. Lasă-mă la grajdul Numărul Doi să-mi iau şaua. Plec cu bucătarul când se duce cu prânzul.

–Nu-i nevoie. Webb porni maşina şi o întoarse pe porţiunea netedă. Într-o zi termină strângerea vitelor. Sunt aici nişte lucruri pe care vreau să le faci.

–Oricum, trebuie să mă duc să-mi iau echipamentul. Pătura şi celelalte lucruri îi rămăseseră la tabără.

–Nici o problemă, îi replică tatăl său. îi trimit vorbă lui Nate să le aducă el când se întoarce.

Lui Chase nu-i mai plăcea ţigara şi o stinse iritat în scrumiera maşinii. Profilul lui avea o linie dură, cu colţurile gurii trase în jos, cum privea drept înainte prin parbriz.

–Nu pari prea fericit,.Te deranjează ceva, băiete?

–Nu, negă el repede. Se stăpâni şi întoarse o faţă lipsită de emoţii spre tatăl său. Ce să fie?

–Credeam că mi-ai putea tu.

Agerimea ochilor tatălui său îl făcu pe Chase să privească din nou prin parbriz.

–Nu-i nimic de spus, dădu el din umeri.

–Nici măcar despre fata lui O'Rourke-Maggie? Nu aşteptă un răspuns şi continuă; Când un bărbat are nevoie să fie satisfăcut la pat de o femeie, nu se leagă de fetele tinere şi de cele din familiile decente. Sunt destule târfe şi femei cu experienţă prin preajmă ca să satisfacă apetitul unui bărbat. Se opri să-i arunce o privire lui Chase, la-o ca pe un sfat părintesc şi gândeşte-te la asta, fiule. Dar ceva îi spunea lui Webb că sfatul lui a venit prea târziu. îi enumeră apoi sarcinile pe care dorea să le îndeplinească Chase în acea zi.

În acea noapte, Chase îşi găsi pătura şi desagii în camera sa. Printre haine era şi cămaşa pe care o pierduse. Se uită lung la ea, ştiind ce

întrebări trebuie să fi ridicat găsirea ei şi fiind sigur că nici una dintre ele nu va fi rostită cu voce tare. Se întinse în pat şi stătu cu ochii în tavan ore întregi, ştiind că tatăl lui avea dreptate. Maggie era un copil, n-avea nici măcar şaisprezece ani. Nu trebuia să se încurce cu ea.

Spijinindu-se de tejghea în magazinul depozitului, Webb parcurse lista de mărfuri incluse pe comanda de aprovizionare.

–Comanzi o grămadă de zahăr, Bill. Eşti sigur că n-are cineva o distilerie prin preajmă? Chiar dacă făcu comentarii într-o manieră glumeaţă asupra cantităţii, semnă lista şi-i zâmbi bărbatului în cărucior de invalid din spatele tejghelei.

–Bill Vernon reprezenta a patra generaţie la ferma Trei C. Cu excepţia a cinci ani pe care-i petrecuse specializându-se şi lucrând ca programator de computere, îşi petrecuse toată viaţa aici. Se întorsese cu şapte ani în urmă, dezamăgit de viata la oraş, în ciuda salariului mai mare, revenind la viaţa de cowboy. Peste doar trei luni, o cădere de pe cal îl lăsase paralizat.

Trei C avea grijă de oamenii săi. Când Bill se însănătoşi, Webb îl pusese să se ocupe de aprovizionare, extinzându-i responsabilitatea astfel încât să cuprindă şi depozitul. El şi soţia lui, împreună cu cei doi copii ai lor, locuiau într–una din casele mobilate ale fermei.

Exista un sentiment de familie printre aceia care veniseră aici cu primul Calder. Erau cu toţii legaţi de pământ şi legaţi unul de celălalt, nu ca aceia care lucrau o lună sau un an şi plecau.

–Pare să fie mult zahăr, recunosc, replică Bill Vernon cu un zâmbet. Dar vine vara şi femeile se vor apuca de conserve, aşa că vor avea nevoie de mai mult decât le trebuie de obicei în casă–sau cel puţin aşa-mi Marlyss. Zâmbetul i se lăti. Marlyss era soţia lui, o ştrengăriţă cu pistrui din nordul Montanei, din ţara grâului. Se cunoscuseră şi se căsătoriseră la şcoala de programatori. Marlyss îl ajuta în magazin lucrând în spatele tejghelei şi aranjând rafturile, în timp ce el se ocupa de contabilitate.

–Sunt sigur că Marlyss ştie despre ce vorbeşte. Unde e, că veni vorba? Se uită în jur în mica zonă de vânzare.

–E acasă, cu Timmy. Iar i s-au inflamat amigdalele.

–Şefu'! Unul din ajutoare îl strigă din uşă şi Webb se întoarse. A venit O'Rourke, vrea să te vadă.

Pentru o fracţiune de secundă, Webb rămase nemişcat. În ultimele patru zile tot aşteptase ceva, fără a fi foarte sigur ce. Iată că acum venise. Se ridică de la tejghea, adunându-şi gândurile.

–Spune-i că vin. Transmise mesajul cowboy-ului şi se uită la Bill. La suprafaţă îşi păstrase calmul şi expresia obişnuită. Mai avem ceva de rezolvat?

–Nu, nu cred. Bill Vernon clătină din cap şi îşi aduse scaunul în unghi drept, luând comanda semnată de Webb.

Încuviinţând din cap, Webb dădu să plece.

-Ai grijă. Se întoarse şi ieşi în lumina strălucitoare de afară.

După patru zile de peroraţii şi elucubraţii, mai ales către sine, şi îndemnat de insistenţa zeflemitoare a lui Maggie că n-o să facă altceva

decât să vorbească, Angus O'Rourke se adusese singur într-o asemenea stare plină de ură, încât se hotărâse până la urmă să vină la Webb Calder. Nu intrase în magazin deliberat, ca să-l facă pe Calder să vină la el, ca şi cum acest mic lucru i-ar fi dat un ascendent psihologic.

Chiar dacă l-a căpătat, a dispărut oricum când Webb s-a oprit în faţa lui, înalt, solid, forţându-l pe Angus, care era cu un cap mai scund să-şi dea capul pe spate pentru a-l privi pe Webb în faţă. Angus detesta să-l privească cineva de sus, şi mai ales Webb Calder. Gura i se curbă dispreţuitor, gândindu-se cum avea să-l pună pe jar pe acest bărbat atotputernic, înainte de a termina cu el.

-Salut, O'Rourke. Ai vrut să mă vezi?

Angus îşi ridică bărbia semeţ.

–Mda, vreau să stau de vorbă cu tine.

Dând scurt din cap, semn că e doritor să asculte, Webb Calder spuse:

–Tocmai mă duceam acasă. Hai să vorbim acolo.

Angust tocmai inspirase adânc pentru a-şi începe acuzaţiile. Oferta de ospitalitate îi luă vântul din pânze, în rarele ocazii când mai venise la Trei C, nu fusese niciodată invitat în casă. Era o clădire cu aspect grandios. Pentru o clipă, se simţi stingherit la gândul de a intra în ea. Apoi se îmbărbăta singur, spunându-şi că este tratat în sfârşit ca un egal, ceva ce simţea că merită pe deplin.

Era imposibil să vorbească în timp ce traversau curtea. Paşii lungi ai lui Webb îl forţau pe Angus să meargă mai repede decât de obicei. Gâfâia uşor când ajunseră la casă şi era iritat, deoarece Calder nu părea să-şi fi pierdut suflul.

Intrând în casă, Angus nu se putu abţine să nu se holbeze la camera de zi uriaşă, cu toată mobila bună, confortabilă, mobilă puternică, solidă, făcută să dureze: Era casa unui bărbat, neposedând amprenta vreunei prezenţe feminine. Propriul lui cămin părea o colibă în comparaţie cu acesta. Visul său de a locui într-un astfel de loc parea şi mai îndepărtat, acum că Angus îşi dădea seama cât de departe trebuia să ajungă. Îl umplea de un sentiment de disperare sălbatică.

Calder deschise nişte uşi duble, largi, din stânga şi Angus îşi dădu seama că discuţia nu va avea loc în spaţiosul living din faţa sa. Se întoarse şi-l urmă pe Webb în bibliotecă. Văzu un şemineu deasupra căruia străjuiau coarnele mari, curbate ale unui taur. Mobila era acoperită cu piele veritabilă. Pe rafturi erau numeroase volume, cuprinzând de la opere ale literaturii până la tratate despre îngrijirea animalelor. În spatele unui birou masiv atârna pe perete o hartă înrămată, îngălbenită de vreme şi evidenţiind hotarele domeniului Trei C. Angus se uită la ea, în timp ce Calder trecu în spatele biroului şi se aşeză în fotoliul comod.

–Este prima hartă a fermei, explică Webb, observând interesul lui Angus. Are aproape o sută de ani.

Angus fu din nou înecat de sentimentul că nu era drept ca o persoană să aibă atât de mult. I se părea că-i supurează ura, ca o rană infectată care-l otrăvea. Harta, casa, omul–totul îl făceau să se simtă mic.

-Despre ce vroiai să-mi vorbeşti, Angus? întrebă Calder, calm, cu autoritate.

–Despre fiica mea, Maggie. Fiul tău a siluit-o. A găsit-o înotând în râu şi a profitat de ea. Îşi aruncă vorbele, căldura crescându-i în voce. E un fapt. Mi-a spus ea însăşi, aşa că n-are rost să negi.

–N-aş îndrăzni să-ţi fac fiica mincinoasă, replică calm. Fiul meu este un bărbat tânăr şi sănătos iar Maggie a ta tocmai devine femeie. Aşa că nu neg că e posibil să fie o legătură între ei.

Se aşteptase la argumente, la negarea hotărâtă că un Calder ar face aşa ceva. Mânia îi rămase temporar lipsită de direcţie până când mintea lui derulă înapoi răspunsul lui Webb, prin care nimic nu era recunoscut, şi nici o vină asumată.

–Fiul tău n-o s-o scoată la capăt aşa uşor după ce mi-a distrus fetiţa. Am venit aici ca să mă ocup de asta, zise el. Nu contează cum vrei s-o întorci. Ceea ce a făcut se numeşte în termenii legii viol. Are cincisprezece ani, e minoră. Poate să fie închis pentru asta.

Urmă o pauză foarte scurtă, în timpul căreia Webb Calder îl privi neclintit.

–Sunt sigur că te-ai gândit că dacă îl dai în judecată, fiica ta va trebui să apară în faţa curţii. Mărturia ei va fi înregistrată public. Din păcate, adevărul este că în cazurile de acuzaţie de viol, fata este cea care suferă şi-şi pierde reputaţia. Nici un tată n-ar vrea să-şi vadă fiica făcută de ruşine în public. Ruşinea i-ar atinge pe toţi. Un proces ar face toată regiunea să vorbească. Oriunde ar merge, lumea ar şopti în spate şi ar arăta cu degetul. Era ceva la care Angus se gândise şi nu odată. Chipul i se schimonosi, frustrat, deoarece Calder ştia că ei ar suferi mai mult decât el şi fiul lui.

–Fiul tău mi-a luat fetiţa şi a folosit-o pentru propria plăcere. N-o să-l las în pace, insistă Angus cu vocea încordată. Cer să procedeze cum este corect faţă de ea.

O sprânceană se ridică într-o surpriză provocatoare, o acţiune studiată care părea să insinueze că Angus nu este prea isteţ.

-Sper că nu sugerezi căsătoria, Angus, pentru că asta ar fi o greşeală mai mare decât cea pe care au făcut-o: Fiica ta e mult prea tânără pentru măritiş, iar fiul meu nu este încă pregătit pentru o viaţă de familie. Ştiu că vrei ca fiica ta să nu-şi piardă respectabilitatea, dar este greşit să-ţi împingi copilul la căsătorie dintr-o greşeală. Ar fi nefericită cu fiul meu şi ştiu că nu este ceea ce-ţi doreşti pentru ea, ca tată.

Angus îl ura pe Webb pentru că putea să gândească atât de limpede şi practic. Se foi pe scaun, conştient că fusese făcut să se simtă prost şi neştiind cum să schimbe situaţia. Se agăţă de un gând care ardea constant în el.

–N-o să scape aşa cu ce-a făcut. Va trebui să plătească, repetă Angus cu hotărâre încăpăţânată.

–Dac-aş avea o fiică, Webb Calder se aplecă mai în faţă pe scaunul său şi-şi sprijini degajat braţele pe birou, studiindu-l pe Angus şi dacă aş crede că i s-a întâmplat ceva de felul acesta, sunt sigur că m-aş simţi la fel de supărat ca tine. Şi eu aş insista asupra unei forme de răsplată. N-ar fi nerezonabil să te aştepţi la o compensaţie–un fel de plată a daunelor:

–Adică vrei să mă cumperi? îl provocă Angus cu ochii îngustaţi,

mândria fiindu-i ofensată de ofertă. Crezi că banii pot şterge amintirea fiicei mele despre ceea ce s-a întâmplat acolo, la râu?

Un zâmbet slab atinse gura lui Calder.

–Sunt convins că nu există o sumă de bani care să fie o compensaţie adecvată. Este doar un gest de bunăvoinţă. Şi tu şi eu suntem oameni rezonabili, Angus. N-am avea nici unul de câştigat răspândind povestea asta, stârnind bârfe şi scandaluri. Cel mai înţelept lucru este să ne înţelegem pe cât de bine putem. Ce altă alternativă ai? Se uită peste birou, aşteptând o sugestie. Incapabil să-i întâmpine privirea directă, Angus şovăi. Nici una din ameninţările lui nu păruseră să-l atingă pe omul acesta. Toate fuseseră date deoparte. N-avusese nici măcar satisfacţia să-l facă să se simtă stânjenit.

Înainte ca tăcerea să devină apăsătoare, Calder luă un stilou.

–Ce-ar fi să scriu o chitanţă de vânzare pentru, să zicem, douăzeci şi cinci de vite–la alegerea ta–şi să o consider plătită? întinse mâna după o bucată de hârtie.

Privindu-l pe Calder, mintea lui Angus se zbuciuma. Dacă pleca de aici cu mâna goală, fără să fi avut măcar satisfacţia de a-l fi pus pe Calder într-o poziţie dificilă, atunci însemna că n-a realizat nimic în afară de faptul că s-a făcut de râs. Trebuia salvat ceva din toată situatia. Dar nu Calder trebuia să dicteze termenii aranjamentului; era dreptul lui. Calder începuse deja să scrie.

–Fie cincizeci de capete, la alegerea mea, ceru Angus.

Ridicând capul, Calder îi adresă o privire de oţel.

–Cincizeci, fu el de acord şi Angus se întrebă dacă n-ar fi trebuit să fi cerut mai mult–o sută, poate. Se blestemă că s-a lăsat atât de uşor. Calder avea de două sute de ori mai mult decât numărul acesta, poate şi mai mult. Dar ceva din privirea dură şi rece îl împiedică pe Angus să-şi ia vorba înapoi. Îşi simţi palmele umede în timp ce Calder îşi întorsese atenţia către actul de vânzare pe care-l scria, stiloul zgâriind hârtia cu mişcări hotărâte.

Când termină de scris, Calder îi întinse hârtia, silindu-l pe Angus să se ridice de pe scaun pentru a o lua. Privind actul, fu din nou ars de senzaţia că vânduse prea ieftin. Părea mult pentru el care avea atât de puţin, dar nici nu se observa la buzunarul lui Calder. Nu-l făcuse pe Calder să plătească–se lăsase cumpărat. Se simţi umilit.

Webb luă receptorul telefonului de pe biroul său şi formă un număr. îi aruncă o privire lui O'Rourke, observând regretul amar din expresia omului. Aşa se întâmpla mereu când vânzătorul dădea preţul cerut; cumpărătorul se întreba întotdeauna dacă n-ar fi putut obţine mai mult.

Cineva răspunse la capătul firului.

–Calder la telefon, se prezentă Webb şi nu aşteptă răspuns. Nate este acolo? la răspunsul afirmativ, zise: Spune-i că vreau să-l văd la Casa Mare.

Punând receptorul în furcă, Webb împinse scaunul şi se ridică de la birou. O'Rourke continua să se holbeze la actul de vânzare, neobservând imediat că el se ridicase, până când Webb ocoli biroul. Atunci sări şi el în picioare.

–Nate Moore este unul din şefii mei de echipă. Webb porni către holul

de la intrare. O'Rourke îl urmă. Are un ochi excelent la vite–un om cu multă experienţă, foarte priceput. Sunt sigur că îţi va fi de ajutor. îl cunoşti, nu-i aşa? Deschise uşa din faţă şi îi făcu semn lui O'Rourke să iasă primul.

–Am vorbit cu el de câteva ori. În oraş.

–Desigur. Webb dădu din cap, conducându-l spre treptele verandei. Nate tocmai traversa curtea, iată-l.

Apropiindu-se de casă, privirea lui Nate îl cuprinse iute de bărbatul mai scund, apoi îi fugi spre şeful său, încercând să-şi dea seama ce s-a întâmplat. Dar înclină numai din cap, salutându-i pe amândoi.

–Ai vrut să mă vezi? îl întrebă pe Webb.

–Da. Tocmai i-am vândut lui O'Rourke nişte vite–cincizeci de capete, la alegerea lui. Cred că eşti cel mai potrivit să îi arăţi cirezile şi să stabileşti data livrării.

-Ne-am putea uita la cirezi mâine dimineaţă pe la nouă, dacă-ţi convine, zise Nate întorcându-se către O'Rourke.

–Nouă, e bine la nouă. Se foi jenat.

–Cât despre livrare, putem să ţi le aducem noi cu camionul, sau poţi să vii să le iei, cum preferi.

-Te informez mâine, mormăi Angus prost dispus, împăturind actul de vânzare şi băgându-l în buzunar.

–Ne întâlnim la grajduri, la ora nouă, preciză Nate.

O'Rourke încuviinţă cu o mişcare din cap şi-i aruncă o privire întunecată lui Calder, înainte de a coborî treptele şi a luat-o grăbit spre camioneta prăpădită, parcată în curte. Nate şi Webb îl urmăriră pe Angus plecând.

–Nu pare încântat de afacere, observă Nate cu voce deliberat scăzută.

–Nimeni nu e vreodată, replică Webb, apoi se întoarse să intre în casă.

Nate mai zăbovi puţin, apoi se urni ca să se întoarcă la grajduri. Într-un fel sau altul, femeile stăteau întotdeauna la baza necazurilor unui bărbat. Fiecare bărbat făcea o prostie pentru una din ele, mai devreme sau mai târziu. Nate era bucuros că nu fusese niciodată destul de nebun să se-nsoare. Îi plăcea să fie liber, să vină şi să plece când vrea, fără să-l bată nimeni la cap unde se duce sau când se întoarce. Trei C îi oferea toată familia de care avea nevoie.

După cină, Chase şi Webb îşi luară cafeaua în birou, lăsând-o pe Ruth să strângă masa. Chase se duse la barul din lemn de alun sculptat din colţul încăperii şi scoase dopul unei carafe cu coniac.

-Vrei puţin coniac la cafea? Se întoarse pe jumătate să se uite la tatăl său.

–Nu în seara asta. Webb refuză şi îşi studie fiul înalt, lat în umeri. A venit O'Rourke să mă vadă astăzi. Chase începuse să pună carafa jos dar fraza îi opri mişcarea la mijloc. După o întârziere de o clipă, şi-o termină.

–De ce? Chase rupse tăcerea dar nu se întoarse.

În tăcere, Webb admiră felul în care se stăpânea Chase. Nu era bine să ţi se citească gândurile de pe faţă. În timp va reuşi să-şi reţină şi mai bine

emoţiile. Băiatul era încă tânăr.

–Pretinde că i-ai sedus fata, replică Webb. Negi asta?

–Nu. Continuă să stea cu faţa la bar, amestecându-şi cafeaua.

Lui Webb îi plăcu faptul că el răspunsese direct, fără să caute vreo scuză sau să facă vreo referinţă lipsită de respect la fată. Arăta rasă şi asumarea întregii responsabilităţi pentru ceea ce făcuse.

–Ai făcut vreo promisiune despre care ar trebui să ştiu?

Din nou răspunsul veni scurt:

-Nu. Imobilitatea fu spartă de o izbucnire de energie care îl făcu pe Chase să se întoarcă împrejur, cu buzele strânse. O'Rourke n-avea dreptul să te bage în asta. Ar fi trebuit să discute cu mine.

–S-a aranjat.

–S-a aranjat? Cum? Chase aruncă întrebările către tatăl său, cerându-i explicaţii.

–I-am dat un act de vânzare pentru cincizeci de vite.

–Cincizeci de vite! Şi a acceptat?

–Da.

Chase îşi întoarse pe jumătate capul, gura strâmbându-i-se de dezgust.

–Aş fi avut mai mult respect pentru el dacă m-ar fi legat de un stâlp şi m-ar fi biciuit. De ce n-a venit să se răfuiască aici cu mine?

–Este ceea ce aş fi făcut în locul lui. Nu sunt aşa de sigur că n-ar trebui s-o fac, oricum, zise Webb încruntat. E firesc pentru un bărbat să-şi semene sămânţa, dar n-ar trebui s-o facă în câmpuri tinere, virgine.

–La asta m-am gândit şi eu, nu o dată în ultimele zile, fu Chase de acord, oftând. Puse ceaşca neatinsă de cafea cu coniac pe masă. Mă duc la o plimbare, să iau puţin aer.

CAPITOLUL VII

Oraşul cel mai apropiat de cartierul general al fermei Trei C era o mică aşezare numită Blue Moon. Era o glumă care a că oraşul se numea astfel din cauză că acolo se întâmpla ceva interesant numai pe lună albastră. Benzinăria servea, de asemenea, drept băcănie şi oficiu poştal. Era un restaurant lângă ceea ce fusese odată un han care închiria camere pentru drumeţi, dar hanul era acum o cârciumă-bar numită „Jake's place" care avea şi un mic tripou privat. În camerele de sus îşi desfăşurau activitatea „nepoatele" lui Jake. Restaurantul de alături era prosper, mai ales din cauză că proprietarul, Bob Tucker, avea reputaţia de a fi cel mai bun bucătar din statul Montana.

Pe lângă aceste clădin mai era o prăvălie în care se vindeau mărfuri nealimentare, un grânar abandonat şi o casă care fusese transformată într-un dispensar în care doctorul Barlow venea de două ori pe săptămână să-şi vadă pacienţii. Şi, în afară de toate acestea, mai erau câteva case pentru cei treizeci şi ceva de locuitori ai „oraşului" Blue Moon.

O camionetă având pe ea însemnele Trei C, veni în viteză pe stradă şi stârni un nor de praf punând frână în zona de parcare dintre benzinăria-băcănie şi cârciumă. Buck Haskell sări de pe locul din dreapta al cabinei, cizmele lui lovind pământul înainte ca să deschidă Chase uşa şoferului.

-Sper că lui Tucker i-a mai rămas nişte plăcintă cu mure! declară Buck. M-am tot gândit la ea pe ultimele zece mile.

–Şi mi-ai tot spus asta pe ultimele zece mile, zise Chase sec.

–Hei, Chase, ai ţigări la tine? Buck îşi plesni buzunarul gol de la pieptul cămăşii. Eu le-am terminat.

-Tot ce am e un pachet cu tutun de mestecat.

–Aşteaptă-mă. Dau o fugă în magazin să cumpăr. Buck o luă spre băcănie, căutându-se de bani în buzunarul jeanşilor strâmţi.

Chase se rezemă de camionetă ca să-l aştepte, dându-şi pălăria pe ceafă, un zâmbet slab apărându-i pe faţă. Uşa băcăniei se deschise de două ori–odată când intră Buck şi imediat după aceea, când cineva ieşi. Chase se uită cu un interes leneş.

Vederea lui Maggie O'Rourke fu ca un vânt curat şi sălbatic care adie în toată fiinţa lui. În aceste ultime două săptămâni reuşise să şi-o scoată din minte, dar văzând-o acum, cele două săptămâni de uitare se şterseră. Avea părul negru legat la baza gâtului cu o eşarfă de un albastru pal. Purta blue jeans, cizme şi o bluză albă. Nu putea s-o vadă prea bine datorită celor două pungi mari cu alimente pe care le ţinea în braţe. O cută uşoară îi apăru pe fruntea neteda când ieşi în lumina de afară. Chase îşi dădu seama că nu-l observase încă. Potri–vindu-şi pălăria pe cap, făcu un pas înainte.

–Bună, Maggie, spuse liniştit!

Ea se opri, privirea fugindu-i spre el. O oarecare emoţie pâlpâi în ochii ei înainte ca expresia ei să devină impenetrabilă.

–Bună, Chase. Nu se poticni asupra numelui şi nici nu îi dădu de înţeles că e încântată să-l revadă. Ce mai faci? Era o întrebare politicoasă şi el îi observă buzele pline, lipite.

–Am fost ocupat. Îşi retrase privirea de pe gura ei. Lasă-mă să-ţi duc eu o pungă.

Ea ezită o secundă înainte de a-l lăsa să ia una din pungi. Bluza albă pe care-o purta era prea mică. Pieptul ei tânăr dar plin o făcea să stea puţin desfăcută între nasturi. Îşi mută cealaltă pungă în faţă pentru a-şi ascunde farmecele.

–Şi noi am fost ocupaţi. Începu iar să meargă şi Chase îşi micşoră pasul pentru a păşi alături de ea. Te-ai mira să ştii cât de multă muncă în plus ai de făcut când capeţi încă cincizeci de vite. Vocea îi era mândră şi rigida, la fel ca ţinuta ei.

–Ce vrei sa spui cu asta? îl cuprinse o uşoară iritare la tonul ei.

Ea îi aruncă una din acele priviri piezişe pe care Chase începea să le asocieze cu imaginea ei.

–Vreau să spun că nu sunt o târfă ale cărei favoruri pot fi cumpărate cu cincizeci de vite. Poate că am greşit cu ceea ce am făcut, dar asta nu înseamnă că sunt o stricată.

–Maggie, n-ai greşit. Eu am greşit, îşi asumă el vina. Viţele au fost un

cadou, pentru a-ţi într-un fel că îmi pare rău.

–Ei bine, mie nu-mi pare. Buzele îi erau strânse ferm. N-am crezut că tata o să-ţi facă necazuri. Adică a făcut mare tam-tam pe tema ăsta, dar n-am crezut că va încerca într-adevăr ceva. Când mă gândesc că s-a dus la tatăl tău şi i-a spus ce-am făcut noi, mă simt, tocmai treceau prin faţa hanului, când se opri şi aruncă o privire spre ferestrele de la etaj. ca una din „nepoatele" lui Jake.

–Nu cred că ar fi trebuit să ştii despre ele. Gura i se curbă aproape într-un zâmbet, amuzat de stilul ei direct.

–Adică n-ar trebui să spun cuiva că ştiu despre ele. Toată lumea ştie, i-o întoarse ea sec, doar oamenii se prefac că nu ştiu.

–N-ar trebui să te simţi ca una dintre ele, spuse el. Ştiu că tata nu te considera astfel.

Ea se opri lângă o camionetă veche şi se întoarse spre el.

–Tu cum mă consideri, Chase?

–Cred că eşti o fată remarcabilă şi foarte frumoasă. Privind în ochii ei verzi, candizi, simţi atracţia prezenţei ei. De data aceasta rezistă dorinţei de a o lua în braţe.

–Frumoasă? Cu astea? §e uită la îmbrăcămintea ei cu o privire sceptică. Bănuiesc că încerci doar să fii politicos, dar nu e nevoie. Ştiu ce gândeşte lumea despre tata şi despre restul familiei noastre. Tata întotdeauna dă vina pe altcineva pentru necazurile sale. Dar nu vreau să crezi că eu te învinuiesc pentru ce s-a întâmplat. Am ştiut ce fac. Ştiu că ai zis că ne mai vedem, dar după necazul provocat de tata, vreau să ştii că nu mă mai aştept la aşa ceva.

-De ce nu? Trăsăturile aspre, colţuroase ale lui Chase se îmblânziră.

Fruntea ei se încreţi uşor.

–Pentru că.

–Chase! strică Buck, venind din direcţia prăvăliei. Ce faci? Te joci de-a hamalul?

–Ne întâlnim mâine la gard pe la zece. Poţi să vii? murmură Chase repede. Ea dădu din cap, nesigură. Mai tare, el întrebă: Unde să-ţi pun punga? în cabină sau în spate?

–În spate.

După ce puse punga în spatele camionetei, i-o luă şi pe cea pe care o ţinea în braţe şi i-o puse alături de cealaltă. îşi duse mana la pălărie.

–Ne mai vedem. Apoi Chase se întoarse către prietenul său. Eşti gata pentru plăcinta cu mure?

–În mod sigur. Ultima dată când o văzuse Buck pe fata lui O'Rourke o etichetase drept „pisică sălbatică şi băieţoi". Acum îi făcea o impresie diferită. Ochii lui albaştri, curioşi şi jucăuşi studiau schimbarea.

Îndrăzneala privirii lui fu observată de Maggie. Îşi strecură vârfurile degetelor în buzunarele din faţă ale jeanşilor, trăgându-şi umerii înainte pentru a micşora despărţiturile lăsate de nasturii bluzei. îşi ţinea capul ridicat mândru, într-un unghi provocator sub privirea lui nepoliticoasă, dar Chase se întoarse, făcându-l pe Buck să-l urmeze peste o secundă.

Buck îl prinse din urmă dintr-un pas, aruncând o privire în direcţia lui.

–Retrag ce-am spus înainte, murmură Buck cu o voce scăzută. în mod sigur poţi că-i femeie. Deschizând uşa restaurantului, se uită înapoi către fată. Poate c-a venit timpul să încep să-mi vizitez vecinii.

Licărul din ochii prietenului său îi dădu un fior neplăcut lui Chase. Buck avea tendinţa de a fi nepăsător faţă de sentimentele unei fete, dorindu-şi doar să se culce cu ele. În el se trezi instinctul protector, fără să-şi dea seama că nu era în situaţia de a-l judeca.

–Las-o în pace, Buck, spuse pe ton autoritar.

–De ce-aş lăsa-o? îl provocă Buck cu un zâmbet încruntat şi îl urmări în restaurant.

Chase încercă să-şi alunge iritarea şi reuşi să dea vocii un ton normal.

–Să spunem doar că eu am văzut-o primul şi s-o lăsăm baltă. Dar în privirea lui era un avertisment întunecat.

–Pe naiba, dar eşti egoist, Chase, îl tachină Buck. Eu împart totul cu tine, nu-i aşa? Am supt la acelaşi sân, nu? Ţi-am cedat până şi locul meu de moştenitor al fermei Calder şi tu aşa mă răsplăteşti? Simulă o privire rănită şi-şi trecu piciorul peste spătarul unui scaun pentru a se aşeza la una din mese. Pe chestia asta dai o plăcintă. Hei, Tucker! îl strigă el pe bărbatul din spatele tejghelei. Adu două porţii de plăcintă cu mure; Chase plăteşte.

Chase îl observă pe Angus O'Rourke stând pe un taburet înalt la tejghea, dar îşi lăsă privirea să treacă peste el, către rotofeiul proprietar al restaurantului.

–Doar cafea pentru mine, Tucker, dacă tot m-a încărcat cu nota de plată.

–Bătrânul bancher încearcă să pretindă că-i falit, râse Buck, ţinând o ţigară neaprinsă în colţul gurii în timp ce se căuta prin buzunare după un chibrit. Ai un foc?

-Am un prieten sărăntoc. Chase aruncă o cutie de chibrituri pe masă, în fata lui Buck. Tu eşti plătit mai bine ca mine. Ce faci cu banii?

–Din când în când beau un pic de whisky, joc un pic de poker şi fac femeile fericite; şi uite-aşa, banii dispar. Buck rânji şi trase din ţigară.

Tucker traversă încăperea, aducând două farfurii cu plăcintă şi două ceşti de cafea în mâinile sale scurte, cu şorţul alb pătat de grăsim şi mâncare. Aproape chel, avea capul prea mic pentru trupul rotund, solid. Se opri lângă scaunul lui Chase să pună jos comanda.

-Spune-i lui Webb că mai am putină carne în congelator, aşa că o să trec pe la el zilele astea să cumpăr nişte carne. Vocea îi suna monoton, de parcă i-ar fi cerut prea mult efort să-şi schimbe tonul.

–O să-i spun, promise Chase şi-l urmări pe bărbatul masiv înapoindu-se la tejghea. Nu se lăsa înşelat de încetineala lui, sau de statura mătăhăloasă. Burta proeminentă era tare ca fierul. Cu un an în urmă, Chase îl văzuse mişcându-se cu o iuţeală neobişnuită pentru un om de mărimea lui şi potolind cu un dos de palmă un client supărător când acesta începuse să vorbească urât în faţa unor femei din oraş. Şi îl mai văzuse pe Bob Tucker ridicând o carcasă întreagă de vită, ca pe un sac de cartofi. Nu era un tip cu care să te pui rău.

Toţi cowboyii stăteau liniştiţi în localul lui, căci altfel Tucker îi azvârlea

afară. Mâncarea lui era cea mai bună din zonă şi preţurile erau rezonabile, totuşi, avea ceva care nu-i inspira încredere fui Chase, deşi nu ştia ce.

La tejghea, Angus O'Rourke auzise mesajul pe care Tucker i-l transmisese prin Chase tatălui lui. După două săptămâni, Angus tot se mai gândea la rezultatul confruntării sale cu Webb Calder, devenind cu fiecare zi din ce în ce mai sigur că fusese tras pe sfoară. Vederea lui Chase Calder stând în restaurant, nepedepsit pentru ceea ce-i făcuse lui Maggie, îi trezi ostilitatea. În loc să-şi îndrepte furia spre cel ce i-o stârnise, şi-o vărsă pe proprietarul restaurantului.

–De ce faci afaceri cu Calder? întrebă Angus, vorbind totuşi încet ca să nu fie auzit. Nu-i destul de bogat şi fără să mai cumperi de la el? Noi, ceilalţi, mici fermieri, ce-avem? Vrei să-ţi facem vânzare dar nu te interesează să faci afaceri cu noi.

Tucker se opri în fata lui Angus, ochii săi ca nişte pietricele privindu-l cu indiferenţă.

–Nu fac afaceri cu Calder de dragul lui. Nu-l iubesc mai mult decât tine. Dar eu gătesc doar carne de calitate.
Voi, ceilalţi, n-aveţi vaci atât de bune, aşa că trebuie să iau de la el.

Dar pe Tucker îl irita faptul că întotdeauna Calder se purta ca şi cum i-ar fi făcut o favoare că-i vindea din vitele sale. De fapt nu i se spusese nimic, nici măcar nu i se sugerase, dar Tucker ştia că alţi cumpărători de vite cumpărau en gros, nu doar un juncan din când în când. Dacă n-ar fi fost de prin partea locului, cei de la Trei C nu şi-ar fi pierdut timpul cu el. Nu le păsa de afacerea lui. L-ar fi aranjat mai bine să ia din altă parte, dar nimeni nu avea calitatea cerută de el.

–Dacă singurul lucru care-ţi convine este carnea Calder, atunci cumpără de la mine, îl provocă Angus. Am cumpărat cincizeci de capete de la el acum două săptămâni.

–Cincizeci de capete? Tucker îl privi cu scepticism. De unde-ai avut atâţia bani?

–Asta nu-i treaba ta. Angus îşi îndreptă poziţia pe taburet, ofensat de întrebarea care dădea de înţeles că era prea sărac ca să cumpere vite de la Calder. Te interesează carnea mea sau nu?

-Ai cumpărat, probabil, ceva de mâna a doua, dar am să trec mâine pe la tine să arunc o privire. Tucker nu punea prea mult preţ pe pretenţia lui O'Rourke că ar fi avut vite Trei C de prima calitate. Vin de dimineaţă.

-Nu uita-să aduci bani, îl înţepă Angus şi-şi împinse ceaşca goală către omul voinic. Pune nişte cafea în ceaşca asta cât stai acolo şi scoţi aburi.

–Dacă-s aburi pe-aici, probabil că vin de la tine. Tucker luă ceaşca şi îşi răsuci trupul masiv pentru a-i umple ceaşca.

–Aşteaptă până mâine dimineaţă şi o să vedem noi care-i plin de aburi, îi replică Angus plin de sine.

După plecarea lui Chase, Maggie rămăsese lângă camionetă, conştientă că tatăl său era înăuntru la cafea, în timp ce ea şi Culley îi făceau treburile. Dacă intra în restaurant cât era Chase acolo, fără îndoială că tatăl ei şi-ar fi început o altă tiradă împotriva Calderilor. Probabil că se montase doar văzându-l. Maggie decise că era mai înţelept să-şi caute fratele şi să vadă dacă-şi terminase treburile. întorcându-se îl

văzu pe Culley peste stradă, în dreptul magazinului cu articole de fierărie. Aştepta să vină la camionetă, observând privirea încruntată de pe faţa lui.

-Te-am văzut cu Calder. Ce vroia? întrebă, oprindu-se în fata ei.

–M-a ajutat să aduc pungile. Vocea ei avea o nuanţă sfidătoare, care-i contesta dreptul de a-i pune întrebări. Ai găsit piesa pentru pompa de apă?

-N-au primit-o încă. Răspunsul lui scurt era plin de iritare. Şi conversaţia pe care-ai avut-o cu el-vrei să te cred că aţi vorbit doar despre cumpărături?

–Am vorbit despre mai multe lucruri care nu-s treaba ta.

Gura i se subţie într-o linie supărată.

–Bănuiesc că vrea să te vadă din nou.

–Şi dac-ar vrea? îl provocă Maggie.

–Cred că ţi-a cerut să vă întâlniţi undeva, ghici Culley. Ţin-te departe de el, Maggie. Vrea doar să-ţi umble iar în pantaloni. Nu înţelegi asta? Nu ţi-ai dat seama de ultima dată?

–E atât de imposibil să mă placă?

–Poate să te placă, admise fratele ei. Dar sper că nu te gândeşti măcar o clipă că e ceva serios, nu? Pentru el eşti doar fiica unui mic fermier. N-o să te considere niciodată destul de bună pentru un Calder.

–Cine a spus că vreau să fie serios? izbucni ea. Unei fete îi place când un bărbat îi dă atenţie, dar asta nu înseamnă că vrea neapărat să se mărite cu el! Tu poate că te mulţumeşti să fii doar fiul unui mic fermier plin de vise care nu se vor împlini niciodată, dar eu nu. Vreau o educaţie, fiindcă n-am să trăiesc aşa tot restul vieţii!

–Eşti sora mea. În unele ocazii temperamentul fratelui ei devenea la fel de aprins ca al lui Maggie. Acesta era una din ele. Nu vreau să te văd suferind. Şi asta o să se-ntâmple dacă te mai întâlneşti cu Chase Calder. Într-o zi o să dai de bucluc, iar el o să uite şi cum te cheamă.

–Nu dau de nici un bucluc, negă Maggie. Şi Chase a fost drăguţ cu mine.

-Asta din cauză că încă mai vrea ceva. Dar cum s-o sătura de tine, n-o să mai fii pentru el mai mult decât un gunoi. E un Calder. Şi dac-ai avea un dram de bun simt, n-ai uita asta. N-o să însemni niciodată pentru el mai muft decât cineva cu care se tăvăleşte în iarbă. Stai departe de el, Maggie. Nu dovedi că am dreptate, o preveni şi trecu pe lângă ea ca să intre în restaurant, de parcă i-ar fi fost teamă că dacă stătea mai mult ar fi devenit violent.

Maggie se uită lung după el. Şi ea tremura, dar din cauza propriei furii. Deschise cu o zmucitură uşa camionetei şi se urcă în cabină. Aşteptă încordată întoarcerea fratelui şi tatălui ei, ca să poată pleca la fermă.

Dar cuvintele lui Culley o obsedau, întunecându-i gândurile.

Chase era deja la linia gardului când ea ajunse acolo, a doua zi dimineaţă. Stătuse în cumpănă aproape o oră, încercând să se hotărască dacă să se întâlnească sau nu cu el. În final, veni fiindcă trebuia să afle dacă fratele ei avea dreptate în legătură cu Chase.

Descălecând, Chase se strecură între firele de sârmă ghimpată pentru

a-i prinde căpăstrul calului. Privirea ei îi cuprinse circumspectă zâmbetul leneş de salut, fără a putea trage vreo concluzie.

–Ai întârziat. Veni lângă şa, întinzând mâinile să-i apuce mijlocul subţire şi s-o coboare de pe cal. Începusem să mă gândesc că nu poti să vii.

-Am încercat să mă hotărăsc dacă ar trebui să vin sau nu, replică Maggie sinceră.

Picioarele îi erau pe pământ, dar el continua să-şi ţină mâinile pe talia ei. Îi simţi rigiditatea şi asta îl nelinişti în mod inconştient aşteptase moliciunea trupului ei. Aple–cându-şi capul, Chase căută să-i ia în stăpânire gura. Simţi un oarecare răspuns la sărutul lui, dar era rece. Îşi desprinse buzele pentru a se uita la ea, dar privirea ei îl studia, îl măsura.

–Mă bucur că ai venit, zise el.

–De ce?

–Pentru că vroiam să vorbesc cu tine, replică Chase şi încercă să-i alunge cu un zâmbet seriozitatea.

Mâinile ei îi îndepărtară braţele de pe talie.

–Ştiu că asta ai spus că vrei. Vocea părea să implice câ el dorea totuşi şi altceva. Culley zice că singurul motiv pentru care vrei să mă vezi este ca să faci sex.

Pentru un moment, Chase fu uimit de francheţea ei, înainte ca amuzamentul să ia locul uimirii.

–Întotdeauna eşti aşa de directă?

–E adevărat? insistă ea. Ăsta-i motivul pentru care vrei să mă vezi?

Încăpăţânarea din expresia ei îi spuse că ea chiar vroia un răspuns sincer şi direct. Deschise gura s-o asigure că îşi dăduse seama că era prea tânără şi lipsită de experienţă şi că data trecută făcuse o greşeală pe care n-avea de gând s-o repete. Dar uitându-se în ochii ei, Chase înţelese că nu făcea decât să se păcălească singur. Dacă ar avea şansa, ar face dragoste cu ea din nou. Acel prag intim fusese trecut o dată şi ar fi fost trecut iarăşi, de câte ori s-ar fi ivit ocazia. Nu exista cale de întoarcere la o relaţie inocentă, de plimbare mână-n mână. Cunoaşterea acestui lucru nu-i plăcea şi încercă să evite să se gândească la el.

–Nu ştiu cât de des îşi poate permite Trei C, dacă de fiecare dată costă cincizeci de vite, glumi el.

Mânia fulgeră în ochii ei, înainte de a se întoarce.

–Nu-i amuzant deloc.

O privi făcând un pas, depărtându-se de el şi oftă:

–Nu, nu, este. Dar nici nu se poate da un răspuns simplu la întrebarea ta. Aş minţi dacă aş zice că n-aş mai vrea să fac dragoste cu tine din nou, fiindcă aş vrea. Dar sexul nu este singurul motiv. Dacă mi-aş dori numai satisfacţia fizică, aş putea-o obţine de la fetele lui Jake. Deci înseamnă că-mi doresc şi compania ta. Bănuiesc că adevărul este că sunt puţin fascinat de tine.

-De ce? Dar întrebarea ei nu mai era aşa de imperativă.

Chase clătină din cap pentru că nu ştia.

-Poate pentru că eşti atât de sinceră şi directă în legătură cu ceea ce

gândeşti şi ceea ce vrei. Majoritatea femeilor încearcă să se prefacă. Tu n-ai învăţat încă asta.

–Este rău? îşi înclină capul într-o parte.

–Nu. Zâmbi uşor. Din cauza asta eşti deosebită.

Era un adevăr profund în acea afirmaţie, un adevăr pe care Chase de-abia începea să-l înţeleagă. Era satisfăcut posedându-i trupul, dar dorea de ia ea mai mult decât atât. Această întâlnire era un test. Dacă ar încerca astăzi să facă dragoste cu ea, ar pierde-o. Dar mai ştia că dacă n-o va avea de această dată, va fi data viitoare. Şi ea va veni la el cu dragă inimă, ca prima dată. Ştiind asta, Chase putea aştepta.

–Cred că tatăl şi fratele tău te-au avertizat să nu te întâlneşti cu mine, bănui el şi o provocă să-şi clarifice motivele. De ce ai venit?

–Pentru că am vrut să mă-ntâlnesc cu tine. Ridicarea din umeri era o afirmare expresivă a independenţei ei, dar privirea îi fugi de la el.

–De ce? fu rândul lui să insiste.

–Poate, se uită din nou la el, o luminiţă dansându-i în ochi pentru că nu eşti deloc aşa cum mă aşteptam să fie un Calder.

–Cum te aşteptai să fiu?

-Cred că mă gândeam că trebuie să fii îngâmfat şi arogant, recunoscu ea. Şi nemilos, bănuiesc. Dar eşti drăguţ.

Chase încercă să-şi reţină un zâmbet.

–Mulţi oameni ne cred cu coarne şi coadă. De obicei sunt uimiţi când descoperă că suntem făcuţi din carne şi oase, ca toată lumea.

Maggie râse, un sunet clar şi plin de puritate.

–Cu greu s-ar putea că sunteţi ca toată lumea. Nimeni nu are atâta pământ ca voi sau vite, sau cai, sau orice altceva.

–Dar avem cu toţii aceleaşi nevoi, insistă Chase şi întinse mâna către ea, chiar dacă e ceva simplu, cum ar fi cineva cu care să te plimbi.

Ea îl privi şi zâmbi, apoi îşi puse mâna în a lui. Soarele era strălucitor şi cerul era senin. În ierburile dese cânta o ciocârlie.

*

Statura mătăhăloasă a lui Bob Tucker umplea şaua în întregime. Mărimea lui făcea calul mic pe care-l călărea să pară pitic, şi imaginea era şi mai nepotrivită datorită pălăriei stetson, cu boruri late, de pe vârful capului său mic şi contrasta cu călăreţul scund şi subţire care-l însoţea. Tucker îşi opri calul aproape de vitele care păş-teau şi se foi în scări, şaua gemând sub greutatea lui.

–Retrag ce-am gândit, Angus. Studie vacile de culoare ruginie cu boturi albe. Vitele astea sunt într-adevăr de prima calitate. Cum de l-ai convins pe Calder să se lipsească de ele? Sau poate mă uit la vite furate? O expresie indignată traversă faţa lui O'Rourke. Până ca Angus să deschidă gura să nege, Tucker râse. Bănuiesc că dacă le-ai fi furat, n-ai fi spus la toată lumea că le ai, nu-i aşa?

–Cu siguranţă, i-o întoarse Angus. Sunt vitele mele şi am act de vânzare prin care pot dovedi.

–Nu-ţi pun cuvântul la îndoială. Tucker încă zâmbea. Pentru mine nu

contează dacă ai sau nu ai. N-ar fi prima vită furată pe care aş cumpăra-o. Furtul de vite era o afacere de proporţii. Tucker ştia că oricine putea câştiga o grămadă de bani dacă avea relaţiile necesare. Fermierul este singurul care pierde într-o astfel de afacere, adăugă el.

–Mda, şi tipul care e prins.

-Ca să se dovedească asta, trebuie să îl prindă în flagrant delict şi şansele să se întâmple asta sunt una la un milion. Şi chiar dacă îl prind, omul nu ajunge probabil la închisoare. Este o afacere cu puţine riscuri. Zilele când un fermier spânzura hoţii de vite, sunt demult trecute.

–Destul de adevărat, admise Angus şi privi cu curiozitate silueta mătăhăloasă a proprietarului de restaurant. Nu ştiam că ai hoţia în sânge, Tucker. Trebuie să fiu cu ochii pe tine când facem afaceri; să nu mă păcăleşti.

–De felul meu sunt o persoană cinstită, Angus. Nu încerc să-i trag în piept pe cei cu care fac afaceri. Dar sunt interesat să fac bani–ca oricare altul. Dacă asta înseamnă că trebuie să faci ceva dubios, atunci trebuie să cumpăneşti bine cât câştigi şi cât rişti, şi să vezi dacă merită.

–Mda, aşa presupun, răspunse O'Rourke ezitant.

Tucker era uşor dispreţuitor de neştiinţa fermierului.

–Uită-te-n jurul tău. E ditamai întinderea goală şi singurii reprezentanţi ai legii sunt câţiva poliţişti pe şosea, şeriful Potter şi amărâţii lui de adjuncţi. Dacă un hoţ ar vrea să fure vite de la Trei C, n-ăr avea cine să-l oprească–sau să-l prindă. Nici măcar Calder nu putea controla fiecare centimetru din domeniul lui.

–Probabil că ai dreptate. În ciuda afirmaţiei, Angus continua să pară sceptic.

Tucker se uită împrejur, orientându-se, apoi îşi întoarse calul spre o creastă.

-Să-ţi arăt ce vreau să spun. Vitele se împrăştiară când cei doi trecură printre ele, ca să urce dealul. În vârf, Tucker îşi opri calul. Sub el se întindea pământul Calder. Vezi drumul ăla? Arătă spre o bandă îngustă în depărtare. Tot ce trebuie să facă un hoţ, este să aibă un camion care să-l aştepte aici, în timp ce doi călăreţi ar aduce vitele până la gard şi le-ar încărca în maşină. E simplu şi nu durează mai mult de o oră. Nu-i nimeni care să vadă sau să audă. Pot să treacă multe zile până să se bage de seamă lipsa vitelor.

–Dacă-i aşa de uşor, cum se face că n-a încercat nimeni până acum? se miră Angus.

-Este de obicei o operaţiune fulgerătoare. Vin într-o zonă, lucrează o lună de zile, fac trei-patru transporturi şi se mută în altă parte. Ultima dată când am auzit de vite furate pe aici a fost acum vreo zece ani, îşi aminti Tucker şi privi gânditor priveliştea din faţa sa. Oricine o fi fost, a lucrat curat. Prin locurile astea, totuşi, toată lumea se cunoaşte, aşa că observă uşor un vehicul străin sau o faţă străină şi nu dau atentie localnicilor. Se opri brusc, neterminându-şi fraza. Gândise cu voce tare. Acum vroia să-şi ţină gândurile pentru el, poate că ieşea ceva vreodată de aici. Aruncându-i o privire scurtă lui O'Rourke, schimbă subiectul. Nu mi-ai făcut o ofertă de preţ, încă.

Angus reflecta la fraza neterminată, completând-o în minte. îşi dădu seama că era adevărat; venirile şi plecările unei persoane din partea locului nu ar fi stârnit curiozitatea nimănui în mod sigur, nu la fel de repede ca un străin.

–Nu mi-ai spus cât eşti dispus să plăteşti, îi răpspunse în cele din urmă. Cu o mişcare a încheieturii sale voinice, Tucker dădu să-şi întoarcă calul într-un semicerc. Ochii îi prinseră o mişcare de-a lungul gardului care despărţea Trei C de proprietatea lui O'Rourke. Interesul i se accentuă când recunoscu cuplul care se plimba mână-n mână.

Îşi întoarse privirea curioasă către O'Rourke.

–Deci Chase Calder îţi curtează fata. Bănuiam că trebuie să fie vreun mptiv ascuns. Nu mi-l puteam închipui pe Webb Calder vânzând oricui vite de asemenea calitate.

La comentariul lui, capul lui O'Rourke zvâcni în lături, să vadă perechea. Furia îi răzbătu prin toţi porii, dar faţa îi era întoarsă şi Tucker nu văzu nimic. Angus porni în jos pe pantă şi Tucker îl urmă, îndepărtându-se de pereche.

CAPITOLUL VIII

Angus se tot gândi la scena aceea trei zile în şir. Nu-i spuse fiicei sale că o văzuse cu Chase Calder; nici ea nu aminti nimic de el. Îşi dădu seama, mâhnit, că prin vizita sa la Webb Calder nu realizase nimic şi era lipsit de sens să încerce să mai obţină ceva de la el. Nu era dreptate pe lume dacă un bărbat putea răpi inocenţa unei fete şi trăia apoi liniştit fără a fi pedepsit.

Înainte de a se ocupa personal de această chestiune, se decise să-i mai dea lui Calder o şansă de a se ţine departe de fata lui. Dacă o lăsa în pace, o lăsa şi Angus baltă. Dacă nu, Angus avea să-l facă să plătească. Îşi jură asta.

Golul din stomac îi spuse că era aproape ora prânzului, aşa că lăsă motorul pompei de apă, pe jumătate montat şi plecă spre casă. Apropierea unui călăreţ îl făcu să se oprească. Privirea i se îngustă suspicioasă, când o recunoscu pe Maggie îndreptându-se spre tare. Îşi schimbă drumul şi o luă într-acolo când ea descalecase şi se pregătea să scoată şaua de pe cal.

–Îmi pare rău că am întârziat, tată. În câteva minute pregătesc masa. Faţa îi era îmbujorată şi ochii îi străluceau când el se opri lângă gardul de lemn.

Privirea lui îi cercetă gura şi îi observă buzele uşor umflate. Nu trebuia să-i spună cineva din ce cauză.

–Ai fost din nou cu Chase Calder, o acuză el.

Ea îşi îndreptă atenţia la slăbirea chingii.

–Nu mai sunt un copil, tată. Vocea joasă îi era rigidă şi defensivă.

Mânia neagră îl cuprinse, dar nu se îndrepta către ea. Pentru Angus,

ea era o victimă, o femeie neajutorată, incapabilă deci să-şi poarte de grijă. N-avea de ales; trebuia să ia problema în propriile mâini.

–Nu te deranja să pregăteşti masa pentru mine. Trebuie să mă duc în oraş să cumpăr altă piesă pentru motorul pompei, minţi el. Era o minciună doar pe jumătate; se ducea în oraş, dar nu pentru o piesă.

Maggie simţi nota falsă din vocea lui.

–Tată, sper că nu ai de gând să...

–Mă duc în oraş, ţi-am spus! se răsti el şi plecă de lângă ţarc. Mânat de o furie de-abia reţinută, traversă curtea în care zăceau aruncate în dezordine tot felul de unelte şi se îndreptă spre camionetă.

În timp ce Maggie îşi punea şaua şi pătura în grajd, auzi uşa cabinei trântindu-se şi tuşea motorului înainte de pornire. Camioneta cobora pe drumul plin de hârtoape, când ieşi din grajd să se ducă în casă.

Tot avea de făcut mâncare pentru fratele ei, aşa că Maggie se duse la chiuvetă să se spele pe mâini. Se privi în oglindă, incapabilă să priceapă cum de aflase tatăl ei că fusese cu Chase în acea dimineaţă, sau cum de ghicise că făcuseră dragoste.

Acceleraţia camionetei fu apăsată până la podea pe tot parcursul drumului până în oraş, unde camioneta se opri brusc în faţa micului restaurant. Angus coborî trântind uşa şi intră în clădire. Era ora prânzului şi locul era pe jumătate plin cu clienţi. Privirea îi cuprinse cu iritare făţişă pe ocupanţii meselor în timp ce traversă camera să se aşeze, pe un taburet, în colţul îndepărtat al tejghelei. Proprietarul stătea la grătarul din spatele ei cu o paletă metalică, specială pentru fripturi, în mâna butucănoasă.

-Ce vrei, Angus? Tucker nu se mişcă, întoarse doar capul ca să se uite la noul client.

-Cafea.

Proprietarul-bucătar plesni o pereche de hamburgheri cu paleta şi îi aplatiză, apoi îşi mişcă trupul masiv ca să ajungă la cafetieră. După ce umplu o ceaşcă albă, o aşeză în faţa lui Angus.

-Altceva? Tucker se opri ca să-şi şteargă mâinile, pe şorţul alb.

-Mda.

-Stai pe-aici, îl sfătui Tucker. În jumătate de oră se goleşte restaurantul. Apoi stăm de vorbă, o scânteie se aprinse în ochii lui mici, adăugând încet, partenerule.

Peste două săptămâni, luna plină ieşea de după un nor, aruncându-şi lumina asupra unei perechi de călăreţi care-şi mânau caii prin iarba înaltă a domeniului Calder. Scârţâitul şeilor răzbătea puternic în liniştea din jur. Angus privi la fiul său, al cărui cap se răsucea mereu, uitându-se în jur. Avea acelaşi gol în stoma.c şi-şi simţea gâtul uscat. La dracu, ce bună ar fi fost o duşcă de whisky. Se uită din nou înainte, adunându-şi curaj din ura care-l măcina.

–Vitele alea, pe care le-am zărit, trebuie să fie după următoarea movilă, şopti către Culley.

–Tată, ce se întâmplă dacă ne prind?

–N-or să ne prindă. Tucker şi cu mine am pus totul la punct. Tot ce trebuie să facem este să mânăm vitele spre drum, unde aşteaptă

camionul.

Trecură câteva secunde de tăcere până când Culley întrebă din nou:

–Eşti nervos, tată?

Angus trebuia să recunoască că exact asta simţea.

–Puţin. Dar îmi închipui faţa lui Calder când va descoperi că-i lipsesc vite. Ticălosul o să fie furios. Angus se opri, savurându-şi gândul. Nimeni n-a avut curaj să-i stea în cale, până la noi. Nici un Calder n-o să ne mai calce în picioare pe noi, cei săraci, şi să scape nepedepsit. O să fiu chit cu ticălosul ăla pentru ţoate necazurile pe care mi le-a făcut, chiar dac-ar fi ultimul lucru pe care-l fac, jură Angus. Nu ne lăsăm până nu-i luăm şi ultimul juncan în raidurile noastre de la miezul nopţii. Îl spargem, Culley–tu şi cu mine. Un râs încet, rău, îi ieşi din gât. O să fim bogaţi, şi el sărac. O să regrete ziua când l-a lăsat pe fiu-su să pună mâna pe sora ta. O să regrete rău de tot.

-O să avem noi grijă de asta, îşi murmură Culley încuviinţarea fierbinte.

Scoţându-şi pălăria, Chase îşi trecu degetele prin părul castaniu, şi-şi puse apoi stetsonul la loc. Soarele era chiar deasupra, încingând metalul camionetei acolo unde nu era protejat de umbra copacului. Scrută panta dealului în direcţia din care trebuia să vină Maggie. Întârziase deja o oră.

Reuşeau, de obicei, să se întâlnească de două ori pe săptămână, într-un loc prestabilit. Nu era soluţia cea mai satisfăcătoare să se întâlnească în miezul zilei, timpul petrecut împreună fiind limitat. Chiar dacă ignora faptul că tatăl ei nu i-ar da niciodată voie lui Maggie să se întâlnească cu el, unde s-ar fi putut duce cu o fată de numai cincisprezece ani? Singurul loc din împrejurimi în care se aduna lumea, era localul lui Jake şi acolo n-o putea duce.

Aşa că trebuiau să se întâlnească când şi unde puteau. De vreo două ori treburile fermei îl reţinuseră pe Chase, dar aceasta era prima dată când Maggie nu se arăta. Se simtea răvăşit, consumat de o nevoie pe care nu şi-o putea controla.

Aşteptase cât de mult timp putuse. Abandonându-şi postul de veghe, Chase se întoarse şi-şi luă cămaşa agăţată de oblonul camionetei. Trăgându-şi mânecile peste braţe, se duse spre cabină. Deschise uşa, când auzi zgomot de copite.

Se întoarse în direcţia, din care venea zgomotul. O parte din nelinişte îi dispăru la vederea călăretei, cu o extensie mlădioasă a calului de sub ea. Venea în galop, şerpuind printre copaci. Plăcerea îl inundă pe Chase, ca o briză caldă de vară, când ea îşi opri murgul lângă camionetă şi sări jos din şa.

Era tabloul prospeţimii, încadrat în faţa ochilor lui flămânzi. Chase ardea de nerăbdare s-o ia în braţe, dar aşteptă lângă uşa camionetei, făcând-o să vină la e(.

–Îmi pare rău că am întârziat, dar a trebuit să-i trag din pat azi-dimineaţă, pe tata şi pe Culley, explică ea grăbită. Pe urmă, totul a mers în întârziere. Nu eram sigură că mai eşti aici.

Maggie se opri la un pas în faţa fui Chase şi-şi dădu capul pe spate, studiindu-i faţa osoasă şi colţuroasă. Îi dădea o senzaţie de putere să

vadă sclipirea întunecată de dorinţă care apărea în ochii lui. Era acolo şi acum, dar el îi rezista.

-Tocmai plecam. Nu-i plăcea că era lipsit de vederea părului ei negru, ascuns sub pălărie, scoate-ţi pălăria. Arăţi de parc-ai avea doisprezece ani, când ai părul ascuns. Chase simţea mici împunsături de vinovăţie când îşi amintea cât de tânără era, dar nu erau niciodată destul de puternice ca să-l oprească să se mai întâlnească cu ea.

Râzând, Maggie îşi scoase pălăria şi-şi lăsă părul să se reverse. Îl privi provocatoare, fără să-şi dea seama, înainte de a-şi lăsa ochii să-i coboare, admirându-i pieptul musculos care se vedea prin cămaşa deschisă.

-Îţi place ce vezi? Ochii lui întunecaţi erau pe trei sferturi închişi şi gura avea o curbă leneşă.

-Da, puţinul pe care-l văd.

Replica ei îndrăzneaţă îl făcu să râdă.

-Devii o mică puşlama obraznică, glumi el.

-Având în vedere că eşti profesorul meu, mă lauzi sau mă certi? contră Maggie.

-Te laud. Când ea se întoarse să ia hăţurile calului,Chase se încruntă şi întinse mana s-o oprească.

-Unde crezi că te duci? Ea nu-i rezistă când el o întoarse cu faţa.

-Ai spus că plecai. Nu vreau să te reţin de la lucru. Ochii verzi clipeau cu prea multă inocenţă lui Maggie îi plăcea să-şi exercite puterea pe care descoperise că o are asupra lui, abilitatea de a-l face s-o dorească.

-Mincinoasă mică! Chase zâmbi şi îi luă hăţurile din mână, lăsându-le să cadă jos, în timp ce-i agăţă pălăria de oblâncul şeii. Apoi mâinile urcară pe umerii ei, mângâindu-le rotunjimea şi simţind carnea moale a braţelor. Ştii, acum că eşti aici, rămân. La dracu cu munca.

Ea n-avea nimic în mâini, nimic care s-o împiedice să-l atingă. Degetele îi simţeau abdomenul plat şi contracţia involuntară a muşchilor de sub el. Încet, îşi lăsă degetele să alunece pe pieptul lui acoperit de firişoare negre de păr şi pe umerii ascunşi de cămaşă. El o strânse şi mai tare de umeri, ridicând-o pe vârfuri să-i întâlnească gura. Sărutul lui flămând producea în ea senzaţii atât de calde, delicioase. Uneori Maggie se simţea că la parada de 4 iulie, stele strălucitor colorate răspândindu-şi căldura şi lumina în fiecare colţ al trupului său.

Se lipi de el, înconjurându-i gâtul cu braţele şi arcuin-du-şi corpul pe toată lungimea lui, nefiind satisfăcută decât atunci când fu intim mulată pe el, şi-i simţi căldura cărnii arzând-o. Strânsoarea braţelor care o încercuiau făceau ecoul propriei dorinţe de apropiere. Când el începu să-i sărute gâtul, Maggie nu-şi putu reţine micul geamăt care-i ieşi de pe buze, dar încercă să se opună puterii lui, egală cu a ei.

-Uneori, vocea îi era o şoaptă tulburată-cred că nu te interesează decât sexul.

Mâinile lui se mişcară să-i cuprindă fesele tari,împingând-o peste şoldurile sale, să simtă cât de mult îl excitase.

-Uite ce mi-ai făcut. Acum spui că-i vina mea. Era mai degrabă amuzat,

decât supărat.

Maggie îşi lăsă capul în jos, întrebându-se dacă se cuvine ca o femeie să fie atât de agresivă, totuşi incapabilă să se simtă ruşinată pentru asta. Îşi apăsă buzele pe goliciunea pieptului lui, pentru a-i gusta pielea, plăcându-i netezimea şi gustul ei sărat.

–Nu mă pot abţine, murmură.

–Maggie, încă n-ai descoperit că nici unul din noi nu poate? şopti el şi o luă în braţe ca s-o ducă pe o bucată umbrită de iarbă, unde o lăsă jos.

După ce focul instinctelor se consumară, era timpul să stea de vorbă. Chase se bucura de compania lui Maggie la fel de mult pe cât-se bucura de trupul ei. Era isteaţă şi inteligentă, era plăcut să vorbeşti cu ea. Responsabilitatea îngrijirii casei şi a familiei de la o vârstă fragedă o maturizase devreme. În ciuda condiţiilor materiale diferite Maggie venind dintr-o familie săracă, cu o casă care avea prea puţine înlesniri, iar Chase dintr-un mediu de bogăţie şi putere–amândoi fuseseră crescuţi cu duritate–în cazul lui, prin hotărârea tatălui său; în cazul ei, aşa dictase realitatea. Nimic nu era gratuit; era un preţ care trebuia plătit pentru orice. Totuşi, între ei exista ceva special, care se dăruia liber şi fără a aştepta mai mult decât primea.

Cu regret, Chase îi spuse că trebuie să plece. Îşi propusese să stea o oră cu ea, dar îşi petrecuse cea mai mare parte din timp aşteptând-o. Aşa că, acum era în întârziere de la treburile lui. Merse cu ea până la calul care păştea şi o luă în braţe pentru un ultim sărut. Claxonul unui camion ii-l întrerupse înşinte ca vreunul din ei să se sature. Chase aruncă o privire iritată peste umăr. O camionetă sălta pe terenul denivelat, îndreptându-se spre ei, trei cowboy râzând şi strigând din cabină. Cel cu faţa zâmbăreaţă, scoasă pe fereastră, era Buck. Chase se întoarse fncruntat spre Maggie

–E mai bine să pleci, îi zise dorind s-o protejeze de comentariile obscene pe care le puteau face cei trei.

O ajută să urce în şa şi-i dădu hăţurile, aşteptând până ce ea îşi mână murgul spre copaci, înainte de a se întoarce să întâmpine maşina care se apropia. Aceasta întetini doar cât Buck să poată sări jos, apoi făcu un viraj larg ca să se întoarcă pe drumul pe care venise. Camioneta lui Chase era parcată în apropiere. Chase porni către ea şi Buck făcu la fel.

–În caz că ai uitat, trebuia să vii să mă iei acum o oră, să mergem să încărcăm taurul acela pe păşunea Croswttee, îi aminti Buck cu un rânjet larg şi veni ţanţoş spre el. Clay şi Jerry veneau încoace. Am venit cu ei să văd dacă n-ai rămas în pană pe undeva.

–Nu uitasem, replică Chase doar la remarca iniţială.

–Cred că nu-i cazul să te-ntreb ce anume te-a reţinut. Privirea îi zbură după calul şi călăreţul care dispăreau către deal, apoi se întoarse să-l studieze pe Chase, cu o scânteie revelatoare dansând în ochii lui albaştri. Sau cum te-ai pătat de iarbă pe genunchi. Asta era fata lui O'Rourke, nu-i aşa?

Chase se întunecă de furie, trăsăturile aspre devenind şi mai dure, dar ignoră comentariile prietenului său şi trecu pe lângă el îndreptându-se spre camionetă.

–Hai să mergem.

Buck se duse către locul din dreapta al cabinei. Amândouă uşile fură trântite deodată şi Chase întoarse cheia în contact.

-Acum înţeleg de ce ai cumpărat prezervativele acelea acum două săptămâni. Buck încă rânjea, cu pălăria dată pe ceafă şi ţinând un braţ pe cadrul ferestrei deschise. Îi plăcea grozav să ironizeze, mai ales când vedea că-şi pune victima în încurcătură. Nu vrei să faci probleme micuţei, dar în locul tău nu ştiu dacă m-aş încrede în chestiile astea. Nu ştii de când zac pe raftul ăla de sub tejgheaua lui Lew. Probabil că s-au îngălbenit de vreme. Se pot sparge când ai nevoie mai multă de ele.

–Gata, Buck; îl avertiză Chase, băgând viteză. Camioneta ţâşni înainte când piciorul lui apăsă pe acceleraţie.

–Cum de nu mi-ai spus niciodată că acţionezi pe frontul ăsta? insistă Buck, plângându-se în glumă. Noi n-am avut niciodată secrete. Suntem practic fraţi. Ştii că n-aş face o mişcare pe teritoriul tău, atunci de ce n-ai suflat o vorbă despre mica ta idilă cu fata lui O'Rourke?

Era adevărat. Rareori îşi ascundeau ceva, schimbând poveşti şi experineţe, lăudându-se şi glumind despre femeile pe care le avuseseră.

–Poate că pur şi simplu n-am vrut să-ţi aud remarcile grosolane. Expresia lui Chase rămase severă, fără ca privirea să se desprindă de la drumul denivelat din faţa lui.

–Ei, haide, Chase, mormăi Buck. Unde ti-e simţul umorului?

–O să-l găsesc când o să arăţi şi tu puţin simt al decenţei.

–Doamne, dar eşti ţâfnos ca un taur pe rampă. Buck se lăsă mai adânc în scaun, trăgându-şi pălăria pe frunte şi privi un moment pe fereastra laterală. Iţi trebuie nişte beri ca să te mai potoleşti, zise el în cele din urmă. E vineri şi am de gând să mă duc în oraş. Nu vii cu mine?

–Nu, mulţumesc.

–Haide, Chase, îl îndemnă Buck. N-ai încercat încă noutăţile lui Jake. Îţi trebuie o noapte sălbatică, cu băutură şi târfe, ca să scapi de „aşchia din umăr".

–Nu mă interesează, îşi repetă el refuzul. Sexul cu o târfă nu-l interesa, nu acum, când tocmai avusese satisfacţia dragostei adevărate. Cât despre băut, nici asta nu-l atrăgea.

–Atunci mă duc singur. Buck dădu din umeri, se opri o secundă, apoi se uită la Chase. Împrumută-mi douăzeci de dolari până la leafă!

–Douăzeci? îi aruncă o privire prietenului său. Deja îmi datorezi treizeci. Asta ar însemna cincizeci de dolari împrumutaţi pe luna asta.

–Ei şi? Ţi-i dau înapoi când iau banii.

–Mda, şi te împrumuţi din nou peste o săptămână.

–Pe dracu, poţi să-ti permiţi, doar, i-o întoarse Buck. Nu eu sunt cel care-o să moştenească toate astea. Şi ce mare scofală, oricum? Tot ce vreau e un amărât de împrumut de douăzeci de dolari de la un tip care se că mi-ar fi cel mai bun prieten.

Chase îşi întinse piciorul drept şi se ridică puţin pe scaun ca să se caute în buzunarul jeanşilor de bani. N-avea decât patru hârtii de un dolar şi una de douăzeci. O luă pe cea de douăzeci şi i-o dădu lui Buck.

–Uite. Îi observă expresia posacă de pe faţa de obicei zâmbitoare, şi

un surâs îi atenuă rigiditatea propriei guri. Acum cine-i bosumflat?

Buck îi întâlni privirea, apoi râse încet în sinea lui şi luă banii îndesându-i în buzunarul cămăşii.

–Mulţumesc, Chase. Ţi-i dau înapoi. Aş vrea să te răzgândeşti şi să vii cu mine. Ne-am distra grozav amândoi.

–O să vin data viitoare. îşi dădea seama că-şi neglijase cel mai bun prieten şi se simţea obligat să facă ceva în legătură cu asta.

Odihnindu-şi un călcâi pe bara camionului, Nate Moore îşi scoase tutun şi foiţă din buzunarul cămăşii, urmărind călăreţii care adunau vitele într-un ţarc. Webb Calder stătea lângă el, cu un braţ sprijinit de cabina camionului, având o expresie încruntată pe faţă.

–Am trecut pe aici acum vreo zece zile şi am observat că un juncan cu urechea crestată nu era la blocul de sare. Întotdeauna era aici dimineaţa. L-am căutat imediat, explică Nate. Întâi am crezut că şi-a rupt un picior sau a fost muşcat de un şarpe cu clopoţei, aşa că i-am zis lui Slim să se uite după el când verifică cireada în prima parte a săptămânii. Peste vreo două zile mi-a spus că nu l-a văzut pe nicăieri. Asta m-a speriat şi m-am dus să arunc eu însumi o privire.

–Câte vite crezi că lipsesc? Webb privea cowboyii care aduceau vitele în ţarc, în grupuri mici.

-Aş zice patruzeci-cincizeci. Îşi puse la loc foiţele şi tutunul în punguţa din buzunar, o ţigară răsucită atârnându-i între buze, şi trecu un chibrit peste jeanşi, ca să-l aprindă.

–Bănuieşti cam când ne-au călcat hoţii?

–E greu de spus. Acum mai mult de zece zile. Îşi îngustă ochii din cauza fumului. Probabil au adus un trailer până la poarta gardului şi le-au încărcat. Aşa se procedează, de obicei.

Webb inspiră adânc şi-şi îndreptă poziţia, cum stătea într-o rână sprijinit de camion.

–Bine, încuviinţă el scurt. Nate se dădu din calea lui şi Webb puse mâna pe mânerul uşii. Să-mi spui numărul imediat ce-l afli.

–Aşa o să fac.

Scoţând camionul de pe păşune, Webb o luă pe drum înapoi spre clădinle fermei şi opri în faţa Casei Mari. Strigă unuia din cowboyii care treceau prin curte:

–Găseşte-i pe Virg Haskell şi trimite-l la mine. Vreau să-l văd. Omul ridică o mână în semn că a înţeles ordinul şi Webb îşi continuă drumul către casă.

Douăzeci de minute mai târziu, un bărbat suplu, cu păr castaniu, intră fără să se deranjeze să bată la uşă. Nici unul din angajaţii fermei nu respectau astfel de formalităţi. Un Calder era întotdeauna accesibil celor care lucrau pentru el. Virg Haskell se duse direct în birou şi-şi scoase pălăria, intrând în cameră.

–Bevins mi-a zis că ai vrut să mă vezi.

–Da. Webb se rezemă de spătarul scaunului ca să-l privească. Nu-l îndrăgise niciodată prea mult pe Haskell, deşi nu putea găsi vreun cusur felului în care îşi îndeplinea munca. Ruth îl alesese pe Virg de soţ, şi Ruth era o prietenă dragă, strâns legată de familie. Totuşi, Webb îl suspectase

întotdeauna pe Haskell că se folosise de această relaţie pentru a avansa în ierarhia fermei. Nu avusese vreo dovadă concretă în acest sens, şi Webb se gândea că era doar o idee preconceputǎ a sa. Nimeni nu ar fi fost destul de bun pentru Ruth. Deşi nu recunoscuse niciodată, nici măcar fată de el însuşi, Webb era pe jumătate îndrăgostit de ea. După ce se împăcase cu moartea soţiei sale, probabil că s-ar fi însurat cu Ruth, dacă ar fi fost liberă. Dar ea nu fusese, aşa că îşi canalizase afecţiunea pentru ea într-o grijă frăţească, raţiunea dictând inimii cu disciplina specifică familiei Calder.

–Ni s-au furat nişte vite, în jur de cincizeci de capete, de pe păşunea nordică, începu Webb.

–Când? Haskell se încruntă surprins.

-Acum zece zile, până la două săptămâni, după cât ne-am putut da seama. Primul lucru pe care vreau să-l faci este să organizezi numărătoarea restului cirezilor, începând cu cele care păşunează aproape de drumurile principale. Apoi vreau să iei vreo doi oameni şi să întrebi pe toţi vecinii dinspre nord. Poate a observat cineva vreun trailer, sau ceva ieşit din comun. Îmi raportezi imediat ce afli ceva.

–Mă apuc chiar acum. Pălăria fu împinsă înapoi pe părul castaniu şi Virg Haskell părăsi biroul, pentru a începe să îndeplinească sarcinile care i se dăduseră.

După ce îşi începuse propria anchetă, Webb puse mâna pe telefon ca să anunţe şeriful. De-abia după ce îşi luase singur toate măsurile îşi amintise de această formalitate.

CAPITOLUL IX

Maggie se uită ia ceasul de pe perete. Era aproape unsprezece şi jumătate. Dacă se grăbea, putea termina de şters praful înainte de a pregăti prânzul. Ridicând o scrumieră, trecu cârpa peste un suport de reviste. Era un obiect vechi, zgâriat tot. Era plin de hârtii, mai ales reclame şi Maggie le aranjă. Ridicând cutia mare de trabucuri, lovi accidental halba decorativă. Aceasta se clătină pe marginea mesei şi căzu pe podea, Maggie nereuşind să o prindă. Halba se sparse în trei bucăţi.

–Fir-ar să fie! îşi blestemă ea stângăcia, aplecându-se să adune bucăţile.

O porţiune a mânerului era spartă şi capacul prins în balamale se rupsese. Din corpul halbei se desprinse un fragment în formă de V. Maggie îl ridică să vadă dacă putea lipi ciobul la loc şi observă ceva înăuntru. Băgă mâna, având grijă să evite spărturile buzei şi luă ruloul de hârtie.

Doar că nu era hârtie. Erau bani. Se ridică iar în picioare, nevenindu-i

să creadă. Nu văzuse atât de mulţi bani în viaţa ei. Pipăi bancnotele verzi şi foşnitoare. Nu păreau false, păreau să fie bani adevăraţi. Maggie începu să-i numere cu degete tremurătoare. Prea buimăcită de descoperirea ei, nu auzi paşii de pe prispă. Nu-şi dădu seama de nimic până ce nu auzi uşa din faţă deschizându-se. Ridică privirea şi-i văzu pe tatăl şi fratele ei intrând în casă.

–Ia uitaţi ce-am găsit! Maggie ridică mâna să le arate banii, râzând emoţionată. Sunt aici sute de dolari, sau mai mult!

–Ce faci acolo? întrebă supărat tatăl ei, venind repede către ea să-i ia banii din mâini.

–Erau în halba de bere. Când a căzut. Maggie se opri când observă că niciunul din ei nu era surprins. Culley părea încurcat–sau mai degrabă îngrijorat. Bucuria descoperirii îi dispăru din ochii verzi. Fu cuprinsă de o tensiune care-i întinse fiecare nerv. De unde ai banii ăştia, tată?

–Nu-i treaba ta. Îi evită privirea şi împinse teancul de bani în buzunar.

O teamă necunoscută strânse stomacul lui Maggie.

–Ba da, este. Vreau să ştiu de unde ai atâţia bani?

Tatăl ei aruncă o privire spre Culley, un licăr complice dansând în ochii întunecaţi.

-Am muncit un pic sub clar de lună, zise cu un ton deliberat misterios. Deşi Culley nu reuşi să încropească un zâmbet, Maggie văzu că împărtăşeau un fel de glumă. Suspiciunile ei crescură.

-Vrei să spui că ai câştigat toţi banii ăştia lucrând pentru altcineva? Nu-i venea să creadă. Cine? Când? Aţi fost aici tot timpul.

–Muncă de noapte, zise Culley şi rânji spre tatăl său.

–Muncă de noapte? Ce anume aţi făcut? Nelinştea îi crescu uitându-se de la unul la celălalt.

-Tu cam ce crezi că am făcut, fetiţo? o provocă tatăl ei înţepat.

Pe Maggie o străbătu un fior rece. Gândul pe care mintea ei îl tot evitase era singurul care mai rămăsese. Toate se legau: muncă de noapte, o sumă mare de bani, şi faptul cunoscut că se furaseră vite Calder. Toată lumea vorbea numai despre asta în ultimele două săptămâni, iar tatăl ei zâmbise satisfăcut de fiecare dată când se discuta subiectul în fata lui.

-Ai avut ceva de-a face cu vitele furate? reuşi Maggie să întrebe, cu vocea plată şi acuzatoare.

O expresie de îngâmfare apăru pe faţa tatălui ei.

–Îl ai în faţă pe creierul acţiunii.

–Nebunilor! Nebuni ce sunteţi! izbucni Maggie. Credeţi că o să scăpaţi neprinşi?

–N-am fost prinşi ultimele trei dăţi–şi n-o să fim prinşi vreodată. Tatăl ei îşi întinse trupul scund şi scoase pieptul înainte.

–Trei? se încruntă Maggie. Dar n-am auzit decât de.

–Mda. Avea un rânjet maliţios pe faţă. Calder n-a descoperit-o încă pe ultima. Astâ-i marea problemă când ai atât de mult. Trece ceva timp până descoperi că lipseşte ceva.

-Suntem ca doi ţânţari supărători, se băgă Culley, bâzâim şi îl înţepăm unde nu se aşteaptă. Muşcăm un pic aici şi un pic dincolo–până n-o mai

rămâne nimic din el. Începu să râdă şi tatăl lui i se alătură.

Maggie se uită uluită la ei, îngheţată şi speriată până în măduva oaselor, deşi nu lăsă să se vadă.

–Ce-o să se întâmple când se va înfuria, tată? Ce-o să fie când o să-l înţepaţi atâta că o să vină după voi?

-De unde să ştie care ţânţar l-a înţepat? O să se agite, lovind de-a valma, dar n-o să poată dovedi nimic.

Maggie clătină încet din cap, necrezând acesta.

–Aţi avut noroc până acum.

–Noroc pe dracu! Am fost deştepţi! Tucker şi cu mine am pus totul la punct! se lăudă el. Nici măcar tipul căruia îi vindem carnea nu ştie cine suntem. Nu ni se poate lua urma. Până şi trailerul schimbă şoferii, aşa că tipul care face livrarea nu ştie nici un nume de la celălalt capăt.

–De ce faci asta, tată? întrebă ea. Din cauza lui Chase? Din cauza.

–Calder a făcut ce-a vrut în ţinutul ăsta prea mult timp. A ajuns să creadă că el şi ai lui pot face orice fără a fi atinşi fără să fie făcuţi să plătească. Ne-a stors pe noi, ăştia mai mici, luând pământul cel mai bun şi apa, controlând piaţa aşa încât noi să nu mai putem obţine preţuri decente pentru vitele noastre şi stăpânind peste noi ca un rege blestemat! Angus dădu din cap hotărât. O să-ţi ţii gura în legătură cu ce ştii!

Tatăl ei avea dreptate. Era o ameninţare goală. N-avea să-i spună bătrânului Calder sau lui Chase că tatăl şi fratele ei se uniseră cu Bob Tucker ca să fure vite Trei C. Nu putea să lovească în propria familie.

–Mai bine ai pune ceva de mâncare pe masă, spuse Angus acum că îi combătuse toate argumentele. Am avut o dimineaţă plină şi trebuie să ne întâlnim cu Tuckler în oraş ca să începem să punem la punct detaliile următoarei lovituri.

Ameţită, Maggie pregăti prânzul şi li-l puse înainte, pe masă. âa n-avea poftă de mâncare şi de-abia ciuguli din farfurie. În timp ce le asculta vocile încrezătoare, nu avea nici un dubiu că din loialitate era alături de ei, dar cum să se mai întâlnească cu Chase, ştiind ce făcuseră? Dacă îl vedea şi nu-i a nimic, nu însemna că era părtaşă la fapta lor? Dar dacă înceta să se mai întâlnească, nu i-ar crea suspiciuni? Era prinsă la mijloc, fără cale de scăpare.

Furtul vitelor însemnase o grămadă de muncă suplimentară la Trei C, aşa că trecuse o săptămână de când nu-l mai văzuse, şi atunci doar pentru câteva minute, cât Chase îi explicase de ce nu poate sta mai mult. Poate că nu va reuşi să vină nici mâine după amiază, speră Maggie. Poate că aşa ar avea timp să se decidă în ce fel să iasă din această situaţie.

Dar el era acolo, aşteptând-o, când ajunse a doua zi, la locul întâlnirii. Calul lui păştea păşunea presărată cu flori sălbatice, în zona pe care o numeau Broken Bluff. Chase veni în întâmpinarea ei, fulgerarea albă a zâmbetului său contrastând cu bronzul trăsăturilor. Maggie îşi opri calul până ca el s-o ajungă şi sări din şa fără a-i da şansa să o ajute. Lăsă jos hăţurile şi bătu uşor gâtul calului, neprivindu-l pe Chase când veni: lângă ea, amânând momentul când va trebui să-i întâlnească ochii.

–M-am gândit că s-ar putea să fii prea ocupat ca să vii astăzi. Îi dădu

un pretext imediat de plecare.

–Suntem ocupaţi, aşa e, dar nu chiar atât de mult. Chase ţinea o mână ascunsă la spate. O scoase la iveală, oferindu-i un buchet de flori de câmp. Pentru tine, Maggie.

Maggie simţi un nod în gât când se uită la florile viu colorate ţinute în mâna aceea mare, bărbătească. Le luă şovăitoare, încercuindu-Le tulpinile cu degetele şi ridicân–du-le spre faţă să le inspire mireasma sălbatică.

–Nu mi-a mai dat nimeni flori până acum. Privi în intensitatea întunecată a ochilor lui şi simţi o durere interioară.

Gura lui Chase se curbă uşor.

–Dacă mă vedea vreunul din băieţi culegându-le, ar fi râs cu toţii o lună.

Ea îşi putea închipui foarte bine cât ar fi fost de hazliu dacă cineva l-ar fi văzut făcând un lucru atât de romantic. Era greu să-şi imagineze acest bărbat viril, voinic, culegând flori. Un asemenea sentimentalism nu părea să se potrivească imaginii bărbăţiei dure.

–Îţi plac?

–Da, încuviinţă Maggie, incapabilă să-şi ridice privirea de la buchet, mângâind cu degetele petalele mătăsoase.

Degetele lui îi ridicară bărbia.

-Atunci, ce-ai zice să-mi mulţumeşti pentru ele? sugeră el.

Privirea nu–i ajunse mai sus de gura lui, linia sa puternică şi fermă venind către ea. Era zguduită de o nevoie arzătoare de a afla uitarea în îmbrăţişarea lui, sălbăticia ameţitoare pe care sărutul lui o putea aduce. Nu aşteptă ca buzele lui să-şi termine mişcarea coborâtoare. Se aruncă în schimb în braţele lui, buchetul scăpându-i din mâini când îi încercui colbana gâtului. Gura i se mişcă flămândă, cu disperare, peste gura lui.

Căuta şi cerea, lipindu-se de el cu gura şi trupul. Era căldură, era foc. Simţea din nou acea furnicătură sălbatică în vintre. Dar nu găsea alinarea necesară pentru acel sentiment persistent de duplicitate. Legătura de oţel a braţelor lui şi presiunea mâinilor rătăcitoare încercau s-o absoarbă în trupul lui, dar imposibilitatea fizică a unei asemenea fapte se făcu în curând cunoscută, încet, plângând pe dinăuntru, ea îşi întoarse faţa de la el şi-i împinse umerii.

–Florile! Am scăpat florile. Le folosi ca pe o scuză pentru a pune capăt unei îmbrăţişări care îi umplea orice nevoie fizică sau emoţională, cu excepţia uneia.

Chase nu se grăbi să-i dea drumul, deoarece simţi că se petrecea ceva cu ea. Îşi lipi buzele de gâtul ei, ştiind că atingerea sa o stârnea întotdeauna şi simţindu-i tremurul, dar ea continua să-i reziste. Derutat de semnalele contradictorii îşi slăbi strânsoarea braţelor şi ea ieşi repede dintre ele, aplecându-se să culeagă florile împrăştiate. Când se ridică, era cu spatele la el. Mâinile lui se mişcau să-i cuprindă umerii.

–Mi–a lipsit timpul petrecut cu tine, Maggie. Vocea îi era răguşită. Mi–a fost dor de tine.

-Ştiu. Avea capul plecat, ascunzându-i expresia feţei. Şi mie mi-a fost dor de tine. Dar tonul vocii ei părea că ascunde ceva. În următoarea secundă se desprindea de mâinile lui. Mulţumesc pentru flori. Sunt

minunate.

Între sprâncenele lui se adânci o cută în timp ce o urmări mergând spre un bolovan şi lăsându-se jos, să se sprijine de el. O urmă după câteva secunde, privirea lui pătrunzătoare studiindu-i trăsăturile lipsite de expresie. Se opri lângă ea, rămânând în picioare.

–Ce te frământă, Maggie?

-Nimic, răspunse ea şi-l privi gânditoare. Vrei să faci dragoste cu mine, aşa-i?

Această candoare nu era tocmai ceea ce aşteptase el, deşi era de obicei directă în afirmaţiile ei. Cu greu putea să răspundă negativ întrebării, dar ghici că ea vroia de la el altceva decât sex.

–Da, vreau să fac dragoste cu tine. Se lăsă pe pământ, alături de ea. Dar nu dacă nu vrei şi tu. Cu spatele sprijinit de acelaşi bolovan, îşi trecu un braţ în jurul taliei ei şi dădu s-o tragă mai aproape. Vino-ncoace.

–Nu, nu cred că vreau.

–Ştiu că nu vrei. Chase ghici ce intenţiona ea să spună. Şi nu am de gând să încerc să te conving să te răzgândeşti şi să mă laşi să te iubesc. Nu vreau decât să te tin în braţe. OK?

Ea îi cercetă chipul un moment, apoi îl lăsă să o tragă la pieptul lui. Chase îi scoase pălăria, astfel încît capul ei să se poată odihni pe umărul lui şi-i netezi şuviţele lungi, ondulate, de păr. Îi putea simţi tensiunea din corp şi o ţinu uşor, odihnindu-şi o mână pe şoldul ei şi cealaltă pe piept.

Nu făcu nici o încercare de conversaţie, ţinând-o doar în braţe. Soarele era cald şi o briză uşoară foşnea în iarbă. încetul cu încetul, o simţi relaxându-se ca un arc care se destindea treptat. O mulţumire tăcută părea să-i cuprindă pe amândoi. Chase nu ştia de cât timp stăteau aşa; cinci minute, sau poate douăzeci. Muşchii începuseră să-l înţepe; curând aveau şă-i amorţească dacă nu se mişca. îşi schimbă încet poziţia lăsându-şi bărbia în piept ca s-o privească. Avea ochii închişi, cu genele lungi lipite.

–Dormi? murmură el.

–Mmm. Era un sunet negativ. Mă gândeam.

–La ce? O şuviţă de păr negru zăcea pe obrazul ei şi Chase i-o împinse cu blândeţe după ureche.

Ea zâmbi, aproape trist.

–Nu cred că ai înţelege.

–Pune-mă la încercare.

–Mă gândeam, ochii ei se deschiseră încet în timp ce se mişcă în braţele lui sprijinindu-se cu amândoi umerii pe pieptul lui, cu faţa la cer, că n-o să stau toată viaţa să gătesc, să fac curat şi să cârpesc pentru tatăl şi fratele meu. Când termin şcoala, am să plec de la fermă. O să-mi iau o slujbă undeva şi o să am un loc al meu şi haine noi. Lumea n-o să se mai uite ia mine şi n-o să mai clevetească, şoptind că biata fată n-are ceva decent de îmbrăcat. Mimă vorbele cu mândrie amară. O să muncesc şi o să fac ceva din mine. Şi mâinile mele n-au să fie bătătorite. Or să fie netede, ca ale unei doamne. Se opri să-şi privească mâinile. Bănuiesc că toate astea ţi se par naivităţi.

–Nu, nu sunt naivităţi. Chase zâmbi lângă părul ei, inspirând mirosul

proaspăt. Sunt genul de visuri de viitor pe care le are aproape oricine. El nu le avea pentru că viitorul îi fusese trasat încă din ziua în care se născuse, preluarea fermei Trei C. Un bărbat nu putea visa la mai mult decât atât. Totuşi, rareori se îndeplinesc, continuă cu voce tare. Probabil că o să te măriţi cu vreun cowboy şi o să faci trei copii înainte de a avea douăzeci de ani.

Chiar în timp ce vorbea, imaginea i se răsuci în inimă ca un cuţit ascuţit: Maggie în braţele altui bărbat şi cu burta umflată de copilul altuia. Sentimentul violent de gelozie îl luă prin surprindere. Era tulburat de descoperire când Maggie se răsuci supărată, desprinzându-se din îmbrăţişarea lui şi sări în picioare, cu ochii verzi ca văpaia.

–Nu! izbucni cu o furie nestăpânită care îl făcu pe Chase să se ridice. N-am să mă mărit cu un cowboy oarecare şi să trăiesc aşa tot restul vieţii! N-o să fiu ca mama, să nu am parte decât de visuri şi promisiuni deşarte! Mă auzi? îşi sublinie cuvintele cu mişcarea pumnilor încleştaţi. O să fiu cineva! Şi nimeni nu mă poate opri! N-am să-i las!

-Hei, te cred. Chase o prinse de mâini, uimit de vehemenţa ei. Zâmbetul lui era unul de admiraţie şi respect. Dar Maggie prinse inflexiunea uşor glumeaţă a vocii lui şi îl înfruntă, provocându-l să îndrăznească să râdă de ea. Te cred, Maggie, repetă Chase, mai serios de această dată. De fapt, adăugă, îmi pare rău pentru cel care încearcă să-ţi stea în cale.

Mânia ei muri, dar hotărârea rămase.

–Eu nu sunt ca tata, Chase. Nu semăn deloc cu el. Şi nu sunt nici slabă şi pasivă ca mama.

–Sunt convins că nu mai există cineva ca tine, declară el şi-i dădu drumul mâinilor, strecurându-şi degetele sub părul ei. Aplecându-şi capul îi sărută gura. Cu pasiune persuasivă, i-o înduplecă să se deschidă, în timp ce cu palma îi înconjura sânul.

După aceea, desfăşurarea progresivă a evenimentelor păru naturală şi se treziră din nou pe pământ, bariera hainelor fiind îndepărtată cu uşurinţă. Se atinseră, se mângâiară, se stârniră unul pe celălalt, apoi se uniră cu o pasiune care nu mai lăsa nici o umbră între ei.

Lui Chase îi era mai greu s-o părăsească de data aceasta şi n-ar fi putut de ce. Insistă să o conducă o parte din drum. Exista un loc de unde putea să o ia peste păşuni pentru a ajunge la drumul pe care venise.

–N-o să se-ntrebe nimeni unde eşti? zise Maggie, mânându-şi calul prin iarbă, alături de al lui.

–S-ar putea, dar Buck o să mă acopere, o asigură el. Mutăm o cireadă din zona asta la Broken Butte.

–De ce? Comentariul îi stârnise uşor curiozitatea. La vremea aceasta a anului, de obicei, cirezile rămâneau pe păşunile pe care se aflau.

–Ca să le îndepărtăm de drumul principal, unde le este uşor hoţilor să ajungă, îi explică el.

-Oh! Privi drept înainte, dându-şi seama că a căpătat fără să vrea o informaţie importantă. Îşi muşcă buzele, cu gura uscată. Aveţi vreo idee cine vă fură vitele?

–Nu. Dacă am avea, i-am opri. Dar în curând or să descopere că nu mai

e aşa uşor să furi, afirmă el încrezător.

–Fiindcă mutaţi vitele, conchise Maggie. Încercă, dintr-un sentiment de vinovăţie, să-i facă pe O'Rourke să pară nevinovaţi. Poate ar trebui să-i spun şi lui tata să mute vitele, asta în caz că hoţii s-ar hotărî să vă lase pe voi şi să ne lovească pe noi.

-Ar putea fi un lucru înţelept. Trebuie să fiţi prevăzători, o sfătui Chase.

–Ai dreptate, îl aprobă ea şi speră că el nu i-a sesizat tremurul nervos al vocii.

Cele mai multe flori se ofiliră în timpul drumului lung până acasă. Maggie le puse pe cele proaspete într-o vază pe care o aşeză pe masă. Tatăl ei le observă de cum se aşeză la masă pentru prânz. O iscodi curios cu privirea când ea îi dădu farfuria cu carne.

–Care-i ocazia?

–Nici una, îi răspunse Maggie cu o voce rece, stăpânită. Nu avea de gând să-i spună că erau primele flori pe care i le dăruise un bărbat, mai ales că acela era Chase Calder. Am vrut să arate masa bine.

–Ai fost cu el, astăzi, spuse tatăl ei.

Maggie ştia că se comportase obişnuit, şi totuşi tatăl ei ghicea de fiecare dată când ea se întâlnea cu Chase. Ce era oare pe fata ei?

–Da.

–Ce i-ai spus? întrebă, trecându-i farfuria lui Culley.

–Nimic.

Satisfacţia îi curbă gura.

–Ţi-a zis ceva de vitele furate?

–Doar că n-au habar cine o face, recunoscu ea şi se servi cu cartofi.

El râse cu voioşie.

–Nu ţi-am zis eu?

-Tata, n-o să mai fie aşa uşor de-acum înainte, protestă Maggie. Îşi mută cirezile.

O'Rourke deveni serios, aruncându-i o privire pătrunzătoare.

–Unde?

–Nu ştiu. Chase a spus doar că mută una din cirezi în zona Broken Butte, departe de drumul principal, îl informă ea, încruntându-se îngrijorată. O să fie prea riscant să mai încercaţi ceva.

Dar el nu o asculta. În schimb, i se adresă lui Culley.

–Poate-ar fi bine să mergem deseară în oraş să bem ceva. Ar veni şi Tucker după ce închide. Poate ne mai schimbăm niţeluş planurile. Cred că îmi amintesc de un drum mărginaş care nu mai e folosit acum. Duce direct la Broken Butte.

Ochii fratelui ei licăriră drăceşte.

–Ar fi tare drăguţ să dăm iama într-o cireadă pe care o credeau în siguranţa, nu-i aşa?

–Chiar aşa! Tatăl ei râni.

Maggie se uită uluită la cei doi.

-Sunteţi nebuni! Amândoi! Nu ştiu de ce ar trebui să-mi pese dacă vă prind! Dar îi păsa, fiindcă erau familia ei. Legăturile de familie nu erau condiţionate de justeţea sau nejusteţea unei acţiuni.

*

O duzină de oameni era strânsă în jurul biroului masiv din camera de lucru, cu atenţia concentrată asupra lui Webb Calder care stătea în picioare în faţa hărţii mari de pe perete. Chase se sprijinea de colţul biroului, aplecându-şi capul ca să-şi aprindă ţigara.

–Începând din seara aceasta vom patrula pe fiecare drum al acestei ferme, anunţă Webb. Asta înseamnă fiecare drum principal, sau secundar. Am împărţit ferma în opt sectoare şi am alcătuit un traseu care va acoperi fiecare drum. Împărţi sectoarele pe oameni şi le explică traseul individual. După ce toată lumea înţelese ce avea de făcut, continuă cu instrucţiuni generale: Vreau ca maşinile să se mişte tot timpul, nu să se oprească pentru un pui de somn–doar pentru alimentare. Şi când spun fără oprire, exact la asta mă refer, Şi schimbaţi sensul–o tură în sensul acelor de ceasornic, apoi invers. Nu vreau ca mişcarea voastră să fie previzibilă şi să se strecoare vreun trailer cât nu sunteti, voi acolo. S-a înţeles?

Capetele se mişcară afirmativ, în tăcere. Cineva din spatele cercului întrebă:

–Şi dacă vedem ceva, ce trebuie să facem?

-Sper că nu te duci să-i pupi, declară Webb cu o jumătate de rânjet, provocând râsetele adunării.

-Vreau să zic, cum le dăm de ştire celorlalţi? întrebarea se clarifică.

–Din păcate, nu suntem echipaţi cu radio, deşi s-ar putea să vină şi asta în timp, zise Webb. Bill, Bill Vernon îl identifică el pe administratorul-contabil al depozitului cu numele complet–s-a îngrijit ca în fiecare maşină să fie un pistol de semnalizare. Dacă vedeţi ceva suspect, trageţi în aer. Vor veni şi ceilalţi.

–Şi între timp? întrebă un cowboy.

–Între timp. aveţi cu toţii puşti. Webb îşi roti privirea peste semicercul bărbaţilor: Opriţi-vă la depozit înainte de a pleqa şi luaţi de la Bill Vernon o rezervă de muniţii. Faceţi tot ce trebuie ca să-i ţineţi pe loc până vin ajutoarele.

–Adică, să tragem în cauciucuri?

–Dacă atâta aveţi curaj, replică Webb şi-l fixă cu o privire dură pe cel care întrebase. Apoi privi spre ceilalţi. Alte întrebări? Oamenii se uitară unul la celălalt, tăcerea întinzându-se. Chase le studie feţele. Toate erau serioase, totuşi exista un anumit licăr în ochii lor. Ardea ca o febră contagioasă, fiindcă aici era ceva ieşit din rutina zilnică a muncii lor–ceva care conţinea un element de pericol, ceva palpitant, un lucru care pria oricărui cowboy cu sânge fierbinte.

–Bine. Cei care au fost desemnaţi ca patrule, plecaţi, ordonă Webb. Voi, ceilalţi, rămâneţi aici cu Nate, Virg şi noi, restul, zise el, incluzându-l şi pe Chase cu privirea. Un zâmbet pieziş îi atinse gura. Noi vom fi cavaleria care ajunge tocmai la timp.

Cu o mişcare scurtă din cap îi concedie. Chase rămase în timp ce ceilalţi plecară din cameră vorbind încet între ei, dar nu se simţea nici. o urmă de dezaprobare sau disensiune în vocile lor. Chase se uită la tatăl său, care se aşezase în spatele biroului.

–Crezi că o să meargă?

Webb ridică o sprânceană şi dădu din umeri.

-Aşa ar trebui, cu mutarea cirezilor şi cu patrulele. Hoţii sunt de obicei nişte tipi leneşi. Se servesc cu ce găsesc la îndemână. Dacă devine prea riscant sau dificil, au tendinţa să caute ceva la care se ajunge mai uşor. Sunt alergici la muncă, altfel n-ar fura. Bănuiesc că se vor muta pe meleaguri mai puţin fierbinţi pentru ei.

–Sper să ai dreptate. Chase îşi îndreptă poziţia, dând să plece.

-Şi eu. Nu ne putem permite să tot pierdem carne, replică Webb încruntat.

CAPITOLUL X

–După aceea, o să fie simplu ca bună ziua, zise tatăl ei în timp ce Maggie continua să se holbeze neîncrezătoare la el, incapabilă să creadă ceea ce-i cerea. Încărcăm caii într-un trailer şi plecăm într-o direcţie. Celălalt trailer, cu vite, se va îndrepta în direcţie opusă.

–Doar nu crezi că pot fi de acord cu asta când ştii părerea mea, protestă ea.

-Broken Butte este un ţinut aspru, îi aminti el. Vitele vor fi împrăştiate la poalele colinei. Ne va lua ceva timp să le adunăm, dacă nu averri un al treilea călăreţ care să ne ajute. Dacă vii cu noi, putem termina treaba foarte repede. Dacă nu, mie şi lui Culley ne-ar putea lua prea mult timp.

-Atunci, nu vă duceţi, argumentă Maggie. Sau puneţi-i pe Tucker să vină cu voi.

–Nu poate. El trebuie să meargă cu şoferul, să-i arate unde ne întâlnim pentru a încărca vitele, explică el. Nu-i uşor să găseşti un loc anume când conduci fără lumini. Nu. Tucker trebuie să fie în trailer ca să ne încadrăm în timp. Vii sau nu? Tatăl ei se opri, apoi adăugă: Dacă nu vii, o să ne încercăm norocul şi fără tine.

Maggie îi putea vedea hotărârea neclintită de pe faţă şi la fel arăta şi chipul lui Culley. Se întoarse cu spatele la ei frecându-şi braţele agitată şi nesigură.

–Nu-i nici o problemă, o asigură Culley. Strângi doar nişte vite şi le mâni spre camion. Şi eu am fost nervos prima dată, dar e uşor, Maggie. Zău.

Ar fi vrut să râdă dar nu putea.

–Când? Se uită la tatăl ei.

–Deseară, zise el, şi Maggie se încordă deoarece nu i se dădea nici o şansă să se răzgândească. Plecăm de aici pe la două noaptea, aşa că avem timp să dormim câteva ore până atunci.

–Nu-i cinstit, tată. Era supărată pe el. Ai aşteptat intenţionat până în ultimul minut ca să îmi ceri să vin cu voi.

–Eşti ca oricare altă femeie.

–Dacă îţi am mai devreme, te-ai fi gândit tot timpul la asta. Cine ştie unde îţi fugea imaginaţia, argumentă el.

–Nu merg! Nu poţi să spui nimic care să mă facă să mă răzgândesc! Niciodată! Ieşi din cameră, refuzând să fie împinsă să facă un lucru pe care ştia foarte bine că nu este cinstit. Era supărată fiindcă îi era teamă–teamă pentru fratele ei. Din cauza lui Chase nu putea împărtăşi ura fără motiv a tatălui ei, pentru Caideri dar se temea pentrii siguranţa familiei sale. Fugi în camera ei.

La uşa dormitorului se auzi un ciocănit şi Maggie se întoarse. încă răvăşită, bănui că era Culley. Era greu de crezut că tatăl ei va veni să o calmeze sau să încerce să-şi repare greşelile, după ce ea se ridicase împotriva autorităţii lui.

–Intră, îşi dădu scurt permisiunea şi se întoarse iar cu spatele la uşă.

Uşa se deschise.

–Eu sunt, Culley. Intră în camera mică, cu tavanul jos,o adăugire făcută la clădirea iniţială.

De-abia era loc pentru un pat îngust, un dulap şi puţin spaţiu cât să treci printre ele. Culley veni lângă ea şi ezita.

-Nu fii neliniştită, Maggie. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru noi. N-o să se întâmple nimic.

–Sunt supărată. Sunt furioasă. Dar sunt şi speriată. Ce faceţi voi este stupid. O să fiţi prinşi.

–Nu, n-o să fim. Am mai făcut-o şi înainte, şi ne-am descurcat. O s-o facem din nou, promise el.

–Oh, Culley. El încerca s-o liniştească, dar nu de asta avea ea nevoie. Maggie întoarse capul ca să-l privească. E o nebunie. Ştii prea bine.

–Crezi asta doar pentru că Chase Calder ţi-a sucit capul. Nu mai gândeşti normal, căci altfel ţi-ai dâ seama că nu le facem Calderilor altceva decât ceea ce merită.

-Tu nu-l ştii pe Chase. Nu putea accepta această condamnare care-i cuprindea pe toţi Calderii. Se poartă frumos cu mine, Culley. Îmi culege flori. Uneori doar stăm de vorbă despre o grămadă de lucruri şi el mă ţine în braţe. Mă face să mă simt bine, Culley. Încerca să–l facă să înţeleagă. Ca şi cum aş fi cineva deosebit.

–N-o să iasă nimic din asta, Maggie. Nu pricepi asta? argumentă Culley. Doar se foloseşte de tine, sigur, se poartă frumos cu tine. Dar mai târziu? Ce-o să se întâmple dacă rămâi gravidă?

–Are grijă, zise ferindu-şi privirea.

–Şi chiar dacă nu-i vorba de asta, dar ruşinea cine-o s-o îndure? Poţi să pui pariu că nu el. O să pretindă că nici măcar nu te cunoaşte. Culley văzu că n-o putea scoate la capăt cu ea şi oftă din greu. Uite, te duce undeva, vreodată? Ai avut vreodată o întâlnire adevărată cu el? Nu, răspunse singur. Fiindcă nu vrea să fie văzut cu tine. Aşa că aranjează să se vadă cu tine, ia ce-i trebuie şi te trimite acasă. Tu spui că e drăguţ cu tine, dar crezi că aşa ar trata el o fată pe care ar considera-o respectabilă?

Întrebările lui îi atinseră nişte coarde deja sensibilizate. Până să-şi dea seama ce face, mâna lui Maggie îi plesni faţa. Impactul îl făcu pe Culley să-şi întoarcă capul, arucându-l încet înapoi. Maggie se uită

consternată la pata albă de pe obrazul lui care se înroşea treptat. Îşi muşcă buza, incapabilă să-şi ceară scuze. Aşa că o făcu Culley.

–Îmi pare rău. N-am vrut să te supăr. O privi cu ochii lui verzi, trişti. Ar fi bine să te culci.

Ochii ei se umplură de lacrimi în timp ce el se întoarse şi ieşi din cameră. Cu gesturi mânioase îşi şterse ochii şi începu să-şi scoată hainele ca să se ducă la culcare. Ştia că îngrijorarea o va ţine trează toată noaptea. Nu va avea un minut de linişte până când Culley şi tatăl ei se vor întoarce din, escapada lor de noapte–dacă se vor întoarce.

Era întuneric beznă. Siluetele puteau fi distinse doar prin gradele diferite de întunecime. Un cer acoperit de nori ascundea stelele. Dacă era lună, Culley n-o văzuse. Toate simţurile îi erau ascuţite la maximum, amplificând tropăitul căilor şi vitelor la un bubuit de tobe. Zornăitul zăbalelor şi pintenilor, şi scârţâitul şeii de piele, se lua la întrecere cu răsuflarea grea a cailor şi protestele încete ale vitelor. Culley se uită într-o parte, încercând să desluşească silueta tatălui său în peisajul cufundat în beznă. Era o formă întunecată, de-abia evidenţiată, care se topi apoi în fundal.

La o oarecare distanţă în faţa lor, un motor Diesel duduia nerăbdător, mergând în gol, pe locul unde trailerul aştepta să fie încărcat cu vitele pe care le mânau ei. Îl auzise sosind cu mai puţin de zece minute înainte, zgomotul lui spulberând tăcerea nopţii. Culley era sigur că făceau destul zgomot cât să se trezească tot statul.

Parcă erau aici de o veşnicie, dar Culley ştia că scurgerea aparent lentă a timpului era o altă exagerare a nervilor lui. Când sosiseră, se îndepărtaseră repede unul de celălalt, îndreptând orice vită găseau înspre centru, până când adunaseră o mică cireadă. Nervozitatea vinovăţiei era cea care îi legase nodul pe care-l simţea–în stomac. Nu era tocmai teamă, deşi îşi putea auzi bubuitul ca de ciocan al inimii care-i pompa adrenalină în tot corpul.

Privirea lui. permanent cercetătoare observă forma neagră, dreptunghiulară a trailerului, conturată pe fundalul ceva mai puţin întunecat al drumului. Aproape că ajunseseră. Fu străbătut de un val de uşurare la gândul că acest chin era pe sfârşite. Lăsă garda jos pentru o clipă. Calul său se împiedică, aducându-i corpul relaxat peste oblâncul şeii, până ca el să se poată redresa. Inima i se catapultă în gât şi rămase acolo chiar şi după ce calul îşi recăpătă pasul.
O pereche de lumini năvăli la marginea câmpului său vizual. În minte începu să-i sune o alarmă în timp ce privirea cerceta împrejur pentru a identifica sursa luminilor. Un fior rece de spaimă îi trecu prin şira spinării.

-Tată, vine o maşină! Vocea îi răsună puternică şi clară.

Nu era timp să intre îr panică, doar să reacţioneze. De-abia strigase avertismentul, când auzi un fluierat şi un strigăt din direcţia în care Culley credea că este tatăl lui. Vitele o luară la fugă şi calul său porni în galop, urmărindu-le. Nu erau mai mult de cincizeci de metri până la trailer când faptul că fuseseră descoperiţi aruncă operaţia într-o confuzie teribilă şi-şi abandonară planurile.

–Pământul vibra sub tropotul de copite şi aerul era plin de strigăte şi

mugete ale vitelor speriate. Deasupra, cerul explodă în lumină şi Culley văzu deschizătura neagră a trailerului din faţa lor. Apoi urechile îi fură asurzite de tunetul răsunător al unei arme. Îşi biciui calul cu capetele frâielor, mintea golindu-i-se de orice gând conştient, funcţionând acum doar din instinct. Cerul iluminat de racheta de semnalizare îi permise lui Culley să-şi vadă tatăl gonind aproape de el de-a lungul porţiunii de teren descoperit.

–Scoate trailerul cailor de aici! strigă tatăl lui către Tucker şi şofer. Noi mergem cu camionul!

Culley îşi dădu seama că nu aveau timp să încarce caii dacă vroiau să scape. Zări silueta masivă a lui Tucker alergând spre trailerul cailor ce era parcat pe drum, ascuns vederii de camion. Izbucniri roşii de lumină punctau focurile de puşcă schimbate între camion şi maşina de teren care se apropiase. Unul din farurile acesteia din urmă se spărsese deja, şi celălalt ilumina trailerul vitelor.

Câteva vite o luară în jos pe rampa improvizată din oblonul din spate al trailerului. Celelalte se agitau intrate în panică, bătând cu copitele pe podeaua trailerului. Calul tatălui său urcă rampa din faţa lui Culley. Angus îi făcu semn să-l urmeze, dar vitele căre alergau pe lângă Culley îi răsuciră calul, care se lovi de un stâlp al gardului dar îşi
păstră totuşi echilibrul. Culley îl redresă şi-l îndemnă pe rampă, în interiorul trailerului.

Vitele se scurgeau înapoi spre deschizătură, mugind în panică, tropăitul copitelor amestecându-se cu nechezatul speriat al cailor. Năvala animalelor răsuci calul lui Culley împrejur, blocând efectiv calea de ieşire şi întorcând vacile înapoi. Era conştient de şuieratul gloanţelor, dar atenţia îi era concentrată pe stăpânirea calului care sălta sub el. Undeva în întunericul trailerului, tatăl lui înjura. Culley ştia că dacă vreunul din ei ar fi căzut de pe cal, ar fi fost zdrobit de copitele vitelor.

–Acoperă-mă! strigă o voce în apropierea deschiderii blocate de Culley.

Se uită într-acolo şi un necunoscut îi aruncă o puşcă, ţeava metalică sclipind scurt în lumina farului. Reflexul fulgerător îi permise să prindă puşca în mână. Bărbatul părăsi protecţia părţii laterale a trailerului ca să ridice oblonul din spate pe care îl folosiseră drept rampă, expunându-se astfel focurilor trase din maşina de teren.

Lovind cu picioarele şi trăgând de hăţuri, Culley îşi forţă calul să se răsucească, lipindu-l de peretele trailerului. Animalele înspăimântate îi loveau picioarele şi un genunchi i se ciocni dureros de oblon. Ţintuit de vite lângă margine, Culley îşi strecură ţeava puştii printre scândurile oblonului lateral şi o îndreptă spre farul strălucitor al maşinii de teren. După primul recul al puştii, umărul îi amorţi şi, nemaisimţind durerea, împroşcă o ploaie de gloanţe peste caroseria camionului. Nu se gândea la ceea ce făcea; acţiona doar, din spirit de autoconservare.

Motorul Diesel porni şi camionul zvâcni înainte. Calul se încovoie sub el şi Culley trebui să se ţină de oblânc, în timp ce calul se mişca înnebunit pentru a-şi păstra echilibrul în vehiculul în mişcare. Un glonţ străpunse o scândură lângă capul lui. Altă împuşcătură şi ceva se prăbuşi cu zgomot pe podeaua camionului. Îl inundă spaima. Poate că tatăl lui era cel care

căzuse.

-Tată?

–Sunt bine. Răspunsul tatălui său conţinea doar un slab ecou al încrederii sale obişnuite. Au împuşcat una din propriile lor vaci.

Trailerul înainta rapid pe drum şi nu se mai auziră alte focuri de puşcă. Culley îşi încordă privirea, dar nu reuşi să vadă nici o maşină în urma lor. Aveau să scape, până la urmă.

Ajunsese să creadă că Maggie avea dreptate.

Până în minutul acesta, nu fusese sigur că vor reuşi să fugă. Acelaşi gând se pare că-i trecea şi tatălui său prin minte; îi auzi râsul.

-Am reuşit, Culley! declară Angus triumfător. Au încercat să ne ia prin surprindere cu patrula aia, dar noi am fost mai deştepţi!

–Mda. Încuviinţă întâi şovăitor, apoi căpătă mai multă încredere, împreună cu un sentiment de victorie. Da, chiar c-am reuşit! Strigătul lui făcu vitele să se agite din nou.

Exaltarea nu ţinu mult şi începu să tremure necontrolabil. Fuseseră atât de aproape de primejdie şi propria lui acţiune ajutase la rezolvare. Dar dacă împuşcase pe cineva? Sigur, nu trăsese într-o ţintă umană, dar gloanţele puteau ricoşa. Era o posibilitate reală.

Stătea călare într-o stare de şoc, de-abia conştient de mişcarea de încetinire a trailerului. Se oprii cu motorul mergând în gol, şi uşa cabinei se trânti. Se auzi o bătaie la oblonul din spate.

–Sunteţi bine? Era vocea lui Tucker.

–Suntem OK! replică tatăl lui, dar Culley se simţea zguduit rău.

–Staţi aşa. O să vă scoatem imediat de acolo.

Vitele se agitară când tatăl lui îşi croi încet drum spre spatele trailerului. Propriul lui cal ciuli urechile şi sforăi la zgomotul făcut de deschiderea oblonului. Bob Tucker era acolo şi nu lăsa vitele să iasă, în timp ce tatăl lui coborî rampa, Culley aşteptă, apoi îşi îndemnă calul să-l urmeze.

Nu-şi dădu seama că mâna îi rămăsese încleştată pe puşcă până ce şoferul camionului nu se întinse după ea.

–Îmi iau puşca înapoi, acum. Ai făcut o treabă bună, băiete. Faţa omului era umbrită, dar îi văzu dinţii albi când zâmbi şi-i iuă puşca din degetele încordate.

–Nu l-am atins, nu-i aşa? întrebă Culley răguşit.

–Nu. Clătină din cap foarte sigur pe el. Stătea în şanţul de lângă drum, dar i-ai scos maşina din funcţiune.

–Ceva avarii la camion? întrebă Tucker pe şofer.

–Mi-a găurit două cauciucuri, dar mă descurc, zise el şi-l ajută pe bărbatul mătăhălos să închidă oblonul.

Se opriseră la o bifurcaţie a drumului, trailerul îndreptat într-o direcţie şi camionul pentru cai în cealaltă. Culley descălecă să-şi ajute tatăl să încarce caii. Terminară în timp ce trailerul cu vite pleca, având încă drum lung înainte. Treaba lor era sfârşită şi o luară pe celălalt drum, spre casă.

Incapabilă să doarmă, Maggie renunţă până la urmă să mai încerce. Se sculă şi se îmbrăcă, apoi se duse la bucătărie să pună de cafea, deşi n-avea nevoie de vreun stimulent care s-o ţină trează pe timpul lungii veghi.

Ibricul era aproape gol când auzi zgomotul maşinii. Răsuflă uşurată că s-au întors cu bine acasă. Deschise uşa din faţă şi ieşi afară. Nu-l văzu imediat pe tatăl ei în întunericul curţii, dar Culley scotea caii din camion.

–Sunteţi bine? întrebă ea.

–Nu mulţumită ţie. Tatăl ei ieşi după camion şi luă frâiele cailor. De ce nu ne-ai spus că au pus patrule?

–Oh, nu. Nu era nici o mângâiere să vadă că avusese dreptate să fie îngrijorată. N-am ştiut. Chase nu menţionase nimic despre patrule. Dacă ar fi făcut-o, s-ar fi străduit şi mai mult să-i facă să renunţe. Ce s-a întâmplat?

–Aproape că ne-au prins–asta s-a întâmplat! replică tatăl ei.

–V-au văzut? V-au recunoscut? întrebările ei erau ca focurile de puşcă în timp ce intră în pas cu tatăl şi fratele ei, care se ducea să scoată şeile şi să pună caii în adăpost. Privirea îi fugi la Culley, care nu făcuse nici un comentariu, dar nu putu citi ce se ascundea în expresia lui umbrită.

–Nu. N-am ajuns atât de aproape cât să ne vadă. I-am ţinut la distanţă cu puştile, răspunse tot tatăl ei.

–Cu puştile? A fost rănit cineva? se gândi imediat la Chase.

-Nu. Nimeni n-a avut o zgârietură, se lăudă tatăl ei. Au încercat să ne ia prin surprindere, dar n-a ţinut. Am scăpat cu vite cu tot. Două minute dacă mai aveam, doar două minute, am fi putut încărca şi pleca fără ca ei măcar să ştie că am fost acolo. Şi aşa ar fi fost, Maggie, dacă veneai şi tu cu noi. Dacă am fi păţit ceva în noaptea asta, ar fi fost vina ta, că n-ai venit cu noi să ne ajuţi.

Găsise deja o justificare pentru semieşecul lor. O învinuia pe Maggie. Ea rezistă vinei pe care încerca să i-o atribuie, recunoscând ce era cu adevărat, o altă scuză pentru eşecul lui, dar nu era uşor.

Când ajunseră la ţarc, Angus îi dădu lui Maggie hăţurile calului său.

–Scoate-i tu şaua, ordonă. Eu mă duc să-i dau drumul camionului.

Ea nu comentă. în timp ce tatăl ei se îndepărta, se uită la Culley care desfăcea în linişte şaua calului său.

–Şi acum, Culley? Maggie nu pusese deliberat această întrebare tatălui ei. Venită de la ea, ar fi luat-o ca pe o provocare. Are de gând să renunţe, în sfârşit?

–O să ne dăm la fund, o vreme–până trece zăduful.

-Aţi avut noroc în noaptea asta, îi aminti ea. Data viitoare aţi putea fi recunoscuţi.

-Sau poate că nu. Culley ridică din umeri şi ridică şaua de pe cal.

Odată ce caii fură lăsaţi liberi în tare, duseră şeile şi echipamentul în grajd; Maggie aranja şaua tatălui ei pe suportul de lemn când observă că fratele ei se uită lung la şaua sa.

–Ce este? Se duse lângă el să vadă la ce se uită.

–Lipseşte o rozetă. Arătă spre pata rotundă de piele neuzată, pe care fusese un ornament. Cred că s-a desprins când calul meu s-a frecat de un stâlp al gardului. Dac-o găsesc, Maggie?

Ea ştia la ce se gândeşte. Era dovada că a participat la scenă.

–Am să ţi-o aduc eu, îi promise.

A doua zi dimineaţă, drumul în dreptul intrării în Broken Butte era

înţesat cu vehicule parcate. Toate aparţineau fermei Trei C, cu excepţia maşinii şerifului. Dincolo, în zona îngrădită, călăreţii strângeau cireada care rămăsese pentru a evalua pierderea. Maşina în care se trăsese noaptea trecută fusese tractată cu un lanţ la garajul fermei pentru reparaţii. Şeriful Potter, un bărbat cu aspect istovit, îmbrăcat într-o uniformă scrobită, stătea de vorbă de-o parte cu Slim Bevins, cel care surprinsese hoţii. Trioul încruntat care stătea la umbra camionului pentru cai era alcătuit din Webb Calder, Nate Moore şi Virg Haskell.

–Aproape că i-am prins, mormăi Virg. Dacă Slim îi mai putea ţine încă cincisprezece minute, planul tău ar fi mers.

–„Aproape" nu contează, Virg, replică Webb.

–Oricine ar fi hoţii, cunosc tinutul ăsta, observă Nate.

Fie că au făcut vreo cercetare amanunţita, fie sunt de-ai locului. Drumul ăsta nu-i trecut pe nici o hartă. Şi nu arată decât ca un şanţ acolo unde se uneşte cu celălalt.

–Sunt deştepţi, declară Virg.

–Nu pot fi prea deştepti, negă Webb, căci ar fi trebuit să-şi imagineze că patrulăm drumurile şi să pună pe cineva de veghe. Se uită la Nate. Dar ai dreptate în legătură cu un singur lucru, Nate. Doar cineva care a mai fost pe drumul ăsta putea şti că nu este abandonat. E foarte posibil să fie cineva din zonă care lucrează cu banda. Problema este, cine?

Nici unul dintre cei trei nu făcu vreo speculaţie. Discuţia nu mai continuă, deoarece Webb observă că şeriful Potter traversa drumul venind spre ei. Bărbatul scund, lat în şolduri, mergea cu paşi mici, sacadaţi, de parcă-l dureau picioarele. Nu era omul care să se străduiască din răsputeri să facă ceva, având credinţa fermă că lucrurile se rezolvau singure. Nu era nici incompetent, nici necinstit, ci mai degrabă undeva în umbra leneviei.

–Am vorbit cu omul tău, Webb, zise el alăturându-se cercului format din cei trei. Nu văd ce-am putea face mai mult decât înainte. Terenul este prea accidentat ca să lase vreo urmă care să ne fie de folos. Gloanţele pe care le-au extras din camionetă nu ne spun mai nimic. Sunt cele obişnuite, de 33. Toată lumea în statul Montana are o puşcă de vânătoare. Fără număr de înregistrare, fără vreo descriere care să ne fie de vreun folos. Dar, şeriful se lumină, atât cât îi permise expresia obosită, cred că i-aţi speriat bine, să-i surprindeţi aşa. Sunt sigur că nu se măi întorc.

–Sper să ai dreptate, Potter. Mulţumesc că ai venit personal. Webb strânse mâna lipsită de vlagă a şerifului.

–Asta mi-e slujba, Webb. Ridică din umeri şi o luă cu paşi mărunţi spre maşina sa.

–Şi ce se-ntâmplă dacă totuşi se întorc? mormăi Nate în spatele şerifului.

În ochii întunecaţi ai lui Webb apăru un licăr amuzat înainte de a se întoarce către faţa trasă şi obosită a lui Slim Bevins care nu apucase încă sa doarmă vreun pic. După plecarea şerifului, traversase drumul ca să li se alăture. Expresia lui părea încă vinovată, incapabilă să-şi scuture sentimentul că nu se ridicase la aşteptările şefului.

–Îmi pare rău că n-am putut fi de mai mult ajutor, se scuză el faţă de Webb, şi nu pentru prima dată. Doar că totul s-a petrecut atât de rapid aşa că n-am reuşit să văd bine pe vreunul. Călăreţii stăteau atât de aplecaţi în şa, încât n-aş putea dacă erau înalţi sau scunzi, graşi sau slabi. Tot ce pot cu siguranţă este că erau doi, plus şoferul şi încă un tip masiv. Trailerul era doar un camion obişnuit de transportat vite, şi n-am putut să văd dacă scria ceva pe cabină. Dacă o fi avut vreo plăcută de înmatriculare, atunci era acoperită toată cu noroi, oftă el şi clătină din cap. Zbura atâta plumb prin aer, că m-am crezut în mijlocul unei lupte dintr-un western.

–Ai făcut tot ce a fost posibil în împrejurările date. Nu cer de la cineva mai mult decât atât. Dar Webb era conştient de frustrarea pe care o simţea din cauza lipsei de informaţii pe care ar fi trebuit să le adune omul.

–Eşti sigur că nu mai e nimic, Slim? insistă Virg. Nu s-au strigat pe nume?

–Nu. Slim se foi nesigur şi-şi muşcă buzele. Dar vocea unuia părea puţin familiară.

–Vrei să spui că ai mai auzit-o înainte? Privirea lui Webb se îngustă.

-Păi, suna cam ca a lui Angus O'Rourke, admise Slim în sfârşit.

–Eşti sigur? în vocea lui Webb era un calm de oţel.

-Tocmai asta e, oftă cowboy-ul. Nu sunt sigur.
De-asta n-am zis nimic până acum. La dracu, putea fi vocea oricui.

La această remarcă negativă, Webb se întoarse către bărbatul din dreapta sa.

–Du-l pe Slim la baracă să doarmă şi el puţin. Şi, Virg, spune-i lui Ruth că, probabil, n-o să vin la prânz până după ora unu.

–Îi spun. Virg dădu din cap şi o luă spre una din maşinile parcate, cu Slim Bevins la un pas în urma lui.

–Cred că şi ţie ţi-ar trebui puţin somn. Nate îşi trecu un ochi critic peste cutele întipărite pe faţa lui Webb. în caz că ai uitat, şi tu ai fost în picioare toată noaptea.

–Am mai stat treaz şi altădată, replică Webb.

–Mda, dar n-aveai aproape cincizeci de ani pe atunci, sublinie Nate.

–Care-i treaba, Nate? O privire piezişă fu trimisă în direcţia şefului de echipă. Vrei să te trimit la baracă să te culci? Nici tu n-ai dormit toată noaptea şi tragi şi tu spre jumătatea de veac.

Dar Nate rânji numai.

–Nu eu am un fiu cu care poate te gândeşti să ţii pasul. Se uită spre cowboyii care strângeau vitele, printre care era şi Chase. Se pare că a obosit deja un cal, observă Nate, văzând că Chase şi Buck părăseau cireada ca să-şi schimbe caii asudaţi cu alţii proaspeţi,care aşteptau lângă linia gardului. Vederea lui Chase îl făcu să se întrebe cu voce tare: Crezi că a fost O'Rourke?

Webb îi aruncă o privire tăioasă dar nu-i răspunse şi ieşi din umbra camionului, ducându-se spre gard.

–Cum merge?

–Cireada n-a apucat să se împrăştie prea mult, replică Chase, care

descălecase deja şi desfăcea chinga şeii. Cred că putem face numărătoarea pe la prânz.

–Mai e cafea în termos? vru Buck să ştie, legând calul de stâlpul gardului. Sigur mi-ar prinde bine.

–S-ar putea să mai fie ceva pe fund. E în cabină. Nate făcu semn peste umăr spre camionul parcat în spatele său.

Buck dădu să deschidă poarta când ceva din iarbă îi atrase privirea. Se aplecă să la obiectul.

–Asta-i de la şaua ta, Chase?

Chase se uită să vadă ce este, apoi clătină din cap. Nu trebuia să-şi verifice şaua ca să ştie.

–Nu-i a mea. Eu am cercuri simple. Asta-i crestată.

–Nu-i nici a mea. Buck privi din nou rozeta. Poate-i a lui Clay.

–Sau poate e de la una din şeile hoţilor, sugeră Webb venind mai aproape, la să văd.

Sugestia lui îi făcu şi pe Nate şi pe Chase să se apropie, ca să vadă mai bine. Era un indiciu slab, dar în acest punct, putea deveni foarte important. Nate fu primul care auzi tropotul copitelor unui cal şi ridică privirea tocmai când călăreţul apăru în câmpul vizual.

–Vine cineva, le spuse celorlalţi, şi îşi îndreptară cu toţii atenţia către călăreţ.

Când Chase recunoscu persoana subţire, suptă, care se apropia, toată oboseala îi dispăru. Maggie îşi încetinise calul la vederea vehiculelor şi lumii adunate. O cosiţă neagră îi cădea peşte un umăr. Când îşi opri calul lângă poartă, Chase observă slaba tensiune de pe trăsăturile ei şi fulgerarea sfidătoare a ochilor verzi. Tatăl ei avea un fel de a intimida oamenii; datorită uşorului ei complex de inferioritate, Maggie era în mod evident afectată de el.

–Bună ziua. Era un salut adresat tuturor, în timp ce cobora din şa printr-o mişcare fluidă. Am auzit că a fost tărăboi aici azi-noapte.

–Şi unde ai auzit asta? întrebarea tăioasă a tatălui lui îi atrase privirea lui Chase. Asprimea sa nu părea necesară.

Dar Maggie zâmbi, verdele sclipindu-i ceva mai luminos în ochi.

–Orice se întâmplă unui Calder traversează tinutul cu viteza vântului. Birdie Johnson mi-a spus azi dimineaţă. Apoi privirea îi căzu pe rozeta de piele. Hei, asta-i a mea. Unde aţi găsit-o? O luă din mâna tatălui lui înainte ca vreunul dintre ei să aibă ocazia să reacţioneze la anunţul ei uimitor.

–Buck a găsit-o în iarbă lângă poartă, răspunse Webb.

–Am observat acum vreo două zile că am pierdut-o dar n-am avut nici cea mai mică idee unde am pierdut-o. Gura i se relaxase uşor într-un zâmbet.

–Am crezut că s-a desprins de pe şaua unuia dintre hoţi, zise Webb, privind-o atent.

Râsul ei fu puţin forţat.

-Vă asigur că e de la şaua mea şi eu eram în pat adormită, aseară la

nouă jumate.

Webb îşi lăsă privirea să alunece împrejur, înainte de a se întoarce la ea, ascuţită.

-E destul de departe de locul tatălui tău. Ce făceai aici, când ai pierdut-o?

Chase ar fi vrut să intervină în acel moment, dar păstră tăcerea când văzu felul îndrăzneţ în care ea îl provoca pe tatăl lui. Avusese şi el parte de astfel de priviri. Îl străbătu un amestec de mândrie şi amuzament.

-Aveam întâlnire cu fiul dumneavoastră, replică ea cu o voce foarte clară.

Lângă el, Buck se foi şi-şi drese gâtul. Ochii lui albaştri şi scânteietori au că găsea situaţia foarte palpitantă.

–Şi te-ai întâlnit cu el? întrebă tatăl lui.

–Da, răspunse Chase în locul ei, venindu-i în ajutor, dar privirea pe care ea i-o trimise nu îi mulţumea.

–Da, m-am întâlnit cu el, confirmă Maggie. Şi nu-mi place când cineva presupune că mint, domnule Calder. Sublinierea era arogant sarcastică şi se răsuci să încalece din nou.

Chase dădu să-şi facă drum spre ea, ca s-o oprească să plece, dar tatăl său îi puse o mână pe braţ, neluându-şi ochii de la fata care-şi întorcea calul în cerc. Când Chase încerca să-şi continue totuşi drumul, mâna tatălui său îşi spori strânsoarea.

–Las-o să plece, băiete, fu tot ce-i spuse. Avem treabă.

Incidentul îi dădu lui Webb un subiect de gândire. Era dornic să admită că fata lui O'Rourke nu participase la furt dar era pe deplin posibil să acopere pe unul dintre hoţi. Şi chiar dacă nu era aşa şi rozeta căzuse când se întâlnise aici cu Chase, era foarte posibil ca ea să fi ştiut că vitele au fost mutate pe această păşune, informaţiile pe care hoţii trebuia să o fi avut de undeva. Erau câteva posibilităţi de luat în seamă.

Partea a III-a

CAPITOLUL XI

Cele mai multe haine din micul magazin cu produse nealimentare din Blue Moon, erau haine de lucru, mai degrabă rezistente decât moderne. În cele două suporturi pentru îmbrăcăminte de damă, doar un sfert conţinea rochii de purtare. Restul erau rochii de casă. De câte ori Maggie avea timp, se uita la rochiile atârnate pe umeraşe. Era mai bine decât să frunzărească un catalog, deoarece chiar putea atinge hainele şi să şi le pună în faţă, privindu-se în oglinda mare.

În după amiaza aceasta avea timp de pierdut pentru că tatăl şi fratele ei erau la localul lui Jake, la o bere. Intră în magazin şi se îndreptă încet spre sectorul de îmbrăcăminte de damă. Lew Michels, proprietarul, măsura o lungime de pânză pentru o clientă, când Maggie trecu pe lângă sectorul de metraje. Ridică privirea şi îi zâmbi.

–Bună, Maggie. Dorie e în spate, în depozit. Treci să o vezi. O să aibă o scuză să-şi ia o pauză, zise el.

Doris Michels era fiica lui şi colegă de clasă cu Maggie. Nu fuseseră niciodată prietene, dar nu din cauză că Maggie nu o plăcea. Dorie era drăguţă, dar cea mai bună prietenă a ei era Cindy Schaeffer, care locuia tot în oraş. Cele două erau inseparabile, şi nu părea să fie loc pentru o a treia persoană, care să se alăture sporovăielii lor. În plus; fiindcă părinţii ei deţineau magazinul, Dorie avea întotdeauna haine frumoase, iar mama lui Cindy putea coase orice, şi lucrurile nu păreau să fie făcute în casă.

–Mulţumesc, domnule Michels. Dar Maggie se îndoia că Dorie ar fi fost încântată să o vadă. De obicei nu mai aveau ce să-şi spună în câteva minute. Se duse în spate şi ciocăni la uşa depozitului. Se auzi un zgomot înăbuşit, ca şi cum cineva s-ar fi împiedicat printre cutii, înainte ca uşa să se deschidă. O fată plinuţă, cu păr nisipiu, clipi surprinsă la vederea ei.

–Bună, Maggie. Doamne, nu te-am mai văzut de când a început vacanţa de vară. Apoi râse. Nu te-am văzut prea mult nici în timpul şcolii. De-abia ai trecut pe acolo.

-Am pierdut multe zile de şcoală ajutându-mi tatăl, admise Maggie. Mi-a zis tatăl tău că eşti aici. Deja căuta în minte ce să mai spună.

–Mda. M-a pus la treabă după amiezele, acum, cât sunt în vacanţă, ca să pot câştiga nişte bani. Nu prea ai unde căpăta o slujbă pe-aici, explică fata.

–E greu, conveni Maggie şi dădu să plece.

–De ce nu vii în spate? o invită Dorie Michels. Să-ţi arăt rochiile care de-abia au sosit. Tocmai le despachetam. Putem să mai stăm puţin de vorbă. Maggie acceptă ocazia de a vedea rochiile înaintea oricui altcuiva din oraş şi-şi urmă colega în depozit. Ai auzit că părinţii lui Cindy Schaeffer s-ar putea să se mute la Miles City?

–Nu, n-am auzit.

–Ei bine, s-ar putea. Nu-i aşa că e îngrozitor? Se strâmbă la acest gând. Uite rochiile. Nu-i aşa că-s nemaipomenite? Luă o rochie tricotată cu mânecă lungă, de un verde întunecat. Sigur, sunt pentru iarnă. Nu-i o nebunie să primeşti rochii de iarnă în toiul verii? Dar aşa se lucrează în lumea modei.

–E drăguţă. Maggie atinse uşor rochia, plăcându-i moliciunea materialului greu.

Dorie i-o puse în braţe ca să ia alta.

–Nu-ţi face griji că se şifonează. Trebuie să le calc pe toate după ce le despachetez. Şi asta e frumoasă. Ridică alta din vraf. Dar are prea multe creţuri şi mă face să par mai grasă decât sunt. Mama că e grăsime copilărească, dar cred că n-o să dispară niciodată. Oh! Asta ar arăta grozav pe tine, Maggie.

Avea o culoare ruginie îndrăzneaţă, acelaşi material şi model cu cea pe care o avea în mână. Maggie o aşeză pe cealaltă peste o cutie şi o luă pe cea pe care o ţinea Dorie.

–E o oglindă în spatele tău, îi indică Dorie, şi Maggie se întoarse să

vadă cum arăta rochia pe ea.

Îi plăcu contrastul culorii vii cu părul ei negru şi stilul sofisticat care o făcea să pară mai vârstnică.

–E superbă, murmură.

–De ce n-o probezi? o îndemnă colega ei blondă şi plinuţă. E o cabină de probă chiar acolo.

Maggie ezită doar o clipă înainte de a accepta invitaţia. Nu putea rezista ocaziei de a vedea cum arată îmbrăcată cu acea rochie. Folosind cabina pe care i-o arătase Dorie, îşi scoase hainele şi cizmele şi îşi trase rochia peste cap, răsucindu-şi braţele ca să încheie fermoarul la spate.

–Îţi vine perfect! declară Dorie când Maggie ieşi din cabină de probă. Ştiam că aşa o să fie. Hai să te priveşti în oglinda mare din faţă.

Când Maggie îşi văzu imaginea, toate aşteptările îi erau întrecute. Transformarea dintr-un băieţoi cu blue jeans într-o domnişoară, era o schimbare uluitoare; rochia îi evidenţia silueta cu sânii ridicaţi într-un fel în care hainele bărbăteşti, nepotrivite ca mărime, n-ar fi reuşit niciodată. Nici măcar picioarele desculţe nu scădeau feminitatea distinsă a imaginii ei din oglindă.

–Îţi poţi imagina cât de rafinat ai arăta dacă ai avea părul ridicat? Sugestia lui Dorie o făcu pe Maggie să-şi ridice masa grea a părului deasupra capului. O singură privire îi fu de ajuns fetei cu părul ca nisipul. Aşteaptă puţin, Maggie. Să văd dacă găsesc nişte agrafe în spate.

În raionul bărbătesc al magazinului, Chase începea să fie nerăbdător, în timp ce Buck proba o mulţime de pălării Stetson, de diferite forme şi modele. Cânci ajunseră în Blue Moon, cu douăzeci de minute în urmă, Chase recunoscu camioneta ruginită şi plină de urme de lovituri, parcată în faţa localului lui Jake, ca fiind a lui Angus O'Rourke. Pretextând că vrea să cumpere ţigări intrase în băcănie să vadă dacă Maggie era acolo la cumpărături şi zăbovise până ce se convinsese că nu era. Apoi se lăsase târât de Buck peste drum, în magazinul de produse nealimentare. Ochii lui cercetaseră deja locul fără a o găsi pe Maggie. Încerca să-l grăbească pe Buck să se hotărască la o pălărie, când auzi o voce de fată rostind numele lui Maggie.

–Asta nu-i rea. Buck se învârti, studiindu-şi Stetsonul din toate unghiurile, apoi îl scoase. Ai văzut şaua aia pe care o are Lew în faţă? Ar trebui să mi-o cumperi, Chase. E o frumuseţe.

–Strânge bani şi cumpără-ţi-o singur. Chase se îndepărta în direcţia vocii, ca atras de un magnet.

–La dracu, mi-ar trebui un an să strâng destui, mârâi Buck, dar Chase nu mai era acolo să-l audă.

Traversând magazinul, Chase se opri la vreo doi metri de o tânără cu păr negru care stătea în faţa unei oglinzi lungi cu spatele la el. Când privirea lui întâlni ochii verzi din oglindă, Maggie se întoarse, pozând uşor, cum ar fi făcut un manechin. Modelul rochiei de un ruginiu aprins nu era pentru vârsta ei, dar îi permise lui Chase să întrezărească femeia care avea să devină peste câţiva ani. Multe reacţii se agitară în interiorul lui; fierbinte şi tulburătoare, cea mai puternică dintre ele era dorinţa de posesiune. Chase o studie în tăcere, dar nu-şi trădă sentimentele.

–Mă bucur că m-ai văzut îmbrăcată aşa. Vocea ei era joasă, mai joasă decât o şoaptă, totuşi sigură şi directă. Doream să vezi că pot fi, într-adevăr, o doamnă, într-o bună zi.

Spusele ei îi amintiră de declaraţia vehementă că într-o zi va pleca şi va deveni o doamnă. Gândul la plecarea ei îl străpunse ca un cuţit. Fu cuprins de dorinţa imperioasă de a o strânge în braţe, de a se asigura că este lângă el. O măsură din cap până-n picioare.

–N-o să reuşeşti niciodată, îi zise, cu vocea uscată. N-am mai întâlnit până acum o doamnă care umblă desculţă.

Furia din ochii verzi împrăştie imaginea ei stăpânită şi Maggie întinse mâna după primul lucru pe care îl putu găsi. Era un combinezon împăturit, de bumbac, care zbură prin aer, către el. Chase îl prinse şi păşi înainte să-i prindă mâinile înainte de a găsi un proiectil mai periculos pe care să-l arunce în el. Maggie se luptă şi el râse uşor, deoarece cu o astfel de doamnă se putea descurca. O trase spre el şi îi sili mâinile să i se aşeze pe piept.

–Voi fi o doamnă, şuieră ea şl încercă să se elibereze din strânsoarea lui de otel.

–Nu contează. Îşi plimbă ochii peste trăsăturile ei animate. Ce bărbat şi-ar dori o doamnă blândă şi liniştită, când se poate bucura de o femeie adevărată? Nu trebuie să te schimbi ca sa mă satisfaci.

Simţea nevoia să-şi impună voinţa asupra ei. O prinse de umeri şi o trase la piept. Gura lui îi amuţi protestul slab cu dominaţia sărutului dur. Dură doar câteva secunde, întrerupt de apropierea cuiva, Chase îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi, încercând să-şi stăpânească tumultul de emoţii.

–Bună, Chase, se auzi vocea puţin timidă a unei fete.

–Bună, Dorie. Ignoră privirea admirativă pe care i-o adresă fata, alungându-şi-o din minte ca fiind prea tânără pentru a merita mai mult decât o atenţie politicoasă.

–Pot să te ajut cu ceva? se oferi Dorie.

-Nu, mulţumesc. Privirea i se întorsese deja la Maggie, ciocnindu-se de a ei, înainte de a fi izbit de descoperirea că fetele erau cam de aceeaşi vârstă. Gura i se curbă într-un zâmbet ironic, în timp ce ochii aproape negri se catifelară, scuzându-se în tăcere faţă de Maggie pentru ceea ce făcuse. Ceva din rigiditatea ei se topi, într-o acceptare la fel de tăcută a scuzelor. Degetul lui atinse borul pălăriei, salutându-le, înainte de a se retrage ca să i se alăture din nou lui Buck.

–Doamne, murmură Dorie invidioasă, urmărindu-l cum se îndepărtează. Aş vrea şi eu să se uite Chase Calder la mine aşa cum s-a uitat la tine. Oftând, îşi întoarse privirea către Maggie şi îi zâmbi, arătându-i că nu-i purta pică. Am găsit nişte agrafe. Vrei să-ţi aranjezi părul?

–Nu. De data aceasta, când Maggie se uită în oglindă, văzu ceea ce observase Chase. Era prea tânără pentru o astfel de rochie, şi o schimbare a pieptănăturii n-ar fi putut schimba acest fapt. Se simţi ca o adolescentă prinsă cu ruj de buze, jucându-se cle-a femeia adultă. Asta îi arăta oglinda, indiferent de maturitatea interioară pe care o simţea. Totuşi remarca lui Chase nu-i zdruncinase hotărârea ca într-o zi să poarte o astfel

de rochie-cu pantofi cu toc înalt, bijuterii şi toate accesoriile de rigoare. N-avea să mai spună nimeni că ea nu putea fi o doamnă, şi în special un Calder. În mod conştient, Maggie împărtăşea resentimentul tatălui ei pentru statutul Calderilor, pentru puterea şi prestigiul lor.

După o ultimă privire aruncată în oglindă, Maggie se întoarse.

–Cred că ar fi mai bine să mă schimb în hainele mele. Porni spre cabina de probă din spate şi colega ei o urmă, privind-o cu un interes nou.

–Am auzit că în ultimul timp te vezi cu Chase Calder, remarcă Dorie. E adevărat?

–Unde ai auzit asta?

–Nu-mi amintesc. Fata ridică din umeri, fiindcă sursa nu părea importantă. Ştii cum e la magazin, jumătate din cei care intră, vin doar ca să bârfească. Te-ai întâlnit cu el?

–L-am văzut de câteva ori, recunoscu Maggie şi se simţi ridicată pe o nouă poziţie importantă prin asociere.

–Cum e... când el... în intimitate? Fata se împotmoli în întrebare, prea stânjenită ca să o pună direct, totuşi prea curioasă ca să păstreze tăcerea.

Şi Maggie îşi dădu seama ce fel de bârfe circulau. Buzele i se împreunară într-o linie dreaptă, în timp ce o privea pe presupusa ei prietenă cu o fermitate la care Dorie nu-i putea răspunde.

–Cum adică „în intimitate"? o provocă Maggie. Apoi adăugă direct: Vrei să spui când face dragoste cu mine?

–Nu încercam să îmi bag nasul, Maggie. Zău.

Rezultatul final era acelaşi, şi o rănea pe Maggie, făcând-o să-şi iasă din fire.

–De ce nu-l rogi pe Chase să-ţi arate? N-o să mai trebuiască să mă întrebi pe mine cum e. Poţi să descoperi singură.

–N-aş putea. Fata se dădu înapoi şocată.

–De ce nu? E foarte bun la deflorat virgine. Maggie închise uşa cabinei de probă şi începu să tremure. Ochii i se umplură de lacrimi, dar le şterse hotărâtă şi îşi scoase rochia. Dorie dispăruse din depozit cînd Maggie ieşi din cabină, îmbrăcată din nou în cămaşă şi jeanşi.

Webb trase lângă pompele de benzină şi opri maşina, în timp ce ieşea din ea, un băiat la vârsta adolescenţei veni în fugă dinspre benzinărie.

–Să vă fac plinul, domnule Calder?

–Da, şi verifică şi uleiul. Automat, se uită la maşinile parcate alături. Privirea i se opri pe camioneta lui O'Rourke. Vederea ei îi trezi suspiciunile care îl tot încercaseră în ultima săptămână. Nu erau mai mult decât nişte bănuieli, dar Webb se bizuia adeseori pe intuiţie, şi, în cele din urmă se dovedea, de obicei, că a avut dreptate.

Se duse la camionetă şi o înconjură, oprindu-se să cerceteze pământul şi pietrişul intrate printre striaţiile cauciucurilor şi să scoată firele lungi de iarbă prinse în crăpăturile barei cromâte de protecţie. Iarba era de un soi obişnuit, deşi creştea în abundenţă pe pământul fermei Trei C, şi mai ales în zona Broken Butte. Drumul principal care intersecta drumul mărginaş din acea zonă, fusese acoperit recent cu pietriş. Un fragment mic, ascuţit, de piatră, era înţepenit în striaţiile cauciucului. Nici unul din elemente nu

era o dovadă că O'Rourke a fost prin Broken Butte, totuşi, ambele arătau că ar fi putut fi. Webb o luă agale către maşina sa, stocându-şi această informaţie în minte.

–Uneori mă întreb cum îşi ţine Angus camioneta în stare de funcţionare, remarcă băiatul de la pompe, clătinând din cap. Comentariul arăta că observase inspecţia atentă a lui Webb. Am completat uleiul.

–Bine. Dădu din cap, dar îl interesa mai mutt ce altceva mai observase, poate, adolescentul. Maşinile au viaţă grea în ţinutul ăsta. Mai ales pe felul de pământ pe care-l are Angus.

-Mda, aşa cred. În ultimul timp, cele mai multe mile le-a făcut venind şi plecând înapoi din oraş. Pun pariu că stă aici la fel de mult cât stă acasă. Duza pompei se închise automat şi băiatul comută pe manual ca să umple complet rezervorul de benzină.

–Oh? îl îndemnă Webb să continue.

–Când nu-i în restaurant la cafea, atunci e la Jake's şi bea bere cu Tucker, explică băiatul. Nu-i nici o mirare că ferma lui arată de parcă ar sta să se prăbuşească.

Tucker! Webb aruncă o privire spre restaurant. O tăbliţă cu semnul „închis" atârna pe uşă. Îşi cercetă mintea, căutând informaţiile pe care le avea despre el, ignorând reputaţia de bucătar. Cu câţiva ani în urmă, fusese implicat în cumpărarea de marfă de furat, dar nu existase nici o dovadă că Tucker ar fi cunoscut proveniența bunurilor. Omul îşi păstra mâinile curate, dar Webb era sigur că Tucker avea contracte cu oameni murdari pe mâini. Tucker putea acţiona cu uşurinţă ca intermediar pentru O'Rourke, poate ca partener din umbră. Se îndoia că O'Rourke era singur în toată afacerea asta dacă el era cel care fura vitele.

Coiotii sunt hoţi laşi. Un singur coiot mai degrabă dă bir cu fugiţii, decât să înfrunte un adversar de putere egală sau superioară, dar în haită capătă curaj şi demonstrează o îndrăzneală neegalată de alte animale de pradă. Webb îl clasifică pe Angus O'Rourke în această categorie, un om lipsit de verticalitate, însă viclean.

Webb era convins că era hărtuit de coioţi care loveau protejaţi de întuneric şi apoi dispăreau în noapte. Se hazarda chiar să găsească o motivaţie pentru actul ilegal, relaţia dintre Chase şi fiica lui O'Rourke. Cele cincizeci de vite pe care i le dăduse nu-l potoliseră. De-abia îi stârniseră pofta. Vitele furate echivalau cu un şantaj. Gândul îl arse pe Webb ca un fier înroşit. Era o poziţie intolerabilă şi reacţionă corespunzător.

Clătinând din cap, îşi învinse emoţiile. Până acum suspiciunile lui nu îl duseseră decât la o teorie posibilă, chiar dacă instinctul îl avertiza că este reală.

Totuşi, nu putea condamna un om doar pe această bază. Dacă oamenii legii nu vor putea dovedi nimic, avea să găsească singur dovezile.

Webb semnă tichetul, trecând cumpărătura în contul fermei.

–Mulţumesc, domnule Calder, zise băiatul.

Un zâmbet absent se ivi şi dispăru de pe faţa lui Webb în timp ce se întorcea. Îşi aminti că băiatul spusese că dacă O'Rourke nu era în

restaurant, era de obicei la Jake's la o bere. Se îndreptă către bar. Interiorul avea alura specifică unei cârciumi de pe vremuri, cu bar de mahon sculptat manual şi bară de alamă pentru picioare, în spatele barului era o oglindă mare, cu poliţe din mahon sculptat pentru sticlele de băuturi şi pahare. În încăpere erau mai multe mese rotunde şi scaune cu spătar drept. Pe alocuri erau plasate scuipătoare pentru cei care mestecau sau prizau tutun; pe jos era răspândit rumeguş pentru cei care nu nimereau scuipătoarele. Lângă tejgheaua barului era o scară care ducea la camerele de
la etaj, cu trepte uzate de miile de cizme care le urcaseră. Scara era amplasată convenabil, permiţându-i lui Jake'să vadă cine urca sau cobora cu „nepoatele" lui. În plus mai era o cameră privată de poker în spate, un tonomat şi o masă de biliard.

Spre deosebire de vechile cârciumi, îi lipseau uşile batante muştele erau prea numeroase vara. Pereţii erau murdari, culoarea iniţială fiind de mult pierdută sub straturile de nicotină, fum şi băuturi vărsate, ca să nu mai vorbim de bătrânul praf. Nu exista clasicul tapet roşu sau lambriuri de lemn. Nu erau candelabre sau lămpi de perete. Luminile erau puţine şi împrăştiate, ceea ce era un avantaj, odată ce semiobscuritatea ascundea murdăria. Majoritatea tablourilor de pe pereţi erau litografii ieftine Russell, nu portrete ale unor doamne goale, voluptuoase, întinse pe paturi purpurii. În locul unui ventilator care să se rotească încet deasupra capetelor, se auzea într-un colţ zbârnâitul unei instalaţii de aer condiţionat. La drept vorbind, localul lui Jake era probabil o imagine mai reală a adevăratului saloon vestic decât cea zugrăvită în filmele de la Hollywood.

Îşi servea scopul de loc de adunare unde se schimbau bârfe şi văicăreli despre greutăţile vieţii, sau se omora timpul deasupra câtorva halbe cu bere. De obicei, erau mai puţin de o mână de oameni înăuntru, în afara cazurilor când venea câte o bandă de cowboy să petreacă şi făceau un tărăboi de pomină. În astfel de situaţii, Blue Moon avea parte de însufleţirea maximă.

Webb se opri în uşă, cât timp ochii i se adaptară de la strălucirea luminii amiezei la întunecimea relativă a cârciumii. Apariţia lui aduse o pauză în toate conversaţiile, cu excepţia unui schimb de şoapte rapide în stânga. Cu coada ochiului, observă pe cei trei oameni aşezaţi la masă şi îl identifică pe bărbatul masiv care îi domina cu statura sa pe ceilalţi doi. Nu mai era alt om în oraş atât de mare sau solid–sau care să posede un cap atât de mic în comparaţie cu dimensiunile corpului. Fără îndoială, era Bob Tucker. La câteva secunde după intrarea lui Webb, Tucker îşi ridică trupul mătăhălos de pe scaun şi vorbi cu o voce deliberat puternică.

–Mă duc să deschid restaurantul, până să înceapă să vină lumea la cină. Salutare, Angus. Suna foarte nonşalant, foarte degajat.

Remarca îi permise lui Webb să-şi lase privirea să rătăcească spre acea masă. Făcu un pas de la uşă, dar rămase în calea lui Tucker. Schimbară saluturi din cap, dar Webb rămase pe loc silindu-l pe Tucker să se oprească.

-A trecut mai mult de o lună de când i-ai spus lui Chase că vii să

cumperi nişte carne. Ne-am tot întrebat ce ţi s-a întâmplat. Linia uşor curbată a gurii lui era provocatoare.

–Angus mi-a făcut o ofertă bună cu nişte vite cumpărate de la tine. Aşa că vând tot carne Calder la restaurant, replică Tucker fără nici o urmă de stinghereală, apoi ridjcă din umeri. Bănuiesc că ar fi trebuit să-ţi dau de ştire, dar nu sunt ceea ce ai numi „un mare cumpărător", aşa că n-am crezut că e important.

–Nu este. Menţionarea numelui O'Rourke îi dădu lui Webb ocazia să-şi mute atenţia spre bărbatul îndesat, aşezat încă la masă alături de fiul lui. Cum o duc vitele, Angus?

–Bine. Foarte bine. În ciuda tonului degajat, O'Rourke îl urmărea atent, de parcă ar fi încercat să descopere alt înţeles al întrebării.

-Trebuie să plec. Tucker îl ocoli pe Webb. Mai treci pe la restaurant la o cafea, când ai timp.

-Aşa am să fac, Tucker, promise Webb cu privirea aţintită pe bărbatul solid. Văzu privirea pe care Tucker i-o aruncă în fugă lui Angus.

Era un lucru aparent lipsit de importanţă, dar în mintea lui Webb se adăugă legăturii dintre cei doi bărbaţi, mai mult decât un schimb de conversaţie leneşă deasupra unui pahar cu bere. Era ceva adevăr în vechea zicală „strânşi ca hoţii", fiindcă de obicei aceştia îşi căutau companie unul celuilalt, având nevoie de sprijin moral. Nu încercă să-şi ascundă suspiciunea tăcută din ochi când îşi întoarse privirea spre O'Rourke.

–De ce nu vii să stai jos, Webb? Hai să te cinstesc cu o băutură. Angus etală o încredere fudulă, atât cu invitaţia sa cât şi cu folosirea familiară a prenumelui lui Webb, când până atunci i se adresase arătând mai mult respect. Webb se duse la scaunul eliberat de Tucker, acceptând fără cuvinte oferta. Ce vrei să bei? îl întrebă Angus. Whisky? Bere?

–Bere. Webb se aşeză şi dădu din cap spre fiul lui O'Rourke.

–Dolly? Angus gesticulă către blonda cocoţată pe un taburet la capătul barului. Adu-i domnului Calder o bere.

Numele Calder aduse o reacţie imediată din partea blondei. Alunecând jos de pe taburet, se duse în spatele tejghelei să umple un pahar de la butoiaş. Cât stătu aplecată, aruncă discret guma pe care o mesteca şi îşi mai înfoie părul. Traversă încăperea cu berea, mişcându-se provocator, ceea ce Webb observă cu interes trecător. Cu mult timp în urmă îşi făcuse o regulă din a evita fetele lui Jake; îşi satisfăcea nevoile ocazionale în timpul vizitelor la Miles City sau Helena. Uneori era un inconvenient, dar garanta că viaţa lui privată rămânea privată şi nu devenea subiect al conversaţiei locale.

-Ai mai avut necazuri cu hoţii? se interesă Angus. Webb se întrebă dacă omul era deştept, sau doar un prost că a adus subiectul în discuţie.

–Nu în ultimele zile, admise el. De când am pus patrule pe toate drumurile, se pare că s-au hotărât să stea deoparte o vreme.

–Crezi că mai sunt prin preajmă? Angus păru surprins. Toată lumea vorbeşte că au plecat din ţinutsă caute păşuni mai verzi şi vite mai grase.

–Sunt încă aici. Webb dădu hotărât din cap, susţinând privirea lui Angus. Aş putea paria.

–Ce te face să crezi asta? Angus se rezemă de spătarul scaunului.

–Faptul că au dovedit că sunt foarte buni cunoscători ai zonei. Hoţii ăştia de vite nu sunt străini. Sunt din partea locului. Cu coada ochiului, Webb îl observă pe băiat foindu-se pe scaun, dar Angus râse neîncrezător.

–Doar nu crezi cu adevărat că e cineva cunoscut de toată lumea? întrebă el batjocoritor.

–Ba sunt convins de asta.

–Şi pe cine bănuieşti? Angus încă se prefăcea că ia totul în glumă.

Webb nu-şi dezlipise nici măcar o clipă privirea dură de el.

–Pot fi mai mulţi, dar tu ştii cine cred eu că este. Sublinierea pronumelui era deliberată, făcută astfel încât să-l indice pe O'Rourke fără a-l numi efectiv.

Urmă o pauză semnificativă până ce Angus răspunse cu o provocare:

–Dacă eşti atât de sigur cine-i hoţul, de ce n-ai făcut nimic? Faci doar presupuneri. N-ai nici o dovadă. Dacă aveai, Potter ar fi avut un mandat de arestare pregătit.

–Legea este foarte înceată, şi nu te poţi bizui complet pe ea. Chiar dacă Potter ar avea suficiente probe ca să-l aresteze pe hoţ, acesta ar putea fi eliberat pe cauţiune până la proces, care poate fi după luni de zile. Nu există nici o garanţie că ar fi condamnat. Şi chiar dacă ar fi, poate fi eliberat după scurt timp. Ce l-ar opri să fure alte vite cât aşteaptă judecata, sau după ce iese de la închisoare? Webb îl privi pe Angus rece. Lucrurile erau foarte diferite pe vremuri. Hoţii de vite erau spânzuraţi la locul faptei, şi fermierului nu-i trebuia mai mult decât o potcoavă ca dovadă.

-Ai găsit o potcoavă? Pe dinăuntru, Angus se zvârcolea. Provocarea lui era pură bravadă.

–Nu, dar Slim Bevins a recunoscut o voce când i-a surprins pe hoţi la Broken Butte. Webb îl văzu pe O'Rourke pălind şi ştiu cu certitudine absolută că el era hoţul de vite.

-Şi?

–Şi vreau să-mi fac avertismentul clar către acest om. Dacă mai este furată o singură vită Calder, vin după el personal. Afirmaţia fusese rostită liniştit, pe un ton îngheţat.

–De ce-mi spui mie toate astea? Angus îşi îndreptă poziţia pe scaun. Joci la cacealma, Calder.

–Ia-o cum vrei. Webb împinse scaunul în spate şi se ridică, aruncând o bancnotă pe masă pentru berea pe care n-o atinsese.

CAPITOLUL XII

Când ieşi din cârciuma lui Jake, Webb se întoarse la benzinărie. Maşina lui era parcată încă lângă pompele de benzină, dar trecu pe lângă ea şi intră în magazin. În spatele casei de marcat era o fereastră laterală de la care putea vedea atât intrarea în restaurant, cât şi în barul lui Jake.

Webb cumpără un pachet de gumă şi rămase la taclale cu Helen Kirby, plinuţa nevastă a proprietarului, în timp ce supraveghea discret cele două clădin. Îi văzu pe Chase şi Buck urcând în camionetă şi plecând în direcţia fermei, iar după vreo cinci minute pe Angus O'Rourke şi fiul său ieşind din cârciumă şi îndreptându-se spre restaurant. Webb nu crezu nici o clipă că se duceau acolo pentru cafea sau mâncare, ci ca să capete curaj, în haită. Tucker era implicat, fără nici o îndoială.

Satisfăcut de confirmarea pe care o avusese, plecă din magazin. În timp ce ieşea, fiica lui O'Rourke se apropia de uşă. Observă ridicarea bruscă a capului ei când îl văzu, provocarea prudentă care o făcu să-i întâmpine direct privirea. Nu era numai o fată neobişnuit de atrăgătoare, ci avea îndrăzneală şi curaj. Simţi o undă de părere de rău că avea un tată atât de nevrednic. Era păcat că trebuia să sufere din pricina lui. Curtoazia îl făcu să ţină uşa deschisă pentru această tânără membră a sexului opus, în timp ce un simţ de responsabilitate masculină îl îndemnă să vorbească.

–Domnişoară O'Rourke. Circumstanţele îl făcură să i se adreseze formal.

–Da? Maggie se opri, rigidă şi defensivă, dar nu intimidată.

–Spune-i tatălui tău că nu avertizez niciodată pe cineva de două ori, spuse el. Vreau să înţeleagă asta de dragul tău şi al fratelui tău. În ochii ei apăru o fulgerare momentană de nelinişte, înainte de a fi repede ascunsă printr-o coborâre a genelor. Când le ridică, era din nou rece şi stăpânită.

–Am să-i spun, deşi nu cred că o să înţeleagă mesajul mai mult decât mine, replică ea, şi Webb fu nevoit să-i admire calmul, neobişnuit la o persoană atât de tânără.

-Sunt sigur că va înţelege. Îşi atinse pălăria şi ea trecu pe lângă el ca să intre în magazin. Webb închise uşa în urma ei şi se duse la maşină.

Buck intră în Casa Mare gătit cu o cămaşă western cu ţinte perlate şi cravată-şnur. Peste părul cârlionţat avea noua pălărie Stetson şi obrajii netezi îi miroseau a aftershave. îşi roti nerăbdător privirea prin camera de zi. Uşile duble spre sufragerie erau deschise. Auzi un sunet şi porni cu un pas vioi într-acolo şi-şi băgă capul înăuntru.

Webb era aşezat în capul mesei mari de nuc, fumând o ţigară, cu o ceaşcă de cafea în faţă. Femeia blondă care strângea masa ridică ochii şi se opri când îşi văzu fiul, un zâmbet apărându-i pe gură. Privirea lui Buck se mută de la mama sa la Webb Catder şi iar înapoi. Nu o dată suspectase că era ceva mai mult între ei decât simplă prietenie. Dacă tatăl lui ar fi murit, Buck bănuia că mama lui s-ar mărita cu Webb Calder. Uneori nu se putea abţine să nu fabuleze în legătură cu rolul de fiu vitreg al lui Webb Calder, şi importanţa sporită a poziţiei sale la fermă, avansarea în ierarhie. Îşi închipuia cum ar fi să deţină toate astea într-o zi.

–Vroiai ceva, Buck?

Clătină din cap, zâmbind iute.

–Mă uitam doar după Chase.

–S-a dus sus în camera lui să se pregătească, răspunse Ruth Haskell.

–Da încet mai e, se plânse Buck cu un rânjet. Mă duc să-l grăbesc. Să nu mă aştepti, mamă. S-ar putea să nu ne întoarcem până

dimineaţă. O luminiţă drăcească îi dansa în ochi în timp ce ieşea din sufragerie şi se îndrepta spre scările care duceau la dormitoare.

Webb îi zâmbi lui Ruth.

–Am stat multe nopţi să ne-aşteptăm băieţii, nu-i aşa, Ruth? Scutură scrumul ţigării într-o scrumieră cie cristal.

-Cu siguranţă, încuviinţă ea şi-şi lăsă privirea să hoinărească spre uşă. Bănuiesc că vom mai sta treji multe alte nopţi, chiar dacă ei spun că n-ar trebui.

–Lasă vasele un minut şi vino să bei o cafea cu mine, îi sugeră Webb.

Ea ezită, apoi îl refuză clătinând din cap, fără să-l privească.

–Mă aşteaptă Virg acasă. Regretul licări în zâmbetul ei slab. Nu trebuia să pierd atâta vreme cu vasele.

–Nu, sigur că nu. Răspunsul lui arăta că înţelege situaţia şi o vagă iritare că i-a făcut propunerea. Se ridică de pe scaun. Îmi termin cafeaua în birou. Am nişte hârtii de rezolvat.

În timp ce traversa holul care separa sufrageria şi biroul, Chase şi Buck coborau scările spre camera de zi. Se uită la fiul lui, conştient că aceasta era perioada din viaţa lui Chase când putea fi nebunatic şi petrecăreţ, alături de băieţi. Destul de curând zilele acestea vor rămâne în urmă şi el va trebui să-şi asume un rol în conducerea fermei.

-Vedeţi cum vă purtaţi, băieţi, îi sfătui Webb, folosind pluralul, dar uitându-se la fiul său.

–Da, domnule. Buck schiţă un salut în timp ce Chase dădu din cap. Nu vă faceţi griji pentru Chase. Am să am grijă de el ca şi cum ar fi frăţiorul meu.

–Dacă tu ai grijă de mine, cine o să te ţină pe tine departe de belele? râse Chase.

–La dracu, chiar eu sunt o belea! se făli Buck râzând şi, deschizând uşa, o luară amândoi spre maşina de teren parcată în faţă.

–Cine conduce? vru Chase să ştie.

–Eu, odată ce n-o să fiu destul de treaz ca să conduc la înapoiere, declară Buck şi sări în spatele volanului.

Asta o să fie problema ta. Eu merg până acolo şi tu ne aduci acasă.

–OK. Aceasta era modalitatea obişnuită.

–Bine că nu suntem de serviciu la patrule în noaptea asta. Buck porni motorul şi demară cu un scrâşnet de cauciucuri. Credeam că o să fie palpitant să conduci maşina printre focuri de puşcă, noaptea, dar e plicticos ca dracu O să mă bucur când bătrânul o să renunţe. Hoţii ăştia sunt probabil bine-mersi, acum, în statul vecin.

–S-ar putea, admise Chase.

La Jake’s mai erau deja vreo zece cowboy de la Trei C, când sosiră. În camera din spate se juca poker. Chase îşi luă o bere ca să urmărească jocul şi până la urmă se aşeză pentru câteva mâini, dar nu se putea concentra la cărţi şi noroul îi era potrivnic, aşa că se întoarse în încăperea din faţă.

Prin semiobscuritatea camerei îl zări pe Buck aşezat la o masă cu braţul petrecut pe după gâtul unei brunete aprige, o „nepoată” de-a lui Jake pe nume Jo-Beth. Buck zâmbea, şoptindu-i la ureche în timp ce

mâna i se strecurase în decolteul ei ca să mângâie un sân plin.

Dându-şi seama că prietenul lui nu ar fi încântat de compania sa în acel moment, Chase se duse agale să privească jocul de biliard. Puse câteva monede în tonomat şi alese câteva melodii care să se adauge vacarmului făcut de cowboy. Dolly veni cu o tavă cu beri şi Chase mai plăti una.

O băuse pe jumătate când îl observă pe Buck mergând spre capătul barului dinspre scări, cu bruneta lipită toată de el. Buck îl strigă pe Jake şi bătu cu palma în tejghea ca să-i atragă atenţia. Jake era un bărbat uscăţiv, osos, cu părul rar.

–Ne trebuie cheia de la camera de sus, ceru Buck şi îi dădu nişte bancnote împăturite în schimbul cheii.

–Nu sta prea mult. Suntem ocupaţi în noaptea asta, îşi informă Jake „nepoata".

Buck râse şi o strânse mai tare pe fată lângă el.

–O să stăm cât trebuie. Doar atât cât trebuie. Apoi cei doi se îndreptară spre camera de la etaj.

Chase îi urmări urcând şi dădu pe gât restul berii. Privirea i se roti încet împrejurul încăperii murdare şi pline de fum, luând notă de râsetele şi vocile zeflemitoare. Era ceva în neregulă cu el: Se afla în mijlocul barului şi al casei de toleranţă şi era plictisit.

Se duse la bar să-şi ia o bere proaspătă de la robinet. Clay Vargas, un cowboy care venise din Colorado şi lucra acum la Trei C, stătea la bar şi discuta cu alţi doi angajaţi dintre cei care nu se născuseră la fermă. Îi făcură loc lui Chase să li se alăture. Era o invitaţie tăcută, emisă cu deferenţă pentru poziţia lui de moştenitor, un gest respectuos pe care Chase îl acceptă din acelaşi motiv.

Sprijinindu-şi o cizmă de bara de alamă, comandă o bere şi îi ascultă pe cei trei povestindu-şi peripeţii din locurile în care mai fuseseră angajaţi. Jake puse un pahar în faţa lui Chase şi-i luă banii, dintr-o singură mişcare. Deşi Chase râse de câte ori fu cazul, dispoziţia nu i se îmbunătăţi nici cu berea, nici cu compania povestitorilor.

Albert avea doi dinţi din faţă sparţi; un cal îl lovise în gură acum un an. Plecându-şi capul îi şopti lui Clay Vargas.

–Vezi cum trage Dolly cu ochiul la mine?

–La tine? Pe dracu, se uită la Chase! râse Clay.

Albert se mai uită o dată şi admise că era posibil să se fi înşelat.

–Aş vrea să se uite şi la mine aşa.

–Chase se uită alături şi o văzu pe blondă măsurându-l încet din cap până-n picioare şi se întoarse, neafectat de invitaţia evidentă.

–O să se uite pentru o anumită sumă.

–Mda, dar la tine e pe gratis, protestă cowboy-ul. N-o duci sus?

–Nu mă interesează. Ridică paharul şi luă o înghiţitură.

–Chase are o mică Lolita numai pentru el, care-i dă tot ce are nevoie, spuse Clay Vargas tărăgănat. Asta-i probabil noaptea lui de odihnă. Ce s-a-ntâmplat, Chase? N-a vrut tăticu s-o lase să vină în seara asta? Clay îl plesni peste umăr şi râse.

Într-o singură mişcare, Chase puse paharul jos, se întoarse să dea jos mâna de pe umărul său şi îşi trimise pumnul în falca lui Clay. Pe chipul

acestuia se întipări o expresie şocată. Contactul violent era tocmai ce-i trebuia lui Chase. Se, simţea bine pentru prima dată în acea seară. Dând să termine cu Vargas cu un upercut, cowboy-ul din cealaltă parte a lui îl prinse de cot.

-Hei! Ce dracu faci?

Chase nu încercă să se elibereze din prinsoare. În schimb, împinse cotul înapoi în stomacul omului, apoi se răsuci să-l lovească pe următorul tovarăş al lui Vargas care venea să-i sară în ajutor. Lovitura îi fu parată; apoi cineva îi prinse braţele. Un pumn explodă în gura sa înainte să se poată trage din strânsoare. Simţi gustul sângelui şi-şi scutură capul ca să oprească sunetul din urechi, întorcându-se tocmai la timp ca să-l vadă pe Vargas venind spre el.

Evită prima lovitură, dar a doua i se înfipse în umăr. Apoi cei doi se încleştară, răsucindu-se şi gâfâind ca nişte animale până ce se despărţiră. Vargas îl prinse cu un pumn greoi deasupra ochiului, dar Chase reuşi trei lovituri puternice şi iuţi în corp şi îi izbi bărbia cu un upercut. Vargas veni spre el clătinându-se, pumnul lui ştergând obrazul lui Chase, dar Chase păşi înainte în loc să se ferească de atac şi îşi îngropă pumnul drept în burta omului. O stângă rapidă, urmată de o fentă cu stânga care-l făcu pe Vargas să ridice un braţ pentru a para, şi Chase îl lovi pe sub el, în piept. Vargas ripostă sălbatic, dar Chase îl lovi din nou cu stânga şi îl trimise pe podea cu o lovitură puternică de dreapta.

Instinctul ucigaş era puternic. Chase îl apucă pe Vargas de gulerul cămăşii ca să-l ridice de jos, dar o pereche de braţe îl încercuiră şi-l traseră sus. Chase se răsuci spre noul adversar, ieşind din strânsoarea braţelor lui şi lovind înainte de a vedea cine este. Cei doi luptători fură încercuiţi de un inel de cowboy, unul din ei sprijinindu-l pe Buck, care se dezechilibrase.

-La dracu, Chase! înjură Buck. De ce dracu m-ai lovit? îşi frecă falca, încercând să vadă dacă mai e în stare bună. Aproape că mi-ai rupt falca! Chase se uită în spate la omul întins pe jos. Vargas e terminat, zise Buck. Am încercat să te împiedic să-l faci zob.

-Îmi pare rău. Răsuflarea îi ieşea în valuri, dureroasă. Se clătină uşor, corpul său amorţit începând să simtă loviturile pe care le primise. Se întoarse către cei doi tovarăşi ai lui Vargas. Spuneţi-i când îşi revine. să fie mai atent la ce vorbeşte.

Se mişcă în direcţia barului cu un pas împleticit. Ceva îi picură în ochi. Şterse cu dosul palmei, crezând că era sudoare, dar pe mână avea sânge de la tăietura de deasupra ochiului. Şi buza îi era ruptă. îl arse când bău whisky-ul pe care i-l puse Jake în mână. Tresări şi-şi apăsă dosul palmei pe tăietură.

-Rănile astea ar trebui spălate. Dolly era lângă el, apăsându-i un prosop pe tăietura de deasupra ochiului. Lasă-mă pe mine.

Chase se supuse îngrijirilor ei fără să protesteze, dar cu totală indiferenţă. Era ciudat cât de bine îi făcea să simtă durerea fizică. Tensiunea care se acumulase în el de zile întregi dispăruse.

Uitându-se în oglinda din spatele barului, îşi văzu propria imagine plină de vânătăi şi pe Buck ajutându-i pe ceilalţi doi cowboy de la Trei C să-l

ridice pe Vargas în picioare şi să-l tragă la o masă din colţ. Apoi Dolly îi întoarse capul ca să îi tamponeze cu prosopul gura şi cineva veni să-i aducă pălăria.

–De la ce a început bătaia? Buck îşi petrecuse un braţ lipsit de vlagă peste umăr, în timp ce Albert făcea la fel cu celălalt braţ al lui Clay. împreună îl cărară la scaunul de la masa goala.

–Păi vorbeam despre Dolly. Apoi Clay a zis că Chase are o prietenă pe care o cheamă Lolita. Următorul lucru pe care-l ştiu e că începuseră să zboare pumni prin aer. Albert ajută să proptească omul inconştient pe scaun.

Ceva căzu pe podea şi Buck se aplecă să ia obiectul.

–Pălăria lui Clay a rămas acolo, pe jos. Nu vrei s-o iei tu, Albert până nu calcă pe ea careva? sugeră el.

Al treilea cowboy plecase deja să umezească un prosop ca să spele fata însângerată. Nu mai era nimeni prin preajmă care sa vadă portmoneul de piele sau bancnotele împăturite care scăpaseră din el. Buck şovăi, apoi le ridică, strecurând banii în propriul buzunar şi portmoneul în buzunarul pantalonilor lui Clay.

–Nu-i frumos să fentezi pe cineva ţinând toată leafa în portmoneu, Clay, îl certă Buck în şoaptă pe bărbatul inconştient.

Albert se întoarse cu pălăria şi se uită îngrijorat la prietenul său.

–Crezi că are nevoie de un doctor?

–Păi, nu ştiu. Buck pălmui obrajii omului de câteva ori şi Vargas se foi, ridicând greoi mâinile. Buck se dădu înapoi. O să se facă bine. Probabil că o să arate chiar uman după ce îl spălaţi de tot sângele ăsta.

Lăsându-l pe cowboy-ul care se întorcea cu prosopul să facă aceasta, Buck mai zăbovi un minut, apoi plecă agale către bar, unde era Chase. Simţea banii ca pe o greutate în buzunar, dar gândi că Vargas era doar un hoinar, nu unul din angajaţii permanenţi de la Trei C. În plus, era un fapt dovedit că un prost şi banii săi erau curând despărţiţi. Vargas era în mod evident un prost, altfel ar fi ştiut să nu se pună rău cu un Calder. Bătrânul îi învăţase pe amândoi, pe Buck şi pe Chase, toate şmecheriile unei încăierări. Buck se duse în spatele lui Chase şi-şi înfipse degetele în muşchii umerilor.

–Cum de ţi-a venit ideea să sari la bătaie cât eu eram ocupat? îl acuză el. Am pierdut spectacolul.

Chase luă prosopul din mâna blondei, dându-i de înţeles că nu mai avea nevoie de ajutorul ei.

–O să încerc să ţin cont de asta, data viitoare. Gura rănită i se mişca greu în timp ce vorbea.

–Ce s-a întâmplat? Buck îşi iscodi prietenul, cunoscând deja răspunsul.

Chase ridică din umeri.

–Ştii cum e. Cineva ceva care nu-ţi convine şi asta e.

–Uneori e un singur cuvânt, încuviinţă Buck şi se opri intenţionat un moment. Cum ar fi Lolita, Chase îi aruncă o privire tăioasă. Buck rânji. Destul de curând tipii îşi vor da seama cât eşti de vulnerabil în legătură cu ea. Cineva s-ar putea să folosească asta împotriva ta dacă nu eşti cu

băgare de seamă.

Chase inspiră încet, adânc, şi-şi dădu seama că Buck avea dreptate. Trebuia să înceapă să înveţe să se controleze. Nu putea să se lupte cu orice om care îi pomenea numele. Aruncând o privire în oglindă, Chase îl văzu pe Vargas sprijinindu-se de masă, cu fruntea în mâini.

–Jake. Se ridică de la tejgheaua barului. Dă-mi o sticlă de whisky bun şi două pahare.

În momentul în care porni spre masa lui Clay, se făcu linişte în tot localul. Albert îl înghionti pe Vargas ca să-l avertizeze de apropierea lui Chase. Cowboy-ul ridică ochii, circumspect. Chase se opri lângă el şi puse paharele pe masă.

–Aş vrea să-ţi fac cinste cu o băutură, Clay, zise el şi deşurubă dopul sticlei, aşteptând un răspuns.

–M-ai bătut. La dracu! M-ai făcut zob, răspunse cowboy-ul, dar resentimentul făcu loc recunoaşterii cinstite a înfrângerii. Poate că am meritat-o pentru că m-am legat de fata ta.

–Nu-ţi port pică, îl asigură Chase şi umplu paharele cu whisky, împingându-l pe primul către cowboy. Mai băură un pahar împreună şi mai discutară înainte ca Chase să se întoarcă la bar.

Peste vreo oră Chase şi Buck plecară de la cârciumă ca să se întoarcă la fermă, unde ajunseră binişor după miezul nopţii. Conducea Buck.

–Credeam că n-o să fii destul de treaz ca să conduci, îi aminti Chase când plecară.

–M-am răzgândit. Buck ridică din umeri şi schimbă subiectul. Data viitoare când venim, să-ţi faci nişte timp pentru Jo-Beth. E cea mai sexy creatură pe care am văzut-o–şi sălbatică! Neruşinata asta mi-a umplut chiloţii de ruj până să apuc să îi scot. Poţi să-ţi imaginezi ce faţă o să facă mama când i-o găsi la rufele murdare? Râse şi clătină din cap. Îţi spun, Chase, Jo-Beth e ceva special!

Chase murmură ceva aprobator şi se uită pe geam, la cerul negru al nopţii. În mintea lui era o altă fată cu păr întunecat.

*

Vasele de la cină fuseseră spălate, uscate şi puse în dulap, dar Maggie era tot în bucătărie, singură, cu ochii pe calendarul de pe uşă. Socotea şi socotea din nou, incapabilă să creadă că era într-o asemenea întârziere. Nu putea fi gravidă. Pur şi simplu nu era posibil.

Ce avea să facă? întoarse spatele calendarului, luptându-se cu valurile de panică. Silindu-se să gândească raţional şi calm, îşi spuse că faptul că era cu trei săptămâni în întârziere nu însemna neapărat că era însărcinată. Existau şi alţi factori care îi puteau afecta ciclul.

Urmă să se ducă joi să îl consulte pe Doc Barlow şi va şti sigur. Până atunci, era ridicol să îşi facă atâtea griji. La urma urmei, Chase o asigurase că a luat măsuri de precauţie. Dar dacă era gravidă? întreba o parte înspăimântată a minţii ei. Ce avea să spună Chase când o să-i dea de ştire?

O uşă se trânti, Maggie se întoarse. Se auzeau trei feluri diferite de

paşi venind spre bucătărie. Două erau, evident, ale tatălui şi fratelui ei, şi îşi dădu seama că al treilea aparţinea lui Bob Tucker, când îl auzi vorbind.

-...acum trei seri, vineri.

–Din ce s-au luat? întrebă el.

-Jake i-a auzit vorbind despre Dolly; apoi au sărit deodată la bătaie. Cei trei intrară în bucătărie în timp ce Tucker îşi termina fraza. îşi scoase pălăria când o văzu pe Maggie, zâmbind cu gura lui mică. Bună, Maggie. Ce mai faci?

Tucker era întotdeauna politicos cu ea, respectuos şi cald. Nu vedea niciodată milă în ochii lui, doar aprobare. Deşi avea ceva grotesc în forma sa disproporţionată, cu trupul imens şi capul mic, ei îi plăcea, oricum. Când a ceva, simţea că îl poate crede.

–Bine. Nu mă aşteptam să te văd pe-aici o vreme. Se gândea că se hotărâseră să stea despărţiţi un timp după ce Calder îi văzuse împreună. Aveau să lase lucrurile să se mai răcorească puţin, aşa îi spusese tatăl ei. Calder vă bănuieşte deja, îi aminti tatălui ei şi observă felul în care el îi evita ochii.

-Pune de cafea, Maggie, zise el, în loc să răspundă comentariului. Tucker şi cu mine avem de discutat nişte lucruri.

Dar ea n-avea de gând să se lase distrasă.

–Ce lucruri? Simţi un fior rece pe şira spinării.

–Calder e sigur că ne-a speriat cu patrulele. Credem că e timpul să îl lovim din nou, o informă tatăl ei, şi se duse ţanţoş către masă. Poate să bănuiască orice vrea, dar nu poate dovedi nimic. Dacă ar fi putut, ne-ar fi atacat demult. Tucker şi cu mine am hotărât să nu ne lăsăm intimidati.

-Dar patrulele? Maggie încercă să găsească ceva care să-i facă să se răzgândească.

–După atâta timp n-or să mai fie la fel de vigilente ca la început, o asigură Tucker. Or să fie plictisite de rutină. Nu-ţi face griji.

-Când?

–Asta rămâne de stabilit. Acum, fă nişte cafea, fetiţo, după cum ţi-am mai spus, comandă tatăl ei.

Două nopţi mai târziu, Webb Calder dormea în patul său mare când soneria de incendiu de afară începu să sune alarma. Semnalul îl trezi imediat. Aruncând cearşaful, îşi trase pe el pantalonii într-o clipă. De la fereastră, putea vedea strălucirea slabă, portocalie, a unei rachete de semnalizare.

Se uită lung la ea, rămânând cu pantalonii încheiaţi la nasture, dar cu fermoarul încă netras. Clătină trist din cap, dar nu mai putea face nici un compromis. Îşi făcuse clară poziţia, acum trebuie să acţioneze.

-Afurisit să fii, Angus, oftă el greu, apoi îşi luă cămaşa.

Soarele ardea fierbinte pe cer. Webb îşi şterse trans–piraţia de deasupra buzelor cu o batistă, apoi şi-o trecu peste gât.

–Câte, Nate? Vocea îi era dură, la fel de neînduplecată ca ochii de granit.

-Avionul face ultima trecere să vadă dacă nu ne-a scăpat nimic. Până acum, se pare că sunt douăzeci şi opt.

–E Angus O’Rourke, afirmă Webb şi şeful său de echipă nu păru surprins.

–Ce-o să facem? Lui Nate i se părea firesc să acţioneze cumva. Aştepta doar ordinele, ca să le îndeplinească.

–L-am prevenit că o să vin după el personal dacă se mai fură vite. Până acum, Webb nu-şi luase ochii de la cireada care era numărată. Vreau să mă întâlnesc cu tine, cu Chase şi cu încă trei oameni în zona de nord, mâine dimineaţă la zece. O să mergem cu toţii la O’Rourke. Acum îşi întoarse privirea, cercetând chipul lui Nate. Luăm o funie cu noi, aşa că ţine cont de asta când alegi cei trei oameni.

-O să fim acolo la zece. Nate strivi degajat mucul ţigării sub cizmă apoi se îndepărtă agale.

Înţelese o parte a instrucţiunilor, fără a fi rostită explicit. Cei trei oameni trebuiau să fie oameni Calder, născuţi la Trei C, şi nu angajaţi temporar, dintre cei care ar fi putut împrăştia vorbe. Aveau să-şi primească ordinele în particular, ordine despre care nu se va discuta, nici măcar în propriile dormitoare. Toţi vor pleca de la fermă separat, fără să spună nimănui încotro. Totul se va desfăşura în tăcere, din cauza naturii misiunii lor.

CAPITOLUL XIII

Cei şase bărbaţi călătoreau în tăcere, cu feţele încruntate şi hotărâte La hotarul fermei Shamrock, Chase dădu la o parte piatra care ţinea stâlpul gardului înţepenit, lăsând jos sârma ghimpata. Explicaţia tatălui său despre natura misiunii, fusese scurtă O’Rourke era hoţul de vite, şi era necesar să-i facă o vizită.

Chase se întrebă de ce nu era afectat aflând de vinovăţia lui O’Rourke. Poate din cauză că omul acesta fusese întotdeauna un om leneş şi slab. Deşi O’Rourke era tatăl lui Maggie, nu-i plăcea să facă legătura între ei. Erau două personalităţi complet diferite, ca fire şi valoare.

Se uitase la călăreţi şi ghicise că rolul lui era să observe şi să înveţe. Tatăl lui nu-l consultase în privinţa deciziilor sau a planurilor sale. Aceasta avea să vină mai târziu după aceea, cu o analiză amănunţită a tot ceea ce avea să se întâmple.

Erau anumite lucruri pe care experienţa lui limitată le putea deduce din această demonstraţie de forţă. Toţi erau oameni care ştiau să-şi ţină gura, loiali fermei. Nimic din ceea ce avea să se întâmple astăzi, nu va transpira. Era la fel de evident că lui Angus O’Rourke i se va da o lecţie pe care n-o va uita curând. Chase nu ştia în ce va consta, dar se gândi că era un motiv serios pentru care tatăl lui nu-i spusese nimic.

Urcară panta de dincolo de linia gardului într-un galop uşor, încetinind la trap printre copacii împrăştiaţi pe terenul accidentat. Chase călărea în dreapta tatălui său; acela era locul lui. Traseul era direct spre casa lui

O’Rourke.

Maggie îşi feri capul pentru a evita o ramură care atârna, în timp ce îşi urma fratele, călare, printre copaci. Mergeau spre casă, dar făcuseră un ocol ca să verifice un bolovan de sare pentru vite. în faţa ei, Culley trase brusc de frâiele calului.

-Ce...

Culley îi amuţi întrebarea cu un deget ridicat la gură şi cu o căutătură încruntată. Apoi Maggie auzi scârtâit de şei şi zgomotul copitelor câtorva cai. Privi şi ea în direcţia în care se uita fratele ei, vederea fiindu-i parţial obturată de pâlcul de copaci în care se aflau. Zări pentru o clipă roibul mare pe care-l călărea întotdeauna Webb Calder. O teamă rece, ascuţită, îi făcu inima să bubuie în piept. Se uită la Culley. Nu-şi mişcase un muşchi, de când îi făcuse semn să tacă. Călăreţii erau la mai mult de o sută de metri, mergând în direcţia casei, dar Culley aşteptă până nu se mai văzură.

-Trebuie să-l prevenim pe tata, şopti ea. E singur acasă.

-Ştiu, replică fratele ei nervos şi dădu pinteni calului. Vino după mine.

Îşi îndemnară caii la galop. Făcură un ocol larg, ca să nu fie văzuţi de Calderi, şi să se apropie de fermă dinspre grajd, unde aveau mai multă acoperire. Dar traseul era mai lung, şi pierdură timp preţios. Calderii tocmai intrau în curtea fermei când Maggie şi Culley ajunseră la gardul din spatele ţarcului.

-Am ajuns prea târziu, înţelese Maggie când văzu călăreţii răspândiţi în evantai pentru a-l împiedica pe tatăl ei să ajungă la casă, prinzându-l în zona deschisă din faţa grajdului dărăpănat. Ochii ei măriţi le văzură puştile de pe şei. Se uită la Culley. Ce-or să-i facă?

-Nu ştiu. Descălecă şi legă hăţurile calului de gard. Maggie făcu la fel, urmâhdu-l în timp ce el se ducea mai aproape mergând ghemuit.

-Te-am avertizat, Angus. Webb rămăsese în mijlocul călăreţilor care se răspândiseră de-o parte şi de cealaltă a lui. Ar fi trebuit să mă crezi.

-M-ai avertizat în legătură cu ce? Cu vitele alea care ţi s-au furat? izbucni O’Rourke, dar era alb la faţă. N-ai nici o dovadă că aş avea ceva de-a face cu treaba asta.

-Ţi-am mai spus, Angus, că nu pun mult preţ pe felul de dovezi despre care vorbeşti. Tu ştii că mi-ai furat vitele. Şi eu ştiu. La un semn al lui Webb, un călăreţ mustăcios descălecă şi se duse spre O’Rourke cu o bucată de sfoară în mână. Ar fi trebuit să renunţi atunci când ti-am dat şansa, Angus.

-Ce şansă? O’Rourke aruncă o privire neliniştită spre omul care se apropia de el, dar nu fugi. Picioarele îi erau înţepenite pe pământ. Ce şansă are un tip neînsemnat ca mine în faţa unei ferme uriaşe, ca a ta? Tu cumperi proviziile mai ieftin decât pot eu. Nu pot să-mi vând vitele pentru că acoperi tu toată piaţa, lei iarba cea mai bună, şi apa şi te uiţi la noi, ăştialalţi, care încercăm să ne încropim traiul din ce-a mai rămas.

Braţele îi fură trase la spate şi O’Rourke se clătină, dar nu opuse rezistentă. încheieturile îi fură legate cu sfoara, şi cowboy-ul păşi înapoi şi rămase în spatele lui. Nate îşi scoase calul din semicerc şi îl mână spre

uşile deschise ale grajdului.

-Te crezi cine ştie ce rege, pe-aici. Ura îi dădea lui O'Rourke tăria de a-l înfrunta pe Calder, chiar dacă în sinea lui tremura de frică. Crezi că poţi să te plimbi prin ţinut, şi noi, prăpădiţii, ar trebui să-ţi facem plecăciuni şi toate poftele, chiar ciacă-i vorba ca tu, sau ai tăi, să vă culcaţi cu fiicele noastre. Privirea sa, încărcată de venin, fugi spre Chase. Şi aţi vrea să acceptăm şi să vă fim recunoscători pentru mărunţişul pe care-l aruncaţi.

Armăsarul roib se mişca neliniştit sub Webb şi bătea pământul cu copita, sensibil la tensiunea din aer, dar Webb rămase calm în şa, ascultând discursul răzbunător. Un om avea dreptul să spună ce are de spus, înainte de a muri.

–Eu ti-am furat vitele, Calder, şi mă bucur că am făcut-o! O' Rourke îşi trase capul pe spate şi îi aruncă sfidător adevărul lui Webb. Era timpul să înceapă cineva să ia şi de la tine, aşa cum ai luat tu de la noi toţi în aceşti ani. Ţi-am făcut-o, nu-i aşa? Deci marele şi curajosul om vine aici cu cinci ajutoare, ca să-i dea o lecţie celui mic. Ce-o să faci? îi pui să mă bată? Să mă biciuiască? Asta n-o să mă oprească. O să-ţi iau până şi ultima vită care-o să-ţi rămână şi o să te distrug. O să fii un nimic, exact aşa ca noi ceilalţi, înainte de a termina cu tine.

–Iţi pui singur capul in laţ, Angus, afirmă Webb.

În grajd, Nate descălecase, ducând o funie încolăcită în mână. O'Rourke era atent doar la Webb, dar Chase îi văzu pe şeful de echipă intrând în grajd. Uşile mari din cealaltă parte erau deschise, lăsând doar mijlocul grajdului în umbră. Nate se opri în mijloc şi aruncă un capăt al funiei peste o grindă groasă. Un laţ alb se legăna în aer. Chase îi aruncă o privire întrebătoare tatălui său în timp ce calul se foia sub el, reacţionând la presiunea aplicată zăbalei în mod inconştient. Pe faţa lui Webb Calder nu se putea citi nimic care să-i dezvăluie intenţiile. Doar o fermitate de neclintit care-i acoperea ochii, gura şi obrazul.

Fără să-şi dea seama că remarca lui Calder era ceva mai mult decât o expresie uzuală, O'Rourke îi răspunse.

–De ce? Mărturisirea mea n-o să-ţi ajute la nimic. Am să neg că am făcut-o vreodată, şi nu ştiu cât va cântări cuvântul tău faţă de al meu. Nu contează câţi martori ai. Toată lumea ştie că sunt oamenii tăi şi că spun doar ce le zici tu să spună. Ţi-am furat vitele, dar n-ai s-o dovedeşti niciodată.

–Ţi-am mai spus, Angus, că am toate dovezile de care am nevoie. Făcu un semn din cap spre omul din spatele lui O'Rourke.

Cowboy-ul mustăcios se apropie, îl luă pe O'Rourke de umeri şi-l întoarse spre grajd. O'Rourke făcu o demonstraţie de rezistenţă şi dispreţ, încercând să-şi elibereze umerii din strânsoare. Cowboy-ul îl prinse de încheieturile legate şi-l împinse înainte.

Când Angus văzu laţul care-l aştepta, se împiedică şi aruncă o privire plină de panică peste umăr. Spaima i se întipărise pe faţă, dar nu făcu nici o impresie asupra lui Webb Calder. dowboy-ul continuă să-l împingă înainte şi Angus privi din nou înainte, hipnotizat de laţul care se legăna în

briza uşoară. Nate trăsese o ladă de lemn şi o aşezase exact sub funie. Călăreţii îl urmară pe Webb şi se apropiară de uşile grajdului.

Ghemuiţi într-un pâlc de arini tineri, care creşteau de-a lungui eleşteului de lângă ţarc, Maggie şi Culley vedeau clar tot ce se petrecea în partea cealaltă a grajdului. Era o scenă de coşmar care se desfăşura sub ochii lor, şi fiecare parcă aştepta să se trezească din somn. Realitatea o zgudui până la urmă pe Maggie, scoţând-o din transă, şi dădu să fugă în ajutorul tatălui ei, dar Culley o prinse de mână şi o trase înapoi la adăpostul copacilor.

-Trebuie să-l ajutăm. Se lupta în tăcere ca să scape din mâinile lui.

–Nu. Nu ştiu ce ne-ar putea face, şi trebuie să mă gândesc la tine, Maggie, insistă el şi o ţinu mai strâns, chiar şi după ce ea încetă să se mai zbată.

Privirea ei se întoarse către grajd.

–Nu-l vor spânzura. Era o speranţă disperată, fiindcă Chase era acolo, în dreapta tatălui său.

Chase nu avea să-i lase să-l spânzure pe tatăl ei nu Chase, cel care o luase atât de blând, atunci, prima dată, apoi îi spălase noroiul de pe picioare; nu Chase, care-i culesese un buchet de flori de câmp. Ochii i se lipiră de el, dar el nu mai semăna cu omul blând pe care-l cunoştea. Nu era Chase. Era un Calder şi un cerc rece de oţel se închise în jurul inimii ei.

Unul din călăreţi îşi mână calul în grajd în timp ce celălalt îl urcă pe b Rourke pe ladă. Chase se uită din nou la tatăl său, nefiind sigur până unde va fi jucată scena aceasta. Propriul gât i se strângea în timp ce tensiunea generală creştea.

–N-o să mă spânzuri, Calder! Vocea lui O’Rourke era şovăitoare, nevenindu-i, parcă, să creadă, în timp ce călăreţul se opri lângă el şi-i trecu laţul în jurul gâtului,
strângându-l. Nate apucă capătul liber şi-l legă de un stâlp. Alb ca marmura, O’Rourke se ţinu rigid, temân–du-se să se zbată ca să tiu dărâme lada de sub el. Se holbă înainte, cu ochii sălbatici deschişi larg. Nu poţi să scapi, Calder, dacă faci asta, îl avertiză răguşit.

-Te-ai spânzurat singur, Angus. Toată lumea va crede aşa, cu excepţia complicilor tăi. Vorba se va răspândi şi va trece mult timp până va mai avea careva chef să-şi însuşească vite de la Trei C.

Webb Calder nu mai prelungi sadic momentul şi nu mai aşteptă ca O’Rourke să tremure dâ frică şi cerşind îndurare. Dădu semnalul în timp ce omul stătea drept, cu o urmă de sfidare slabă. Şi semnalul nu fu un semn evident, ci doar o clipire din ochi.

Când lada fu împinsă de sub O’Rourke, Chase fu şocat. Auzi şuieratul funiei, încordată subit de greutatea care o întinse, şi geamătul uimit al lui O’Rourke. Picioarele scurte se zbăteau bătând aerul în efortul de a găsi ceva solid sub ele, o acţiune care dură doar câteva secunde, dar i se întipări lui Chase pentru întotdeauna în memorie. Faţa lui O’Rourke deveni cenuşie, ochii şi limba i se umflară. Rinichii şi intestinele se uşuraseră, adăugând ceva la mirosul morţii.

Chase simţi cum i se răscoleşte violent stomacul. Nu mai văzuse niciodată un om murind. Nu mai văzuse un om spânzurat. îi făcea rău. Îşi

coborî umerii şi dădu să-şi aplece capul, dar armăsarul roib se lipi de calul său, înghiotindu-l.

Vocea tatălui său ajunse la el, joasă şi încărcată de dezgust.

–Dacă-ţi verşi maţele în faţa oamenilor ăştia, jur că... Scrâşni din dinţi fără să-şi termine ameninţarea, dar dispreţul din cuvintele lui îl făcu pe Chase să se controleze; îşi îndreptă umerii şi ridică bărbia. Se holbă la trupul neînsufleţit care atârna la capătul funiei, şi care nu mai era o fiinţă umană–doar un obiect. Funia scotea un sunet scrâşnit frecându-se de grindă sub greutatea poverii sale.

–E mort. Vocea venea de la unul din cei trei bărbaţi din grajd; Chase nu era sigur de la care.

–Dezleagă-i mâinile, ordonă tatăl lui, şi călăreţul se duse să scoată sfoara.

Mâna lui Culley era încă lipită de gura lui Maggie, unde o plisese ca să-i înăbuşe ţipătul în momentul în care lada fusese răsturnată de sub tatăl lor. Îşi ţinea braţul împrejurul ei, strângând-o tare alături. Încercase să-i întoarcă faţa ca să nu vadă spânzurarea, dar ea refuzase să-şi ia ochii de la groaznica scenă.

Când toţi cowboy-ii fură călare, părăsiră curtea fermei fără grabă, la trap, întorcându-se pe drumul pe care veniseră, cu Calder şi fiul său în frunte. Când nu se mai văzură, Culley îi dădu drumul lui Maggie şi ea se smulse de lângă el fugind spre grajd, neoprindu-se la funia legată de un stâlp al acoperişului. Degetele i se înfipseră în nod trăgând tare, mici sunete animalice de durere ieşindu-i din gât. Eforturile sălbatice îi rupseră şi-i sfâşiară unghiile, şi picăturile de sânge mânjiră funia albă. Nu-i păsa de durere şi nu se opri până ce nu desfăcu nodul. Încercând să-şi coboare încet tatăl pe podeaua grajdului, greutatea corpului îi trase funia prin mâini, arzându-i palmele. Îşi muşcă buza şi rezistă, coborându-l încet.

Până ce ghetele lui să atingă podeaua, Culley prinse corpul şi Maggie dădu drumul funiei. Aceasta alunecă peste grindă ca un şarpe alb, urmând corpul pe care Culley îl întinsese jos, cu grijă. Când Maggie ajunse lângă el, Culley aruncase deja o patura peste capul şi umerii cadavrului. Maggie se prăbuşi în genunchi alături şi întinse mâna să apuce pătura.

Culley o trase deoparte.

–Nu te uita la el, Maggie. Vocea îi era un sunet îndurerat.

–Vreau să mă uit la el! Se întoarse către Culley, cu faţa de o paloare mortală, dar în ochi îi ardea o flacără sălbatică. Vreau să ţin minte cum Calderii mi-au ucis tatăl!

Mâinile lui îi cuprinseră faţa şi o ţinură strâns. Lacrimile şiroiau pe obrajii lui Culley, dar încerca să şi le stăpânească.

–Nu te uita, Maggie. O să-ţi aminteşti cum l-au ucis, la–fel ca şi mine. Nu trebuie să-l vezi ca să ţii minte. Apoi o cuprinse în braţe. Maggie se lipi de el, împărtăşind durerea intensă care zguduia trupul fratelui ei, dar nici o lacrimă nu veni s-o uşureze. Îşi invidia fratele pentru că putea plânge. Gâtul uscat o durea, ochii îi ardeau, dar nu cădea nici o lacrimă.

În cele din urmă găsiră puterea să se despartă unul de celălalt, frate şi soră, împărţind aceeaşi durere neîmpăcată. Culley fusese întotdeauna mai

apropiat de tatăl lui decât de Maggie, avusese mai multă înţelegere pentru slăbiciunile lui, în timp ce ea i le condamna. Acum îi părea rău că nu fusese mai îngăduitoare cu greşelile tatălui său. Fusese un om slab, dar nu rău.

-Trebuie să chemăm şeriful. Maggie nu încercă să se întoarcă la trupul tatălui ei, respectând dorinţa lui Culley.

–Da, încuviinţă el şi-şi puse uşor o mână pe braţul ei ca s-o tragă de lângă cadavru. Îl sun eu. Începură să meargă încet, părăsind umbra morţii din grajd şi ieşind în lumina strălucitoare a soarelui. Maggie, ascultă-mă. O să-i spun şerifului că aşa l-am găsit când ne-am întors, şi...

-N-o să-i spui că...? îl întrerupse într-o izbucnire de furie, dar Culley îi tăie vorbele.

–Nu. Se opri. Obrajii îi erau încă umezi de lacrimi, dar chipul nu mai aparţinea unui băiat de optsprezece ani. Era chipul unui bărbat dur şi plin de amărăciune. Cine-o să ne creadă, Maggie? Calder îi are pe toţi de pe aici în buzunar. Ce dovadă avem în afară de cuvântul nostru? Nimeni n-o să ţină cont de el, împotriva cuvântului unui Calder.

Ştia că el are dreptate şi se uită lung către sud cu o privire încărcată de ură.

–Nu putem să-i lăsăm să scape nepedepsiţi!

–N-am să-i las. Va veni ziua când vor plăti pentru asta, rosti Culley. Jur.

Părăsind curtea fermei Shamrock Webb Calder nu avea nici o îndoială că procedase aşa cum trebuia. Cântărise toate alternativele şi alesese soluţia. Nu pretindea că altul n-ar fi procedat diferit, dar pentru el aceasta fusese decizia corectă. Fusese o treabă neplăcută şi nu avusese nici o satisfacţie să o îndeplinească.

Se simţea cu o mie de ani mai bătrân în timp ce se întorceau spre punctul de întâlnire de la hotarul nordic. Făcuse ceea ce îi cerea legea pământului, nimic mai mult sau mai puţin. Durerea din inimă era rezervată doar pentru copiii lui O'Rourke.

După ce caii fură încărcaţi în trailer, Webb se urcă la volan şi privi spre fiul său. Nu schimbaseră nici un cuvânt de când îl repezise în curtea fermei, clar fusese pentru binele băiatului. Observă paloarea de pe chipul lui. Chase rezistase bine, nearătându-se moale sau slab. Webb îi dăduse timp să cumpănească singur lucrurile în timpul drumului de înapoiere. Acum era timpul să vorbească, nu ca să-şi justifice acţiunea, fiindcă Webb nu-şi apăra niciodată o decizie. Nu, vroia să discute şi să afle ce era în inima fiului său.

–Sunt multe decizii grele pe care un bărbat trebuie să aibă curajul de a le lua, unele mai neplăcute decât altele. Angus a fost avertizat şi i s-a dat şansa să lase Trei C în pace, dar s-a întors iarăşi să fure. Dacă laşi pe cineva să treacă peste tine, va mai veni unul, apoi încă unul, şi tot aşa atât de mulţi, că nu-i vei mai putea opri. Trebuie să îl opreşti pe primul, altfel vor veni cu totii, până la urmă: Angus a arătat clar că vrea să distrugă ferma Trei C.

-A început din cauză că i-am luat fiica. Chase vorbi cu o voce seacă, lipsită de inflexiuni.

–Nu. Webb nu accepta asta. Fermierul acela, Anderson, are un fiu cam de vârsta ta. Dacă fata lui O'Rourke ar fi început să se întâlnească cu el, Angus s-ar fi făcut că nu vede şi ar fi considerat asta doar un păcat al tinereţii. Dar tu eşti un Calder şi, Angus te-a folosit drept scuză pentru ura sa. Ai devenit justificarea lui ca să fure vite de la Trei C. Dacă nu erai tu, ar fi găsit altceva. Şi ar fi continuat să fure fiindcă aşa se simţea un om mare. Angus detesta să se simtă mic.

Chase trase aer în piept şi îi dădu drumul apoi, aruncând o privire cinică pe geam.

–N-aş putea că mă simt prea mare în momentul ăsta sau mândru.

–Nu e nimic bun în ceea ce s-a întâmplat astăzi. Webb se simţea mai uşurat. Un bărbat trebuie să înfrunte lucrurile, chiar dacă nu-i plăceau, şi asta făcea fiul său. Nu poţi trece prin lumea asta fără să capeţi cicatrici. Face parte din viaţă. Nu trăieşti într-un paradis. Există întotdeauna lucruri murdare care trebuie sâ fie făcute, dar să nu trimiţi niciodată pe altul să le facă în locul tău.

Webb era satisfăcut de atitudinea fiului său şi rămase în tăcere, lăsându-l pe Chase să se gândească la ceea ce-i spusese. Până acum, drumul spre maturizare fusese relativ neted pentru fiul lui, dar avea să devină mai aspru şi mai singuratic. Webb îl parcursese şi el, aşa că ştia ce are de pregătit pentru fiul său.

Chiar înainte de cină sună telefonul din birou. Webb îi făcu semn lui Chase să rămână pe scaun.

–Răspund eu. Se duse şi ridică receptorul. Alo, Trei C.

–Webb? Şeriful Potter la telefon, rosti vocea tărăgănată de la celălalt capăt al liniei.

–Da, şerifule. Cu ce te pot ajuta? Webb îşi lăsă jos băutura şi se duse în spatele biroului să se aşeze pe scaun, rezemându-se de spătar şi privind în tavan.

–M-am gândit că ai vrea să ştii că Angus O'Rourke a fost găsit mort în grajdul lui, astăzi. Spânzurat, adăugă tărăgănat.

–S-a sinucis, nu-i aşa?

Urmă o pauză lungă înainte ca şeriful să răspundă.

–Aşa îmi pare.

–Ce nenorocire!

–Mda. Mda, aşa este, confirmă şeriful cu un oftat. Ei bine, atât am vrut să-ţi spun.

–Mulţumesc că m-ai sunat.

–Mai ai probleme cu hoţii aceia?

–Nu. Bănuiesc că ne vor lăsa în pace.

–Bine. Ai grijă, Webb.

–Şi tu. Puse receptorul în furcă gânditor, se uită la Chase, dar nu făcu nici un comentariu.

CAPITOLUL XIV

Foarfecele era lângă ea, pe masă, dar Maggie rupse firul negru cu dinţii şi puse papiota deoparte. Umezi capătul aţei şi o trecu prin urechea acului; apoi degetele ei înnodară celălalt capăt. Nasturele nu se potrivea exact cu ceilalţi de la haina costumului tatălui său, dar era singurul care semăna cât de cât cu ceilalţi nasturi ai costumului din toţi pe care îi avea în trusa de cusut a mamei sale. Cu mintea golită de orice gând, ţinu nasturele pe loc între degetul mare şi arătător şi trecu acul prin stofă, vârful argintiu ieşind prin gaura nasturelui. Era o treabă simplă să coşi un nasture, cerea puţină concentrare, era ceva ce putea fi făcut cu mişcări automate, dar era infinit mai bine să aibă o ocupaţie. Putea să-şi abată gândurile fără să simtă nici durere, nici amărăciune sau ură, doar amorţeală, în timp ce acul argintiu intra şi ieşea din nasture.

O maşină intră în curte spărgând liniştea. Privirea i se ridică de la haină spre fereastră. Era probabil Culley, se întorcea din oraş, îşi spuse absentă. Dar cel care se apropia de treptele prispei era un bărbat înalt, cu pas uşor. Degetele îşi pierdură ritmul cu acul şi vârful ascuţit îi împunse buricul unui deget. Tot tumultul de emoţii se întoarse, arzând-o, în timp ce-şi sugea pata roşie de sânge. Când Chase Calder ciocăni la uşă, i se păru că aude un bubuit care-i reverbera prin toată fiinţa.

Maggie nu se mişcă de pe scaun şi nici nu ridică privirea.

–Intră. În vocea ei nu era nici o urmă a fierberii dinăuntru. Uşa se deschise şi sunetul acesteia fu urmat de zgomot de paşi. Şovăiră, apoi străbătură restul drumului în cameră şi se opriră lângă scaunul ei. Îi putea vedea vârfurile cizmelor în timp ce înnoda aţa şi lua foarfecele ca s-o taie.

–Bună, Maggie. Vocea lui era liniştită.

–Lipsea un nasture la costum. Înfipse acul cu aţă în pernuţa de ace în formă de căpşună şi aranjă haina pe spătarul scaunului. A trebuit să-l cos pentru că tata va fi înmormântat în el. E singurul lui costum. Maggie se ridică, cu degetele încleştate încă pe mânerele foarfecilor.

Chase îşi scoase pălăria şi şi-o ţinea în faţă. Pieptul lui larg se ridică atunci când el inspiră adânc şi-şi aţinti privirea în ochii ei verzi.

–Îmi pare rău pentru tatăl tău, Maggie, zise el încruntat. Dacă pot să te ajut cu ceva.

Ipocrizia lui îi făcu sângele să clocotească.

-Acum nu poţi să mă ajuţi cu nimic! Dacă vroiai să mă ajuţi, de ce i-ai lăsat să-l spânzure? se dezlănţui ea. Chase păru şocat. Asta o făcu să continue să-i spună tot ce ştia. Te-am văzut, cu tatăl tău şi cu ceilalţi. Nu ştiaţi că mai era cineva acolo şi vă vede cum îl spânzuraţi, nu-i aşa? Dar noi am văzut tot!

El întoarse capul într-o parte, arătându-şi profilul acvilin. Un muşchi i se zbătea în oraz şi părea că se luptă să-şi controleze emoţiile. Apoi se uită din nou la ea, expresia lui nemaitrădând nimic, nici regret, nici tristeţe.

–Era mai bine să nu fi văzut. Vocea îi era sigură, toate sentimentele îi erau stăpânite. Ea îl privi văzând un străin, nu un bărbat în braţele căruia stătuse de atâtea ori. Pe dinăuntru se încolăcea un fel de şarpe cu clopoţei care se pregăteşte să atace. Ochii lui se îngustară, cercetând-o cu intensitate. L-ai văzut pe tatăl tău recunoscând că el a fost cel care ne-a

furat vitele?

–N-a făcut-o singur! izbucni Maggie. Ce faceţi cu ceilalţi? O să-i spânzuraţi şi pe ei? Şi eu sunt complice. Am ştiut despre incursiunile lor. Ba chiar i-am acoperit. O să mă spânzuraţi şi pe mine?

Mărturisirea îl luă pe Chase prin surprindere. Până în acel moment crezuse că ea nu ştia nimic despre amestecul tatălui ei în furtul vitelor. Îl străbătu un fior rece; se simţi trădat.

–De ce nu mi-ai spus dinainte?

–Ce-ai fi făcut? M-ai fi pârât tatălui tău? Tremura de mânia care fierbea înăuntrul ei. Ce crezi că mi-ar fi făcut? M-ar fi spânzurat şi pe mine lângă tata?

Chase se zbârli.

-Tata n-ar fi ridicat nici măcar o mână împotriva ta. N-ar face rău intentionat unei femei.

–Uite, aici greşeşte! Furioasă, strângea degetele pe foarfece. Ar fi trebuit să scăpaţi de noi toti! Toti! Mă auzi?!!

Ceva îl preveni în ultima clipă. Poate fulgerarea lamelor de oţel ale foarfecelor în lumina soarelui, sau mişcare uşoară a capului ei, care-i semnală atacul. Dar când mâna ei zbură spre stomacul lui, Chase sări înapoi şi-şi azvârli braţul pentru a devia foarfecele. Vârfurile lamelor îi sfâşiară mâneca şi îi făcură o tăietură lungă pe antebraţ. I se păru că i s-a apăsat un fier înroşit pe piele, dar nu era timp să se gândească la rană.

Prinse încheietura mâinii care ţinea foarfecele şi o răsuci până când auzi un geamăt de durere amestecat cu sunete furioase, ca de animal încolţit, apoi degetele ei se descleştară fără voie. Un şuvoi de sânge pătase deja cămaşa lui Chase şi îi curse pe mână când îi luă foarfecele şi o împinse înapoi, departe de el.

Cu o mişcare violentă aruncă foarfecele în cealaltă parte a camerei. Acţiunea îi produse un acces intens de durere în braţ. Se strâmbă involuntar şi îşi duse mâna la rană simţind cum sângele i se strecoară printre degete, cald şi lipicios.

–Nebună mică! Se uită fix la Maggie ţinându-şi strâns braţul însângerat. În starea în care se afla nu era nici o speranţă să mai stea de vorbă într-un mod rezonabil cu ea, dar n-o putea învinui pentru ura amară pe care ea o simţea pentru ceea ce făcuseră. Îşi ridică pălăria de jos şi şi-o trânti pe cap, se întoarse şi plecă, sângele picurându-i de pe vârfurile degetelor.

În cabina camionetei Chase îşi scoase batista din buzunarul de la spate şi şi-o înfăşură în jurul braţului, chiar sub cot. Ţinând un capăt cu dinţii, strânse nodul într-un efort de a apăsa pe rană şi a opri scurgerea de sânge. Îşi simţea întregul braţ ca pe foc.

Când ajunse în sfârşit la Trei C, scrâşnea din dinţi de durere. O luă direct spre punctul de prim ajutor şi parcă maşina în faţă. Sângerarea aproape se oprise, dar partea de jos a mânecii era îmbibată de sânge şi i se lipea de braţ. Se dădu jos din camionetă ţinându-şi cu grijă antebraţul.

–Hei, Chase! Buck veni în fugă spre el. Te caută Webb. Unde ai fost? Apoi observă braţul lui Chase şi zâmbetul întrebător i se şterse de pe faţă. Sfinte Dumnezeule! Ce-ai păţit la braţ?

Chase ignoră întrebările şi-şi continuă drumul spre oficiul de prim ajutor.

–Hai înăuntru să mă ajuţi. Buck sări să deschidă uşa şi Chase se duse direct la chiuvetă trăgând de nodul batistei. Rupe mâneca de la cot. Cămaşa e distrusă, oricum. Tot pieptul îi era mânjit de sânge.

Materialul se sfâşie uşor când Buck trase, şi căzu în jurul încheieturii. Chase descheie nasturele şi aruncă bucata de material plină de sânge, la coş. Deschizând robinetul îşi ţinu braţul sub apă, să spele grosul sângelui. Forţa jetului îi redeşteptă durerea aprinsă. Chase se albise în jurul gurii înainte de a termina şi genunchii începuseră să-i tremure.

Luând un scaun, îl trase lângă chiuvetă şi se aşeză odihnindu-şi braţul de marginea ei.

–Poţi să termini tu, îi spuse lui Buck şi îşi scoase pălăria agăţând-o pe spătarul altui scaun. Sângele începuse să se prelingă încet din rană.

Buck o privi şi clătină din cap.

–Ce-ai făcut? Ai primit un cuţit într-o încăierare? Atinse uşor rana urâtă.

–Vrei să-ţi ţii gura şi să te ocupi de rană? mârâi Chase luptându-se cu valul de slăbiciune care-l năpădise.

–Pare adâncă, Chase. Pe faţa prietenului său se citea îngrijorarea. Poate ar fi mai bine să te duc la doctor, să ţi-o coasă.

Chase îşi strânse pumnul. Îl durea ca dracu, dar nu părea să aibă probleme cu muşchii sau cu vreun nerv.

–Dacă trebuie cusută, poţi s-o faci şi tu. Ai cusut destule animale; ar trebui să ştii cum se face.

Buck ezită cuprins de nesiguranţă.

–S-ar putea să ai nevoie de o injecţie antitetanos.

–Nu cred, foarfecele erau curate. În plus, sângerase destul cât să elimine orice risc de infecţie.

–Foarfece? Buck îl privi ridicând din sprâncene. O femeie ţi-a făcut asta?

–Vrei să te apuci dracului odată să coşi asta şi să laşi întrebările? izbucni Chase.

–Foarte bine. Nu-i nevoie să-mi spargi timpanele. Buck se duse la un dulap în care se ţineau acele sterilizate şi firele pentru sutură. Înainte de a începe să coasă rana, îi aruncă o privire lui Chase. O să te doară, ştii asta? La răspunsul tăios pe care-l primi de la Chase, Buck ridică din umeri şi introduse acul în carne, să facă prima copcă.

Pe fruntea lui Chase apărură broboane de sudoare, dar strânse din dinţi stăvilindu-şi valurile de durere. Braţul îi tremura din cauza efortului pe care-l depunea ca să-l ţină nemişcat, ajutat de strânsoarea de oţel a lui Buck, frecare răsuflare era aproape un geamăt.

-Ai auzit că Angus O'Rourke s-a spânzurat ieri? întrebă Buck pentru a face conversaţie.

-Mda, am auzit. Chase ar fi vrut să fi ales un alt subiect. La dracu, ce bună ar fi o băutură.

–Ar trebui să ţină nişte whisky aici, reflectă Buck apoi râânji. Bineînţeles, toţi cowboy-ii ar alerga aici ori de câte ori s-ar lovi peste deşte.

–N-ai terminat încă? întrebă Chase printre dinţi şi îl urmări pe Buck

cum leagă ultima copcă şi se dă înapoi să-şi admire opera.

–Pariez că aş fi putut deveni un mare chirurg, declară el şi începu să bandajeze rana cu mişcări experte.

-Nu cred, negă Chase. Te bucuri prea mult de durerea altora.

Uşa se deschise când Buck aplica ultima bucată de bandă adezivă. Chase se uită peste umăr apoi îşi lăsă privirea să alunece, fără a o întâlni pe cea a tatălui său.

-Am văzut maşina afară. Webb Calder se încruntă la vederea bandajului aplicat pe toată lungimea antebraţului lui Chase. Ce s-a întâmplat?

–M-am tăiat. Buck a cam exagerat cu bandajul. Chase încercă să dea impresia că rana e minoră, dar se ridică încet în picioare, neştiind dacă îl vor ţine. Cred că exersează ca să se facă doctor.

Buck pricepu şi adună discret instrumentele, înainte ca Webb să le observe, şi le strecură în faldurile unui prosop. Le duse la celălalt capăt al încăperii, ascunzându-le pentru moment. Îl auzi pe Webb întrebându-l pe Chase unde a fost şi îşi încordă auzul ca să prindă răspunsul dat cu voce joasă.

–Am fost s-o văd pe Maggie. Chase îşi luă pălăria şi îi examină banda interioară. Au fost acolo şi ea, şi Culley.

Ne-au văzut pe toti.

Webb inspiră adânc şi lăsă aerul şă-i lasă cu un oftat.

–N-am ştiut.

–Nu. Chase îşi puse pălăria aşezând-o întâi pe frunte, apoi împingând-o pe ceafă. Plec o săptămână două.

Tatăl lui nu zise nimic câtva timp apoi întrebă simplu:

–Unde?

–Mă gândeam să iau un cal de povară şi să mă duc în munţi, poate verific şi nişte garduri. Chase studia piodelul dalelor de gresie de pe podea. Bănuiesc că, oricum, n-ar fi ieşit niciodată nimic. Poate că am ştiut asta de la început.

Lui Buck îi trebui un minut până să-şi dea seama că Chase se referea la Maggie O'Rourke. Îşi ţuguie buzele într-un fluierat tăcut, ghicind că ea fusese femeia cu foarfecele. Cealaltă parte, despre faptul că ea îi văzuse „pe toţi", n-o înţelesese încă. Întâi se gândise că fata îşi văzuse tatăl spânzurându-se dar, dacă auzise bine, Chase spusese „ne-au văzut". Ce puteau, Webb şi Chase, să facă acolo? Dar Chase mai spusese „pe toţi". Webb şi Chase fuseseră plecaţi undeva ieri dimineaţă. Îi văzuse încărcându-şi caii şi plecând împreună. Şi Slate plecase şi Stumpy. Buck decise că ar putea fi interesant să afle cine mai dispăruse în acelaşi timp.

–Dacă simţi că e necesar să pleci, eu n-am să-ncerc să te opresc. Dar Webb nu părea încântat.

-Am nevoie de ceva timp, să rumeg bine lucrurile. Chase nu dădu înapoi.

–Când pleci?

–Chiar acum, în după amiaza asta, imediat după ce împachetez câteva lucruri. Tinându-şi mâna rănită la piept, Chase trecu pe lângă tatăl său şi ieşi pe uşa dispensarului.

Pe la ora patru, în acea după amiază, ieşea din curtea fermei călare pe un cal roib, cu o pătură legată în spatele şeii şi provizii încărcate pe calul de povară pe care-l ducea după el. Se îndreptă spre micul lanţ muntos de la marginea vestică a fermei Trei C.

A doua zi era joi, ziua în care Doc Barlow era la clinică. Când Maggie ieşi din sala de consultaţie, nimănui nu i se păru ciudat că arăta atât de albă la faţă şi încordată, sau că nu vorbea cu nimeni. Biata copilă urma să-şi înmormânteze tatăl a doua,zi. Nu era îngrozitor că Angus se sinucisese, lăsând în urmă doi copii orfani? Clătinau din cap cu milă, văzând-o.

Culley o aştepta la restaurantul lui Tucker. Acesta ştia adevărul despre felul în care murise tatăl lor. Culley îl informase chiar în ziua în care se petrecuse. Tucker se făcuse alb ca varul şi îl tot iscodise, să vadă dacă Webb Calder ştia că şi el era implicat. Culley negase furios insinuarea că tatăl lui i-ar fi dat alte nume lui Calder. Dar Tucker rămăsese la fel de îngrijorat pentru ceea ce le-ar putea face Calder şi fu de acord că nimeni nu ar da crezare poveştii!or.

Când Maggie se strecură în separeul în care era Culley, el o întrebă:

–Ţi-a dat doctorul pastile de dormit?

Aceasta fusese scuza ei pentru vizita la doctor. Nu era pregătită să-i spună fratelui ei că era gravidă, aşa că îl lăsă să creadă mai departe că are insomnii.

–Da.

Tucker îi aduse o bucată de plăcintă cu mere şi, un pahar cu lapte, fără să se mai deranjeze s-o întrebe dacă vroia ceva.

–Cum te simţi? îşi asumase rolul unei rude îndepărtate, ca un fel de mentor al celor doi.

–Bine. Dădu din cap şi se uită nesigură la plăcintă.

–E de casă, o asigură el şi plecă să întâmpine un nou client.

-Am stat de vorbă cu Tucker, începu Culley aplecându-se spre ea. Şi am stat să mă gândesc la ce-o să facem, acum că tata s-a dus. Am găsit numărul de telefon al mătuşii Cathleen într-o agendă veche a mamei. Am sunat-o să-i spun despre tata. şi s-o întreb dacă te-ai putea duce să stai la ea.

–Poftim? Maggie nu era sigură că înţelesese bine.

-O să pleci de aici şi o să te duci să locuieşti la mătuşa Cathleen, în California. Mâine, după înmormântare, te duc la autobuz. Încetă s-o mai privească, făcându-şi de lucru cu un şerveţel. Totdeauna ai vrut să pleci de-aici şi să te realizezi. Ai acum ocazia.

Fusese întotdeauna visul ei, totuşi nu în circumstanţele acestea.

–Dar tu ce-ai să faci?

–O să rămân aici şi o să mă ocup de fermă.

–N-o să te descurci singur. Tatăl lor nu reuşise chiar dacă îl ajutaseră şi ei.

–N-o să fie uşor, recunoscu el ridicând din umeri. Pot să folosesc o parte din banii tatei ca să angajez un ajutor permanent şi Tucker mi-a spus că o să m-ajute. Dar vreau ca tu să iei cu tine cea mai mare parte din bani. Când văzu că ea vrea să protesteze, adăugă repede: Dacă te-

ntreabă cineva de unde-i ai, spune doar că tata a avut o asigurare pe viaţă.

–Nu pot să mă duc să locuiesc cu mătuşa Cathleen, declară ferm Maggie.

–De ce nu? Nu vreau să rămâi aici, ripostă Culley cu un început de iritare.

Gura i se subtie într-o resemnare amară.

–Culley, am fost la Doc Barlow pentru că sunt gravidă. O să am copilul lui Chase Calder. Vocea îi tremură amar când îi pronunţă numele.

Culley se holbă la ea cu ochi goi înainte de a-şi lăsa fruntea în palme.

-Am ştiut eu. Am ştiut că ticălosul blestemat o să-şi planteze sămânţa în tine. Trecu un moment lung până ce îşi ridică capul şi oftă. Ăsta-i încă un motiv pentru care nu poti să mai rămâi aici. I-ai spus lui Doc Barlow cine-i tatăl?

-Nu. M-a întrebat dacă-i Chase. Auzise deja că mă întâlnesc cu el. Degetele i se înfipseră în palme, amintindu-şi cât de jenată a fost. L-am pus să jure că nu...

–Toată lumea vorbeşte, pentru că toată lumea ştie–şi toti vor ghici. Nu pricepi, Maggie? O să fie mai rău dacă rămâi aici. În plus, mătuşa Cathleen vrea cu adevărat să vii.

–Dar o să mai vrea când va afla că sunt gravidă?

–După ce o să fii acolo, cum o să te mai poată întoarce? argumentă el. Şi chiar dac-ar face-o, te sui în autobuz şi vii aici, înapoi. Dar părea tare drăguţă la telefon, Maggie. Aducea mult cu mama. O privi cu ochi, trişti, arşi de o ură amară care nu avea să dispară niciodată. Încerc să fac ce cred că e mai bine. Nu ştiu dacă am dreptate, dar n-o să-ţi facă bine să rămâi aici. Pleacă mâine, Maggie. Pleacă înainte ca familia Calder să te rănească din nou.

–O să plec, dar asta nu înseamnă că fug de ei, sublinie ea.

În două zile Chase ajunse în munţi. Timp de o săptămână călări pe crestele stâncoase şi pe pantele acoperite de pini, privind cerul vast, albastru, tot timpul schimbător, şi se gândi, uneori la nimic mai semnificativ decât felul în care lumina cernută printre copaci păta pământul.

Sub cerul liber, după ce legase caii într-un luminiş plin de iarbă, Chase trăgea dintr-o ţigară subţire de foi, întins pe pământ cu capul sprijinit de şa. Undeva în depărtare lătră un coiot şi chemarea lui era cel mai singuratic, cel mai trist sunet din lume. Focul de tabără murise şi doar jarul roşu mai licărea. Căzu o stea, lumina milioanelor de ani trasând o dâră albă pe cerul negru, dar dispăru repede, ca şi cum n-ar fi existat.

Viaţa nu decurgea întotdeauna aşa cum ar fi vrut. Luase o fată şi o făcuse femeie înainte de vreme. Ignorase tinereţea ei, convenienţele, şi resentimentele pe care le avusese tatăl ei împotriva Calderilor, convins că aceşti factori nu-i puteau atinge, că puteau fi izolaţi de neplăcerile lumii. Chase îşi dădu seama că relaţia lor nu avusese profunzime deoarece nu luase în seama ceea ce era fiecare din ei.

Chase făcu câteva exerciţii cu braţul. Putea să-l mişte mai uşor acum, durerea începea sa cedeze. Cu timpul avea să se vindece complet, lăsând

doar o cicatrice.

După două săptămâni petrecute în munţi, Chase porni înapoi. Făcu un ocol prin zona nordică, o călătorie de adio pentru zilele lipsite de griji, zile care nu vor mai veni niciodată. Se resemnă cu asta în sinea lui şi întoarse calul spre Casa Mare fără să privească înapoi.

Când călăreţul însoţit de calul de povară fu zărit apropiindu-se de clădinle fermei Trei C, un cowboy fu trimis la Casa Mare să dea de ştire că se întoarce Chase. Toată lumea evită cu grijă să-l observe pe Webb Calder când se îndreptă spre grajduri. Nu era nimeni pe o rază de douăzeci de metri în jurul lor, când tatăl şi fiul se întâlniră după despărţirea de două săptămâni.

-Văd că te-ai întors, în sfârşit, observă Webb simulând doar un vag interes. Dar ochii atenţi studiau călăreţul căruia îi crescuse o barbă mare care-i umbrea trăsăturile aspre.

Gura lui Chase se arcui într-un zâmbet, arătând dinţii albi pe fondul bărbii negre şi ochii de un căprui închis sclipiră.

-Am terminat ţigările, replică şi-şi îndemnă calul trecând pe lângă tatal său şi intrând în grajd.

Webb Calder îşi ridică bărbia cu un aer mândru. Fiul său se întorsese şi era teafăr. Nate Moore ieşi din grajd şi se opri lângă Webb. Se uită înapoi spre uşa prin care intrase Chase.

–Ai sentimentul că a plecat copil şi s-a întors bărbat? întrebă Nate şi plecă fără să aştepte vreun răspuns.

Trecură câteva secunde până ce Webb îşi urmă fiul înăuntru şi se duse la staulul unde Chase scotea şaua de pe cal.

–Maggie O'Rourke a plecat. S-a dus în California, să locuiască la o rudă a mamei ei o soră, cred.

Mâinile lui Chase nu-şi schimbară ritmul în care desfăceau chinga.

–Mă bucur pentru ea, zise şi ridică şaua de pe spatele calului. Răsucindu-se, o puse pe peretele staulului şi întâlni privirea tatălui său. E ceea ce şi-a dorit întotdeauna o şansă să plece de aici şi să facă altceva cu viaţa ei. E cel mai bine.

–Da, încuviinţă Webb. Aşa este.

Partea a IV-a

CAPITOLUL XV

Mătuşa îi amintea mult lui Maggie de mama ei. Părul avea aceeaşi culoare, cu excepţia firelor argintii care înspicau părul negru, iar ochii erau de un verde mai întunecat. Cathleen era mai înaltă decât fusese mama ei, şi mai plină, dar în ultimii săi ani de viaţă, mama ei slăbise mult. Însă mai important era că mătuşa Cathleen avea aceeaşi fire blândă şi duioasă. O primise pe Maggie în casa ei cu braţele deschise.

Maggie privi mâinile care-i înconjurau cu atâta căldură degetele

strânse. Nu-i fusese uşor s-o informeze pe mătuşa ei că va avea un copil. În ciuda gestului de afecţiune şi înţelegere, Maggie aşteptă să audă cuvinte de reproş.

Dar nu veniră.

–S-ar putea să fie o binecuvântare, sugeră Cathleen Hogan.

Maggie înălţă capul, prudentă şi sceptică.

-Cum aşa? Trecuse repede peste circumstanţele relaţiei ei cu Chase Calder, şi fusese la fel de necomunicativă în legătură cu moartea tatălui ei, relatând doar că îşi rupsese gâtul şi murise pe loc, lăsând-o pe Cathleen să-şi închipuie că a fost un accident. Profita de faptul că mătuşa ei se aştepta ca ea să fie prea răvăşită pentru a vorbi despre asta.

-Eram îngrijorată să-i las pe Mama şi Tata Hogan singuri toată ziua cât sunt eu la lucru, explică Cathleen, referindu-se la părinţii soţului ei decedat, care locuiau în prezent împreună cu ea. Sunt zile când Mama Hogan e atât de înţepenită de artrită încât nu se poate mişca. Şi cum auzul lui Tata Hogan e din ce în ce mai slab, mi-era teamă că dacă ar cădea, n-ar putea s-o audă ca s-o ajute. Vecina mea, doamna Houston, trece să-i vadă o dată sau de două ori pe zi, dar nu-mi pot permite să angajez pe cineva care să stea permanent cu ei. Cu tine aici, Mary Frances , îi folosi numele întreg al lui Maggie şi se opri.

–O să am grijă de ei şi o să le pregătesc masa, se oferi Maggie, uşurată că putea fi de folos şi nu era o povară pentru mătuşa ei. Ar fi fost mai mult decât ar fi putut tolera firea ei independentă–să fie gravidă şi dependentă de o persoană relativ străină.

–Aş fi cu siguranţă mult mai liniştită dacă ai face-o, îi zâmbi Cathleen cald! Mă temeam că va trebui să-mi las slujba, iar Gordonii au fost atât de buni şi înţelegători. Strânse mâinile lui Maggie, asigurând-o de sentimentele ei bune. O să-l rog pe Dr. Gordon să-ţi recomande un obstetrician. Vreau ca tu şi copilul să fiţi sănătoşi.

De când ajunsese în California, în zona Chatsworth din San Fernando Valley, cu trei zile în urmă, Maggie aflase că mătuşa ei lucra la o familie numită Gordon. Era angajată ca menajeră a perechii frate-soră, dar treptat începuse să se ocupe şi de îngrijirea surorii, Pamela Gordon, care paralizase parţial după ce căzuse de pe un cal. Firește, mătuşa ei vorbea cel mai adesea despre Pamela. Ştia mai puţin despre fratele ei.

–Ce fel de doctor este domnul Gordon? Comentariul îi stârnise curiozitatea.

–E chirurg plastic, unul foarte renumit. Cathleen părea să fie foarte mândră de acest lucru. Cei care au cicatrici în urma incendiilor sau accidentelor sunt întotdeauna sfătuiţi să se ducă la el. Are cabinetul şi clinica în Los Angeles, care e la vreo patruzeci de minute de mers cu maşina de la el de acasă, aşa că face naveta zilnic.

Maggie nu-l invidia pentru drumul lung pe care-l avea de făcut în fiecare zi. Străzile şi şoselele erau foarte aglomerate. Auzise despre traficul din Los Angeles, dar tot fusese uimită când îl văzuse cu ochii ei.

–Mă bucur că eşti aici, cu mine, Mary Frances, umplu mătuşa ei scurta tăcere care urmase remarcii sale. Ştiu că este ceea ce ar fi vrut

mama ta.

–Mama a fost întotdeauna hotărâtă ca eu şi Culley să primim o bună educaţie. Chiar dacă o să am un copil, tot o să-mi iau diploma.

–N-o să fie nici o problemă. Şcolile de aici au cursuri serale, trei seri pe săptămână. Există şi cursuri prin corespondenţă, la care poţi să înveţi acasă. O să vedem care sunt cele mai bune pentru tine. Totul o să fie bine. O să vezi.

Când mătuşa ei părăsi mipul dormitor pe care i-l dăduse lui Maggie ca să se întoarcă în camera de zi, unde socrii ei se uitau la televizor, Maggie se simţea mai optimistă în legătură cu viitorul său. Cel puţin acum avea ceva sigur despre care îi putea scrie lui Culley.

Trecu aproape o lună până să primească o scrisoare de răspuns de la fratele ei. Între timp, începuse să urmeze cursurile prin corespondenţă şi viaţa ei intrase în normal; se ocupa de gospodărie şi de îngrijirea Bunicii şi Bunicului Hogan, după cum începuse să-i numească. Scrisoarea lui Culley sosi tocmai când punea mâncarea pe masă, la prânz. Îşi lăsă farfuria cu supă să se răcească şi o citi.

28 septembrie

Dragă Maggie,

Ce mai faci? Eu sunt bine. Vremea începe să se răcească pe aici. Cum e în California? Mă bucur că îţi place acolo.

Restaurantul lui Tucker a ars săptămâna trecută. Jake a văzut de la fereastră când închidea şi a dat alarma. Toată clădirea era în flăcări când au venit pompierii. Au lăsat restaurantul să ardă şi au pompat toată apa pe localul lui Jake, ca să nu se aprindă şi el. Din restaurantul lui Tucker n-a mai rămas decât o ruină. A pierdut totul, chiar şi banii pe care-i avea într-un fişet în camera din spate. Focul a fost atât de puternic, încât bănuiesc că a transformat bancnotele în scrum. N-avea nici asigurare.

Se zice că focui s-a iscat în bucătărie. Cică din cauza grăsimii. Dar eu aş pune pariu că i-au pus Caiderii. Şi Tucker crede la fel, dar nu poate să spună mai mult decât am putut noi.

Am angajat un om să mă ajute la fermă, dar a plecat ieri. N-o să mă convingă nimeni că nu a fost silit de Caideri să plece. Dar nu mă ias. O să mă răfuiesc eu cu ei pentru ce-au făcut. Poate că o să-mi ia ceva timp, dar o s-o fac.

Nu mai am alte veşti, aşa că închei acum. Ai grijă de tine.

Fratele tău,
Culley

Maggie mai citi o dată scrisoarea, apoi o împături şi o puse înapoi în plic. Rândurile lui o întorseseră pe dos, îi redeşteptaseră vechile răni.

–De la cine e scrisoarea, Mary Frances? întrebă Bunicul Hogan cu o voce răsunătoare, ca să se poată auzi. Folosea întotdeauna numele de botez al lui Maggie, ca şi Cathleen.

–De la Culley, răspunse cu o voce plată.

–De la cine? Se încruntă şi duse mâna pâlnie la ureche.

–De la fratele meu! De data aceasta Maggie răspunse destul de tare ca să fie auzită.

Duminica următoare, Cathleen pregăti un coş de picnic şi îi propuse lui Maggie o ieşire la plajă, după slujba la biserică. Era prima dată când Maggie vedea oceanul. De cum Cathleen o asigură că ea şi Mama Hogan se descurcă cu aşezatul mesei de picnic, Maggie îşi scoase sandalele şi porni desculţă pe nisipul încălzit de soare, către apă.

Oprindu-se în faţa valurilor care mângâiau plaja, privi întinderea nemărginită a oceanului, verde închis sub cerul albastru. Pentru o clipă îşi aminti de Montana, o mare de iarbă sub cerul imens.

Apa mării îi înconjură tălpile, aducând-o înapoi în prezent. O simţea rece, după căldura nisipului. Înaintând puţin, se întoarse şi o luă paralel cu ţărmul, valurile mângâindu-i duios gleznele. Aerul era Îmbătător. Curioasă, Maggie se aplecă şi luă puţină apă în căuşul palmei. Îi atinse umezeala cu vârful limbii şi strâmbă din nas simţindu-i gustul sărat, mirosind a peşte.

Plaja începu să se umple cu o mulţime de oameni îmbrăcaţi în costume de baie, făcând-o pe Maggie să-şi dea seama că rochia ei de bumbac era nepotrivită. Era o rochie veche a mătuşii, transformată ca să se potrivească pe silueta bombată a lui Maggie deşi n-o arăta încă prea mult. Doar când stătea în profil în faţa oglirizii îşi putea observa uşoara proeminenţă a abdomenului.

Faptul că trebuia să împartă plaja şi ocenaul cu alţii nu-i răpi din bucuria experienţei, dar Maggie se întoarse să se alăture mătuşii şi cuplului mai în vârstă. Cathleen îi zâmbi când o văzu apropiindu-se.

–Ce zici de Pacific?

–E minunat, recunoscu Maggie, lăsându-se în genunchi pe pătura pe care mătuşa ei o întinsese pe jos. Trebuie să-i scriu lui Culley deseară şi să-i spun că oceanul chiar are gust sărat.

–Ţi-e foame? Avem friptură rece, salată avocado, brânza şi fructe. Cathleen îi dădu o farfurie.

-Toate arată bine. începu să-şi umple farfuria, luând câte puţin din fiecare.

–Ce–ai dori să bei, Mamă Hogan? îşi întrebă Cathleen soacra. Avem apă rece şi limonadă.

-Limonadă. Se întoarse spre soţul ei. Tu ce bei, John?

–N–a venit încă Art cu berea? întrebă el, referindu-se la soţul decedat al lui Cathleen, fiul lui.

–John, ai început să-mbătrâneşti, îl admonestă soţia lui. Nu mai ştii ce vorbeşti. Fiul nostru a murit acum doisprezece ani. Îi aruncă o privire tristă, care părea că se scuză, lui Cathleen.

–Nu-i nimic, Mamă Hogan. E-n regulă, zâmbi ea.

Maggie bănuia că ea era mai conştientă decât mătuşa sa în legătură cu frecvenţa acestor lapsusuri al Bunicului Hogan. Deşi îi îndrăgea tot mai mult pe bătrâni, conversaţia era dificilă. Nu-i pomeni nimic mătuşii despre aceasta, dar îi scrise lui Culley.

La câteva zile după Ziua Recunoştinţei, găsi în cutie o scrisoare de la el.

30 noiembrie

Dragă Maggie,

Îmi pare rău că n-am avut timp să-ţi scriu, dar am fost foarte ocupat.

Ce-ai făcut de Ziua Recunoştinţei? La mine a venit Tucker. A adus mâncare şi a pregătit cina. E bucătar acum la Calder. Nu mi-a venit să cred când am auzit în oraş. A zis că a fost singurul loc unde a găsit de lucru, l-am spus că ar fi putut veni aici, dar a zis că el e bucătar, nu cowboy. Dar îl urăşte încă pe Calder, la fel ca noi.

A fost o încăierare mare la Jake's săptămâna trecută. Un tip nou l-a acuzat pe Buck Haskell că i-a furat banii din portmoneu. S-au certat, şi a început o luptă generală, cu Chase Calder şi ai lui de la Trei C contra celorlalţi. A trebuit să vină şeriful să-i despartă. Am ştiut întotdeauna că ăştia de la Trei C sunt o bandă de pungaşi.

A început să ningă. Trebuie să văd de vite.

Fratele tău,
Culley

Cu două săptămâni înainte de Crăciun, Maggie stătea cu picioarele încrucişate pe podea, în mijlocul camerei de zi, împachetând cămăşile pe care le cumpărase pentru Culley. Un pom de iarnă artificial era aşezat în faţa tabloului mare care reprezenta o scenă a Naşterii Domnului. Afară, iarba şi copacii erau încă verzi şi aerul era cald.

–E greu de crezut că se apropie Crăciunul, declară Maggie, aruncând o privire mătuşii care era ocupată cu scrisul felicitărilor. Culley e probabil în zăpadă pân' la gât.

Cathleen se opri din scris.

–Ţi-e tare dor de el, nu-i aşa?

–Da, recunoscu ea simplu.

–De ce nu-l inviţi aici de sărbători? sugeră mătuşa.

Maggie clătină trist din cap, ştiind că nu era posibil.

–Vremea este prea imprevizibilă în perioada asta a anului, cu vifore şi furtuni. Nu poate risca să plece de la fermă. Răspunsul ei era logic şi înţelept, dar n-o împiedica să dorească să-l vadă. Avea nevoie de cineva cu care să stea de vorbă, de cineva care cunoştea împrejurările morţii tatălui ei, cineva care-i înţelegea frământările. Oricât de bună şi înţelegătoare fusese Cathleen faţă de ea, Maggie nu-i putea destăinui aceste secrete. Erau toate ferecate înăuntru, amuţite de mândria ei.

Simţind că era mai bine să schimbe subiectul, mătuşa ei o întrebă:

–Te-ai gândit deja ce nume să-i dai copilului?

–Da. Maggie auzi zgomotul unui baston pe coridor şi se ridică imediat s-o ajute pe Mama Hogan să vină în camera de zi, aşezând-o într-un fotoliu. Dacă o să fie băiat, am să-i spun Tyrone, îi răspunse mătuşii. Dacă-i fată, aş vrea s-o numesc Cathleen, ca pe dumneata.

Din clipa în care devenise conştientă de viaţa care se dezvolta în ea, Maggie începuse să facă abstracţie de rolul pe care-l avusese Chase în conceperea copilului. Îi considera doar al ei.

-Ce drăguţ din partea ta, Mary Frances! declară mătuşa ei, mişcată sincer de cuvintele ei. Mulţumesc.

Vrând să se aşeze iar ca să termine de făcut pachetul, Maggie se opri să-şi tragă tricoul peste şolduri. Acesta i se întinse pe abdomen.

-O să fie băiat, afirmă Mama Hogan. Uite ce jos poartă sarcina.

-Astea-s poveşti, zâmbi Cathleen la remarca ei. N-au legătură cu sexul copilului.

Până atunci, Maggie nu se întrebase dacă ar prefera să aibă un băiat sau o fată. Băieţii o duceau cu siguranţă mai bine pe lume decât fetele.

-Bănuiesc că Dr. Gordon ţi-a spus asta, replică Mama Hogan pe un ton uşor întrebător.

-El are copii? întrebă Maggie. Sora lui, Pamela, îşi aminti ea, nu fusese niciodată măritată, dar nu-şi aducea aminte dacă mătuşa ei pomenise ceva despre frate.

-Nu, n-a avut copii cu soţia lui, răspunse Cathleen.

-Soţia lui a murit? Maggie presă ultima bucată de scotch pe pachetul pentru Culley.

-Da, acum câţiva ani într-un accident de maşină. Mătuşa ei se opri, expresia luminându-i-se subit într-un zâmbet. Aş vrea să vezi cum arată casa pentru sărbători, Mary Frances. Îţi jur, Pamela l-a convins pe doctor să atârne ghirlande şi vâsc în fiecare cameră. N-ai mai văzut niciodată un frate şi o soră atât de devotaţi unul altuia.

Maggie se gândi la acest lucru în timp ce scria numele lui Culley pe pachet. Poate că erau despărţiţi de mii de mile: poate că nu fuseseră întotdeauna de acord unul cu celălalt: şi totuşi, erau foarte apropiaţi.

Dar Crăciunul veni şi plecă fără ca Maggie să primească vreun rând de la Culley. Îşi făcea griji în tăcere în timp ce asculta buletinele meteorologice care vorbeau despre viscolul care îngropase Montana în zăpadă. De-abia după Anul Nou primi o felicitare, împreună cu o bancnotă de zece dolari şi un bileţel mâzgălit în grabă.

3 ianuarie

Dragă Maggie,

Scuză-mă că am întârziat, dar n-am putut să ies la poştă. A fost o iarnă grea până acum. Unui din cai, murgul cu un ochi bolnav a alunecat pe gheată lângă troacă şi şi-a rupt piciorul. A trebuit să-l împuşc.

Îmi pare rău că nu pot să-ţi scriu mai mult, dar îmi lipsesc vreo zece vite. Aud avionul lui Calder zburând. Aruncă fân la vitele lui. Mă îndoiesc că a pierdut o singură vacă. Are norocul diavolului.

Mulţumesc pentru felicitarea de Crăciun şi pentru cămăşi. Sunt drăguţe. Trebuie să plec acum.

Fratele tău,
Culley

Maggie se înfioră amintindu-şi de iernile Montanei, gerul apăsând o bandă de gheaţă în jurul frunţii şi congelând umezeala din nas; zăpada învârtejită lipin-du-se de gene şi sprâncene; şi frigul care amorţea picioarele, până ce un călăreţ nu-şi mai putea simţi calul de sub el.

Copilul se agită în ea şi Maggie îşi trecu o mână peste abdomenul umflat, liniştindu-l. Pereţii casei păreau să se închidă peste ea, ţinând-o prizoniera. Vroia să iasă, să se ducă undeva, oriunde–dar nu putea. Era aproape ora prânzului şi mai avea de învăţat o lecţie de istorie americană, ca să nu mai pomenească de cei doi bătrâni, care nu puteau fi lăsaţi singuri. Se strădui să-şi alunge melancolia şi se duse în bucătărie.

În ultima sâmbătă din martie, Maggie intră în travaliu. Peste şapte ore dădu naştere unui băieţel voinic de trei kilograme şapte sute. I se permise sa-şi ia în braţe pruncul care ţipa, cu faţa lui roşie şi masa de păr negru şi umed. Nici una din ele nu i se mai păru reală mai târziu, când fu dusă în camera ei să se odihnească.

De-abia a doua zi, când sora i-l aduse pentru alăptarea de dimineaţă, Maggie îi examină degetele micuţe, perfect formate şi râse văzând cum guriţa lui căuta nerăbdătoare biberonul. O năpădi un val de dragoste maternă. Era ca o flacără aprinsă înăuntrul ei, care-i radia din toate trăsăturile, când îşi privi mătuşa care venise cu câteva minute mai devreme.

–Nu-i aşa Ty este cel mai frumos copil pe care l-ai văzut? o întrebă Maggie.

Remarca era o invitaţie indirectă de a lua parte la scenă, şi Cathleen veni mai aproape, oprindu-se lângă pat. Cu vârfurile degetelor mângâie părul moale şi des al copilului.

–Cu siguranţă, încuviinţă Cathleen şi râse uşor. Mă simt mai degrabă ca o bunică, decât ca o mătuşă. Se opri să-şi admire din nou nepotul. Ce mult păr are! Cred că o să aibă ochi căprui.

-Tata avea ochi căprui. Maggie refuza să-şi aducă aminte că ochii lui Chase erau căprui închis. Biberonul se golise. O puse de-o parte şi îl ridică pe micul Tyrone O'Rourke pe umăr, bătându-l pe spate.

–Mama Hogan a trimis un cadou pentru copil. Cathleen îi înmână lui Maggie o cutie frumos ambalată.

Ţinând copilul în echilibru peste umăr, Maggie desfăcu panglica şi deschise capacul cutiei. Înăuntru era un pulover micuţ, albastru şi o căciuliţă tricotată asortată, cu un moţ mic, rotund.

–O să-l îmbrac cu ele în ziua în care-l aduc acasă, hotărî Maggie. Când ridică privirea, văzu Biblia legată în piele, cu marginile uzate, din mâna lui Cathleen.

-Asta-i pentru tine. Mătuşa îşi trecu o mână drăgăstoasă peste suprafaţa cărţii, înainte de a i-o oferi lui Maggie. Este Biblia familiei Malloy, părinţii mamei tale şi ai mei. Odată ce tu, micul Tyrone şi frateie tău reprezentaţi ultimii descendenţi rămaşi, vreau să fie a ta. Mama mi-a dat-o mie, dar eu nu am copii. E corect să o ai tu.

Maggie se uită la Carte, neştiind ce să spună.

–Mulţumesc, murmură până la urmă, cu voce puţin gâtuită.

Sora intră în cameră, veselă şi binevoitoare, cum păreau să fie toate surorile din maternitate.

–Şi-a terminat Tyrone sticla?

–Până la ultima picătură, confirmă Maggie.

–O, dar e un băieţel flămând, nu-i aşa? declară sora cu un zâmbet larg, aprobator, privind căpuşorul adormit pe umărul lui Maggie. O să crească mare şi puternic şi o să aibă grijă de mămica lui. Se scuză din ochi faţă de Maggie. E timpul să-l duc din nou în salonul copiilor.

–Da. I-l dădu, fără tragere de inimă.

–Se pare că Tyrone a primit un cadou astăzi. Sora se opri lângă pat cu copilul în braţe, admirând setul de nou născut. Când observă Biblia din poala lui Maggie, deveni curioasă. Ce este aceasta?

–Biblia familiei. Deschise Cartea Sfântă la pagina pe care erau înregistrate naşterile, decesele şi căsătoriile membrilor familiei Malloy.

–Oh, foarte drăguţ, spuse sora şi se aplecă să vadă mai de aproape. Să scrii aici toate informaţiile legate de naşterea lui Tyrone–data, locul naşterii, numele tău şi al tatălui, dacă-l cunoşti.

Era o remarcă inocentă, fără nici o insinuare la adresa caracterului lui Maggie. Totuşi ea se încorda la insinuarea că n-ar şti numele tatălui lui Ty. Pentru ea, aceasta ar fi fost un păcat mai mare decât a da naştere unui copil fără să fie căsătorită.

–Vrei să-mi împrumuţi stiloul dumitale, mătuşă Cathleen? ceru ea. Vreau să înregistrez naşterea lui Tyrone în Biblie.

Sora părăsi camera înainte de a vedea numele lui Chase Calder, scris citeţ de mână. Mătuşa ei nu mai putu să stea mult, deoarece socrii erau singuri acasă. După ce plecă, Maggie se apucă să-i scrie lui Culley, ca să-l informeze de naşterea nepotului său.

2 aprilie

Dragă Maggie,

Mă bucur că tu şi copilul sunteţi bine.

Sper că n-ai fost îngrijorată că nu ţi-am mai scris de atâta timp. A fost o iarnă grea, dar am ieşit din ea destul de bine, până la urmă. Vacile au fătat, aşa că sunt foarte ocupat. Am cam slăbit. Cred că duc dorul mâncării gătite de tine. După cum arată casa, cred că şi ea îţi duce dorul.

Buck Haskell a fost acuzat de jaf şi tâlhărie. Neil Anderson s-a îmbătat la Jake's acum vreo două seri. Buck s-a luat după el afară şi i-a dat în cap şi l-a jefuit. Una din fetele lui Jake l-a văzut de sus, de la fereastră. Pe ce punem pariu că îl scoate Calder?

Ai grijă de tine.

Fratele tău,
Culley

CAPITOLUL XVI

Buck se răsuci agitat apoi se întoarse cu faţa la Webb Calder cu trăsăturile adolescentine schimonosite de furie.

–Doar n-o să credeţi o târfă, mai degrabă decât pe mine! Vă spun că nu m-am apropiat de Anderson! Nici măcar nu l-am văzut plecând! Putoarea aia minte cu neruşinare!

Webb se uită la Ruth, care stătea lângă birou. Îşi muşca buzele clipind din ochi de parcă voia să-şi reţină lacrimile.

–Controlează-ţi limbajul, Buck, îl sfătui. Nu-i plăcea când cineva înjura în faţa femeilor. Asta arăta lipsă de respect. Şi, mai ales, nu-i plăcea că Buck vorbea urât în faţa mamei sale.

–Nu mă pot abţine! Pumnul lui făcu o curbă descendentă prin aer N-am crezut niciodată că v-aţi îndoi.

–Nu e vorba aici de îndoială, sau de ceea ce cred eu, îl întrerupe Webb tăios. Împotriva ta s-au formulat acuzaţii grave. Întotdeauna mi-am sprijinit oamenii la necaz. O sa te sprijin şi pe tine. Acum, domnişoara pretinde că te-a văzut lovindu-l pe Anderson în cap şi jefuindu-l. Trebuie să stabilim unde erai şi ce făceai în acel moment.

–Cine stă să se uite la ceas când e la băut? argumentă Buck. Nu ştiam că o să am nevoie de un alibi. Am jucat poker o vreme, am băut. Se opri, căutând ceva mai precis. Apoi privirea îi căzu asupra lui Chase, care stătea lângă şemineu. Am fost cu Chase, mare parte a timpului. Întrebaţi-l pe el.

-Aşa este. Chase dădu din cap, având aceeaşi expresie încruntată care era pe faţa tuturor din birou pe a tatălui său, a părinţilor lui Buck-Ruth şi Virgil Haskel!. Doar Buck arăta mai degrabă disperat. Am fost împreună cu Buck cam toată seara, dar, ca şi el, n-am dat atenţie timpului.

–Aş fi putut fi la budă când Anderson a fost lovit la cap. Buck îşi ridică mâinile într-un gest de implorare. Fata aia zice că m-a văzut, dar poate chiar ea a făcut-o şi de-aia dă vina pe mine. Ea ce alibi are? Cine era cu ea sus, când zice că m-a văzut? Putea foarte bine să îl fi lovit chiar ea. Pun rămăşag că aşa s-a întâmplat, de fapt. Anderson n-a văzut cine l-a lovit. Aşa a zis. De ce n-ar fi putut să fie o femeie?

–Este posibil, admise Webb.

-Altfel de ce-ar fi aşteptat până a doua zi ca să-i spună şerifului? De ce n-a venit să spună chiar atunci, noaptea, când l-au găsit? Mie mi se pare dubios, insistă Buck, la stai o clipă! Se întoarse din nou spre Chase, amintindu-şi ceva. Am împrumutat cinci dolari de la tine seara trecută– până să-l găsească pe Anderson afară. De ce-aş mai fi împrumutat bani dacă tocmai aş fi jefuit pe cineva?

–Mda, n-ar avea nici-un sens, fu Chase de acord.

–Asta e! Ati văzut? Asta dovedeşte clar! declară Buck dând hotărât din cap.

Webb îşi frecă gânditor bărbia, apoi îşi lăsă mâna pe birou.

–Am să văd ce e de făcut cu treaba asta. Între timp, Buck, te

sfătuiesc să nu te mai duci pe la Jake's până nu se clarifică situatia.

–Am eu grija de asta, interveni Virg. Haide, băiete. Îi făcu semn fiului său să-l urmeze, apoi se uită la bărbatul care se ridica de pe scaunul din spatele biroului. Mulţumesc, Webb, pentru că îmi sprijini fiul.

–Buck face parte din familie. Afirmaţia lui explica tot.

Virg se întoarse spre soţia lui.

–Vii, Ruth?

Privirea femeii alunecă de la Webb la soţul ei.

–Imediat, Virg. Expresia lui Virg Haskell se înăspri uşor în timp ce îl fulgeră cu privirea pe Webb, apoi se întoarse şi ieşi din încăpere împreună cu fiul său. După ce plecară cei doi, Ruth făcu un pas şovăitor spre Webb. Mâinile îi erau împreunate ca un ghem înnodat. Zâmbetul încordat îi trăda îngrijorarea profundă. Nu vroiam decât să-ţi mulţumesc pentru că îl ajuţi pe Buck. Vocea îi era foarte joasă, dar fermă.

–Ştii că o să fac tot ce pot. Simţi deodată nevoia să o ia în braţe, s-o strângă şi s-o liniştească, dar nu el trebuia să-i ofere această mângâiere.

–Buck este nesăbuit uneori, dar nu e băiat rău, spuse Ruth.

–Ştiu. Webb îi luă mâinile împreunate între palmele lui aspre. Nu-ţi face griji pentru asta. Bine?

–Bine. Ruth zâmbi, dar în ochii albaştri tremurau lacrimile. Mulţumesc, şopti şi-şi retrase mâinile grăbindu-se să-şi urmeze soţul şi fiul.

Webb rămase în picioare mult timp după ce uşa de la intrare se închise, cu ochii în direcţia în care plecase Ruth. Nu-i plăcea de loc să recunoască, fie şi doar către sine, dar era îngrijorat pentru Buck. Băiatul era inteligent, poate prea isteţ pentru propriul lui bine. În el se dădea acum o luptă, fiind încă în perioada de maturizare, când impulsurile binelui şi răului se echilibrează sau o iau într-o direcţie sau în alta. În sufletul oricărui om exista o sămânţă de rău, depinde doar cât.

Inspiră adânc şi-şi întoarse privirea spre fiul său. Şi Chase era tulburat; îl considera pe Buck aproape fratele său. într-o prietenie se puteau trece cu vederea unele defecte, dar mai întâi de toate, acestea trebuiau să fie văzute şi recunoscute înainte de a putea fi ignorate. Altfel, puteau da naştere unor mari deziluzii. Dacă Chase avea un punct sensibil, acela era Buck. Webb vroia să-i deschidă ochii fiului său până nu era prea târziu.

–Ce crezi? Buck a făcut-o? Webb ascunse provocarea întrebării sub un ton degajat.

–Buck? Chase îşi încruntă fruntea uitându-se la tatăl său. Sigur că n-a făcut-o el. În buzunarul lui nu poate sta un dolar mai mult de zece minute, dar nu fură de la altcineva. Se urni de lângă şemineu, o oarecare agitaţie arătând că nu-i plăcea întrebarea tatălui său. În plus, era cu mine când s-a întâmplat.

–Credeam că nu eşti sigur de asta, îi aminti Webb.

–Sunt sigur. Aş putea să jur, afirmă Chase.

–Dacă-i furnizezi un alibi, acuzaţiile vor fi respinse. Webb căuta să-l facă să înţeleagă puterea cuvântului unui Calder, putere de care, însă, nu trebuia să se facă abuz.

-Vor fi respinse, deoarece ştiu că n-a făcut-o el. Fata aceea nu poate fi

sigură că Buck era cel pe care l-a văzut de la fereastră. Era prea întuneric afară, prea multe umbre. S-a înşelat.

–Dacă nu cumva tu eşti acela care se înşeală, murmură Webb şi se întoarse la birou.

CAPITOLUL XVII

La o lună după ce Maggie îl aduse pe Ty acasă de la spital, Tata Hogan suferi un atac care-l lăsă paralizat. Cathleen fu silită să-l interneze într-un sanatoriu, unde existau facilităţile pentru a fi îngrijit corespunzător. Rutina gospodăriei, care se schimbase prin apariţia unui sugar, se schimbă din nou, incluzând vizitele de două ori pe zi la sanatoriu ale Mamei Hogan.

Cathleen o lua la vizită în fiecare seară pentru o oră, în timp ce Maggie o însoţea pe bătrână la sanatoriu în fiecare dimineaţă, după ce îi făcea baie lui Ty. Situatia era grea pentru toată lumea, dar mai ales pentru Mama Hogan. Cuplul nu se despărţise niciodată pe durata întregii lor căsnicii. Ore întregi, femeia stătea în camera de zi privind în gol, pierdută fără compania soţului său.

Întorcându-se dintr-o vizită de dimineaţă, Maggie oftă descurajată şi-l ţinu pe Ty doar cu un braţ ca să descuie uşa. În Montana nu încuiau niciodată uşa, dar învăţase repede că asta era o regulă de bază în oraş. Deschise uşa şi se întoarse s-o ajute pe bătrână să urce treptele de la intrare, apoi ieşi din nou să ia poşta de la cutie.

–A venit ultimul număr din Reader's Digest; Bunică Hogan. Îl observase printre cele câteva plicuri în timp ce intra iar în casă şi încuia uşa. Vrei să te uiţi prin el?

Nu primi nici un răspuns, şi nici vreun semn că femeia ar fi auzit-o; sprijinindu-se în baston se ducea să se aşeze în fotoliul din camera de zi. Maggie nu insistă. Ty începea să dea semne de foame, aşa că îl duse în bucătărie să-i prepare laptele. Din fericire, era un copil bun, sănătos, nu plângea aproape de loc şi dormea toată noaptea.

După ce-l hrăni pe Ty şi-l puse în coşuleţul său ca să doarmă, puse supa la încălzit pentru ea şi l ama Hogan şi se uită prin restul corespondenţei. Unul din plicuri avea ştampilă de Montana. îl deschise şi citi:

2Q mai

Dragă Maggie,

Mi-a părut rău să aud vestea despre socrul mătuşii Cathleen. Sper că acum e mai bine.

Am avut dreptate. Acuzaţia de jaf contra lui Buck Haskell a fost respinsă. Chase Calder a pretins că Buck era cu el atunci când a fost jefuit Anderson. Proştii au crezut cuvântul criminalului. Şi şeriful a silit-o pe fata lui Jake–cea care l-a văzut pe Buck Haskell–să părăsească oraşul.

Calderii ăştia cred că pot să facă orice poftesc, fără să păţească nimic. Dar n-o să fie aşa. Mai devreme sau mai târziu am să găsesc eu o modalitate de a-i opri.

Eu sunt bine. Acum închei.

Fratele tău,
Culley

Maggie împături scrisoarea şi o puse înapoi în plic. Simţea cum nevoia de răzbunare a fratelui ei curge şi prin ea. Era o otravă atotcuprinzătoare care o inunda, făcând-o să nu ierte niciodată.

Îşi făcu efectul asupra ei, împreună cu toată încordarea ultimelor săptămâni şi depresiunea naturală care urmase naşterii. Şi ea, şi Mama Hogan, de-abia se atinseseră de mâncare. După ce strânse masa, Maggie se duse la lecţii. Deşi era atât de ocupată, nu-şi neglijase educaţia, dar astăzi nu era în stare să se concentreze. Era prea agitată. Până la urmă, renunţă să mai încerce şi în schimb îi scrise lui Culley.

Când Ty se trezi din somnul de după amiază, Maggie folosi scrisoarea drept scuză ca să iasă din casă. Rugă vecina de alături să mai treacă pe la doamna Hogan cât timp ea scotea copilul la plimbare şi punea scrisoarea la poştă.

După ce scrisoarea fu aruncată într-o cutie, Maggie îşi continuă plimbarea. Se găsea la o distantă considerabilă de casa unde lucra mătuşa ei pentru familia Gordon, dar ştia că putea veni acasă împreună cu Cathleen, cu maşina, aşa că nu-şi iuţi pasul. Aceste ieşiri erau prea rare pentru ea ca să nu le savureze pe îndelete. Cu copilul în braţe, se plimbă de-a lungul marginii înverzite a şoselei.

Faptul că era singură, fără prieteni, nu era o noutate pentru ea. Nici responsabilitatea îngrijirii unei case şi a altor persoane, deşi nu împlinise nici şaptesprezece ani. Dar să stea închisă perioade lungi de timp, era ceva neobişnuit pentru ea. Maggie se adaptase la clima călduroasă, se obişnuise cu mulţimea de oameni din zonă, chiar cu faptul că avea de crescut un copil, dar statul în casă şi în curtea micuţă o înăbuşea.

Ambiţia de o viaţă, de a pleca din Montana, nu se ridicase la aşteptările ei, şi îi considera pe Calderi vinovaţi pentru aceasta. Fiindcă îl uciseseră pe tatăl ei, fiindcă fusese silită să plece de acasă înainte de a fi pregătită. Deşi îl iubea pe Ty şi nici prin gând nu i-ar fi trecut să îl dea pentru adopţie, era conştientă că el era totuşi o povară pentru o fată de vârsta ei. Era greşeala lui Chase Calder, fiindcă o asigurase că nu va rămâne gravidă. Toate necazurile ei se trăgeau de la Calderi.

Nu exista nici o cale de a scăpa de amintirea trecutului. Era legat de el prin scrisorile fratelui său şi referinţele otrăvite ale acestuia la adresa Calderilor. Noaptea îl visa pe Chase făcând dragoste cu ea, dar visele se transformau întotdeauna în coşmare, sfârşind cu spânzurarea tatălui ei. Şi trecutul trăia în copilul ei, un băiat care avea deja constituţia osoasă a Calderilor, şi nu structura firavă a familiei O'Rourke. Maggie nu putea uita, aşa că era decisă să reuşească, în ciuda tuturor obstacolelor.

Încetinindu-şi şi mai mult paşii, privi casele pe lângă care trecea, clădin la fel de frumoase cum era Casa Mare, doar că erau situate pe

parcele mult mai mici de pământ–patruzeci până la o sută de acri, faţă de sute de mii cât avea Trei C. Gardurile padocurilor sclipeau albe în lumina soarelui Californiei în timp ce vilele albe, umbrite de copaci, marcau capetele aleilor. În padocuri, caii păşteau cu pielea lustruită şi strălucitoare.

Cândva, Maggie privise caii ca pe un mijloc necesar de transport şi asociase călăria cu orele lungi şi obositoare petrecute în şa. Acum nu se putea gândi la ceva mai plăcut decât să aibă un cal şi spaţiu în care să călărească să simtă tropotul copitelor lovind pământul, îi era dor de mirosul sudorii de cal şi al şeii de piele, de toate lucrurile familiare, de mugetul vitelor şi de gustul cafelei fierte pe focul de tabără. Durerea crescu în ea şi scrâşni din dinţi pentru că întorsese spatele acelei vieţi. Pielea ei n-avea să mai simtă vreodată material de flanel şi blue jeans. Va avea mătăsuri, dantele şi parfumuri.

Mutându-l pe Ty într-o poziţie mai confortabilă în braţe, Maggie o luă pe aleea care ducea spre casa familiei Gordon, o clădire albă cu etaj, în stil colonial, aşezată pe o peluză mare, umbrită de copaci. Maşina mătuşii ei era parcată în garajul din spatele casei, şi acela era locul în care Maggie o aşteptase întotdeauna pe Cathleen în cele câteva dăţi când venise aici. Destinaţia ei era aceeaşi în această zi, până când fu distrasă de agitaţia de la grajduri.

Auzi strigăte şi nechezatul nervos al unui cal. Zgomotul îi făcuse şi pe ceilalţi cai din padoc să fie neliniştiţi, cu urechile ciulite către grajd, sforăind şi foindu-se iritaţi. Curioasă, Maggie porni în direcţia zgomotului, părăsind aleea pentru a ocoli grajdurile.

Un roib lucios scăpase îngrijitorului şi era liber în afara grajdurilor. Trei bărbaţi încercau să-l prindă, înghesuindul în colţul dintre peretele exterior al grajdului şi gardul alb al padocului. Reuşiseră să-l aducă în acea zonă şi să-l întoarcă înapoi de câte ori calul încerca să fugă spre curtea neîngrădită, dar roibul le zădărnicea orice încercare de a fi prins de căpăstru, lovind cu picioarele din faţă. Toate strigătele şi gesturile agitate stârneau şi mai mult animalul deja nervos, care-şi rostogolea ochii în panică, cu gâtul acoperit de sudoare.

De după grajd apăru un om cu un colac de frânghie în mână. La sosirea lui, un bărbat înalt, slab, cu păr grizonat, se retrase de la participarea directă la captură. Maggie îl cercetă dintr-o privire, observând puloverul alb cu guler rulat şi pantalonii negri vârâţi în cizmele înalte de piele. Ţinuta lui îl distingea de ceilalţi oameni, îmbrăcaţi în jeanşi şi cămăşi, la fel cum o făcea Şi aerul lui de autoritate.

O mişcare îi atrase atenţia din nou spre omul cu frânghie. După prima aruncare febrilă a lasoului, deveni evident pentru Maggie că omul nu mai prinsese în viaţa lui altceva decât vreun stâlp. Fiecare încercare era mai patetică decât cea precedentă; calul plesnit pe corp sau pe picioare cu frânghia era speriat şi ajunsese într-o stare şi mai mare de agitaţie. Roibul sărea sălbatic la vederea oricărui lucru mişcător. Maggie îşi dădu seama că panica acută a animalului putea să-l ducă în orice clipă la rănire. Nepriceperea celor care vroiau să-l prindă era mai mult decât putea ea suporta. Dezgustată şi iritată de scena la care era martoră, înaintă spre bărbatul înalt. Privirea lui coborî surprinsă spre ea când se trezi cu copilul

în braţe.

-Ţine-l pe Ty, îl instrui ea scurt şi nu-i aşteptă răspunsul, conştientă pe jumătate că-l lăsase perplex. Fără a mai fi stânjenită de copil, alergă la omul cu frânghia şi întinse mâna să i-o ia. Dă-mi frânghia.

–Hei! strigă el surprins la fata încruntată, cu părul negru legat într-o coadă şi încercă să-i smulgă funia din mâini. Ce vrei să faci? Pleacă de aici că nu-i loc de joacă. Să nu păţeşti ceva.

-Singurul care poate păţi ceva e calul acela. Acum lasă frânghia. E evident ca habar n-ai s-o foloseşti. Maggie se postă ferm pe pământ şi trase cu toată puterea de colac. Nepregătit pentru forţa şi hotărârea ei, omul îl scăpă şi Maggie fugi câţiva paşi cu funia, împiedicându-l să i-o ia înapoi. Le arunca un ordin celorlalţi:

–Toată lumea să tacă din gură şi să stea liniştită! Tot ce mişcă sperie calul.

Şocul şi vederea unei fete micuţe preluând hotărâtă conducerea îi făcu pe toti să se supună, şi Maggie avansă încet spre cal în timp ce pipăia absentă funia, scuturându-i laţul. Roibul o privi suspicios o secundă, apoi dădu să fugă printr-un loc liber creat între doi bărbaţi. Reflexele lui Maggie fură la fel de rapide, modul de acţiune în astfel de cazuri fiindu-i bine întipărit în minte chiar dacă nu mai practicase de luni de zile. Ridică braţul şi aruncă lasoul, anticipând încotro va sări calul. Caiul făcu o mişcare laterală şi-şi băgă capul drept în bucla frânghiei.

Nu era nimic pe aproape cu ajutorul căruia să–oprească roibul, şi Maggie îşi petrecu capătul funiei peste şold, folosindu-şi întreaga greutate a corpului pentru a tine calul, decât să se bazeze pe puterea îndoielnică a braţelor. Se pregăti pentru momentul în care roibul avea să desfăşoare complet funia şi se lăsă dusă de el câţiva paşi. Când laţul i se strânse în jurul gâtului, animalul încetă să mai opună rezistenţă, deşi sforăia încă agitat. Doi bărbaţi fugiră să-i apuce căpăstrul, în timp ce al treilea, cel care-i dusese frânghia, veni s-o ajute pe Maggie. În ochii lui era o admiraţie invidioasă, plus ciuda că o fetişcană reuşise atât de uşor acolo unde el dăduse greş.

–Îl iau eu acum, se oferi el. Maggie îi înmână funia fără să protesteze. Succesul îi strălucea în ochi.

Un scâncet al lui Ty o făcu pe Maggie să-şi dea seama că îşi lăsase copilul cu un necunoscut. Tyrone se zvârcolea în braţele bărbatului, pumnii agitându-i-se în aer de parcă şi el ar fi priceput că omul care-l ţinea în braţe era un străin. Se grăbi să îl ia înapoi înainte de a începe un protest mai vehement.

–Mulţumesc că l-aţi ţinut. De-abia întâlni ochii cenuşii şi calzi ai bărbatului şi îl luă pe Ty care îşi încreţise faţa, gata să plângă. Trecu o secundă până când îşi dădu seama că era din nou pe teritoriu cunoscut şi se relaxă.

–Eu ar trebui să-ţi mulţumesc, declară bărbatul şi-şi înclină capul, studiind-o cu interes. Unde ai învăţat să mânuieşti aşa lasoul?

-Am crescut la o fermă. Am învăţat să arunc lasoul aproape deodată cu călăritul. Maggie îl bătu uşor pe Ty pe spate, într-un fel liniştitor. După experienţa cu Chase, devenise circumspectă faţă de bărbaţi, aşa că atunci

când ridică privirea, nu se încrezu complet în zâmbetul plăcut şi chipul frumos al celui din faţa sa. Părul îi era de un cenuşiu metalic întunecat, dar vitalitatea trăsăturilor bronzate îl făcea să pară mai degrabă, matur şi distins decât bătrân.

–Mă bucur. Copper's Chance putea să scape printre noi şi să ajungă în stradă. şi cu tot traficul acesta, nu vreau să mă gândesc ce i s-ar fi putut întâmpla. N-am dat douăzeci şi cinci de mii pe el ca să-l lovească vreo maşină, aşa că sunt etern recunoscător că s-a întâmplat să fii prin preajmă.

Maggie îl privi neîncrezătoare un moment, apoi râse scurt.

–Cred că nu prea vă pricepeţi la cai. Aţi fost dus de nas. Calul ăsta este un jugan.

Capul lui se dădu pe spate pentru a slobozi un hohot de râs către cer.

–Mi-e foarte clar că e un jugan. Nu l-am cumpărat pentru scopuri de reproducere, ci pentru călărie, domnişoară...?

–Maggie. Maggie O'Rourke, îi furniză ea numele absentă, încercând încă să-i înţeleagă explicaţia. Adică, ţi se pare că merită atâţia bani?

–Da. E un săritor de primă clasă.

Maggie auzise despre caii de călărie, dar nu ştiuse niciodată că sunt atât de valoroşi. Poate că un armăsar ar fi meritat atât, dar un animal fără putere reproductivă nu prea îi venea să creadă.

–Ce l-a speriat? întrebă ea.

–Nu ştiu, recunoscu bărbatul. Tocmai l-am primit din Virginia azi dimineaţă. De-abia îl scosesem din maşină. Probabil că era nervos după călătorie. Clătină din cap, arătând că nu putea decât să presupună cauza.

Ultima frază de-abia fusese rostită, când Maggie simţi o vibraţie ciudată. Simţea că îi fuge pământul de sulb picioare. Ochii i se lărgiră alarmaţi, în timp ce senzaţia se intensifica.

–Ce se întâmplă? îl strânse pe Ty mai tare la piept şi se uită în jur, văzând crengile copacilor mişcându-se, deşi nu era nici o adiere de vânt.

–Vino. Braţul bărbatului era în jurul ei, împingând-o şi îndreptând-o spre o zonă mai deschisă. Mâna lui se întinse protector şi asupra copilului, ca să-l ţină în siguranţă în braţele ei. După ce făcură câţiva paşi, curioasă vibraţie se opri.

Ochii rotunjiţi ai lui Maggie se ridicară spre faţa bărbatului, căutând o explicaţie.

–A fost... un cutremur? auzise despre ele, dar nu era pe de-antregul sigură că tocmai asta simţise.

–Da. Probabil că din cauza asta era speriat calul. Se că animalele simt apropierea cutremurelor. Îi zâmbi, desprinzându-şi braţul din jurul umerilor ei. N-ai mai simţit nici un cutremur până acum?

–Nu. Încă îşi simţea genunchii tremurând.

–De unde eşti?

–Din Montana. Când Ty gânguri, Maggie îl privi repede să vadă dacă era speriat, dar el zâmbea fără dinţi, mai degrabă încântat decât înspăimântat. E-n regulă, Ty, îl potoli ea, liniştindu-se mai mult pe ea, din moment ce el n-avea nevoie.

–E un băieţel sănătos, observă bărbatul. E copilul familiei Van Doren?

–Nu, Ty este al meu, afirmă Maggie cu o privire iute, mândră, care era în acelaşi timp defensivă. Văzu surpriza lui şi întrebările din ochii cenuşii. Le răspunse fără a aştepta să vadă dacă bunele maniere îi vor împiedica să le rostească. Am şaisprezece ani şi nu, nu sunt măritată. Era pregătită să vadă o expresie dezaprobatoare pe faţa lui, dar ea nu apăru, chiar dacă el o cercetă mai atent.

–Ty. Pronunţă zâmbind numele băiatului. Un nume frumos.

Maggie îşi lăsă ochii în jos, spre copil, nesigură că reacţia bărbatului era sinceră.

-Mulţumesc.

După o pauză, el sugeră:

–Pot să te las undeva cu maşina? Măcar atât aş putea face după ce mi-ai salvat calul, explică el, parcă ghicind că ea nu ar fi acceptat alt gen de recunoştinţă.

–Nu, mulţumesc. Maggie era bucuroasă că putea refuza. Mă întâlnesc cu mătuşa mea. O să mergem acasă împreună. Lucrează pentru doctorul Gordon şi pentru sora lui.

–Doamna Hogan, Cathleen Hogan e mătuşa ta? întrebă curios, şi plăcut surpins.

–Da.

–Iartă-mă că nu m-am prezentat. Sunt doctorul Phillip Gordon. Întinse o mână. Ea îi observă degetele lungi, de o fineţe aproape feminină. Cathleen ne-a spus că are o nepoată care locuieşte cu ea, dar nu m-am gândit că ai putea fi tu.

–Nici eu nu ştiu cine am crezut că sunteţi. Maggie dădu mâna cu el, simţindu-i puterea degetelor, încercând să-şi aducă aminte tot ce-i spusese Cathleen despre familia Gordon. El de-abia împlinise patruzeci de ani, îşi aminti Maggie. Mătuşa Cathleen îi vorbise numai de bine despre el. Maggie era dornică să se încreadă în judecata mătuşii, mai degrabă decât în a ei. Se relaxă uşor.

–De ce nu intri în casă? o invită el. Sunt sigur că sora mea, Pamela, ar vrea să vă cunoască pe tine şi pe cel mic.

Maggie ezită doar o clipă înainte de a accepta.

–Bine, şi pot să-i dau de ştire mătuşii Cathleen că sunt aici.

Casa era la fel de mare pe dinăuntru pe cât arăta pe dinafară. Spaţioasă şi aerisită, decorată în culorile luminoase ale Californiei, avea podeaua acoperită cu dale de gresie răcoroasă, mobilă tapiţată cu pluş şi antichităţi răspândite din loc în loc. O anumită fragilitate în aspectul interiorului trăda influenţa unei femei.

Lui Maggie i se tăie răsuflarea când doctorul Gordon o prezentă surorii sale. În ciuda faptului că era ţintuită într-un scaun cu rotile, Pamela Gordon personifica tot ceea ce Maggie spera să devină într-o bună zi. Ochii ei aveau culoarea caldă a ochilor fratelui său, dar erau încadraţi de gene lungi şi de o umbră de culoarea lavandei pe pleoape. Avea trăsături fine, ca ale lui, dar de o frumuseţe feminină. În loc de cenuşiu metalic, părul ei era blond-argintiu şi elegant coafat. Purta un

halat lung, fără mâneci, în stil oriental, care-i ascundea picioarele lipsite de viaţă. Totul la ea părea întruchiparea frumuseţii şi delicateţei Dacă aceasta nu era de ajuns pentru â câştiga admiraţia lui Maggie, se mai adăugă şi încântarea arătată de femeie blondă la vederea lui Ty.

–Pot să-l ţin în braţe? întrebă Pamela Gordon cu o voce plăcută, cultivată. Maggie i-l dădu pe Ty, care apucă imediat o şuviţă blond-argintie. Maggie, care cunoştea puterea copilului, i-o eliberă repede înainte ca micuţul să apuce să tragă.

–Cred că ar fi mai bine să-l ţin eu, se scuză ea.

–Oh, nu, te rog, protestă Pamela şi îl trase mai aproape, prinzându-i mânuţa înainte de a i se înfige iarăşi în păr. Poate să mă tragă de păr cât vrea. Îşi lipi obrazul parfumat de cel al copilului. E atât de drăgălaş.

–E ceva ce mie şi Pamelei ne-a lipsit în viaţă, îi explică Phillip lui Maggie şi o urmări pe sora lui jucându-se cu băieţelul. Bucuria de a avea copii în jur.

Când mătuşa lui Maggie intră peste câteva minute s-o anunţe că era gata de plecare, Pamela le imploră să mai stea.

–Numai puţin–cât să beţi ceva răcoritor, încercă să le înduplece.

–Nu putem, refuză Maggie politicos, dar ferm. Ne aşteaptă Bunica Hogan. I-am promis că venim direct acasă, ca să poată merge devreme să-l vadă pe bunicul, la sanatoriu. Se aplecă să-l ia pe Ty din braţele Pamelei, şi ea îi dădu drumul fără tragere de inimă.

–O să mai vii? Pamela îşi întoarse ochii cenuşii spre Maggie, strălucitori şi catifelaţi. Şi o să-l aduci şi pe Ty?

–Da, promise Maggie.

A doua zi îi scrise din nou lui Culley, în timp ce dormea Ty. Îi descrise cutremurul, cum prinsese cu lasoul calul acela scump, şi cât de drăguţi fuseseră cu ea Philip şi Pamela Gordon. Era primul lucru deosebit care i se întâmplase de când venise în California–cu excepţia naşterii lui Ty, fireşte.

CAPITOLUL XVIII

Se auzi soneria dela intrare. Maggie îşi netezi rochia neagră. Era a doua oară în ultimeie două săptămâni când trebuia să se îmbrace în negru. Prima fusese în iunie, centru a participa la înmormântarea Bunicului Hogan. Iar acum din nou, pentru funeraliile Bunicii Hogan, care murise parcă din proprie dorinţă la o săptămână după soţul ei.

Maggie nu plânsese când murise tatăl ei şi nu vărsă lacrimi nici la moartea bătrânilor. Se întreba în tăcere dacă nu e ceva în neregulă cu, ea, dacă nu cumva din cauza lui Chase devenise imună în faţa suferinţei. Efortul de a ţine totul închis înăuntrul ei se observa în încordarea trăsăturilor, devenite mai albe din cauza rochiei negre pe care o purta şi datorită culorii de smoală a părului.

Când intră în camera de zi a casei mătuşii sale, Cathleen răspunsese deja la uşă. Maggie privi cu detaşare cum mătuşa ei primeşte

îmbrăţişarea plină de compasiune a lui Phillip Gordon, apoi îşi şterge ochii roşii de lacrimi cu o batistă de dantelă. Pamela era cu el, în căruciorul cu rotile, şi o îmbrăţişă pe Cathleen când femeia se aplecă să o salute.

Phillip traversă încăperea. Era îmbrăcat într-un costum gri, splendid. Îi zâmbi lui Maggie în acel fel liniştit care-i era propriu şi-i cuprinse mâinile pe care şi le ţinea strânse în faţă, în mod inconştient.

-Ce mai faci, Maggie? o întrebă şi-i studie trăsăturile împietrite. Recunoştea perfecţiunea atunci când o vedea: contururile echilibrate ale siluetei ei, totul în proporţia cuvenită. Priceperea lui chirurgicală nu ar fi putut îmbunătăti în nici un fel frumuseţea ei naturală.

–Sunt bine, mulţumesc, replică ea cu o voce lipsită de emoţie. Privirea lui îi cercetă expresia impenetrabilă. Mai văzuse acest zid ridicat şi mai înainte, în cele câteva ocazii când ea îi vizitase casa. În general apărea atunci când fetei i se punea o întrebare nevinovată în legătură cu părinţii ei, cu copilăria sau despre tatăl copilului. Referitor la ultimul, putea înţelege de ce nu-i făcea plăcere să vorbească. Totuşi ea nu vroia să vorbească nici despre părinţi, mai ales despre tatăl ei, sau despre cum fusese viaţa ei înainte de a se muta în California.

-Trebuie să-ţi vină foarte greu. Este foarte dureros pentru cineva atât de tânăr ca tine, o compătimi Phillip.

Maggie îşi retrase mâinile refuzându-i mângâierea pe care i-o oferea.

–Moartea este grea doar pentru cei care trăiesc. Înţelepciunea şi experienţa ei contrastau cu vârsta.

–Am trecut să vă transmitem condoleanţele noastre şi să vedem, dacă vă putem ajuta cu ceva. Era conştient că propunerea lui va fi respinsă. Phillip nu-şi amintea să mai fi cunoscut o persoană atât de tânără având atâta mândrie şi spirit de independenţă, l-am spus deja lui Cathleen să se consulte cu avocatul meu dacă există chestiuni legate de moştenire. Cât despre notele medicale sau...

Maggie îl opri înainte ca el să-şi ofere ajutorul financiar.

–Cred că asigurarea pe viată este suficientă ca să acopere notele de plată şi să plătească funeraliile. N-au avut nici o proprietate, cu excepţia lucrurilor personale. Cu întârziere îşi dădu seama ca a fost nepoliticoasă refuzându-i atât de hotărât ajutorul. Totuşi sunteţi foarte amabil că v-aţi oferit. Îi zâmbi cam rigid.

–Nu e o chestiune de amabilitate, ci de grijă, sublinie el. De-a lungul anilor, doamna Hogan–mătuşa ta–a devenit mult mai mult decât o angajată pentru Pamela şi pentru mine. Trece acum prin momente dificile... şi tu la fel. Am vrea să facem tot ce putem ca să vă fie mai uşor.

–Desigur. Nu găsea nimic altceva ce ar fi putut.

–Ce-o să faci acum, Maggie? îi displăcea acest nume. Nu părea să se potrivească tinerei cu atâta stăpânire de sine din faţa lui.

–O să-mi continui cursurile prin corespondenţă ca să-mi pot obţine diploma, replică ea fără ezitare. Între timp o să-mi caut o slujbă şi un cămin bun unde să-l pot duce pe Ty cât timp sunt la lucru.

–E greu de găsit o slujbă, murmură Phillip.

–Voi găsi una, afirmă ea. După ce îmi iau diploma de bacalaureant, voi continua la un colegiu.

În ochi lui licări admiraţia pentru hotărârea ei neclintită. Va găsi o slujba, şi va merge la colegiu. Nu se exprimase cu „aş vrea să". Era o fată remarcabilă, frumoasă şi hotărâtă.

Maggie se întoarse pe jumătate pentru a o include şi pe Pamela.

–Pot să vă aduc o cafea sau ceai?

Consensul fu pentru ceai. Cathleen dădu drumul mâinii Pamelei vrând să se ridice.

–Îl pregătesc eu, Mary Frances.

–Stai aici cu musafirii, spuse Maggie. Mă descurc.

Ieşind din cameră o auzi pe Cathleen spunând:

–Dumnezeu mi-a trimis-o pe fata aceasta, fiindcă ştia cât o să am nevoie de ea săptămânile acestea.

Comentariul o făcu pe Maggie să fie bucuroasă că prezenţa ei era necesară şi nu era o povară pentru mătuşa ei. Făcu ceaiul conform tuturor regulilor, aşa cum îi arătase mătuşa ei, lăsând ceainicul să se încălzească în timp ce puse apa pe foc. îl umplu cu apă fierbinte, dar nu clocotită, şi adăugă frunzele de ceai. Punându-l deoparte, aranjă tava exact aşa cum văzuse în casa Pamelei Gordon, cu ceşti fine de porţelan, cu frişcă, zahăr şi feliuţe de lămâie.

Când se întoarse cu tava în camera de zi, o auzi pe Pamela Gordon spunând:

-Ceea ce-ţi trebuie cu adevărat, Cathleen, este o schimbare de decor. Phillip şi cu mine am dorit întotdeauna să locuieşti la noi. N-am insistat fiindcă ştiam că trebuie să ai grijă de părinţii soţului tău. Vino acum să locuieşti cu noi. Era atât de frumoasă, de convingătoare, încât Maggie se întrebă cum i-ar putea rezista cineva, dar mătuşa ei se uită la Maggie.

–N-aş putea să-i las singuri pe Maggie şi pe copil. Clătină trist din cap, părându-i rău să-i refuze ceva Pamelei.

Phillip o urmărise pe Maggie de când se întorsese în cameră cu serviciul de ceai. Era ca un magnet, atrăgându-i privirea ori de câte ori era în preajma lui. Simplitatea rochiei negre arăta că este făcută în casă, totuşi dădea trupului o atracţie de netăgăduit. Sânii copţi împlineau corsajul. Când se aplecă să puna tava pe masa, rochia se întinse peste fesele ei rotunde. Phillip fu străbătut de dorinţă, dar o alungă supărat. Dumnezeule, era destui de bătrân ca să-i fie tată, îşi aminti. Interesul lui pentru ea era strict patern.

Acest raţionament îi permise să sugereze:

-Şi Maggie şi copilul sunt bineveniţi. Camerele de deasupra garajului n-au mai fost folosite de ani de zile, dar cred că le-am putea transforma într-un apartament, confortabil. Silindu-se să-şi desprindă privirea de pe chipul circumspect al lui Maggie, se adresă mătuşii ei. După cum evoluează preţurile proprietăţilor, în continuă creştere, nu ţi-aş sugera să vinzi casa. Închiriaz-o şi păstreaz-o ca pe o investiţie. Şi apoi, dacă ai vrea vreodată să te muţi înapoi, ai putea s-o faci oricând.

–Da, aşa cred. Dar Cathleen Hogan ezita.

Maggie nu interveni în discuţia care continuă. Stând pe marginea unui scaun, turnă ceaiul în ceşti şi încercă să o facă la fel de graţios cum o văzuse pe Pamela. Perspectiva de a locui la reşedinţa familiei Gordon, unde o putea studia pe Pamela şi învăţa mai mult despre cum să devină o doamnă, părea ca un vis pe cale de a fi transformat în realitate, chiar dacă ar fi trebuit să locuiască deasupra unui garaj. Dar deziluziile anterioare o făcură să rămână tăcută. Însă Phillip şi Pamela o făcură pe mătuşa ei să accepte mutarea.

–N-ai spus ce părere ai, Maggie, o îndemnă Phillip. Ai vreo obiecţiune la acest plan?

–Nu, dar imediat ce găsesc o slujbă, o să încep să vă plătesc o chirie lunară, afirmă ea.

Phillip ajunsese s-o cunoască suficient ca să nu protesteze.

-Ai spus mai devreme că o să-ţi cauţi de lucru, şi m-am gândit puţin la asta. Am nevoie de cineva care să-mi antreneze caii şi să dea o mână de ajutor la grajd. Sunt convins că ai destulă experienţă la cai ca să te descurci. Şi astfel vei avea mai mult timp de stat cu Ty.

–Oh, da! Pamela susţinu entuziastă propunerea. Aş fi fericită să am grijă de el cât eşti tu ocupată, Maggie. N-ar fi nevoie să angajezi o femeie pentru asta. Pur şi simplu mi l-ai aduce mie. De parcă ar fi priceput că el era subiectul discuţiei, Ty începu să plângă în pătuţul lui care era înghesuit în dormitorul lui Maggie. Pamela râse încântată. Ştiam că dacă stau destul de mult, Ty o să se trezească din somn.

Mutarea fu realizată mult mai repede decât credea Maggie că e posibil, stilul de viaţă schimbându-i-se atât de brusc încât era puţin buimăcită. Era ca şi cum ar fi ieşit din umbrele trecutului în lumina strălucitoare a unei noi vieţi.

Scrisorile pe care i le trimitea lui Culley erau pline de entuziasm pentru noua ei locuinţă şi slujbă. Când Phillip pomenise de apartamentul de deasupra garajului, Maggie se gândise la cu totul altceva decât locuinţa proaspăt zugrăvită, cu covoare noi pe podele.

Era o cameră pentru Ty şi destul spaţiu în dormitorul lui Maggie care-i permitea să aibă nu numai un pat, un dulap, o măsuţă de toaletă, ci chiar şi un birou şi un scaun unde putea învăţa. Pamela le dăduse nişte mobilă din casa principală, insistând că ar fi dat-o oricum vreunei instituţii de caritate dacă nu o luau ele.

Noua ei slujbă îi cerea să se trezească devreme în fiecare dimineaţă pentru a ajuta la grajd şi a antrena caii lui Phillip. Se dovedise a fi altceva decât îşi închipuise,o dată ce nu călărise niciodată cu o şa englezească până atunci. La început fu foarte stângace. Phillip insistă că avea un talent natural pentru această muncă. Când el îi sugeră că ar putea-o învăţa, seara, fineţurile dresajului, nu fusese foarte entuziasmată, dar când aflase că majoritatea călăreţelor din concursuri erau domnişoare din familiile cele mai distinse, Maggie acceptă oferta. Dacă putea deveni o doamnă călărind în stil englezesc, şi nu în felul în care era obişnuită, atunci asta era exact ceea ce îi trebuia.

Luna august veni şi trecu, şi a şaptesprezecea ei aniversare odată cu ea. După ce strânse masa şi spălă vasele după cină, Maggie îl sărută pe

Ty şi-l lăsă în grija mătuşii, ca să se întâlnească cu Phillip la grajd pentru lecţia de călărie. El o aştepta în magazie.

Denumirea de magazie era destul de improprie, deşi acolo se ţinea tot echipamenul de călărie. Era o combinaţie ele birou şi salon, la care se adăuga şi o baie unde Phillip putea face duş înainte de a se întoarce în casă. Pe pereţi erau expuse trofee şi medalii intercalate cu fotografii ale cailor. Lângă un birou de mahon erau o canapea şi fotolii acoperite cu piele de culoarea bronzului californian, care se asorta cu pereţii lambrisaţi.

–Aşteptaţi de mult? Spera că nu, dar după cum arăta părea că stătuse ceva timp în scaunul din spatele biroului.

-De ore întregi, glumi el.

În noul ei mediu, lui Maggie îr venea mai uşor să răspundă simţului cald al umorului. Începuse să-l placă, purtarea lui gentilă, maturitatea confortabilă şi autoritatea tăcută.

–N-aţi aşteptat chiar atât de mult, zâmbi ea. Când dădu să traverseze încăperea ca să-şi ia echipamentul de călărie, el o strigă.

-E un cadou pentru tine pe canapea.

-Un cadou?

–Un fel de dar întârziat pentru ziua ta de naştere. de la Pamela şi de la mine.

Nesigură dacă se cuvenea să accepte darul, Maggie se duse încet spre canapea. Văzu aranjate frumos o pereche de pantaloni de călărie, o jachetă neagră şi o bluză albă. O pereche de cizme înalte stăteau pe podea în faţa canapelei. Copleşită de generozitatea lui nu putu decâi să-l privească amuţită de surpriză.

–Îţi plac? o întrebă, ochii cenuşii zâmbindu-i.

Maggie putu doar să încuviinţeze din cap.

–Ne-am gândit că o doamnă trebuie să aibă un costum de călărie adecvat.

–Aţi făcut deja atât de multe.

-Maggie. Se opri, gura strâmbându-i-se. Numele acesta nu ţi se potriveşte de loc.

-Aşa îmi spunea tata. Era bucuroasă că subiectul conversaţiei se schimbase. Asta îi dădea timp de gândire. Mătuşa Cathleen îmi spune Mary Frances.

-Cu tot respectul pentru religia mătuşii tale, numele pare să aparţină unei călugăriţe-sora Mary Frances.

–Aşa este, admise Maggie cu un zâmbet.

–Este numele tău complet? Mary Frances O'Rourke? întrebă Phillip.

-Mary Frances Elizabeth O'Rourke, corectă ea. Cam lung, nu-i aşa?

-Elizabeth. Savură numele cu satisfacţie. Arăţi ca o Elizabeth. Este un nume de regină. Ai ceva împotrivă dacă-ţi spun aşa?

Dinţii i se înfipseră în buza de jos pentru a opri permisiunea să iasă grăbită. O făcea să se simtă atât de importantă încât aşteptă să-i treacă unda de plăcere care o inundase.

–E-n ordine. Am început să răspund la orice nume, în ultimul timp, zise

ea ridicând uşor din umeri ca să-şi ascundă încântarea.

-Bine, Elizabeth. Schimbă-te în costumul cel nou cât timp îţi înşeuez calul. Se opri doar cât să ia şaua şi căpăstrul din raft, apoi ieşi. Trecu o secundă întreagă, după ce uşa se închise, până ce Maggie îşi dădu seama că nu-i spusese că nu poate accepta darul. Se uită din nou la haine şi se răzgândi. De data aceasta poate că era mai bine să accepte.

În decursul lunii următoare descoperi cât de greu era să rezişti Gordonilor – amândurora. La insistenţa lui Phillip, biblioteca imensă din casa principală fu pusă la dispoziţia ei. Şi Pamela, care găsea binevenită oricare altă ocazie de a sta cu Ty, îi arătă cum să folosească fardurile şi o luă pe Maggie la cumpărături sfătuind-o cum să-şi aleagă hainele.

Când primi o scrisoare de la Culley, simţi o undă de vinovăţie. Viaţa ei devenise mult mai uşoară, atât de bogata şr de plină, în timp ce el continua să se lupte pentru a-şi încropi traiul–împotriva vremii, a pământului şi împotriva Calderilor.

23 Septembrie

Dragă Maggie,

M-am bucurat să aud că îţi merge atât de bine. Gordonii par într-adevăr nişte oameni foarte drăguţi.

S-a terminat strângerea vitelor din toamna asta. Două dintre vacile mele s-au rătăcit pe pământul Calderilor şi a trebuit să mă duc să le scot din cireada lor. Calder stătea acolo, pe calul lui mare, şi era aşa de semeţ, de parcă toată lumea ar fi fost a lui. Era şi Tucker acolo. Mi-a oferit o ceaşcă de cafea, dar i-am spus că mai degrabă aş bea cucută decât cafea fiartă într-o oală a lui Calder. El s-o fi dat bătut, dar eu n-am s-o fac niciodată.

Deseară, toată banda o să fie probabil la Jake's. Le ard călcâiele după trei săptămâni de stat în munţi pentru strângerea vitelor. Eu nu mă duc la Jake's. El şi Tucker n-au nimic împotrivă să se înhăiteze cu toate lepădăturile, dar eu am.

Sunt obosit şi mâine am de cosit fân pentru la iarnă. Se pare că pur şi simplu nu pot să găsesc pe cineva care să lucreze pentru mine.
Mă bucur că îţi merge bine, Maggie. Ai grijă de tine.

Fratele tău,
Culley

Pentru o clipă, Maggie îşi dori ca fratele ei să vândă ferma şi să vină şi el în California, dar ştia că n-ar face-o. Îşi dădea seama că nici măcar ea nu ar fi vrut aceasta, pentru că spera ca într-o bună zi Culley se va răzbuna pe Calderi. Nu ştia cum, şi nu-i păsa. Vroia doar să ştie că într-o zi vor fi îngenunchiaţi.

CAPITOLUL XIX

Localul lui Jake era plin. Oamenii de la Trei C se bucurau de prima ieşire după strângerea vitelor de toamnă. Dar nu numai cowboy-ii de la Trei C sărbătoreau, deşi îi depăşeau ca număr de orăşeni şi angajaţii altor ferme mai mici. Se părea că toată lumea alesese această seară de sâmbătă ca să petreacă, înainte de venirea iernii lungi. Această noapte avea să le furnizeze subiecte de conversaţie în timpul serilor reci din faţa lor.

Traversând încăperea să-şi împrospăteze băutura la bar, Chase simţi o palmă plesnită pe spate.

–Hei, şefule! Buck îi lua în zeflemea noul statut la Trei C. Chase nu mai era doar un simplu cowboy. Fusese promovat ca şef de echipă. Nu se mai cuvine să te îmbeţi, îl avertiză Buck. Trebuie să ai grijă de noi, ăştialalţi, şi sa nu ne laşi să dăm de belea, şefule.

Buck îl tachinase din ziua în care tatăl lui făcuse numirea. Chase credea că odată cu trecerea timpului, Buck avea să se plictisească să tot glumească pe această temă, aşa că lăsă remarca să treacă pe lângă el.

–Credeam că eşti în spate, la poker, zise în schimb.

–M-am hotărât să plec cât stau bine.

–Îţi fac o cinste? se oferi Chase.

–Nu. Buck clătină din cap şi-i făcu cu ochiul. Mă duc să mă frec pe burtă cu Connie Sue cât timp cântă muzica asta.

Buck o luă spre mica zonă de lângă tonomat, folosită ca ring de dans. Connie Sue Bingham era o fată din partea locului, recent divorţată. Venise cu cineva în seara aceasta, dar Chase o văzuse cu atâţia cowboy încât renunţase să încerce să se decidă care anume îi fusese partenerul iniţial. Îl urmări pe Buck suflându-i-o celui cu care dansa şi zâmbi, continuându-şi drumul către bar. Uneori Buck părea complet iresponsabil, şi totuşi era un cowboy al naibii de bun.

Îi făcu semn lui Jake să-i umple din nou paharul. Câţiva cowboy de la bar erau prinşi într-o discuţie despre prognoza vremii pentru iarna care se apropia. Chase ascultă, interesat de subiect ca oricare crescător de vite. Cineva se înghesui în spaţiul mic de lângă el, şi Chase îşi schimbă poziţia ca să-i facă mai mult loc, întorcându-se să vadă cine era.

–Bună, Fred, îl salută Chase. Era un bărbat care participa la turnee de rodeo şi avea câţiva acri de pământ în apropierea oraşului unde venea să-şi petreacă iernile. Cum a mers anul ăsta?

–Binişor, binişor, răspunse cowboy-ul tărăgănat. Două coaste rupte la Wolf Point, umăr dizlocat în Miles City, încheietura fracturată la Butte. Una peste alta, am avut un an bun. N-am fost niciodată rănit atât de grav încât să nu pot călări.

–Nu-i rău, încuviinţă Chase.

Fred luă o înghiţitură din halba cu bere.

–Mai bine l-ai învăţa pe amicul tău să joace poker. Numai cămaşa nu şi-a pierdut-o.

–Buck Haskell? Chase se încruntă. Avusese impresia că Buck ieşise

de la masa de poker ca să facă o schimbare.

–Mda. Cred că n-a câştigat un pot toată seara, dar a jucat până n-a mai avut ce. E ori încăpăţânat, ori prost. Cowboy-ul se ridică de la bar, cu berea în mână. Cred că mă duc la culcare cât mă mai ţin încă pe picioare. Îşi ridică halba într-un salut de bun rămas. Pe curând, Chase.

-Ai grijă, Fred. Sprijinindu-şi un cot pe tejgheaua albă a barului, se întoarse într-un unghi drept, urmărindu-l pe cowboy-ul de la rodeo îndreptându-se spre ieşire cu acel mers legănat specific picioarelor crăcănate. Privirea îi lunecă spre Buck, care era pe ringul de dans cu Connie Sue. Nu ştia ce se întâmpla cu Buck şi cu banii. Nu mai văzuse pe nimeni atât de dornic să-i capete, şi atât de rapid în cheltuirea lor.

Clătinând din cap, se întoarse din nou spre bar şi-şi sprijini amândouă coatele de tejghea. Vremea constituia încă subiectul conversaţiei de lângă el; cowboy-ii îşi aminteau de iernile trecute şi dezbăteau care a fost cea mai grea.

Ridicând paharul ca să ia o înghiţitură, privirea îi căzu automat pe oglinda mare din spatele barului. Din locul în care stătea, oglinda reflecta zona uşii de la intrare. Buck era lângă uşă, uitându-se în jur într-un mod ciudat, de parcă ar fi vrut să vadă dacă îl observă cineva. Lăsă jos paharul, linia de pe frunte adâncindu-se în timp ce învârti cuburile din lichidul chihlimbariu. Poate că Buck se întâlnea cu Connie Sue afară, se gândi Chase şi încercă să alunge incidentul cu o ridicare din umeri. Privirea lui căută absent în oglindă imaginea femeii până o găsi. Stătea la o masă cu altcineva şi nu dădea nici un semn că ar fi trebuit să meargă la un rendez-vous.

Împins de curiozitate, Chase se ridică de pe taburet un impuls pe care nici el nu şi-l înţelese îl duse la ieşirea din spate a cârciumii şi nu la intrarea principală. Uşa din spate era folosită ca o cale de acces la etaj, permiţând clienţilor să vină şi să plece fără a fi văzuţi de lumea din bar, dacă preferau aşa.

Până să ajungă la uşă, aceasta se deschise şi intră Buck, frecându-şi mâinile şi suflând în ele într-un efort de a le încălzi după expunerea la frigul nopţii de noiembrie, întâi tresări vinovat când dădu cu ochii de Chase, apoi îşi reveni repede şi rânji.

–Ce faci, Chase? Te furişezi sus pe scări?

–Unde ai fost? O umbră de zâmbet înmuia întrebarea. Dar Chase nu-şi putea alunga suspiciunile care-l cuprinseseră văzând comportarea ciudată a lui Buck.

-Am ieşit să iau puţin aer, dădu Buck din umeri şi continuă să rânjească. Aici e fumul atât de gros că îţi arde ochii.

–De-asta ai ieşit pe uşa din faţă şi ai intrat prin spate? întrebă Chase şi văzu tulburarea din ochii lui Buck.

–Despre ce tot vorbeşti? râse el.

Se auzi un strigăt dinspre bar.

–Hei! Să vină careva! Fred Dickens e afară cu capul spart! Trebuie să-l ducem la spital!

Chase îi aruncă o privire lui Buck, îngustată într-o acuzaţie

neîncrezătoare. Prietenul lui părea surprins. Chase n-ar fi putut dacă surpriza lui era simulată sau reală. Buck dădu să treacă pe lângă el.

–Hai să vedem ce s-a întâmplat, îl îndemnă el, dar Chase îl trase de braţ ca să-l oprească.

–Câţi bani ai la tine? îl întrebă.

Buck se trase înapoi, părând derutat de întrebare.

–Poftim? Câţiva dolari. Dar ce te-a apucat? Haide, vreau să vedem ce se petrece.

Dar Chase nu-l lăsă să treacă.

–Credeam că ai dat lovitura la masa de poker.

–OK. Poate am vreo două sute de dolari în buzunar, izbucni furios.

–Fred mi-a spus că ai pierdut tot la poker.

–Am avut ghinion, recunoscu Buck.

-Atunci de unde ai bani? îi aruncă Chase în faţă remarca anterioară.

–Am spus că „poate" am.

Chase îl apucă de gulerul cămăşii şi-l trânti cu spatele de perete stârnind praful.

–La dracu! Nu mă minţi pe mine! Te-am văzut furişându-te pe uşa din faţă la câteva secunde după plecarea lui Fred. Acum zace afară cu capul spart. Pot să pun pariu că a fost jefuit, la fel ca şi ceilalţi! Şi vreau să ştiu ce-ai avut tu de-a face cu asta!

–Chase! Eşti nebun! argumentă Buck, cu furia concentrată strict pe propria apărare. N-am nimic de-a face cu asta!

–Dovedeşte-o, îl provocă. Goleşte-ţi buzunarele.

Buck îşi umezi buzele şi îşi feri ochii de privirea neclintită a lui Chase.

–N-a fost aşa cum crezi, murmură el, şi Chase se trezi dorindu-şi să nu fi ajuns aici. O deziluzie cumplită i se ridicase în gât, înăbuşindu-l cu gustul ei amar. Am vrut doar să-mi iau banii înapoi, zise Buck dar vocea lui avea un ton amăgitor. Fred a trişat. Nu puteam să-l las să plece cu banii, nu? Adică, trebuia să-i dau o lecţie. N-am făcut decât să-l ating puţin.

–Dar Anderson? Dar Jeffers? Chase numi celelalte două victime şi simţi mâna rece a trădării atingându-l. Îl îngheţa. Te-ai folosit de mine de amândouă dăţile. Ţi-am furnizat un alibi pentru că erai prietenul meu şi te credeam. Se întoarse şi se îndepărtă, temându-se de ce-i puteau face acestui om care-i fusese ca un frate dacă mai stătea lângă el.

Buck îl urmă în încăperea principală a cârciumii, şoptindu-i pe un ton convingător:

–Chase, n-o să se mai întâmple–îţi jur! Lasă-mă să-ţi explic cum a fost ca să înţelegi.

Cârciuma era aproape goală. Gei câţiva clienţi rămaşi stăteau stânşi ciorchine şi discutau despre ultimul atac cu jaf. Chase nici nu ajunsese încă la bar, că uşa se deschise şi intră şeriful Potter. Ochii lui circumspecţi scrutară grupul rămas înăuntru, aducând imediat liniştea. Cercetarea lui se opri când îi zări pe Buck şi Chase.

–Buck! Păşi spre el, trăgându-şi cizmele pe podeaua de lemn, ca şi cum ar fi fost un efort prea mare să le ridice. Hai cu mine.

–N-ai nici un motiv să mă iei cu tine, se împotrivi Buck şi se dădu mai

aproape de Chase. Dacă zice cineva să m-a văzut afară, înseamnă că minte.

–E altfel de data asta, Buck spuse şeriful. Fred Dickens şi-a recăpătat cunoştinţa înainte de a fi dus la spital. A dat numele tău. Te-a recunoscut înainte să-l loveşti în cap.

–S-a înşelat! Eu am fost cu Chase. Întrebaţi-l pe el!

Şeriful îşi trase în jos colţurile gurii şi se uită fără chef la Chase.

–A fost cu tine?

Chase nu trebui să se gândească ce să-i răspundă şi nici nu se uită la Buck.

–Nu. Răspunsul lui era sec şi definitiv.

-Ce-mi faci, Chase? protestă Buck şi încercă să-l împiedice să se ducă la bar, postându-i-se în faţă, dar Chase privi prin el. Te credeam cel mai bun prieten al meu. Am crescut împreună. Mama ne-a alăptat pe amândoi. Spune-i şerifului că am fost cu tine!

Chase nu replică nimic şi trecu pe lângă Buck de parcă nici n-ar fi fost acolo. Buck îl minţise şi-l înşelase. De dragul prieteniei pe care o împărtăşiseră, Chase nu vroia să-şi adauge glasul la condamnarea lui. Şi nici nu-i putea lua apărarea pentru că ceea ce fusese nu mai era.

–Haide cu mine, Buck, repetă şeriful şi îl luă de braţ.

–Nu! Buck îşi trase violent braţul, strigând în spatele lui Chase. Ce fel de prieten eşti tu? Credeam că-mi eşti ca un frate! Te crezi aşa de grozav şi puternic doar fiindcă eşti un Calder! Ei bine, aş fi putut fi eu în locul tău! Se bătu cu pumnul în piept pentru a-şi sublinia spusele. Aş fi putut fi eu, ticălosule!

Chase se uită la Jake, care stătea în spatele barului.

–Un whisky simplu, comandă el.

–Buck, vii cu mine. De data aceasta vocea şerifului era mai hotărâtă. Nu mă face să mai adaug şi rezistenţa la arestare, la celelalte acuzaţii.

Buck continuă să ţipe şi să-l înjure pe Chase până când şeriful îl scoase din cârciumă. Zona de la bar din jurul lui Chase rămase goală. Nicijnăcar angajaţii de la Trei C nu se apropiară de el. Îl lăsară singur să-şi jelească pierderea prietenului în intimitate.

CAPITOLUL XX

O grămadă de cadouri era aşezată sub pomul de Crăciun. Era primul Crăciun al lui Ty, şi cele mai multe pachete erau pentru el, majoritatea de la Pamela. Ar fi cumpărat tot ce-ar fi văzut dacă Maggie n-ar fi ameninţat-o în cele din urmă că n-o s-o mai lase să aibă grijă de el.

Maggie zâmbi, văzându-l pe Ty, zornăind o jucărie sunătoare pe podea şi deschise absentă felicitarea primită de la Culley. în plic era şi o scrisoare.

19 decembrie

Dragă Maggie,

Îţi aminteşti când ţi-am spus că Fred Dickens, tipul care mergea la rodeo, a intrat în comă şi a murit? Ei, bine, Buck Haskell a fost condamnat, acuzat de omucidere. A pretins că era beat şi nu ştia ce face. Am auzit că Chase Calder n-a vrut nici măcar să depună mărturie pentru Buck ca martor de caracter. Pot să cred asta. Unul din hoţii lor a fost prins, aşa că s-au spălat pe mâini cu el. Ţi-am spus că aşa sunt–cum dai de necaz, cum nu te mai cunosc.

Când judecătorul l-a condamnat pe Buck la închisoare, a început să ţipe şi să facă tot felul de ameninţări că o să se răfuiască el cu Chase. Am auzit că au trebuit să intervină 3 oameni ca să-i scoată din sala de judecată.

Ninge.

Crăciun fericit,
Culley

Îi păru rău de Buck Haskell–fiindcă fusese trădat de Calderi, şi în special de Chase, care-i fusese prieten. Trădat, exact aşa cum fusese şi ea. Privirea i se ridică spre steaua din vârful bradului, spera ca membrii familiei Calder să nu cunoască niciodată pacea pe care o simboliza.

Mânzul primăverii timpurii se clătina pe picioarele strâmbe, atingându-şi sălbatic coada în încercarea de a-şi menţine echilibrul. Cu picioare prea iungi, un cap, prea oluminos şi ochi prea mari, clipea spre lumea străină, uminoasă, în care fusese atât de nerăbdător să ajungă:u numai câteva minute înainte. Necheză, un sunet care vea nevoie de ceva practică până când avea să semene vj un adevărat nechezat. Pentru un mânz nou născut, avea greutatea cuvenită şi era evident sănătos. Ar fi rebuit să fie centrul atenţiei, cu pata lui albă ca zăpada care-i cobora din centrul frunţii.

Dar ochii tuturor erau pe iapa bătrână care zăcea întinsă pe paie. Fiecare răsuflare era din ce în ce mai grea. Degetele lui Maggie se înfipseră în bara laterală a staulului; încerca să-i insufle iepei, mental, putere să se mişte. Morning Mist era o iapă de vânătoare, o favorită sentimentală a doctorului Phillip. O păstrase şi după ce îşi terminase cariera din ringul de paradă, ca unică iapă de prăsilă. La 21 de ani, chiar şi aceasta devenise prea mult pentru ea. De această dată fusese o naştere lungă şi dificilă. Mânzul îi luase toată puterea pe care o mai avea, şi iepei părea să nu-i mai fi rămas nici un pic.

Când mânzul ţintat necheză din nou speriat, iapa răspunse slab şi încercă să-şi ridice capul, dar nu reuşi. Ochii i se închiseră; efortul îi stoarse ultimul dram de energie. Cu mânecile suflecate, Dr. Phillip stătea în staul lângă unul din ajutoare. Îngrijorarea era întipărită pe chipul lui frumos şi bronzat.

–Să încercăm s-o ajutăm să se ridice, sugeră el.

În timp ce Maggie privea, cei doi bărbaţi se lăsară în genunchi lângă iapă şi încercară s-o ridice, dar calul nu avea puterea să coopereze. Ajutorul de la grajd, Ralph, lăsă uşor capul iepei pe podeaua acoperită cu

paie.

–Nu se poate, spuse Ralph, răsufiând greu de la efortul depus.

-Am pregătit un terci cald. Maggie deschise poarta staulului şi intră înăuntru. Dacă o putem face să mănânce ceva, poate se mai înzdrăveneşte.

-Vezi dacă poţi, Elizabeth, fu Phillip de acord cu sugestia, dar nu îşi puse prea multe speranţe în ea, şi se întoarse către Ralph. Adu nişte funii şi o să încercăm s-o ridicăm. Dacă stă în picioare, mânzul va putea să se hrănească, şi va avea şi Misty o şansă în plus.

Lăsându-se jos lângă iapă, Maggie puse găleata cu terci pe podea şi scoase o cârpă curată din buzunar. O muie în terci şi o stoarse în gura iepei. Cea mai mare parte se scurse înapoi. îşi trecu palma peste gâtul iepei, pentru a o ajuta să înghită cât de puţin putea, apoi repetă procesul.

Ralph se întoarse.

–Le-am adus, Dr. Phillip. Cum facem?

-Vom folosi grinda aceasta. Cred că e destul de rezistentă ca s-o susţină.

Concentrată la treaba ei, Maggie era doar pe jumătate conştientă de ceea ce făceau cei doi bărbaţi. Ceva alb, atârnând de sus, apăru la marginea câmpului ei vizual. Maggie ridică privirea şi văzu funia albă legănându-se, trecută peste o grindă. În minte îi năvăli altă imagine a grajdului de la fermă, şi funia care atârna de pe grinda centrală.

O gheară îi strânse gâtul şi Maggie se ridică în picioare. Apoi, din nou, cealaltă imagine o înlocui. Era iarăşi grajdul fermei şi la capătul funiei se căsca, hidos, un laţ. Se dădu înapoi să fugă de imaginea înspăimântă-toare şi avu un moment de uşurare când realitatea înlocui imaginea de coşmar. Dar mintea ei nu-şi putea opri amintirea înfiorătoare.

Culoarea i se scurse de pe faţă în timp ce ultima imagine îi inundă mintea şi rămase acolo–trupul tatălui ei legănându-se în laţ.

–Nu vroia să plece. Maggie îşi acoperi ochii cu palmele, încercând să blocheze imaginea mentală. Dar toată senzaţia, toată groaza şi teroarea năvăliră înapoi, făcând ca scena să pară atât de reală de parcă s-ar fi petrecut chiar acum. De departe, foarte departe, auzi pe cineva strigând–fără încetare, fără sfârşit.

Trebuia să-l dea jos! Trebuia să desfacă funia! Fugi să o dea jos, zgâriind mâinile care o ţineau. Chiar când îşi dădu seama că era o funie simplă, fără nici un laţ, pentru ea rămase imperativ să o dea jos.

Când se retrăsese de lângă cal, Maggie atrăsese privirea lui Phillip. O cută i se adâncise pe frunte văzându-i groaza de pe faţa albită. Tocmai vroia s-o întrebe ce-i cu ea, când începuse să ţipe. Ajutorul lui rămăsese nemişcat, luat prin surprindere de atacul ei sălbatic, cum încercase să-i smulgă funia din mâini şi să o dea jos de pe grindă. Phillip venise repede şi o luase de umeri, îndepărtând-o de omul lipsit de apărare.

–E ceva în legătură cu funia. Dă-o jos, spuse repede peste umăr, şi aşteptă o clipă, până ce ordinul fu îndeplinit. Elizabeth, nu mai e funia! Uite! Nu mai e acolo! Vocea îi era fermă şi poruncitoare, silind-o să se supună. Deschide ochii şi priveşte. S-a dus. Nu există.

Ea încetă să mai lupte să se elibereze şi întoarse capul să privească.

Timp de o clipă, stătu liniştită. Funia stătea aruncată într-o grămadă inofensivă pe podea. O cuprinse un tremurat violent. Suspine uscate şi sacadate începură să-i zgâlţâie umerii, şi Phillip o înconjură cu braţele.

–Vino. Hai să ieşi de aici, murmură el.

–Ce să fac cu iapa şi mânzul? întrebă Ralph neajutorat.

Phillip o scoase pe Maggie afară din staul şi se întoarse, aruncându-i lui Ralph o privire iritată.

–Încearcă să găseşti pe cineva care să te ajute. Cheamă-l pe Simmons de la Von Doren.

Maggie se clătină, dar braţul lui puternic era în jurul ei, ca s-o sprijine şi s-o conducă în intimitatea magaziei. Maggie încercă să-şi înăbuşe suspinele şi-şi şterse stângace cele câteva lacrimi care i se strecuraseră printre gene. Phillip o duse la canapea şi o aşeză pe perne.

-Îmi pare rău. Maggie încerca să se controleze. Phillip stătea alături pe canapea, aplecat către ea, cu coatele sprijnite pe genunchi şi mâinile împreunate în faţă. Ochii lui cenuşii, răbdători o priveau atenţi.

-Nu-i nevoie să te scuzi, o asigură el. Funia a declanşat o amintire traumatică în mintea ta, aşa că te-ai pierdut puţin.

Zâmbetul lui uşor părea să spună că era perfect normal, înţelegerea lui tăcută era prea mult pentru ea. Inspiră adânc, vrând să plângă. N-ai vrea să-mi povesteşti despre asta, Elizabeth? sugeră Phillip. Uneori ajută.

Lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji.

-Aş vrea să fie fratele meu aici. Maggie întoarse capul într-o parte. Aş putea vorbi cu Culley. O lacrimă i se prelinse peste gură, şi o şterse cu o mână tremurătoare. N-am plâns când l-au îngropat pe tata. N-am plâns nici măcar când s-a întâmplat.

–Erai de faţă când s-a petrecut accidentul care ţi-a ucis tatăl? îi studie fiecare nuanţă a expresiei, bănuind că era aproape de adevăr. Toată frământarea ei era legată, cumva de moartea tatălui.

–N-a fost un accident. Deşi ştia că asta credeau mătuşa ei, şi toţi ceilalţi. A fost asasinat.

Înainte de a se mai putea opri, sau de a se gândi ce, Maggie îşi revărsă întreaga poveste–despre Calderi, despre relaţia ei cu Chase, furtul vitelor şi spânzurarea tatălui ei. Pe tot parcursul relatării plânse, aşa cum nu fusese în stare s-o facă înainte. Phillip o luase în braţe, nici el nu ştia când, în timp ce ea îşi depăna povestea suspinând.

Era o poveste bizară şi greu de crezut, totuşi chinul şi durerea ei erau foarte reale şi sincere. Chiar dacă era o exagerare a adevărului, îşi răspunsese la întrebările legate de reticenţa ei de a vorbi despre trecut. Numai jumătate din ceea ce îndurase ea ar fi zdrobit o fată de rezistenţă medie.

Mâna lui îi netezi părul negru.

–Ar fi trebuit să vă duceţi la poliţie, spuse ei încruntat.

–Nu ne-ar fi crezut. Râse amar. Ar fi crezut probabi că suntem nebuni, in plus, ei îşi primesc ordinele de la Caideri, oricum. N-avem nici o dovadă în afara cuvântului nostru. Şi ar fi întrebat ce motiv au avut Caiderii să-l omoare. Ce s-ar fi întâmplat cu noi dacă am că

tata le-a furat vitele şi noi am luat parte la asta? Culley ar fi ajuns la închisoare, şi pe mine m-ar fi trimis probabil la vreo casă de corecţie.

Phillip înţelegea că fuseseră siliţi să păstreze tăcerea pentru a se proteja. Mai obiectiv decât putea fi ea, el recunoştea că atât tatăl ei cât şi Calder avuseseră o oarecare justificare pentru acţiunile lor, chiar dacă nu era de acord cu felul în care procedaseră. Fireşte, din cauza propriului interes pentru Maggie, era de partea ei, dar asta nu-l orbea încât să nu mai vadă şi partea cealaltă.

–Am făcut să se creadă că a fost o sinucidere. Vocea ei continua să tremure printre lacrimi. De aceea am lăsat-o pe mătuşa Cathleen să creadă că a fost un accident. N-am putut să-i spun altcumva–e o catolică convinsă. N-a fost sinucidere, oricum, deşi uneori mă gândesc că şi-a dorit în mod inconştient moartea. Începu să tremure violent, vibrând în braţele lui. Îi urăsc. Îi urăsc pe Caideri pentru ceea ce au făcut. Sper că cineva îi va distruge într-o zi.

Profunzimea urii ei îl zgudui pe Phillip.

–Nu-i urî, Elizabeth. Ura distruge invariabil şi pe cel care urăşte. Alung-o, o îndemnă el. Nu uita că tatăl copilului tău este un Calder.

Ty nu va afla niciodată asta, afirmă ea hotărâtă.

–Într-o zi te va întreba despre tatăl lui.

–N-am să-i spun niciodată cine este. O să încropesc vreo poveste, jură ea şi începu din nou să plângă.

El o trase mai aproape şi-şi apăsă buzele pe tâmpla ei, încercând să o liniştească, aşa cum un tată îşi sărută fiica pentru a-i alunga durerea. Aşa a început –cu Phillip sărutându-i uşor fruntea şi obrazul şi şoptindu-i cuvinte mângâietoare pentru sufletul ei chinuit. Ea îşi întoarse faţa către el, dând capul pe spate şi lăsându-l s-o aline.

Când gura lui îi atinse buzele şi i le simţi dăruindu-i-se moi, ca răspuns, totul se schimbă. Simţurile lui deveniră conştiente de sânii femei care-i împungeau bluza şi de contururile moi ale corpului ei suplu, lipit de al lui. O dorea şi ea era în braţele lui. Gura i se întoarse să caute dulceaţa buzelor ei, sub gustul sărat al lacrimilor. Căldura trupului ei îi aprinse dorinţa care clocotea sub suprafaţă de câte ori ea era în preajmă. Undeva, îşi pierduse motivul de a o mai controla. Pasiunea arse în sărutul lui şi ea i-l întoarse, buzele mişcându-i-se peste ale lui în aceeaşi reacţie spontană. Phillip adânci flămând sărutul şi o simţi predându-i-se, de bună voie.

Deodată mâinile ei îi împinseră pieptul şi Maggie se rupse sălbatic din îmbrăţişare, privindu-l fix cu ochii verzi care păreau să vadă în faţă un străin. Mâinile lui încercară s-o atingă, dar ea se feri.

–Nu mă atinge, îl preveni ea şi reuşi să se ridice în picioare, dându-se înapoi.

–Elizabeth, eu. Căută cuvinte prin care să-şi scuze comportarea–că profitase de ea când fusese într-o stare atât de vulnerabilă.

Ea fugi spre uşa deschisă, şi apoi prin curte spre apartamentul de deasupra grajdului. Phillip o urmări din uşa grajdului.

CAPITOLUL XXI

Cineva urca scările spre apartamentul de deasupra garajului. Maggie auzi paşii, dar continuă să-l hrănească pe Ty care era aşezat în scaunul său înalt. Ty încercă să apuce lingura, aşa că Maggie îi ţinu mâna jos şi-i duse lingura la gura închisă. El o privi câteva secunde cu ochii săi căprui, apoi dătină din cap.

-Haide, Ty. Încă o înghiţitură, îl rugă Maggie şi în aceeaşi clipă auzi o ciocănitură la uşa apartamentului. Se uită la mătuşa ei, care curăţa vasele de la cină, înainte de a le spăla.

-Deschid eu. Mătuşa zâmbii tinerei mame şi copilului.

În timp ce atenţia lui Maggie fusese distrasă, Ty apucase lingura cu mâna liberă. Piureul de caise ţâşni printre degetele micuţe şi stropi tava scaunului fnalt. Oftând exasperată, Maggie luă cârpa umedă ţinută la îndemână pentru astfel de cazuri de urgenţă. După ce îi luă lingura, îi şterse mâinile şi gura, apoi tava. Fusese ultima lingură de piure de caise din borcan, aşa că îi scoase baveţica pătată care-i proteja tricoul. Ty dădea din picioare, şi gângurea încântat.

-Vrei să te dai jos, să te joci, nu-i aşa? îl întrebă Maggie în timp ce, cu o ureche, îl auzea pe Phillip salutând-o pe mătuşa Cathleen.

Bănuise că avea să vină să o vada după ceea ce se întâmplase în această după amiază. Îi venea să intre în panică, dar era contrar firii sale.

-Pot să vorbesc puţin cu Elizabeth, între patru ochi? îl auzi pe Phillip întrebând.

După o ezitare de o fracţiune de secundă, mătuşa ei încuviinţă.

-Desigur. Eu tocmai mă duceam să duc gunoiul, oricum.

Mătuşa Cathleen nu-i pusese niciodată întrebări personale lui Maggie şi n-o întrebase nimic nici astăzi, când năvălise în apartamentul lor de deasupra garajului. Cathleen nu-abordase subiectul nici după ce Maggie se liniştise, întrebând-o numai dacă se simte mai bine. Din această cauză, Maggie se bucura de intimitatea de care avea nevoie.

-Elizabeth, a venit Dr. Phillip să te vadă. Influenţa Gordonilor o făcuse pe mătuşa ei să înceteze să-i mai spună Mary Frances. Maggie începea să creadă că acesta este numele altei persoane. Ridică privirea şi întâlni ochii lui cenuşii. Apoi mătuşa luă sacul cu gunoi şi ieşi din casă lăsându-i singuri.

Ty devenise nerăbdător să fie scos din scaunul său înalt şi lăsat jos, la joacă. Când Maggie îl ridică, nu-l puse pe podea după cum ar fi vrut el. Ţinându-l în braţe, avea o scuză să evite ochii lui Phillip.

-Elizabeth, am venit să mă scuz pentru felul în are m-am purtat astăzi, spuse Phillip.

-Nu-i nevoie, negă ea băţoasă în timp ce Ty i se zvârcolea în braţe.

-Mă tem că este foarte multă nevoie, insistă el. Nu pot scuza ceeea ce am făcut. Singura explicaţie este că am descoperit că am o femeie frumoasă în braţe şi am făcut ce-ar fi făcut orice bărbat normal în locul meu, am sărutat-o. N-am vrut de loc să te sperii.

–Ultima afirmaţie o făcu să ridice pivirea. Îl privi în sfârşit şi văzu toate lucrurile pe care încercase să nu le observe în aceste ultime şapte luni. Era chipeş şi suplu, bronzat şi viguros. Părul Sui avea culoarea oţelului, dar ochii îi erau ca o catifea caldă cenuşie. Unde Chase Calder fusese compus numai din linii aspre, colţuroase şi agresiv bărbăteşti, Phillip Gordon era cizelat, suav şi încântător, întotdeauna îmbrăcat imaculat. Un adevărat gentleman.

–Nu m-ai speriat, Ty începu să ţipe supărat, şi se puse jos pe covor. Plecă grăbit, de-a buşilea, spre jucăriile lui din mijlocul camerei de zi. Maggie se întoarse spre Phillip pentru a-şi explica răspunsul. A fost din cauza mea. Se opri, încercând să-şi ascundă sentimentele. Vezi, am vrut să mă săruţi. Am vrut să mă atingi. Mai mult decât atât. Deveni îndrăzneaţă, încrederea revenindu-i. Am vrut să faci dragoste cu mine. N-am crezut că mă va mai face vreun bărbat să simt astfel. N-am crezut că o să fie vreodată aşa.

–Elizabeth. Făcu un pas involuntar spre ea, dorinţa strălucindu-i în ochi. Fu acolo o clipă trecătoare, apoi dispăru când el se opri scurt şi clătină din cap. Nu ştii ce vorbeşti.

–Ba da, Phillip, îşi luase singură permisiunea să renunţe la titlul profesional care-i preceda de obicei numele când i se adresa.

-Tu ai şaptesprezece ani şi eu patruzeci şi unu. Sunt destul de bătrân ca să-ţi fiu tată, îi explică el blând.

–Nu am pretenţia că e bine că vreau să faci dragoste cu mine, dar nu pot nega că simt în felul acesta, zise ea, aruncându-i efectiv logica pe fereastră.

–Asta din cauză că eu sunt cel mai potrivit bărbat din preajma ta, iar tu eşti o tânără cu o senzualitate naturală. N-am să te las să te implici într-o relaţie cu mine. Ai prea multe de dus la capăt, Elizabeth. Îi mângâie uşor obrazul cu un deget. Eşti inteligentă, hotărâtă, şi ambiţioasă. Ultimul lucru care-ţi trebuie este să te încurci cu un om bătrân.

–Tu nu eşti bătrân, Phillip.

–Bănuiesc că-ţi imaginezi că tot părul acesta cărunt este o formă de camuflaj, glumi el.

–Te face să arăţi distins, insistă ea.

–Ceea ce este un alt fel de a „bătrân”. Clătină din cap şi zâmbi. La toamnă, când vei începe colegiul, vei fi înconjurată de zeci de tineri frumoşi. O să fii mai fericită cu cineva apropiat de vârsta ta.

–Cum a fost Chase Calder! Maggie azvârli numele, pierzându-şi stăpânirea. Nu-mi amintesc de experienţa aceea ca fiind una fericită.

–Chase Calder a fost doar un bărbat. Nu-i poţi judeca pe toţi bărbaţii după unul singur. Poţi doar să înveţi din experienţa ta.

-Chase mă învăţa tot timpul câte ceva, îşi aminti ea cu amărăciune. Din nefericire, mă învăţa despre sex, şi nu despre dragoste.

–Mai ai de învăţat despre multe alte lucruri.

–Şi am să învăţ tot ce voi putea. Din câte învăţase până acum, Maggie ştia că îi trebuiau mai multe lucruri pentru a deveni o doamnă, în afară de haine frumoase şi locuinţe distinse. Era un întreg univers cultural de absorbit. Vreau să ştiu despre artă şi muzică, teatru şi clasici. Vreau să

vorbesc fluent alte limbi şi... Se opri, fiindcă lista era nesfârşită. Ridică privirea şi văzu licărul binevoitor din ochii lui Phillip.

-Şi vrei să călătoreşti şi să vezi lumea cu ochii tăi, adăugă el un alt punct de pe lista lungă. În viaţa ta tânără nu-i loc pentru un om bătrân.

-Phillip. încercă ea un protest.

Dar el o întrerupse.

–Sunt flatat că mă găseşti atrăgător, Elizabeth. Sunt la vârsta la care mi-ar plăcea să-mi recapăt tinereţea pierdută alături de cineva ca tine. Te rog, nu mă ispiti. N-aş vrea să ajung să mă simt jenat faţă de tine.

-Nu te-aş face niciodată să te simţi ienat. Ştiu cât doare.

El îi cuprinse obrajii în palmă.

–Hai să facem un pact. Când termini colegiul, vom vedea dacă mai ai aceleaşi sentimente faţă de mine, sau a început să-ţi placă genul tânăr, aventuros.

Ea îşi întoarse faţa în palma lui, închizând ochii şi bucurându-se în tăcere să-i simtă mâna netedă pe piele, îi întâlni privirea cu fermitate.

-Vom vedea ce se întâmplă când termin colegiul, conveni ea, deoarece se simţea-înţelepciunea sugestiei şi era sigură că sentimentele ei nu se vor schimba. Evoluaseră încet, nu izbucniseră spontan.

-Între timp, am să văd ce pot face ca să-ţi lărgesc orizontul cultural.

Într-o după amiază târzie pe la începutul lunii iunie, Maggie urcă treptele spre apartamentul de deasupra garajului. Fusese cu Pamela Gordon la o expoziţie de pictură. În fiecare lună vizitau câte o galerie de artă din Los Angeles ca o împlinire a promisiunii lui Phillip de a o educa în domeniul artistic. în plus, Pamela şi Phillip-întotdeauna împreună-o duseseră pe Maggie la câteva simfonii, la balet şi la operă.

Intrând în apartament, Maggie strigă veselă:

–Bună! E cineva acasă? Un ţipăt fericit veni din bucătărie, urmat de zgomot de păşi iuţi. Ty traversă camera de zi ca s-o întâmpine, pe cât de repede îi permiteau picioruşele zdravene. Avea aproape un an şi jumătate. Tu nu mai ştii să mergi, Ty. Tot timpul alergi. Îl îmbrăţişă în timp ce el gângurea un răspuns. Creşti atât de repede, oftă Maggie şi-şi dădu capul pe spate ca să-l privească. Ai fost băiat cuminte, Ty? El o privi tăcut cu ochii lui căprui.

–Sigur că a fost. Cathleen era cea care răspunsese, intrând în cameră. Ti-a plăcut expoziţia?

Ţinându-l pe Yy în braţe, se duse la canapeaua albastră şi se aşeză.

-A fost fascinantă. îl gâdilă pe Ty, şi-l privi cum râde în timp ce se adresă mătuşii sale. Chiar dacă nu înţeleg unele picturi, totuşi e fascinant. În timp ce râdea, îi arundă mătuşii o privire jalnică. Simfoniile, opera, baletul, muzeele de artă-toate mi se încurcă în minte uneori. Termenii sunt atât de noi pentru mine, încât uneori suprarealiştii, impresionistii şi cubiştii, se amestecă în contrapuncturi, fugi şi arii. Mai am atâtea de învăţat.

–O să înveţi, o asigură Cathleen. Astăzi ai primit o scrisoare.

–De la Culley? întrebă Maggie înviorată. N-a mai scris de la Crăciun. Ştiu că a fost ocupat, dar am început să fiu îngrijorată pentru el.

–Nu-i de la fratele tău. Plicul era pe o măsuţă şi Cathleen i-l aduse cu o expresie încântată.

Când Maggie văzu adresa expeditorului imprimată pe plic, îl lăsă pe Ty jos şi rupse nerăbdătoare plicul.

–E diploma mea de absolvire! l-o arătă mândră lui Cathleen, continuând s-o admire. Acum voi putea merge la colegiu, în toamnă. Ţi-am spus? Phillip crede că voi putea obţine o bursă. Desigur, va trebui să dau mai multe teste ca să-mi dovedesc capacitatea, dar n-am nimic împotrivă. Chiar dacă universitatea nu mă va accepta, mă pot înscrie la un colegiu.

Maggie câştigă bursa şi se înscrise la universitate în acea toamnă. Primise între timp o scrisoare scurtă de la Culley, dar scrisorile lui deveniseră mai puţin frecvente. În general, erau doar câteva cuvinte mâzgălite pe felicitarea de Crăciun, sau de ziua ei de naştere din august, la care mai adăuga uneori o scrisoare de jumătate de pagină. Fiecare din ele conţinea o referinţă înţepătoare la adresa Calderilor, un fel de jurământ de răzbunare. Scrisorile lui nu-i permiteau niciodată lui Maggie să-şi scoată complet trecutul din minte.

Şi ea era ocupată. Printre cursurile de la colegiu, îngrijirea copilului, antrenarea cailor lui Phillip şi prezentarea lor la concursuri, continua să-şi facă timp pentru toate evenimentele culturale oferite de Los Angeles. Uneori era însoţită de Phillip şi Pamela, însă niciodată doar de Phillip. Adeseori mergea împreună cu vreun coleg. Acestea erau ocaziile când se întâlnea cu un bărbat, deşi nu erau prea dese. Încercase să urmeze sfatul lui Phillip, de a ieşi împreună cu cei de vârsta ei. Puţini o impresionaseră, dar cu doi dintre ei se distrase foarte bine. Descoperise că pasiunea putea fi o emoţie fabricată.

Numai alături de Phillip se simţea bine cu adevărat şi în siguranţă. Avea o influenţă bună asupra ei, capabil să-i potolească firea aprinsă şi s-o facă să râdă. Călăreau împreună, de obicei dimineaţa devreme, dresând şi antrenând caii de concurs. Uneori el îi vorbea despre munca lui şi despre mulţumirea pe care o avea când cicatricele pacienţilor dispăreau. Se părea că şi cu ea făcea ceva asemănător. Era un chirug renumit în cercurile medicale. Maggie îl admira şi respecta, dar mai ales avea încredere în acest bărbat. De asemeni, se simţea atrasă fizic de el.

Şi Phillip simţea la fel. Maggie ştia asta fiindcă observase adeseori felul în care o privea atunci când credea că e atentă în altă parte. În pauza de la teatru, de exemplu, era întotdeauna ceva posesiv în felul în care o atingea şi o ţinea alături de el. Maggie fu de câteva ori tentată să folosească câteva din tertipurile feminine pe care le învăţase şi să-i aprindă dorinţa care mocnea sub suprafaţa calmă. N-o făcu deoarece îşi aminti genul de bârfe care circulaseră pe seama ei şi a lui Chase. Phillip era atât de sensibil în legătură cu diferenţa de vârstă care-i despărţea, încât ştia că acesta ar fi primul lucru de care s-ar lega clevetitorii. Ţinea la el prea mult ca să facă lumea să vorbească în spatele lui. Aşa că aşteptă momentul potrivit.

Cu ochii verzi plini de lacrimi şi strângând diploma de colegiu într-o mână, îmbrăţişă băiatul brunet de cinci ani care-şi petrecuse braţele în

jurul gâtului ei şi-i depuse un sărut umed pe obraz.

–Felicitări, mami. Ty se luptă puţin cu cuvântul complicat, dar până la urmă îl pronunţă corect. Era bine dezvoltat pentru vârsta lui, şi statura sa cu oase mari semnala că va creşte şi mai înalt. Avea părul castaniu, nu negru, decolorat parţial de soarele Californiei, şi ochii îi erau de un căprui închis, dar Maggie refuza să observe asemănarea cu Chase Calder. Ty era fiu! ei.

–Mulţumesc. Sărută doar aerul de lângă obrazul lui, fiindcă ştia că el nu suportă să fie mânjit cu ruj. Se retrase apoi să-l privească şi zâmbi. Cine te-a învăţat să-mi spui aşa?

–Pip. Nu reuşise să-i pronunţe corect numele lui Phillip când învăţase să vorbească, cu mult timp în urmă, şi aşa îl numea de atunci.

Înălţă privirea spre Phillip şi văzu mândria caldă din expresia lui. După ce se desprinse din îmbrăţişarea fiului său şi se ridică, o îmbrăţişă şi pe mătuşa Cathleen. Această femeie bună şi blândă, care o acceptase lângă ea fără să-i pună niciodată întrebări, nereproşându-i niciodată ilegitimitatea naşterii lui Ty şi tratând-o întotdeauna ca pe o fiică, femeia aceasta care nu ştia să se plângă, semănând atât de mult cu sora ei–mama lui Maggie, care-şi dorise, mai mult decât orice, ca Maggie să primească o educaţie bună. Acum se realizase.

–Ştiu că mama ta ar fi foarte mândră de tine, Elisabeth, spuse Cathleen plângând uşor.

Maggie avea un nod în gât care nu-i permise să răspundă mai mult de:

–Mulţumită ţie, Cathleen.

Mătuşa ei o mai îmbrăţişă o dată, apoi se dădu înapoi.

–N-aş vrea decât să fie şi fratele tău aici, să te vadă. Crezi că n-o fi primit biletul de avion pe care i l-ai trimis?

-Culley a fost probabil prea ocupat. Sunt atâtea treburi de făcut la fermă în perioada aceasta a anului, îl scuză ea. Dorise atât de mult ca şi el să fie aici, să împartă bucuria acestui moment cu ea, dar îşi dădea seama că el nu s-ar fi simţit în largul lui. Poate că şi el ştia asta. Sau poate într-adevăr era foarte ocupat. Acesta era motivul, probabil, dar nu se putea abţine să nu-şi dorească să fi fost şi Culley aici. Întorcându-se, se aplecă să-şi aplece obrazul peste al Pamelei. Încântătoarea blondă era uluioare, ca de obicei, îmbrăcată într-o rochie roz, lungă. Maggie îşi cam schimbase în ultima vreme părerea despre Pamela. E drept, femeia fusese de mult ajutor şi avusese foarte multe de învătat de la ea, dar Maggie era acceptată de sora lui Phillip doar din cauza lui Ty. Îl iubea la nebunie pe fiul lui Maggie. Ty chiar o numea „mătuşa Pam".

–Felicitări, Elizabeth. Zâmbetul ei fermecător era totuşi convenţional.

–Mulţumesc, Pamela. Inima începu să-i bată mai repede când se uită la Phillip, care stătea atent lângă scaunul cu rotile al surorii sale. Părul lui gri ca oţelul devenise argintiu la tâmple, dar arăta frumos, într-uri fel viguros, înalt, suplu şi bronzat. Arăţi foarte distingue, Phillip, spuse Maggie exersându-şi puţin franceza pe care acum o vorbea fluent. Se pare c-am păstrat ce-a fost mai bun pentru sfârşit. Îi întinse mâna

stângă, şi el i-o luă trăgând-o uşor spre el. Mulţumesc, pentru tot.

–Este o zi fericită, pentru noi toţi. Păru să adauge ultimele cuvinte pentru a-şi acoperi intensitatea privirii.

Ea rămase liniştită în faţa lui, lăsându-l s-o privească în timp ce radia un sentiment de încredere senină. Îşi purta părul negru, lung până la umeri, într-o coafură care-i accentua tendinţa de ondulare. Machiajul, aplicat subtil şi artistic, îi sporea frumuseţea îndulcindu-i pomeţii proeminenţi ai obrajilor şi subliniind verdele de briliant al ochilor cu gene lungi şi negre. Maggie ştia că arăta chic, dar cu un aer de maturitate.

Când se aplecă spre ea, Maggie fu dezamăgită că el doar îşi lipi uşor gura de obrazul ei.

–N-am câştigat mai mult decât un pupic pe obraz? glumi ea şi-şi ridică gura spre a lui.

Mâinile lui Phillip se mişcară să-i cuprindă umerii şi să-i menţină poziţia, şi Maggie simţi că un foc plăcut îi încălzeşte sângele. Buzele li se lipiră doar câteva momente, dar sărutul pecetlui cei patru ani de aşteptare.

-Pip are rujul lui mami pe gură, râse Ty şi arătă cu degetul.

–Are gust bun, îl asigură Phillip scoţându-şi batista din buzunarul hainei.

Referirea la gust îi aminti lui Ty de altceva.

–Mergem, mami? Mătuşa Cathleen a făcut tort, şi prăjituri, şi de toate. Poate se strică dacă nu ajungem acasă mai repede.

-Oh, desigur, râse ea.

-Aşteptati, spuse Phillip şi adăugă ridicând o sprânceană. Să vad dacă mai pot să-mi găsesc maşina.

În plus faţă de prăjituri şi ceai-lapte pentru Ty-o aşteptau şi cadouri în casă Gordonilor. Înainte ca Maggie să apuce să le desfacă, sosi o telegramă de la fratele ei. Semnă pentru ea şi rupse plicul. Citi:

MAGGIE–FELICITĂRI. ÎMI PARE RĂU CĂ N-AM PUTUT VENI. AM ŞTIUT ÎNTOTDEAUNA CĂ POTI. O SĂ LE ARĂTĂM NOI CALDERILOR.
CULLEY

Numele Calder pătrunsese din nou în viaţa ei chiar şi în această zi specială.

Mai târziu în acea seară, după ce Maggie îl culcase pe Ty; îi spuse mătuşii sale că ieşea la o plimbare, explieându-i că ziua fusese prea plină de emoţii ca să mai poată dormi. Cathleen fu de acord că o piimbare era foarte nimerită.

La fereastra magaziei grajdului ardea o lumină. Maggie pe jumătate ghici, şi pe jumătate speră, că era Phillip. Când intră, fu salutată mai întâi de mireasma aromată a fumului de pipă şi de mirosul şeilor. Phillip privea o fotografie de pe perete care o reprezenta pe ea într-un concurs, călare pe calul său negru, Sable. Phillip era îmbrăcat în gri, o culoare care-i venea atât de bine, cu o cămaşă de culoarea perlei şi pantaloni de o nuanţă mai întunecată. Se întoarse cu faţa la ea când se apropie.

–Îţi aminteşti pactul pe care l-am făcut acum patru ani? se opri în faţa lui.

–Mi-l amintesc foarte bine, Elizabeth. Vocea îi era puţin

răguşită, dar încă purta masca ce-i ascundea gândurile ori de câte ori ea era aproape.

–Nu s-a întâmplat nimic care să-mi schimbe sentimentele. Până s-o poată el, o făcu Maggie. Şi nu-mi că eşti destul de bătrân ca să-mi fii tată, pentru că nu contează. Deci, ce-o să facem în legătură cu asta?

O umbră de zâmbet se întinse încet peste expresia lui.

–Cred că un bărbat are dreptul o dată-n viaţă să pară caraghios din cauza unei femei. De ce nu vii să-l săruţi pe caraghiosul ăsta bătrân?

Cu un râs uşor, dar plin de bucurie, zbură în braţele lui deschise şi-şi ridică gura spre buzele lui dornice. Sărutul era posesiv, Phillip luând ceea ce-i aparţinuse de mult timp. Dacă lipsea focul spontan, experienţa lui de a stârni un răspuns îl înlocuia. Pe lângă aceasta, Maggie arsese deja în relaţia ei cu Chase. Nu căuta acea inconsecvenţă sexuală la un bărbat. Dorea ceva sigur şi temeinic, o relaţie care să fie antiteza celei pe care o avusese cu Chase. Dragostea lui Phillip îi oferea aceasta, sărutul lui stimulând-o fără a o copleşi.

Când el începu să-i sărute faţa, închise ochii într-o mulţumire profundă. Mâinile i se odihneau pe zidul suplu al pieptului lui, simţindu-i bătăile accelerate ale inimii. Braţele lui îi ofereau un paradis sigur. îi promiteau securitate, linişte, devotament–toate lucrurile pe care le căuta. Era tatăl pe care nu-l avusese niciodată; prietenul pe care nu-l cunoscuse.

–Te iubesc, Phillip. Cuvintele îi ţâşniră cu uşurinţă de pe buze.

Gura lui exploratoare zăbovi lângă colţul gurii ei şi fu străbătut de un fior.

-Am aşteptat atât de mult timp să te aud spunând asta, draga mea atât de mult. O sărută încrezător.

Nu vroia foc sau flăcări, doar o văpaie ameţitoare. Mâinile ei nu mângâiau muşchi vânjoşi, doar un trup svelt. Prefera priceperea în locul pasiunii pure. Nu vroia să strângă în braţe un bărbat care să-i amintească de Chase Calder–nu vroia ca vreo fantomă a trecutului să-i tulbure prezentul. Aşa că nu era dezamăgită. Era fericită că găsise exact persoana pe care o căutase, cineva la care putea tine şi care-i putea furniza o supapă pentru necesitâtile ei sexuale.

CAPITOLUL XXII

Şezlongul era plasat la umbra unui copac, astfel încât Maggie să poată scăpa de căldura soarelui de iulie şi totuşi să-l poată urmări pe Ty jucându-se pe peluză de-a cowboyii şi indienii. Se uită la scrisoarea scurtă din poală, dar atenţia îi fu distrasă de inelul cu diamant de pe deget, inelul de logodnă pe care i-l dăruise Phillip.

Căsătoria avea să se oficieze în septembrie, cel mai apropiat termen la care Phillip putuse aranja să-şi ia o vacanţă, ca să poată avea o lună de miere adecvată. Maggie sugerase să se căsătorească acum, şi să facă luna de miere mai târziu, dar el nu fusese de acord,

insistând că vrea ca totul să se desfăşoare conform tradiţiei: căsătoria, urmată de luna de miere imediat. Maggie era sigură că adevăratul motiv era acela de a-i da ei timp în aceste luni să se mai gândească, dar nu avea absolut nici un dubiu în legătură cu decizia ei de a se mărita cu Philip.

Nimeni nu încercase s-o facă să se răzgândească. Mătuşa ei ezitase doar un moment până ce observase cât de fericită şi mulţumită arăta Maggie, şi îi dăduse imediat binecuvântarea sa. Doar Pamela fusese singura care avusese oarecare reţineri dar dintr-un motiv complet diferit de cel al lui Phillip, care era diferenţa de vârstă. După cum descoperise Maggie treptat, Pamela era egoistă, obişnuită să fie adorată de fratele său. încântată de perspectiva de a-l avea mereu pe Ty aproape, Pamelei nu-i păsase că va avea de concurat cu o altă femeie la atenţia fratelui său. Lui Maggie îi trebuise ceva tact ca s-o convingă că nu, avea de ce să-şi facă griji. Acum, viitoarea ei cumnată era cea care organiza toate detaliile căsătoriei, care de altfel avea să fie ceva foarte simplu.

Fireşte, Maggie îl informase pe Culley despre căsătoria ei iminentă, şi-i scrisese despre logodnicul ei. Erau câteva lucruri pe care nu i le spusese, câteva lucruri pe care el nu le-ar fi înţeles. O mare partea a atracţiei pe care o avea pentru Phillip venea din imaginea paternă, pozitivă, pe care o reprezenta. Maggie nu i-ar fi puiuţ explica fratelui ei acest lucru. Propriul lor tată nu fusese o persoană de la care să poţi lua exemplu, s-o admiri sau s-o respecţi. Angus O'Rourke nu-şi asumase niciodată responsabilitatea de a avea grijă de fiica lui, mai degrabă fusese invers. Ştia că Phillip va avea întotdeauna grijă de ea şi va fi preocupat de interesele ei la fel ca de ale sale. Va fi acolo să o ajute când va avea nevoie de sprijinui cuiva, şi totuşi, în acelaşi timp, Phillip îi va permite să fie independentă, să-şi manifeste propria personalitate, sşa cum ar face un tată.

Era o relaţie cu multe faţete. Maggie îi scrisese lui Culley doar despre câteva, pe care le putea înţelege. Citi din nou răspunsul fratelui ei.

12 Iulie

Dragă Maggie,

Felicitări pentru logodnă. Sper că Phillip să te facă foarte fericită. Din lucrurile pe care mi le-ai spus despre el în scrisoarea ta, se pare că aşa va fi. Aş vrea să-l cunosc, dar nu văd cum aş putea să ajung la nunta voastră.

Lucrurile nu merg prea bine pe-a ici. N-a mai plouat din aprilie. Pământul este tare şi crăpat. Pârâul a secat şi iarba e uscată. Dacă nu plouă în curând, va trebui să-ncep să dau vitelor fânul pentru iarnă. Toată lumea duce lipsă de apă–în afară de Calderi, bineînţeles. Ei au apă destulă. Ne-o împart nouă, celorlalţi, ca pe bomboane; ne dau cât să nu murim, dar nu destulă cât să ne potolim setea.

Mă bucur că ai plecat de-aici, Maggie. Pe-aici nu sunt doctori bogaţi cu care să te măriţi, doar praf şi căldură. Nu pot să vin la nunta ta, dar îţi doresc toate cele bune.

Fratele tău,
CULLEY

Îşi lăsă din nou scrisoarea în poală şi-şi aminti cum putea arde soarele pe cerul Montanei. Auzi paşi pe peluză apropiindu-se de şezlongul ei. Ridică privirea şi zâmbi când îl văzu pe Phillip.

–Bună. Phillip se opri lângă şezlong şi se aplecă s-o sărute uşor pe gură. Privirea îi căzu pe scrisoarea din poala ei. Ce-i asta? O scrisoare de dragoste? o tachină zâmbind şi-şi trase alături un alt şezlong şi se aşeză.

–Da, de la fratele meu. O împături şi o puse înapoi în plic. N-o să poată veni la nuntă. Septembrie e o perioadă plină la fermă.

Nu era prima dată când Phillip observa cât de tăcută şi introspectivă devenea ea după ce primea câte o scrisoare de la fratele său. Bănuia că îi deschidea adesea răni vechi. Prinse o urmă de dezamăgire pe chipul ei.

-Ştiu cât de mult sperai să vină fratele tău. Poate dac-am amâna nunta în octombrie sau noiembrie. Phillip nu fu lăsat să-şi termine fraza.

–Nu. Refuzul ei era ferm. Totul este aranjat deja. O să ne căsătorim în septembrie.

El nu încercă să argumenteze. Zâmbi, apoi spuse:

–Bine. Duse mâna în interiorul hainei costumului de vară, şi scoase din buzunar câteva pliante turistice. Tocmai vin de la agenţia de turism. Cum ţi se pare o lună de miere la Paris? îi dădu pliantele şi biletele. M-am gândit că ţi-ar face plăcere să-ţi mai exersezi franceza.

–Paris? Phillip, e minunat! Se întinse să-l sărute, apoi începu să răsfoiască pliantele nerăbdătoare. Întotdeauna am visat să văd Parisul.

–Atunci, sunt cu atât mai bucuros că l-am ales.

-Şi eu. Îşi strecură mâna în mâna lui. Cu un ochi grijuliu de mamă, îl observă pe Ty urmărind nişte duşmani imaginari lângă straturile cu flori. Ty, nu intra în trandafiri!
îi strigă. Băieţelul se opri, apoi plecă pe furiş în altă direcţie. E la vârsta când nu ştiu niciodată ce năzbâtie o să mai facă. Mă aştept oricând să-l văd sărind din copac, jucându-se de-a Tarzan, murmură ea clătinând uşor din cap.

–Chiar vroiam să discutam despre Ty, spuse Phiilip.

–Ce-a mai făcut? zâmbi Maggie.

-N-a făcut nimic, Elizabeth, o asigură el. E vorba despre ceea ce vreau eu să fac. Aş vrea să-l adopt, întotdeauna mi-am dorit un fiu.

Vocea ei era puţin răguşită când îi răspunse.

–Ty n-ar putea avea un tată mai bun.

–O să-mi chem avocaţii mâine şi vom începe formalităţile de adopţie. Să sperăm că în septembrie toţi trei vom ti o familie şi din punct de vedere legal.

–De-abia aştept. Mâna ei i-o strânse şi mai tare pe a lui.

Ty salută voios pe cineva. Phillip se uită şi o văzu pe Cathleen împingând căruciorul cu rotile al surorii lui. Veneau spre ei.

-Păreţi un cuplu căsătorit de mult, aşa cum staţi mână-n mană, observă Pamela. Sper că nu vă deranjez.

–Sigur că nu. Maggie se grăbi, cu tact, s-o invite să li se alăture.

Ceremonia căsătoriei fu foarte restrânsă. Unul din asociaţii lui Phillip, un prieten, fu cavalerul de onoare, iar Pamela domnişoara de onoare a lui Maggie. Ea şi Phillip merseră împreună la altar să schimbe jurămintele şi să primească binecuvântarea căsătoriei asistati de Cathleen şi Ty.

Recepţia fu ţinută în aer liber, pe peluza casei Gordon, cu aproape cincizeci de invitaţi. Pamela aranjase servirea profesional, cu personal în uniformă. Se servi şampanie, un meniu asortat incluzând caviar şi tortul de nuntă traditional. Totul fu la scară mică, dar cu prisosinţă, şi avura un fotograf care înregistră evenimentul.

Într-un moment în care rămaseră singuri, retraşi puţin faţă de ceilalţi invitati, Phillip sorbi din cupa de şampanie şi-şi studie tăcut tânăra mireasă.

–Eşti fericită, Elizabeth?

–Da. Răspunsul ei era liniştit şi sigur, reafirmând ceea ce vedeau ochii lui. Doar un singur lucru m-ar putea face mai fericită decât sunt în clipa asta. Dac-ar fi şi Culley aici. Aş fi vrut tare mult să te cunoască.

–Pot să schimb rezervările astfel încât să includem o scurtă trecere prin Montana. N-ar fi prea greu de aranjat.

–Nu. Era un răspuns foarte hotărât. Îşi strecură mâna sub braţul lui. Este o perioadă fericită pentru noi. Nu vreau sa intervină nimic care să schimbe asta.

El zâmbi, acceptând decizia ei şi se întrebă dacă va cunoaşte vreodată întregul adevăr al trecutului ei. Trecuse prin atâtea în tânăra ei viată. Totul se petrecuse acolo, în Montana. Începea să-şi dea seama că ea avea nevoie de stabilitatea pe care i-o putea oferi el. Îi trebuia cu atâta disperare, la fel cum el o iubea şi avea nevoie de ea.

Partea a V-a

CAPITOLUL XXIII

Iarba uscată foşnea sub copitele calului şi pământul părea ars de soarele fierbinte şi lipsa ploii. Chase îşi miji ochii împotrivindu-se lunii pieziţe a soarelui de după–amiază. Deasupra sa nu era nimic altceva decât un cer albastru, strălucitor. Gura i se subţie ia vederea unei vaci care păştea, în loc să stea întinsă undeva la umbră şi să rumege. Nu-i plăcea să vadă aceasta, deoarece însemna că nu are iarbă suficientă.

Rezervele de apă ale fermelor din jurul fermei Trei C, se terminaseră deja. Iarba se uscase. Trei C împărţise vecinilor câtă apă putuse. Ei mai aveau rezerve, dar se apropiau de punctul critic. Strângerea vitelor avea să se facă mai devreme în toamna asta, înainte ca vitele să înceapă să piardă din greutate. Acelaşi lucru ar fi trebuit să facă mai de mult şi fermele din apropiere, pentru a economisi iarba şi apa, dar continuaseră

sperând că până la urma va ploua. Dar nu plouase. Şi ceilalţi fermieri nu aveau resursele necesare pentru a se menţine la fel de mult ca Trei C.

Zgomotul strident al unui claxon îl făcu pe Chase să tragă frâiele calului şi să se întoarcă în şa. Apăru o camionetă gonind clătinându-se pe drumul plin de hârtoape. Şoferul ei continua să ţină mâna apăsată pe claxon. Chase îl recunoscu pe Stumpy în spatele volanului; acesta îşi agita frenetic braţele spre el. întorcându-şi calul, Chase porni la galop în întâmpinarea camionetei.

–Ce este? Calul zvâcni sub el când frânele camionetei scrâşniră.

-Urcă. Stumpy întinse mâna să deschidă uşa din dreapta. Şeful e rănit.

Chase înfăşură frâiele în jurul oblâncului în timp ce sărea din şa, şi-şi lăsă calul liber. Nu puse întrebări până ce nu fu înăuntrul cabinei. Stumpy demară înainte ca uşa să fie închisă.

Ce s-a întâmplat? Tatăl lui era probabil grav rănit. Derulă rapid prin minte toate posibilităţile.

–Camioneta lui s-a dat peste cap. A fost aruncat afară, dar a căzut peste el. Stumpy Niles îşi ţinea piciorul apăsat la maximum pe acceleraţie şi ambele mâini pe volan în timp ce maşina gonea pe terenul accidentat.

Chase îl privi şocat.

–Cât e de grav?

–Are pieptul zdrobit. Stumpy nu-şi luă ochii de la drum, dar profilul îi trăda expresia încordată. A întrebat de tine. Urmă o pauză, când încetini camioneta şi schimbă viteza vrând să oprească la poarta fermei.

Sărind din cabină, Chase fugi să deschidă repede poarta astfel încât camioneta să nu se oprească. Înjura în barbă şi se întreba absent de ce omul recurgea la blasfemii în situaţiile în care se simţea neajutorat şi neputincios. Imediat ce camioneta trecu dincolo de poartă, Chase o închise şi se grăbi să sară din nou în cabină.

Când ajunseră la locul accidentului, douăzeci de minute bune mai târziu, câţiva cowboys trăseseră camioneta de pe tatăl său cu ajutorul cailor. Strângeau acolo funiile albe de nylon cu ajutorul cărora legaseră maşina. Chase îl zări pe Nate aplecat lângă silueta întinsă cu faţa la pământ a tatălui său, pe marginea unui şanţ.

În momentul în care Chase coborî din camionetă, tăcerea oamenilor devenise apăsătoare. Nate se ridică şi se dădu un pas înapoi la apropierea lui, lăsându-i pe Chase să vadă faţa pământie şi pieptul sfărâmat al tatălui său. Căzu în genunchi întinzând braţele spre el, dorind să poată face ceva care să-i uşureze suferinţa. Ochii îi erau deschişi–ochi de aceeaşi culoare întunecată ca ai lui–dar lumina din ei pălea.

-Te-au găsit, în sfârşit, băiete. Slavă Domnului. Vocea scrâşnită fu întreruptă de o tuse care făcu să se prelingă sânge pe la colţul gurii şi îi scurse şi mai multă culoare de pe faţă.

Chase îşi încleştă dinţii pentru a-şi reţine geamătul de durere. Scoţându-şi pălăria, ridică cu grijă capul tatălui său şi i-l sprijinii pe ea. Apoi îi şterse sângele cu batista.

–Nu încerca să vorbeşti, tată. Vocea îi era încordată; se silea să şi-o păstreze calmă. Ridică privirea către Nate. O să-i încropim un pat în

spatele camionetei lui Stumpy. Trimite pe cineva să cheme avionul. Nate îl privi cu tristeţe apoi se întoarse şi se îndreptă spre locul unde stăteau adunaţi ceilalţi cowboys.

–N-are nici un rost, fiule. Dar puterea mâinii câre strângea braţul lui Chase, părea să infirme spusele lui. Un om atât de puternic nu putea muri. Îmi pot auzi coastele frecându-se una de alta, ca un pumn de cioburi. O să mă–înec în propriul meu Sânge înainte de a ajunge la un doctor, spuse tatălui lui. Hârâia îngrozitor cu fiecare răsuflare scurtă, dureroasă.

–Trebuie să rezişti, tată, îl încurajă Chase refuzând să se dea bătut.

Ochii căprui se închiseră, vrând parcă să nege, apoi se deschiseră să-l privească pe Chase.

-Acum, totul e al tău. Webb cercetă faţa fiului său cu mâhnire profundă. Eşti prea tânăr. Ai doar douăzeci şi şapte de ani. Ţi-ar mai fi trebuit câţiva ani. Degetele i se strânseră şi mai tare pe braţul lui Chase. Or să vadă asta şi vor încerca să te înlăture. Ştii asta?

–Da, tată. Iarăşi era vorba de acei „ei" misterioşi. Îl strânsese atât de tare, că-i era imposibil să creadă că acest om era pe moarte. Tatăl lui întotdeauna îi dăduse impresia că este indestructibil.

–Va trebui să lupţi ca să păstrezi Trei C. Va trebui să fii pregătit. Vocea slabă îi fu întreruptă de un alt spasm.

–N-o să mori, insistă Chase ştergând sângele care curgea din gura tatălui său.

Păru să treacă mult timp până ce tuşea se opri şi sângele se reduse la un firişor prelins din colţul gurii.
Webb se odihni un moment, încercând să-şi adune puterea, câtă îi mai rămăsese, dar erau atâtea lucruri pe care trebuia să i le spună lui Chase.

–Un om trebuie să trăiască astfel încât să nu-i fie frică de moarte. Nu mi-e frică, dar nu vreau să mor. Nu vreau să te las, încă. Durerea îi schimonosi faţa. Mă doare... parcă am pieptul pe foc... mă arde...

Chase îşi întoarse capul pe jumătate pentru a arunca un ordin grupului de cowboy care stăteau tăcuţi de-o parte.

–Aduceţi-mi nişte apă.

Nu observă cine îi aduse bidonul. Îi deşurubă capacul şi vărsă câteva picături în gura tatălui său. Durerea păru să i se aline puţin. Gura se relaxă uşor, aproape într-un zâmbet.

–E mai bine, oftă Webb şi ridică privirea spre cerul ce încununa domeniul Trei C. Se înnorează, murmură el. Bine. Avem nevoie de ploaie.

Un fior îngheţat îi coborî lui Chase pe şira spinării. Cerul era de un albastru senin. Nu se vedea nici un nor. Muşchii gâtului i se strânseseră pentru a înăbuşi suspinul care se ridica. Ochii îi ardeau.

–Aş vrea să mai pot rămâne. Vocea tatălui său era doar o şoaptă, şi hârâitul se intensificase. Spune-i lui Ruth... Se opri să-şi tragă răsuflarea, dar nu reuşi.

Chase aşteptă holbându-se neîncrezător, mintea lui refuzând să accepte că tatăl lui s-a dus. Nu tatăl lui. Nu Webb Calder, patriarhul imperiului Calder. Dar capul palid căzuse într-o parte şi Chase îşi feri privirea în timp ce închidea ochii căprui care nu mai vedeau.

O mână se aşezase pe umărul său. Chase se uită în sus şi-l văzu lângă el pe Nate. Faţa bărbatului era lipsită de orice expresie. Chase se ridică împietrit şi-şi lăsă privirea să-i cuprindă şi pe ceilalţi cowboy de la fermă. Unii se mişcară; alţii îşi feriră privirea, dar nici unul nu vorbi. Erau atâţia fii ai fermei, născuţi pe pământ Calder. Stumpy, Nate, Slim Trumbo, Ike Willi îşi ţineau pălăriile în mână.

Nimeni nu veni la Casa Mare în acea noapte, toţi tinându-se la distanţă pentru a-i da timp lui Chase să se împace cu pierderea tatălui său şi să-l jelească în singurătate. Nu Ruth, ci altă femeie îi prepară cina în acea seară, i-o puse pe masa din sufragerie şi se retrase în tăcere. În singurătatea cinei, masa părea imensă. Chase rămase în picioare lângă ea şi privi lung scaunul gol din capul mesei, unde stătea întotdeauna tatăl său şi unde îl aştepta acum farfuria cu mâncare. Se întoarse şi ieşi din cameră. Intrând în birou, închise uşa după el şi se duse la dulapul cu băuturi. Îşi turnă o porţie dublă de whisky, o dădu pe gât, şi umplu paharul din nou.

Tăcerea casei îl copleşea. Se duse spre şemineul de piatră şi-şi odihni piciorul pe grilajul acestuia. Îşi ridică privirea de la gaura neagră a căminului, spre setul de coarne lungi care era montat deasupra. Povestea lor îi era cunoscută, o auzise de multe ori în copilărie. Fiecare cireadă avea un conducător. Căpitanul fusese un taur cu coarne lungi, care condusese cireada bunicului său, Chase Benteen Calder, în călătoria lungă şi grea din Texas până-n Montana. Taurul ajunsese la o vârstă înaintată pe ierburile grase ale Montanei. La moartea lui, perechea majestuoasă de coarne fusese montată şi atârnată deasupra şemineului pentru ca generaţiile viitoare să-şi amintească de drumul lung şi periculos făcut de întemeietorul fermei Trei C, de oamenii pierduţi la traversarea râurilor şi de tânărul cowboy ucis când vitele intraseră odată în panică–preţul plătit pentru a ajunge la iarba bogată şi de a o lua de la capăt în ceea ce se numea pe atunci Teritoriul Montana.

Chase privi în partea opusă, la harta îngălbenită agăţată pe peretele din spatele biroului. Un muşchi îi zvâcni în obraz în timp ce reflecta la mărimea fermei. Toată viaţa i se spusese că această întindere va fi într-o zi a lui în întregime. Nici nu-i trecuse vreodată prin minte altcumva. Deodată se întrebă dacă asta era ceea ce-şi dorea cu adevărat. Umerii i se lăsară sub greutatea responsabilităţii implicite–nu numai că trebuia să conducă ferma cu succes, dar erau atâţia oameni ale căror vieţi depindeau de deciziile lui.

„Totul e al tău acum, băiete", îi spusese tatăl său. „Păstrează ferma intactă".

Degetele i se strânseră pe paharul cu whisky până i se albiră încheieturile. Nu se simţise niciodată în viaţa lui atât de singur., Ar fi vrut să plângă lângă cineva, să-şi uşureze suferinţa. Dar nu mai era nimeni. Mama lui murise cu mult timp în urmă–nici măcar nu şi-o mai amintea. Buck, prietenul său, îl trădase. Acum, când tatăl său se dusese, singura forţă de neclintit a vieţii lui se sfâşiase.

Se trezi tânjind după dulceaţa unei femei. Maggie. Imaginea ei îi apăru în minte. În braţele ei se simţise întotdeauna atât de viu. Oh, Doamne,

cât de mult ar fi avut nevoie de ea în noaptea asta. Dar ea era undeva în California-prea departe de el. Însă ştia că dacă ea ar fi fost în camera de alături, nu s-ar fi dus la ea. Nu împărţiseră altceva decât sex, şi nu de sex avea nevoie acum. Avea nevoie de sprijinul şi alinarea cuiva care să-i stea alături.

Nu era nimeni. Era singur–mâine toată lumea îi va cere instrucţiuni. Va trebui să ducă mai departe tradiţia familiei Calder. Cu paşi grei traversă camera către birou. Putea s-o ia pe urmele tatălui său? Nu, nu aşa trebuia. Un conducător trebuia să-şi traseze cale singur.

Aşezându-se în scaunul din spatele biroului, Chase începu să citească încet corespondenţa. O scrisoare cu antet oficial, îl făcu să întrevadă pentru prima oară necazurile la care tatăl său îl prevenise să se aştepte.

Într-un costum cafeniu-închis, de croială Western, Chase stătea lângă preot la marginea gropii, tinându-şi Stetsonul în faţă. Un vânt uscat îi zbârlea părul castaniu şi târnea praful. Indiferent la cuvintele slujbei rostite de preot, Chase studie mulţimea de oameni care veniseră să-l conducă pe tatăl sau pe ultimul drum. Privirea îi zăbovi mai întâi pe delegaţia de la fermă. Toţi îşi ţineau capetele plecate, în afară de Tucker. Chase nu pricepea de ce bucătarul mai lucra la Trei C, de ce nu plecase după ce strânsese nişte bani. Tucker îi întâlni privirea şi i-o înfruntă fără să clipească. Chase îşi aminti avertismentul că Tucker avea să-i facă necazuri.

Privirea i se mută asupra perechii Ruth şi Virgil Haskell. Bărbatul avea braţul petrecut în jurul soţiei sale care plângea în tăcere. Chase nu-i spusese lui Ruth că numele ei fusese ultimul cuvânt-pronuntat de tatăl său. N-avea ce mesaj să-i transmită mai mult decât atât, şi, uitându-se la Virg, se gândi că procedase bine. Nu ar fi avut nici un rost şi ar fi putut pricinui şi mai multă suferinţă.

Când privi spre orăşenii şi fermierii vecini care se adunaseră să-l salute pentru ultima oară pe tatăl lui, fu străbătut de un uşor şoc. Îşi aminti că odată, cu mult timp în urmă, tatăl lui îi spusese că oamenii nu-l iubesc pe cel care era mai tare, mai bogat sau mai puternic decât ei. Întotdeauna caută o modalitate de a-l submina. Chase se convingea acum singur. Vedea în ochii lor speranţa că Trei C se va prăbuşi.

În cele din urmă, privirea îi ajunse la senatorul Franklin T. Bulfert care venise cu avionul să asiste la funeralii şi avea să plece imediat după aceea. Reflectă la lucrurile pe care le ştia despre politician dar necunoscute de public. Aceasta avea să fie muniţia sa–aceasta şi dorinţa de a le folosi.

„Amen”-ul preotului fu repetat de mulţime într-un murmur. Slujba se terminase. Chase se uită la sicriu şi-şi puse pălăria pe cap. Ştia că tatăl său l-ar ierta că zăboveşte lângă groapă când erau de făcut treburi importante pentru Trei C. Oprindu-se să dea mâna cu preotul, murmură un răspuns convenţional compasiunii oferite şi se duse să vorbească cu senatorul.

–E o zi tristă, Chase, o zi tristă, declară politicianul cu solemnitate. Nu pot exprima în cuvinte ce înseamnă pentru mine pierderea unui prieten atât de bun ca Webb Calder. Regret că trebuie să plec.

–Ştiu că timpul îti este măsurat, îl întrerupse Chase. Te conduc la avion. Aşa vom putea discuta nestingheriţi.

În ochii senatorului licări suspiciunea.

–Foarte amabil din partea ta, dar ştiu că sunt şi alţii care vor să-ti prezinte condoleanţe. Nu vreau să te încurc.

–Dar nu e nimeni aici atât de important ca dumneata, domnule senator. Gura i se curbă într-un zâmbet cinic în timp ce invoca această scuză. Îl conduse personal pe senator la limuzina neagră care aştepta, mulţumind politicos celor care îi oferiră condoleanţe de-a lungul drumului. Odată instalaţi în spatele spaţios al limuzinei, Chase închise geamul dinspre şofer pentru ca discuţia lor să nu fie auzită. Senatorul îi oferi o ţigară groasă, de foi, pe care Chase o refuză politicos. Nu, mulţumesc. Le am pe ale mele. Îşi scoase un trabuc subţire din buzunarul interior al hainei şi îl aprinse cu un chibrit. Trase din trabuc, apoi îi studie vârful aprins-licărirea roşie sub cenuşa albă. În interiorul hotarelor fermei Trei C, începu el, există o parcelă de zece mii de acri care este păşune federală concesionată. Contractul de închiriere expiră anul viitor şi am fost informat că guvernul nu doreşte să îl mai prelungească pe termen lung. În schimb, preferă contracte anuale.

–E destul de neplăcut, murmură senatorul răsucindu-şi ţigara între buze, foarte neplăcut, dar se pare că aceasta este tendinţa actuală în astfel de chestiuni.

–Nu mă interesează o concesionare pe termen lung, declară Chase şi simţi ascuţimea privirii senatorului. Vreau să negociez cumpărarea acelei parcele. Este deja înconjurată de teren Calder. Odată ce guvernul deţine cel puţin treizeci la sută din pământul Montanei, n-ar trebui să simtă prea mult lipsa a zece mii de acri.

Senatorul râse scurt.

-Acelaşi lucru s-ar putea şi despre Trei C. Ce înseamnă zece mii de acri, în comparaţie cu toată suprafaţa fermei?

–Diferenţa este, domnule senator–Chase îşi întoarse privirea îngustată spre bărbatul de lângă el–că dumneata vorbeşti despre pământ Calder. Am de gând să corectez greşeala făcută de predecesorii mei şi să cumpăr acea bucată de teren. N-am de gând să ajung la mila Unchiului Sam.

–Nu cred că înţeleg ceea ce îmi ceri. Bărbatul clătină sceptic din cap.

–Îti cer să aranjezi să mi se vândă mie parcela.

–Este o chestiune dificilă. Nu ştiu dacă pot face asta, se eschivă politicianul, nedorind să facă un anagajament ferm.

Chase lăsă să se scurgă un interval de tăcere.

–În noiembrie candidezi din nou. Am impresia că adversarul tău are şanse destul de mari. Lumea vorbeşte că te-ar putea învinge dacă ar avea fonduri suficiente pentru campania electorală. Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă Trei C s-ar hotărî să-l sprijine.

–Omul nu ţi-ar fi de nici-un folos. Nu are relaţiile mele, protestă senatorul. În plus, i-ar trebui şi altceva decât bani, ca să mă învingă.

–Ce i-ar trebui? Poate că dacă cineva ar şopti presei despre apartamentul dumitale dintr-o suburbie a Washington-ului, unde locuiesc o frumoasă blondă şi un băieţel numit Frank Junior, asta ar fi oare de-

ajuns? sugeră Chase.

–Asta-i şantaj! l-am făcut multe favoruri tatălui tău în trecut. Nu mă pot abţine să nu cred că el n-ar aproba faptul că îi ameninţi un prieten loial.

–Domnule senator, am pomenit despre aceasta doar pentru a face clar faptul că avem mare nevoie unul de celălalt. Chase scutură scrumul ţigării lui subţiri în scrumiera metalică încastrată în braţul canapelei. Ai nevoie de sprijinul meu pentru a-ţi asigura realegerea. Şi eu am nevoie de relaţiile dumitale pentru a cumpăra acel teren guvernamental! Dacă doreşti să interpretezi asta ca un şantaj, e problema dumitale. Limuzina opri la capătul pistei de aterizare. Te aşteaptă avionul, domnule senator. Sper să am veşti de la dumneata la sfârşitul săptămânii.

Pe faţa senatorului apăru un fel de expresie admirativă în timp ce-i strângea mâna lui Chase.

–Cred că ne vom înţelege unul cu celălalt, Chase.

–Sunt sigur, încuviinţă el sec.

De la avion, Chase se întoarse directla Casa Mare şi intră în birou. Petrecu o oră studiind harta de pe perele înainte de a telefona lui Nate ordonându-i să-i convoace în birou, după prânz, pe toţi şefii de echipă.

Când aceştia sosiră, era aşezat în spatele biroului. Observă uşoara surpriză din ochii lor când îl văzură; erau prea obişnuiţi ca tatăl lui să ocupe acest scaun. Încă nu se obişnuise nici el cu lucrul acesta, aşa că le înţelegea micul şoc şi nu-l interpretă ca pe o dezaprobare.

Când apăru şi ultimul om, Chase îi întrebă:

–Unde se găseşte cea mai bună iarbă şi cea mai bună apă pe teriotriul fermei Trei C?

–În zona nordică, replică Virg Haskell şi se încruntă. Am păstrat-o special pentru păşunarea de iarnă.

–Ştiu. Chase se ridică şi veni lângă hartă. La hotarele zonei nordice, avem: ferma Shamrock, Circle Six şi ferma lui Bill MacGruder. Toate sunt în stare proastă. Bănuiesc că vor vrea să-şi mute vitele în zona nordică–fie individual, fie în grup.

–Îmi închipui că e un chin pentru ei să-şi vadă vitele murind de foame, când, dincolo de gard, e atâta iarbă şi apă bună, remarcă Stumpy.

–Exact aşa m-am gândit şi eu. Chase observă aerul aprobator al celorlalţi.

–Ce vrei să facem? întrebă Ike Willis privindu-l atent pe Chase, la fel ca toţi ceilalţi. Nu-mi place nici mie să văd vitele murind de foame.

–Nici unui crescător de vite nu-i place, dar ar fi trebuit să facă dinainte ceva–să fi vândut şi să-şi păstreze atâtea vite câte puteau hrăni pământul lor pe timp de secetă. Noi păstrăm zona nordică pentru vitele noastre, şi o să avem nevoie de fiecare fir de iarbă dacă nu vrem să sfârşim ca ei. Când or intra pe pământul nostru, o să-i aşteptăm şi-o să le mânăm cirezile înapoi, de partea lor a gardului.

În zori, a doua zi dimineaţă, trei grupuri de călăreţi se desfăşurară pentru a patrula de-a lungul întinsului hotar nordic al fermei. Chase călărea cu grupul lui Nate.

Fiecare avea o puşcă încărcată şi ordin s-o folosească la nevoie.

Chase se întrebă dacă se înşelase în presupunerile sale. Poate că alţi fermieri, de la hotarul vestic, sau de la sud, erau într-o stare şi mai proastă. Dar în acele zone păşunea fermei Trei C fusese păscută deja, şi apa era puţină. Instinctul îi a că dacă va avea necazuri cu vecinii, acestea vor fi în zona de nord, unde iarba şi apa erau din belşug. De aici aveau să vină necazurile–dacă vor veni de undeva, ceea ce spera că totuşi nu se va întâmpla. Dorea să se înşele.

Pe la mijlocul dimineţii auziră muget de vite în depărtare şi călăriră într-acolo. Când ajunseră în dreptul cirezii care trecea printr-o porţiune în care gardul fusese tăiat, Chase trase frâiele calului. Animalul dansă sub el neliniştit, dând din cap şi trăgând zăbala.

Se aplecă şi-şi scoase puşca din toc. Văzându-l, ceilalţi cowboy făcură la fel.

Călăreţii se răspândiră în spatele lui, cu Nate în partea dreaptă. Chase îşi îndemnă calul la trap întins şi ceilalţi îl urmară. Cercetă vitele slabe, observând mărcile amestecate. Apoi îi zări şi pe proprietarii vitelor respective, grupaţi împreună într-un trio gata pregăit să-l înfrunte . MacGruder, Hensen de la Circle Six şi Culley O'Rourke. Nu se putu abţine să nu observe cât de jigărit era Culley, având ochii adânciţi în orbite, dar în ochii verzi văzu sclipind ura–privirea lui amintindu-i de Maggie. Dar nu-şi putu permite ca amintirea ei să-i schimbe hotărârea, aşa că o alungă din minte.

Chase şi tovarăşii săi îşi opriră caii în faţa vitelor încetinindu-le trecerea prin gard şi împiedicându–le să se răspândească. Animalele începură să pască imediat, flămânde.

–Aţi încălcat o proprietate privată, zise Chase. Luaţi-vă vitele şi duceţi-le de partea voastră a gardului.

–Ai iarbă destulă aici. Culley era cel care-l provoca. Şi apă. Vitele noastre mor de foame. Tu n-ai nevoie de iarba asta, noi însă avem.

N-avea nici un rost să încerce să se certe cu un crescător de vite care-şi vedea cireada slăbită cu fiecare: zi care trecea. N-ar fi vrut să audă că Trei C va avea; curând nevoie de iarba sa. Nu le păsa de Trei C. Singurul lucru care-i interesa, era să-şi salveze propriile vite.

-Aveţi la dispoziţie un minut ca să vă întoarceţi cireada, îi avertiză Chase.

–Dacă nu, ce-o să faci? întrebă Culley batjocoritor şi se uită la puştile lor. O să începi să tragi?

–Nu în voi. Chase simţi privirea curioasă pe care i-o aruncă Nate. Nu-i nevoie sa trag în voi. V-aţi adus vitele aici ca să le salvaţi. Dacă le vreţi vii, o să le luaţi de pe pământul Calder.

–Ne ameninţi că ne împuşti vitele? Bill MacGruder se îndreptă în şa, încruntându-se neîncrezător.

-Dacă nu începeţi să le strângeţi în treizeci de secunde, le voi împuşca, afirmă el şi ii urmări pe cei trei fermieri cum se uitau unul la altul.

Apoi Culley râse dispreţuitor.

-Joci la cacialma.

Chase nu mai spuse nimic. În minte, numără secundele, timp în

care urmărea incertitudinea de pe feţele celor trei bărbaţi. În cele din urmă, ridică puşca şi o îndreptă spre o vacă cu botul alb. Apăsă pe trăgaci şi nu aşteptă s-o vadă căzând, ci puse un alt cartuş în puşcă şi doborî al doilea animal. Celelalte vaci din jurul celor: căzute, se împrăştiară intrate în panică.

–Ticălos ucigaş!

Cu coada ochiului, Chase văzu călăreţul atacându-l şi-şi răsuci calul pentru a-l evita. Văzu izbucnirea de furie de pe faţa lui Culley în timp ce îşi lua puşca. Chase îi devie ţeava şi-şi lovi în falcă atacatorul cu patul puştii. Lovitura îl aruncă pe Culley din şa. În spate, oamenii săi îşi îndreptaseră ţevile puştilor către ceilalţi doi fermieri care întinseseră mâinile încercând să-şi scoată puştile.

-Aveţi de gând să întoarceţi cireada? îi provocă, conştient de faptul că Culley, ameţit, se ridica în picioare.

–La dracu, Chase! Animalele astea mor de foame! apelă MacGruder la el.

-Nate, vreau să văd încă zece capete lângă astea două de jos, ordonă Chase fără să privească spre şeful de echipă. Şi încă zece la fiecare minut pe care-l mai stau.

Un amestec de şoc şi furie inundă expresiile celor doi fermieri când alt foc de puşcă izbucni urmat imediat de zgomotul căderii unui alt animal. Chase număra focurile în gând în timp ce fermierii năuciţi îşi vedeau vacile doborâte una câte una. Chiar şi Culley se holba nevenindu-i să creadă.

–Nu poţi să faci asta! Hensen protestă când, după a zecea împuşcătură, se lăsă în sfârşit tăcerea.

–Adunaţi-le şi întoarceţi-le!

Fermierii continuară sa ezite până ce auziră din nou declicul unui cartuş împins pe ţeava unei puşti.

–Bine! strigă Bill MacGruder şi ridică o mână către ei, ca să oprească focul. Le mânăm înapoi. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai trageţi!

Clocotind de ură, Culley prinse hăţurile calului său şi încălecă iar pentru a se alătura celorlalţi doi fermieri. Apoi plecă repede să adune cireada şi s-o mâne înapoi, prin gaura din gard, în timp ce Chase şi oamenii săi îi urmăreau.

Nate îl privi pe bărbatul care stătea drept în şa, neînduplecat în felul în care erau Calderii, şi murmură pentru sine: „Regele a murit. Trăiască regele!”.

CAPITOLUL XXIV

Urcând treptele Casei Mari, Chase se opri pe verandă uitându-se peste umăr. Fără să-şi dea seama, mândria îi apărea în ochi ori de câte ori cuprindea cu” privirea clădinle fermei Trei C. Conducerea fermei devenise o a doua natură pentru el în cei cinci ani care au trecut de la moartea tatălui său. În primele luni fusese testat la fiecare pas de către cei din subordinea sa. Ascunzându-şi dubiile pe care le avea, înfruntase

fiecare provocare, iar Trei C era intactă şi treburile ei mergeau ca un mecanism bine pus la punct. Aceasta era munca pe care fusese educat să o facă şi o făcea bine. Dacă unii îi luau mândria drept aroganţă, atunci era o aroganţă câştigată prin muncă.

Se răsuci împrejur şi se duse la uşă, paşii lui măsuraţi răsunând pe podeaua de lemn a verandei. Închise uşă după el şi porni direct spre birou.

–Chase? Vocea şovăitoare a lui Ruth Haskell îl făcu să se oprească şi să arunce o privire în direcţia sufrageriei. După moartea tatălui său, femeia începuse să-şi arate vârsta. De atunci, în umbrele ochilor ei albaştri părea întotdeauna să bântuie o anumită tristeţe.

Însă privirea îi fu atrasă de altcineva, nu de Ruth. Pentru o clipă, Chase crezu că vede o fantomă în timp ce se uita la bărbatul palid care stătea lângă ea. Acesta îşi frământa în mână pălăria cu boruri largi, arătându-şi părul blond şi cârlionţat. De-abia puteai vedea o lumină în ochii săi albaştri, cu siguranţă nu licărul jucăuş de care îşi amintea Chase.

–Bună, Chase. Vocea îi era slabă şi şovăitoare, fiind nesigur de reacţia pe care avea s-o stârnească.

Dar era vocea lui Buck. Timp de o clipă Chase simţi imboldul de a traversa spaţiul care-i despărţea şi de a-şi îmbrăţişa prietenul de mult pierdut. Dar îşi aminti împrejurările în care Buck părăsise ferma, şi rămase pe loc.

–Bună, Buck. Nu ştiam că ai ieşit. Vocea îi era la fel de lipsită de expresie ca şi chipul. Privirea îi alunecă spre Ruth observând felul în care–şi muşca buzele. Îşi dădu seama că Ruth ştiuse de ieşirea din închisoare a lui Buck, şi pur şi simplu omisese să-i amintească şi lui.

–M–au eliberat ieri; mi-au redus sehtinta pe motiv de „bună purtare", dacă poţi să-ţi imaginezi! râsul lui sună spart şi Buck îşi lăsă capul în jos pipăindu-şi pălăria nervos. Ştiu că nu înseamnă mare lucru dacă spun „îmi pare rău", Chase, dar vreau să ştii că îmi pare, într-adevăr.

Linia gurii i se subţie când Chase îşi strânse buzele. Nu-i plăcea să-l vadă pe Buck umilindu-se şi fu bucuros când Ruth ieşi discret din cameră, lăsându-i singuri. Nu ştia ce să spună şi rămase tăcut în timp ce Buck înaintă stângaci pe hol.

–Nu am ce să spun care să-mi scuze purtarea faţă de tine, continuă Buck, sau să te facă să uiţi ce ţi-am zis. Când mi-am dat sema că o să ajung la închisoare pentru ce-am făcut, am intrat în panică. Ai fost vreodată speriat, Chase? Adică, înspăimântat cu adevărat, până-n vârful unghiilor? Eram ca un animal prins în capcană care îşi face şi mai rău cercând să scape. Se opri şi oftă din greu, ridicând în sfârşit privirea pentru a întâlni ochii neclintiţi ai lui Chase. Am avut o grămadă de timp să mă gândesc la toate astea cât am stat la închisoare. Am vrut doar să-ti spun ce simt acum. Şi mi-a părut rău să aud despre tatal tău. Cred că ţi-a fost foarte greu. Voi doi eraţi atât de apropiaţi. Ei bine–îşi pipăi pălăria din nou şi zâmbi încordat–nu te mai reţin. Ştiu că eşti ocupat, aşa că... mă duc.

În timp ce Buck se pregătea de plecare, în interiorul lui Chase se dădea o luptă. O parte din el a să-l lase să plece, dar partea cea mai

puternică îşi amintea de vremurile bune.

–Ce zici de o băutură? întrebă şi zâmbi pentru prima dată, când văzu vechea scânteie întorcându-se în ochii lui Buck.

-Aş fi încântat, declară Buck. N-am mai gustat un Whisky bun de aproape zece ani.

–Trebuie să remediem asta. Mâna i se odihni firesc pe umărul prietenului său în timp ce intrau împreună în birou.

–Locul ăsta nu s-a schimbat prea mult. Buck îşi roti privirea prin cameră în timp ce Chase se duse la bar să umple câte un pahar pentru fiecare. Totul este aşa cum îmi amintesc.

-Ce planuri ai acum? Chase îi înmână un pahar.

-Să-mi găsesc de lucru. Nu ştii din întâmplare pe cineva dispus să angajeze un cowboy scos din circulaţie câţiva ani? zise el cu ceva din vechea ironie.

Chase îşi privi lung paharul, conflictul din el apărând din nou.

–Eu aş putea fi dispus.

–Hei! Nu ţie îţi ceream de lucru, interveni Buck repede. Mă gândeam doar.

Chase îi aruncă o privire piezişă, măsurându-l.

–Nu vrei să mai lucrezi pentru Trei C?

–Aş minţi să spun că n-aş vrea, oftă Buck. Îşi învârti lichidul din pahar şi urmări umbrele schimbătoare de culoarea Chihlimbarului. În ultimii zece ani n-am visat decât să mă întorc acasă. Clătină din cap cu regret. Dar nu mă pot aşteptă să-mi dai încă o şansă.

–Eu hotărăsc asta, Buck. Şi dacă descopăr că n-o meriţi, chiar eu am să te dau afară.

–Hei, aş vopsi garduri, aş face curat la grajd, aş putea repara morile de vânt-orice spui tu, promise Buck. Nu-i nevoie să mă pui pe cal până ce nu dovedesc că merit.

–Îmi pare rău. Chase clătină din cap. Nu sunt interesat să-i angajez decât pe Buck Haskell-cowboyul.

–O să muncesc mai mult şi mai bine decât oricine. Îţi promit, Chase.

Pe la sfârşitul celei de-a doua luni, Chase îi dădu crezare. Buck era primul care ieşea dimineaţa, şi ultimul care pleca seara de la treabă. Nu se mai ducea la Jake's şi bea rareori, cu excepţia unei beri reci sau a unui pahar de whisky împreună cu Chase, dacă se întâmpla să treacă pe la Casa Mare seara, ceea ce nu era prea frecvent. Din câte-şi putuse da seama Chase, Buck nu-şi mai cheltuia cu nesăbuinţă banii, ci punea câte ceva deoparte din fiecare leafa. Şi nici nu încerca să reia prietenia lor de acolo de unde se întrerupsese, de parcă ar fi ştiut că trebuia întâi să câştige încrederea lui Chase, înainte de a restabili vechile legături.

*

Elizabeth de-abia gustă din grapefruitul copt îndulcit cu un amestec de zahăr şi lichior Galliano, un aperitiv care-i plăcea de obicei foarte mult. Phillip o studie tăcut de la capătul celălalt al mesei şi-i recunoscu starea introspectivă, ghicindu-i cauza.

–Ai primit veşti de la fratele tău, astăzi.

Ea ridică uimită privirea.

–De unde ştii?

–Pot să-mi dau seama, murmură el şi lăsă jos linguriţa. Ce-ţi mai spune?

–Doar lucrurile obişnuite. Maggie dădu din umeri şi nu oferi altă explicaţie. Phillip citise câteva din scrisorile de la Culley, suficient ca să-şi dea seama că toate îi aminteau de Chase Calder. Maggie era îngrijorată uneori de cât de obsesivă devenise ura fratelui ei. A ei se mai domolise cu timpul sub influenţa iubitoare a lui Phillip, care-i vindecase mare parte din durere.

–Eu mi-am cunoscut vreodată unchiul? întrebă Ty încruntându-se.

La zece, aproape unspreze ce ani, semăna din ce în ce mai mult cu Chase. Maggie îşi dădea seama uneori de acest lucru, mai ales acum când scrisoarea lui Culley îi împrospătase amintirile.

–Nu. Schimbă repede subiectul. Unde te duci cu Jeff deseară? Jeff Broadstreet era un prieten al lui Ty. Frecventau aceeaşi şcoală particulară. Părinţii lui Jeff îi duceau în oraş pe cei doi băieţi în această seară.

–La film-un western. Jeff zice că pare să fie nemaipomenit, l-a văzut reclama, spuse el cu entuziasm. Nu-i aşa că unchiul Culley are o fermă?

–Ba da, răspunse Phillip în locul lui Maggie.

–De ce nu mergem niciodată să-l vizităm? Ar fi grozav să stăm la o fermă adevărată. O să mergem odată, rnarni?

-Vom vedea, zise ea scurt. Ştia că nu vor merge niciodată, dar nu-i spusese lui Ty pentru că ar fi trebuit să-i dea şi o explicaţie.

–Vara asta? sugeră el.

–Mergem la Londra în vara asta, îi aminti ea.

–Londra nu-i decât o adunătură de clădin vechi şi muzee prăfuite, se plânse Ty. La fermă mi-ar plăcea mai mult.

–Mergem la Londra, repetă Maggie. Am făcut deja toate rezervările şi nu le mai putem anula. Îşi dădu seama că vocea îi devenise tăioasă, aşa că şî-o mai înmuie. Londra este un oraş fascinant. O să-ţi placă. Tatăl tău şi cu mine ne-am simţit minunat acolo în luna de mierâ.

–Credeam că aţi fost la Paris în luna de miere.

–Da, dar am petrecut câteva zile la Londra, explică ea.

-Tot mai mult aş vrea să merg la ferma unchiului, în Montana, mormăi Ty.

–Ei, gata cu discuţia asta, Ty, îl sfătui Phillip şi schimbă subiectul cu unul mai puţin dureros pentru soţia sa. Dar întreaga chestiune trebuia pusă la punct. Philiip aşteptă până când cina luă sfârşit şi, după plecarea lui Ty, aduse din nou subiectul în discuţie. Ty ar trebui şă-l cunoască pe fratele tău, Elizabeth. La urma urmei, e singurul unchi pe care-l are.

–O să-l invit pe Culley să vină în California.

–N-o să vină. N-a venit la absolvirea ta şi nici la nuntă. întotdeauna este prea ocupat, îi-aminti Phillip. Şi, în plus, Ty vrea să vadă mai

mult ferma.

-E doar o fază prin care trece acum. O va depăşi, afirmă ea.

–Am îndoieli serioase, Elizabeth. Ty este un călăreţ înnăscut. Asta nu se va schimba.

–Nu-mi pasă. N-o să meargă în Montana–nici acum, nici altă dată. Era iritată că Phillip îi ţinea parte lui Ty.

–Ce-o să se-ntâmple când va mai creşte? Când n-o să-i mai poţi ce poate să facă şi ce nu? îi studie expresia încăpăţânată şi oftă. Elizabeth, Ty are dreptul să ştie că este adoptat. Ţi-am mai spus şi înainte. Acesta era unul din punctele asupra căruia cei doi soţi nu cădeau de acord.

–Ce-ar schimba asta? Ce-ar realiza în afara faptului că l-ar deruta şi mai mult? Ty te consideră tatăl lui. Eşti tatăl lui, sublinie ea.

–Şi dacă află adevărul într-o bună zi?

–Nu-l va afla. Nu va afla niciodată.

Oftând adânc, Phillip renunţă să mai argumenteze. Maggie refuza pur şi simplu să vadă necazurile care puteau apărea. Era îngrijorat, dar, ca de obicei, cedă în faţa dorinţelor ei şi nu-i mai spuse nimic.

CAPITOLUL XXV

Vârfurile degetelor mângâiau drăgăstos fotografia bărbatului slab, cu păr grizonat, în timp ce ochii i se umpluseră de lacrimi. „Dragul meu Phillip", şopti Maggie, „am avut zece ani minunaţi de căsnicie. O să-ti păstrez întotdeauna cu sfinţenie amintirea". Îi era înca atât de greu să accepte că el se dusese, luat de lângă ea atât de repede, fără nici un avertisment, victimă a unui atac de cord cu două luni de zile în urmă.

Îşi roti privirea împrejurul camerei pe care o împărţiseră, plină de cutiile cu hainele lui pe care le pregătise pentru o donaţie într-o acţiune caritabilă. Amânase destul de mult timp această sarcină ştiind cât de goală i se va părea încăperea fără lucrurile lui. Privirea îi căzu pe Biblia familiei, de pe noptieră. Până acum stătuse într-un sertar. Cu greutate, realizând că este dus pentru totdeauna, înscrise data morţii lui Phillip pe prima pagină.

O maşină frână pe aiee spulberând tăcerea nopţii. Dinspre padocuri un cal necheza alarmat. Maggie privi cadranul luminos ai ceasului de pe noptieră, Ty ar fi trebuit să ajungă acasă de acum o oră, Deoarece împlinise cincisprezece ani şi tatăl său murise, avea impresia că–în calitate de unic bărbat al familiei–îşi putea lua orice libertate. Pentru ca lucrurile să fie şi mai rele, Jeff tocmai împlinise şaispreziece ani şi-şi obţinuse permisul de conducere auto, aşa că se găsea întotdeauna un mijloc de transport pentru Ty.

Luându-şi capotul de satin de la picioarele patului, Maggie şi-l trase pe ea şi ieşi grăbită din dormitorul mare, în care dormeă acum singură. Era la jumătatea scărilor când auzi zgomotul uşii de la intrare şi maşina plecând cu motorul ambalat. În camera de zi era lumină. Motivul deveni evident când Pamela îşi aduse scaunul în hol.

–Bună, Ty. Te-ai distrat bine?

Întrebarea o irită e Maggie. Pamela îl încuraja pe Ty cu atitudinea ei care îi dădea de înţeles că tot ce face el este bine. Îi submina autoritatea atât câtă avea–pe care Maggie o exercita asupra fiului său.

-Ar fi trebuit să vii cu noi, Pamela. A fost nemaipomenit! La cincisprezece ani, avea vocea în schimbare. Ai fost vreodată la un rodeo? Doamne, e grozav.

–Tu, tu ştii cât e ceasul? Maggie coborî restul treptelor mult mai supărată decât fusese, din cauza Pamelei.

–Îmi pare rău, mamă. Nu reuşi să pară prea plin de remuşcări. Având deja aproape un metru optzeci, începea să se împlinească la piept şi în umeri. Înălţimea şi constituţia osoasă îl făceau să pară mai vârstnic decât era. Pe obraji îi apăruseră primele firişoare de păr, destul cât să înceapă să se radă, ceea ce-l făcea să se simtă ca un adevărat bărbat. Respectase în mod firesc autoritatea lui Phillip pentru că era bărbat, dar privea ordinele lui Maggie cu un fel de indulgenţă, ca şi cum trebuia să fie îngăduitor cu ea fiindcă era femeie. Dar călărirea taurului a fost ultima probă, continuă el. Jeff şi cu mine n-am vrut s-o pierdem.

–Şi eu ar trebui să ignor faptul că ai întârziat acasă mai mult o oră?

–Oh, Elizabeth, o dojeni Pamela pentru asprimea ei. Nu e ca şi cum Ty ar fi fost la vreo petrecere deşucheată şi ar fi venit acasă beat. Totul a fost foarte inocent.

–Dacă n-ai nimic împotrivă, Pamela, mă ocup eu de asta, îi replică Maggie sătulă de amestecul femeii în educaţia fiului său. Îi era greu să creadă că odinioară o privise ca pe un model. Fusese numai o impresie de suprafaţă. Îi părea rău de Pamela pentru goliciunea vieţii ei, dar era aşa pentru că sufletul ei era gol. Era un lucru pe care-l descoperise odată cu trecerea timpului. De-abia după ce Maggie ajunsese în conducerea unei organizaţii internaţionale de caritate, unde cunoştinţele ei lingvistice erau atât de folositoare, şi încercase s-o coopteze şi pe Pamela în vreo activitate voluntară, de-abia atunci înţelesese că sora lui Phillip era o persoană foarte superficială, incapabilă să se ajute pe sine sau pe altcineva. Nu numai trupul îi era schilod ci şi sufletul.

–Eşti prea severă cu el, Elizabeth, o critică Pamela.

Stăpânindu-şi firea cu efort, Maggie se întoarse calmă spre fiul ei.

–Ty, vrei, te rog, să te duci şi să mă aştepţi în camera mea? Aşteptă în tăcere până ce el urcă scările şi auzi închizându-se uşa dormitorului mare. Apoi îşi înfruntă cumnata. Să nu te mai amesteci vreodată când fac observaţii copilului meu. N-o să mai accept.

–Dar ce-am făcut? întrebă uluită.

–Îl încurajezi pe Ty să nu ţină cont de ceea ce-i spun. N-am să tolerez să mai intervii în probleme care sunt doar de competenţa mea.

–N-o să-mi impui tu cum să mă comport în propria mea casă! izbucni Pamela. Tn caz că ai uitat, aceasta este casa mea! Tu eşti doar un musafir!

–Da, este casa ta. Phillip ţi-a lăsat-o, şi mă bucur pentru asta. Dar, în caz că tu eşti cea care a uitat, Ty este fiul meu. Dacă plec, va

merge cu mine. Reflectă puţin la ceea ce spusese. Poate că aşa ar fi cel mai bine, fiindcă se pare că noi două n-o s-o scoatem la capăt împreună.

–Nu poţi vorbi serios! Posibilitatea plecării lor o speria pe Pamela.

–Dacă nu ajungem la nici o înţelegere în privinţa lui Ty, nu văd altă alternativă. Maggie îi întoarse spatele, învârtejindu-şi capotul de satin, şi urcă scările. Nu vroia să părăsească această casă în care fusese atât de fericită alături de Phillip. Era plină de atâtea amintiri dragi. Poate că ameninţarea cu plecarea avea să fie suficientă.

Intrând în dormitor îşi căută fiul cu privirea. Era aşezat pe marginea patului dublu, cu spatele la ea, ghemuindu-şi umerii largi. Când se întoarse spre ea, expresia lui zăpăcită şi îndurerată o făcu pe Maggie să se încrunte.

–Cine este Chase Calder? întrebă el răguşit.

Şocul întrebării îi făcu să-i piară cuta de pe frunte şi culoarea din obraji.

–De unde ştii numele acesta? întrebă în şoaptă.

–L-am citit. E scris aici. Se ridică de pe pat şi îi arătă cartea pe care o avea în mână.

Maggie recunoscu Biblia familiei Malloy.

–Oh, nu. Era doar ceva mai mult decât o răsuflare.

-Aici scrie că-i tatăl meu. E adevărat? Era chinuit de nesiguranţă şi confuzie. Cine a fost tata? Mi-ai spus întotdeauna că Phillip a fost tatăl meu, şi că aţi aşteptat doar să termini facultatea ca să vă căsătoriţi.

–Phillip a fost... tatăl tău în tot ceea ce contează.

–Dar cine este Chase Calder? insistă Ty, vocea frângându-i-se. Şi de ce a trecut aici ca fiind tatăl meu?

–Pentru că... Maggie îşi dădu seama că era inutil să continue să mintă. Regreta profund impulsul care o făcuse să înscrie numele lui Chase în Biblie, el este tatăl tău biologic. Dar Phillip a fost cel care te-a crescut, care te-a iubit aşa cum numai un tată îşi poate iubi fiul.

-Vrei să spui că el m-a adoptat şi de fapt Chase Calder este tatăl meu adevărat?

–Chase a fost tatăl tău natural, dar Phillip a fost tatăl tău adevărat, sublinie ea. A făcut toate lucrurile pe care le face un adevărat tată.

Băiatul se uită la Biblia deschisă din mâinile sale.

–Îmi amintesc când am studiat genetica la ora de biologie, şi te-am întrebat de ce eu am ochi căprui când tu îi ai verzi şi tata cenuşii. Mi-ai răspuns că aşa îi avea bunicul. De fapt, aşa îi avea tatăl meu, nu-i aşa?

–Da.

Se întoarse, închizând brusc Biblia.

–Nu-mi vine să cred!

-Ty, nu e nici o diferenţă. Maggie traversă camera căutând să-l liniştească şi să-i uşureze confuzia şi durerea dar el o sfredeli cu privirea într-un fel care îi amintea foarte mult de Chase.

–Vreau să ştiu totul despre el.

–Nu. Maggie se trase înapoi.

–E tatăl meu! insistă el.

–Era un bărbat care locuia la ferma vecină. El nu m-a vrut, Ty. Phillip

însă, da.

–M-am născut în California. Nici măcar nu m-a văzut vreodată. De unde ştii că nu mă vrea?

-Ty, încetează! Nu-ţi mai imagina tot felul de lucruri. Nu-ţi mai clădi o grămadă de idei romantice, încercă ea să-l convingă.

–Dar am acolo un tată pe care nu l-am văzut niciodată. Trăieşte, nu-i aşa? Deşi era formulată ca o întrebare, era de fapt o afirmaţie izvorâtă din convingere.

Maggie ezită doar o fracţiune de secundă, apoi minţi:

–Nu ştiu.

-Trăieşte, afirmă Ty. Din cauza asta n-ai vrut niciodată să-ţi vizitezi fratele–pentru că n-ai vrut să-l mai vezi pe el.

–Nu-i adevărat. Dar era.

El îşi trecu mâna peste faţă ca şi cum şi-ar fi putut şterge confuzia şi ar fi putut astfel să priceapă ce se petrece.

–De ce nu mi-ai spus despre el până acum? De ce m-ai lăsat să aflu despre el în felul acesta?

-Ty, îmi pare rău. De fapt îi părea rău că Ty descoperise totul, până la urmă. Ştiu că este greu pentru tine, dar ar fi fost mai bine dacă ştiai?

–Nu înţelegi! E tatăl meu, gemu el şi trecu repede pe lângă ea, dar Maggie îi zări strălucirea lacrimilor care-i umpluseră ochii. Cu paşi mari ieşi din cameră înainte de a izbucni în lacrimi–lucru incompatibil cu statutul său de bărbat. Maggie îi simţi panica dar se îndoia că el o cunoştea pe a ei. Era la acea vârstă dificilă, la care orice adolescent este convins că nimeni nu-l poate înţelege.

Zile întregi după acea discuţie, Ty fu tăcut şi gânditor, închizându-se în camera sa sau ieşind undeva, singur, fără să-i spună unde se duce şi când se întoarce. Era pedepsită, îşi dădu Maggie seama. Totuşi se agăţa de speranţa că mai devreme sau mai târziu, el o va asculta şi va uita de Chase Calder.

Soneria ceasului deşteptător o trezi şi se întinse obosită să o oprească. Mâna sa atinse o bucată de hârtie făcând-o să cadă pe podea. Se aplecă peste marginea patului ca s-o ia de jos. Scrisul cunoscut îi alungă imediat somnul şi se ridică să citească biletul.

Dragă mamă,

Îmi pare rău că n-am putut să-ţi spun rămas bun, dar ştiam că ai încerca să mă opreşti. Nu-ţi face griji pentru mine. Pot să mă descurc şi singur. Te rog, încearcă să înţelegi. Trebuia să fac asta.

Te iubesc,
Ty

Aruncă cearşaful şi fugi în camera lui, dar nu era acolo. Aparatul de ras, periuţa de dinţi şi pieptenele lui dispăruseră din baie. Se uită în dulapul lui încercând să afle ce haine îşi luase, dar, era prea surescitată ca să-şi poată da seama. Fugise. începu să-şi imagineze tot felul de lucruri teribile,

de la Ty lovit de o maşină în timp ce făcea autostopul pe autostradă, până la vreun motociclist psihopat care-l ucidea. Sună la poliţie şi află că Ty trebuia să lipsească de cel puţin douăzeci şi patru de ore pentru a-l da în urmărire. Deşi Maggie bănuia că plecase în timpul nopţii, se îmbrăcă, sună la ea la birou să anunţe că nu vine, şi plecă să îl caute ea însăşi străbătând la volan fiecare stradă şi autostradă.

CAPITOLUL XXVI

Chase înconjură cana aburindă de cafea cu amândouă mâinile ca să şi le încălzească. Era o zi rece de primăvară care-i transforma răsuflarea într-un abur alb. Gulerul de blană albă al jachetei era ridicat şi pălăria trasă jos şi îndesată bine pe cap ca să-i ţină de cald. Urmări herghelia de cai; o mare de roibi, murgi, bălani şi suri. Pământul vibra sub tropăitul copitelor şi Chase se simţi cuprins de vechea bucurie.

Întotdeauna era aşa când caii erau adunaţi la începutul primăverii. Sosirea lor semnala începutul unui alt anotimp; strângerea vitelor de primăvară nu era departe. O perioadă grea se aşternea înaintea lor, când cowboyii aveau să arunce şeile pe caii care alergaseră liberi pe parcursul iernii lungi. Unii se vor fi sălbăticit ca nişte cai de rodeo, dar călăreţii lor n-aveau răgazul să-i îmblânzească. Nu, trebuiau să le suporte toate toanele şi hachiţele. Urmau câteva zile foarte însufleţite, până ce echipele erau alese şi trimise la strângerea vrtelor.

Oceanul de cai se revărsă prin porţile deschise ale unui ţarc mare. Ştiau că acolo aveau să găsească hrană din belşug, aşa că nu fu nevoie să fie îndemnaţi prea mult să intre în locul îngrădit. Când poarta se închise după ultimul cal, un cowboy se desprinse din grup şi veni la trap spre Chase.

–Par graşi şi frumoşi. Buck şi sări rânjind din şa. Adulmecă apreciativ cafeaua. Miroase grozav!

Chase sorbi o înghiţitură din lichidul fierbinte şi apoi îi dădu cana lui Buck. Nu mai era nici o urmă a palorii închisorii, şi zâmbetul îi revenise, dar era schimbat–schimbat în bine, după părerea lui Chase. Buck era harnic, de încredere, nu se dădea înapoi de la nici o treabă sau responsabilitate. Buck devenise unul din cei mai buni şefi de echipă de la Trei C. Era un sentiment plăcut pentru Chase faptul că îşi regăsise cel mai bun prieten.

Înfundându-şi mâinile în buzunarele jachetei căptuşite, Chase se duse lângă gard să se uite mai de aproape la cai. Buck îl însoţi, ducându-şi calul de hăţuri. Chase încuviinţă remarca anterioară a lui Chase.

–Au ieşit bine din iarnă.

Buck scoase un sunet afirmativ, dând pe gât o înghiţitură de cafea fierbinte şi-şi sprijini un cot de gard.

–Când am fost deunăzi în oraş am stat de vorbă cu Lew.

–De vorbă sau la bârfă? glumi Chase.

–Cu el e unul şi acelaşi lucru. Rânji. Oricum, îmi a că bătrânul

Anderson n-avea testament dând a murit în accidentul ăla de la fermă, toamna trecută. Se pare că a fost însurat înainte şi avea doi copii cu prima nevastă. Şi-au luat un avocat şi au cerut o parte din averea lui. Se pare că văduva lui Anderson va trebui să vândă ferma pentru ca primii doi copii să-şi poată lua partea de moştenire.

–N-am auzit. E neplăcut, murmură Chase şi inspectă cu un ochi expert caii care se răspândiră prin ţarc.

–Asta m-a făcut să mă întreb despre ce s-ar alege din Trei C dacă tie ţi s-ar întâmpla ceva. Tu ai un testament, nu-i aşa? se încruntă Buck.

Întrebarea îl făcu pe Chase să se oprească, umerii lăsându-i-se uşor.

–Nu. Nu m-am gândit să-mi fac unul până acum.

–Ai ceva rude? Veri sau altceva?

–Nu, din câte ştiu. De ce?

–E neplăcut să te gândeşti că ferma ar putea fi pusă la vânzare şi banii ar intra în tezaurul statului. N-ar fi corect. Nate, Ike, părinţii mei şi noi, restul, am rămâne afară în frig. Dacă n-ai cui lăsa altcuiva, poate ar trebui să te gândeşti să ne laşi nouă, tuturor, acţiunile companiei ca să putem păstra ferma intactă, sugeră el.

–Nu-i o idee rea. Părea şi logică şi cinstită.

-Vorbeşte cu un avocat. O să-ţi dea probabil nişte idei. Buck îi oferi cana înapoi lui Chase, pe jumătate plină cu cafea. Vrei restul? Schimbarea subiectului arăta că spusese ce-avea în minte; restul depindea de Chase.

–Nu. Termin-o tu: Privirea i se concentră pe herghelia de cai, dar mintea îi era în altă parte. Cred că ar trebui să mă însor şi să am o familie.

-Arată-mi o femeie de luat de nevastă pe-aici, apoi dă-te la o parte din calea mea, glumi Buck. Nu întineresc, şi aş vrea să cresc copii până mor. Problema e să găseşti o nevastă care să nu ţină morţiş să stea la oraş. Sorbi din cafea şi îl privi pe Chase peste marginea cănii. Cum e cu Sally Brogan?

Chase îşi lăsă privirea în pământ, gândindu-se la văduva roşcată cu care se vedea regulat de câtva timp. La puţină vreme după întoarcerea lui Buck, ea şi soţul ei, un fost cowboy de rodeo, apăruseră la fermă intr-o camionetă veche. Deşi avea nevoie de mână de lucru în acel moment, Chase ezitase să-l angajeze fiindcă părea genul care este interesat mai mult de băutură şi plăceri decât de muncă, dar nu putuse să reziste privirii rugătoare a roşcatei. Împotriva bunei judecăţi, îi angajase soţul. O lună şi jumătate mai târziu, într-o noapte, soţul ei murise instantaneu când îşi zdrobise camioneta de marginea unui pod.

Cam în acelaşi timp, Jake îşi închisese localul. Un alt bar se deschisese în oraş. Odată ce nu erau destui clienţi pentru două, Jake’se hotărâse să se mute în sud. Sally cumpărase localul cu banii de pe asigurarea pe viaţă a soţului ei. Chase o considerase nebună, dar ea îi explicase calmă că era obosită să se tot mute dintr-un loc în altul. Dorea să se trezească dimineaţa, să se uite pe fereastră şi să vadă acelaşi lucru în fiecare zi pentru tot restul vieţii. După ce frecase, curăţase şi rearanjase totul, transformase cârciuma în restaurant şi locuia în camerele de la etaj.

La început, Chase trecuse pe la ea să se asigure că se descurca bine pe

cont propriu. Apoi, din cauză că era o bucătăreasă foarte bună. În cele din urmă, într-o seară târziu, ea îl rugă să rămână până închide şi verifică facturile. Următorul lucru pe care-l ştie era că o sărutase şi o dusese sus pe scări-de unde ea fugise ca să închidă uşa de la intrare. Chase zâmbi amintirii.

-Te vezi regulat cu ea de trei ani, deja? Buck îşi arcui întrebător o sprânceană şi luă o altă înghiţitură din cafea.

-Ştii cum este, Buck. În zâmbetul lui Chase era o urmă de autoironie. Cu lucrurile astea e bine să nu te grăbeşti.

Buck râse şi clătină din cap.

-Sally e o femeie drăguţă şi bună. Trebuie să aibă în jur de treizeci şi cinci de arii. Nu i-au rămas mulţi ani în care ar putea să mai aibă copii. Cum de nu te-ai însurat cu ea?

Nici Chase nu ştia răspunsul. Sally ar fi fost o nevastă bună, şi o mamă bună. Se încruntă dându-şi seama că se ferise întotdeauna de subiectul căsătoriei, în legătură cu Sally. Nu se considera un holtei înrăit. Îşi dorea un fiu şi un moştenitor.

Ridică din umeri şi trecu uşor peste întrebare.

–Poate aştept să intru-n Săptămâna Chioară.

–Ascultă Chase, dacă n-ai intrat în trei ani de zile, nu cred c-ai să mai intri de-acum înainte, declară Buck. După ce sorbise ultimele picături de cafea, îşi dădu cana goală lui Chase şi strânse hăţurile ca să încalece. Trebuie să mă întorc la treabă. Trecând hăţurile peste capul calului, puse un picior în şa şi sări în şa. Ne vedem mai târziu. Schiţă un salut şi se îndepărtă.

Chase râmase cu o grămadă de subiecte la care avea de reflectat, dar toate aveau o temă centrală-viitorul fermei Trei C.

Până la sfârşitul săptămânii, avocaţii Jui Chase schiţaseră deja un testament preliminar. În esenţă, prevedea că dacă murea fără un moştenitor sau soţie în viaţă, acţiunile companiei să fie distribuite angajaţilor permanenţi ai fermei, cei născuţi şi crescuţi la Trei C. Mai erau unele puncte minore de pus la punct, dar după întâlnirea de câteva ore cu avocaţii, Chase era satisfăcut că erau pe calea cea bună.

Ruth nu-l aştepta la cină în această seară, aşa că se opri la Sally să mănânce în restaurantul ei şi să-şi petreacă seara împreună. Din cauza întâlnirii de afaceri din oraş, Chase îşi abandonase jeanşii şi cămaşa în pătrăţele, în favoarea unei perechi de pantaloni cafenii, o cămaşă crem şi o jachetă din piele de căprioară. Ieşind, din maşină, îşi puse jacheta şi pălăria Stetson şi se îndreptă spre scara cârciumii transformate în restaurant. Clădirea de lemn fusese revopsită în întregime în alb strălucitor, cu ornamente albastre, un mic semn al schim-bărjlor dinăuntru.

In timp ce urca treptele, auzi de undeva din apropiere sunetul unei funii frecate pe lemn. Simţi un fior de-a lungul şirii spinării; nu reuşise niciodată să uite acest sunet. Se uită la firma de deasupra, suspendată de acoperişul verandei cu frânghii de nailon, şi intră înăuntru.

Toţi pereţii erau vopsiţi în alb şi dale de gresie albă acopereau toată podeaua. Mesele, tot albe, erau acoperite cu feţe de masă colorate. La

ferestre erau perdele dantelate, iar geamurilor le lipsea stratul gros de nicotină. În locul unde fusese barul era o tejghea cu taburete, iar de partea cealaltă erau tăvile cu plăcuţă şi vitrinele frigorifice.

Aglomeraţia de la cină era pe sfârşite. Erau ocupate vreo cinci mese şi trei taburete. Sally turna cafea la una din mese când intră Chase. Îi trimise unul din zâmbetele ei liniştite, care era mai mult o expresie a ochilor şi o uşoară ridicare a colţurilor gurii. Părul de culoarea aramei lustruite îi curgea liber pe după urechi. Cu toate că avea părul roşu, era o femeie calmă şi liniştită, cu ochii albaştri, senini.

Chase se aşează la o masă, pe un loc de unde putea vedea uşa de la intrare şi uşa batantă spre bucătăria din spate. Deedee Rains, o indiancă Blackfoot, o ajuta pe Sally la gătit şi la spălatul vaselor, astfel încât Sally putea să servească la mese, să lucreze la contoar, să cureţe mesele şi să ajute la gătit. Chase o certă că munceşte prea mult, dar Sally insista că-i place să fie independentă şi munca grea face bine la suflet.

–Ce doreşti în seara asta, Chase? Veni la masa lui şi-i umplu paharul chihlimbariu cu apă rece dintr-o carafă.

Uitându-se la ea, îşi dădu seama că era întotdeauna foarte deschisă şi el nu-i răspundea niciodată cu aluzii sugestive. Se întrebă de ce.

–Friptură şi cartofi prăjiţi, comandă. Mai târziu–cafea.

Frânele scrâşniră şi camionul se opri. Tricoul alb al şoferului era pătat de cafea. Îşi întoarse faţa nebărbierită spre pasagerul său şi nu se deranjă să-şi scoată ţigara care-i atârna în colţul gurii.

–Gata, puştiule, anunţă el.

Ty se uită la cele câteva clădiri răspândite de-o parte şi de cealaltă a străzii. Amurgul arunca umbre asupra oraşului, dând impresia că cineva l-a pus acolo şi a uitat de el. Era la multe mile de orice altă aşezare, şi aşa şi arăta. Nu văzuse atâta pustietate în viaţa lui. Continuă să se uite pe geam, nevenindu-i să creadă că cele câteva case constituiau un oraş.

-Ai spus că vrei să cobori la Blue Moon, nu-i aşa, puştiule? Şoferul se încruntă nerăbdător.

–Mda. Ty observă semnul pictat pe clădirea care avea nişte pompe de benzină în faţă şi care identifica aşezarea într-adevăr drept Blue Moon. Acesta era. îşi luă rucsacul şi deschise uşa, spunând „mulţumesc" şoferului şi coborî.

Pornirea motorului trimise un nor de fum albastru în aerul serii. Ty închise ochii, ferindu-se de praful stârnit de cele optsprezece roţi ale camionului uriaş pus în mişcare. După ce praful se aşează, clipi şi-şi şterse ochii cu mâna şi se uită din nou în jur.

În faţa clădirii următoare erau parcate mai multe maşini de teren. înăuntru se vedea lumină şi de acoperiş atârna o firmă pe care se scria SALLY'S RESTAURANT, îşi scutură praful de pe jeanşii scorţoşi şi băgă mâna în buzunar să vadă câţi bani mai avea. Nici prin gând nu-i trecuse că îi va lua aproape o săptămână să ajungă aici cu autostopul. În California fusese uşor, dar apoi ajunsese în acele întinderi pustii din Nevada şi Utah. Atunci mersese pe jos la fel de mult ca şi cu maşina. La început nu ţinuse cont de cât cheltuia, mâncând trei mere pe zi plus

gustări între mese, aşa că acum rămăsese aproape fără nici un ban.

O senzaţie de nelinişte puse stăpânire pe el. Dacă mama lui avea dreptate? Dacă bătuse tot drumul acesta şi tatăl lui nu voia să-l vadă? Alungă gândul. După ce venise atât de departe nu putea să dea bir cu fugiţii. Avea bani suficienţi pentru un hamburger. Dacă nu ştia nimeni unde locuia Chase Calder, atunci îşi putea găsi unchiul. Îi luase adresa din agenda mamei. Şi dacă nici aşa nu se descurca, putea s-o sune cu taxă inversă şi să-i ceară să-i trimită nişte bani ca să se întoarcă acasă.

Inspirând adânc, îşi puse sacul pe umăr şi o luă spre restaurant. Doi cowboy tocmai ieşeau, aşa că aşteptă până ce trecură, apoi intră. Stomacul i se zvârcoli înfometat la mirosul mâncării. Lângă scări era un semn pe care scria „Toaletă" şi Ty se duse direct într-acolo.

Chase îşi agăţase pălăria în colţul spătarului scaunului şi fuma un trabuc în aşteptarea cinei. Îl observă pe adolescentul care intră–părul bogat, castaniu, ce-i ajungea aproape până la guler, hanoracul galben, rucsacul, bluejeanşii noi şi rigizi, care făceau zgomot când mergea. Îl categorisi în minte drept unul din acei hippie sau cum le-o mai fi zicând acum.

Lew, de la magazinul de peste stradă, plecă de la tejghea şi îşi aduse ceaşca de cafea ca să stea cu Chase. Nevasta îi plecase în vizită la fiica lor, iar Lew era holtei pentru câteva zile. Când băiatul ieşi din camera de toaletă şi se aşeză la o masă lângă ei, Chase abia dacă băgă de seamă.

Cu rucsacul împins sub masă, Ty îşi luă un scaun şi se aşeză. O femeie roşcată îmbrăcată într-o rochie albastră, cu un şorţ alb, se opri să-i umple paharul de apă. Avea o faţă plăcută care-i amintea de una din profesoarele lui.

–Doreşti un meniu?

–Da, vă rog.

Meniul pe care i-l aduse era una din acele mape de vinilin negru, cu cuvântul MENIU înscris pe copertă, şi cu buzunare transparente de plastic înăuntru, în care restaurantele îşi puteau insera propriile liste dactilografiate. Începu să parcurgă lista, dar îşi dădu seama că acum avea şansa să întrebe de Chase Calder. De ce să mai aştepte?

–Doamnă? O chemă înapâi şi aruncă o privire rapidă la preţul unui hamburger, ca să fie sigur că şi-l poate permite. Aş dori un hamburger şi un pahar cu lapte. Aşteptă până ce ea scrise comanda într-un carneţel, apoi îşi umezi nervos buzele. Doamnă, cunoaşteţi cumva pe cineva pe nume Chase Calder?

Văzu licărul de surpriză din ochii ei; apoi colţurile gurii i se ridicară într-un zâmbet slab.

–Da.

Prima persoană pe care o întrebase! Nu-i venea să creadă că a avut atâta noroc.

–Ştiţi cumva unde l-aş putea găsi?

Ea îl studie atentă o secundă, apoi replică.

–Stă la masa de alături–cel cu jacheta din piele de căprioară. Îi indică masa cu un semn din cap.

Ty privi peste umăr, cuprins deodată de nervozitate şi teamă. Simţea palmele umezindu-i-se.

–Mulţumesc, spuse repede chelneriţei şi rămase cu ochii aţintiţi pe bărbatul cu jachetă de piele, mult timp după ce ea plecă.

Acesta era tatăl lui, omul pe care venise să-l găsească, cel cu trăsăturile aspre, dăltuite, bronzate de soare. Avea umeri largi şi ochi şi păr castaniu întunecat. Ty încercase să şi-l imagineze dinainte, dar iată-l în carne şi oase!

Chelnerita aduse o farfurie cu o friptură imensă şi cartofi prăjiţi la masa unde stătea tatăl lui.

-O friptură bine prăjită şi cartofi prăjiţi, anunţă ea, aşezându-i farfuria în faţă.

–Arată bine, Sally.

Ty auzi timbrul plin al vocii lui Chase şi văzu zâmbetul pe care i-l aruncă roşcata. Îl schimba. Nu mai arăta atât de dur şi distant, putea fi simpatic. Apoi chelneriţa ridică privirea, uitându-se curioasă înspre el în timp ce se întorcea la bucătărie.

Ce mai aştepta? se întrebă Ty. Venise cale atât de lungă doar ca să se uite la el? De ce nu se ducea să-i vorbească?

Genunchii îi tremurau când îşi împinse scaunul, şi inima îi bubuia, dar reuşi să meargă cei câţiva paşi până la masa de alături. Tatăl lui îşi tăia friptura şi nu-l observă când se apropie. Ty îşi drese nervos glasul şi el ridică ochii.

-Scuzaţi-mă. Deodată, Ty nu mai ştia ce vroia să-i spună. Repetase totul înainte cu multă grijă, dar acuţn nu mai găsea nici un cuvânt. Urmări cum tatăl lui îşi lăsa cuţitul şi furculiţa pe marginea farfuriei şi îl studia cu ochi reci.

–Doreşti ceva? îl îndemnă.

–Sunt Ty Gordon. Numele nu însemna nimic pentru el, dar poate observa vreo asemănare. Ty o vedea. Oh, desigur, nu sărea în ochi, dar avea părul şi ochii de aceeaşi culoare, şi erau amândoi înalţi.

–Da? Expresia lui Chase nu se schimbă.

-Vroiam să vorbesc cu dumneavoastră, domnule. Ty se poticni fiindcă nu ştia cum să-l numească.

–Despre ce?

Băiatul se uită nervos la bărbatul mai în vârstă care stătea la masă cu tatăl lui şi la ceilalţi clienţi din restaurant.

-E o afacere personală, domnule.

–În acest caz–îl măsură cu o privire leneşă, gânditoare–de ce n-am lăsa discuţia pe mai târziu? N-aş vrea să-mi stric plăcerea fripturii cu discuţii de afaceri. Cred că şi pe tine te aşteaptă mâncarea. Gesticulă cu vârful cuţitului.

Ty se uită peste umăr şi o văzu pe chelneriţă aşezându-i hamburgerul şi laptele pe masă.

-Vom discuta după masă, confirmă el şi tatăl lui încuviinţă.

Îl urmări gânditor pe băiatul înalt în timp ce se întorcea la masa lui. Bine educat, haine bune, destul de stăpânit, deşi fusese nervos în legătură cu ceva. Chase începu din nou să-şi taie friptura.

–Ce afacere „personală" crezi că are? se întrebă Lew cu voce tare.

Chase îşi lăsă privirea să se mute de la friptură la băiat.

–Probabil că vrea o slujbă. A venit cu autostopul până aici ca să înveţe

să devină cowboy. Părea evident, întotdeauna avem câte-un puşti care cere de lucru. În jumătate din cazuri n-a văzut un cal în viaţa lui.

Luând o îmbucătură din friptură, începu să mestece carnea de vită prăjită bine. Un fermier n-avea timp să se ocupe de fiecare flăcăiandru care apărea. îi cerea prea mult timp, energie şi răbdare.

CAPITOLUL XXVII

Chase îşi termină cina, fumă un alt trabuc la cafea şi îl privi absent pe băiat. Stătea cu umerii gârboviţi, puţin descurajat, şi refuzase desertul. Chase îl privi cum îşi numără cu grijă banii ca să plătească nota şi observă că doar ceva mărunţiş i se întoarse în buzunar. Îl catalogase deja pe băiat ca fugit de acasă, prea tânăr şă fie pe picioarele lui, şi evident în lipsă de bani. Îi plăcea răbdarea puştiului; nu încerca să reia „discuţia" până ce Chase nu dădea semn că ar fi gata. Cel mai bun lucru pe care-l putea face pentru băiat era să-l trimită înapoi acaisă.

–Te rog să mă scuzi, Lew. Chase îşi împinse scaunul şi se ridică în picioare. Să văd ce vrea băiatul. Îşi luă pălăria şi şi-o puse pe cap. Trecu pe lângă masa băiatului ca să se ducă la casă. În spatele lui auzi hârşâitul grăbit al unui picior de scaun. Într-o clipă, băiatul era alături, aproape la fel de înalt ca şi el. În timp ce Sally îi dădea restul, Chase o întrebă:

–Putem folosi biroul tău, Sally, pentru o discuţie particulară?

–Desigur. Nu e încuiat. Îi cercetă curioasă pe amândoi, dar nu puse întrebări.

Biroul era în fosta cameră de poker. Chase îl conduse pe băiat prin uşa pe care scria „PRIVAT" şi se duse la birou, sprijinindu-se de el cu un şold. Băiatul îl privea atât de intens încât Chase se întrebă dacă nu avea ceva pe faţă.

-Care este chestiunea personală?

Ty înghiţi greu, toată nervozitatea întorcându-i-se. Nu exista un mod uşor de a ce avea de spus, aşa că îi dădu drumul direct.

–Sunt fiul dumneavoastră. Aşteptă să-l vadă surprins, derutat sau să nege furios, dar Chase nu-şi schimbă expresia.

–Cred că ai făcut o greşeală, spuse Chase calm. Eu nu am nici un fiu.

–N-aţi ştiut că aveţi un fiu, îl corectă Ty. Mama nu v-a spus niciodată despre mine.

–Cum o cheamă pe mama ta?

–Elizabeth.

–Nu cunosc nici o femeie cu acest nume. Duse mâna la buzunar şi scoase un trabuc subţire şi şi-l aprinse. Dacă este un fel de glumă, nu mă amuză. Sau este vreo metodă nouă de a scoate bani de la străini, pretinzând că eşti fiul lor?

–Nu. Ty simţi cum faţa i se înroşeşte. Este adevărul. Sunt fiul dumneavoastră. Aşa mi-a spus mama.

–Atunci m-a confundat cu altcineva.

–Nu. Mi-a spus că tatăl meu adevărat a fost Chase Calder. N-am ştiut nici eu până acum câteva săptămâni. N-am ştiut că tata. Philip. m-a adoptat. Am crezut că el e tatăl meu adevărat până v-am găsit numele înscris în Biblia familiei. Vocea lui insista ca Chase să-l creadă.

–S-a înşelat. Nu cunosc nici o femeie pe-care s-o cheme Elizabeth, repetă el.

–Numele ei întreg este Mary Frances Elizabeth. Ty aşteptă un semn ca numele însemna ceva pentru el.

Chase clătină din cap.

–N-o cunosc.

–Dar am făcut tot drumul acesta ca să vă găsesc! Se simţea furios şi jignit că fusese respins. Am venit din California! Dumneavoastră sunteţi tatăl meu!

–Îmi pare rău că ai luat o pistă greşită. Nu sunt tatăl tău. Chase văzu lacrimile de frustrare care se adunau în ochii băiatului. Avea să devină stânjenitor pentru amândoi dacă începea să plângă. Se prefăcu că nu observă şi se ridică de lângă birou şi-şi stinse ţigara în scrumieră.

-Mama nu m-ar minţi în legătură cu asta! În nici un caz!

–Nu spun că mama ta te-a minţit. Poate că un bărbat i-a spus că este Chase Calder şi ea l-a crezut. N-am auzit niciodată de ea. Se duse la uşă şi o deschise.

–Ei bine, ea vă cunoştea! izbucni băiatul. A locuit aici! Aşa am ştiut să să vă găsesc!

Chase se opri, ţinând uşa deschisă cu mâna în timp ce se întorcea să se uite încruntat la băiat.

–Unde a locuit?

Dinţii băiatului erau încleştaţi pentru a-şi reţine suspinele.

–Mi-a spus că n-o să mă vrei, dar n-am crezut-o. De ce n-ai spus aşa de la început, în loc să te prefaci că n-ai auzit niciodată de ea? îl provocă răguşit. Bănuiesc că n-ai auzit nici de ferma Shamrock şi nici de unchiul Calley O'Rourke!

Şocul îl străpunse pe Chase ca o lamă rece de cuţit. Era prea uluit ca să reacţioneze când băiatul trecu pe lângă el ca să iasă pe uşă. Revenindu-şi, îl prinse din doi paşi, îi apucă braţul şi-l răsuci spre el pe băiat. Chase era mânios, deoarece dacă aceasta era o glumă, atunci era una crudă.

–Maggie e mama ta? Îi cerea un răspuns. Maggie O'Rourke este mama ta?

Mânia băiatului era la fel de mare ca a lui, în ciuda lacrimilor care i se prelingeau pe obraji.

-Ţi-am spus! O cheamă Mary Frances Elizabeth O'Rourke Gordon! Nimeni nu-i spune Maggie.

-Dumnezeule, şopti Chase. Câţi ani ai? Ty, nu-i aşa? Ty nu-i aşa?

–Da. Ty îl privi circumspect. Am cincisprezece ani.

O expresie îndepărtată apăru în ochii lui Chase.

–A trecut atât de mult timp? întrebă, mai mult pentru sine.

-Ai cunoscut-o pe mama. Ty îşi dădu seama că Chase recunoştea.

–Am cunoscut-o pe Maggie O'Rourke, da. Chase slăbi strânsoarea de pe braţul băiatului şi inspiră adânc. E târziu. Hai să mergem mai bine acasă.

Luna era sus şi o mulţime de stele străluceau pe cer. Pe primele treizeci de mile, merseră în tăcere. Chase cerceta drumul, conducând maşina ca şi cum ar fi fost singur. Aerul nopţii se revărsa înăuntru prin geamurile deschise. Chase îşi odihnea cotul stâng pe cadrul ferestrei şi-şi freca absent bărbia.

–Mama ta ştie că eşti aici?

Întrebarea sparse tăcerea atât de brusc că Ty aproape că se sperie.

–Nu. Deşi cred că a ghicit.

–Ai fugit?

–Da.

-Ziceai că ai fost adoptat. Bănuiesc că mama ta este măritată acum.

–A fost. Ta... Phillip a făcut un atac de cord acum şase luni şi a murit. N-a fost bolnav deloc înainte. A fost un şoc. pentru toată lumea. Încă simţea un gol şi o mare durere în suflet când se gândea la aceasta.

–Ce făcea?

–A fost doctor, chirurg plastic, unul foarte bun, nu vreun cârpaci.

-Sunt sigur că a fost un medic excelent. Unde locuiţi?

–În Malibu. Avem cam o sută de acri. Avem cai şi îi prezentăm în concursurile de călărie. Ty se uită afară, pe fereastră. Nu se vedea nimic pe mile întregi–nici o lumină, nici un semn de viaţă. Unde mergem?

–La Trei C. Ezită uşor. Vine de la Calder Cattle Company. Chase se uită pe fereastră ca să se orienteze. Am trecut hotarul estic cam cu vreo zece mile în urmă.

–Şi cât mai avem de mers?

–încă douăzeci şi cinci–treizeci de mile. Auzi fluieratul uimit al băiatului; era evident că nu cunoştea mărimea fermei. Ce ţi-a spus mama ta despre mine?

–Nimic, doar că locuiai la ferma vecină.

În lumina slabă a bordului, Chase îşi lăsă privirea să alunece pe băiatul care era fiul său. Şocul descoperirii trecuse şi acum era un lucru acceptat. Ty era un băiat frumos, cu siguranţă curajos; altfel, n-ar fi îndrăznit să facă atâta drum singur ca să dea ochii cu tatăl necunoscut. Era multă energie în el. Chase simţi o undă de mândrie. Avea un fiu. Un băiat, din carnea şi sângele lui. Ar fi vrut să strige de bucurie. Nu se putea abţine să nu se întrebe dacă orice tată simţea aceeaşi mândrie.

–Nu te cunosc şi nu mă cunoşti. Cred că plecăm de la egal la egal, fiule. Simpla pronunţare a cuvântului îi aduse un zâmbet pe buze. Ty simţi cum gâtul i se strânge într-un nod ciudat şi lacrimile ameninţară să-i umple ochii. Nu înţelegea de unde-i venea emoţia aceasta. Se sili să şi-o învingă, fiindcă nu vroia ca tatăl lui să-l considere un copil plângăcios.

–Vreau să ajung să te cunosc. Vocea îi era răguşită, dar fermă. De aceea am venit aici. Aş putea să stau o vreme? Inflexiunea transforma propoziţia într-o întrebare. Poate că pe tatăl lui l-ar fi stingherit prezenţa sa.

-Vreau să rămâi. Răspunsul era hotărât şi nu lăsa loc de dubii, dacă Ty era sau nu dorit.

–Eşti însurat? Mai ai copii? întrebă Ty.

–Dacă m-ai fi întrebat asta când ai intrat în seara aceasta în restaurant, ţi-aş fi spus că nu am copii. Acum prefer să nu răspund, răspunse el amuzat. Cât despre prima ta întrebare–nu, n-am fost niciodată însurat.

-O mai iubeşti încă pe mama? Pentru Ty părea o întrebare logică.

Chase inspiră, îşi ţinu răsuflarea, apoi îi dădu drumul cu un oftat.

-Nu cred că este potrivit cuvântul „iubire" pentru a descrie ceea ce a fost între mine şi Maggie. Eram amândoi singuri. Fiecare aveam o nevoie fizică, o dorinţă pentru ceva de care ne puteam bucura–care nu ne cerea nimic. Dacă sentimentele noastre au început să crească, au fost tăiate din rădăcină de unele împrejurări care n-au depins de nici unul dintre noi. Se uită la Ty. Mă îndoiesc că toate astea au un sens pentru tine.

Ty se încruntă.

–Nu prea mult, într-adevăr.

-Aşa mă gândeam şi eu. Gura i se strânse într-un fel dur. Spune-mi despre şcoală, îl îndemnă el schimbând subiectul şi ascultă liniştit cât timp Ty îi povesti despre şcoală, despre prieteni şi despre viaţa lui în general.

La distanţă apăru o licărire slabă care crescu din ce în ce mai mult pe măsură ce se apropiau–cartierul general bine iluminat al fermei Trei C. Când clădinle principal începură să se distingă, Ty le privi uimit.

–Este un oraş?

–Aproape. Chase zâmbi uşor şi făcu un ocol larg cu maşina, pentru a opri în faţa verandei Casei Mari. Este cartierul general al fermei Trei C, zise el oprind maşina Şi deschizând portiera.

În timp ce Ty îşi lua rucsacul de pe bancheta din spate, Chase înconjură maşina, oprindu-se lângă trepteile verandei. Ty lăsase în urmă să privească. Chase aşteptă pe verandă. Ty îşi dădu seama şi se grăbi vinovat să-l prindă din urmă. Când băiatul fu lângă el, Chase îşi roti privirea peste clădinle care alcătuiau cartierul general al fermei Trei C, conştient că şi Ty le cerceta.

–Uită-te bine, fiule, îl sfătui Chase. Toate or să fie ale tale într-o bună zi. Când simţi privirea lui iute, întoarse capul să-i întâlnească ochii, mândria îmblânzindu-i ochii căprui. Gura i se curbă într-un zâmbet uşor şi-şi lăsă mâna pe umărul băiatului. Sigur, ai multe de învăţat între, timp–al dracului de multe.

Strângându-i umărui, Chase îl întoarse spre uşa de la intrare şi îl conduse înăuntru. Luminile fuseseră lăsate aprinse în camera de zi şi în hol, dar Chase şi-ar fi putut găsi drumul chiar dacă ar fi fost întuneric beznă. Nici una piese de mobilier nu i se schimbase locul din copilăria lui unele fuseseră tapiţate din nou, dar mobila veche, solidă, era făcută să dureze secole dacă era întreţinută cum se cuvine. Observă felul în care Ty se uita în jur, plin de interes. Amintindu-şi de singurul hamburger pe care-l mâncase Ty, Chase se gândi că acesta probabil nu satisfăcuse apetitul unui adolescent în creştere. Când avea vârsta lui Ty, niciodată nu se sătura.

–Ti-e foame? îl întrebă.

–Mda, oarecum, recunoscu Ty.

-Să văd dacă pot încropi o gustare în bucătărie. Uită-te unde vrei.

Simte-te ca acasă. Lăsă băiatul singur să exploreze casa.

În frigider găsi friptură rece de vită. Chase o tăie felii şi umplu o farfurie cu sandviciuri. Mai găsi o bucată de prăjitură, aşa că o puse pe tavă, împreună cu două pahare şi o carafă cu lapte. Când se întoarse în camera de zi, Ty tocmai intra în birou. Vru să se întoarcă, dar Chase îi făcu semn să-şi continue drumul.

-O să mâncăm acolo. Aduse tava şi o aşeză pe o măsuţă de cafea.

–Coarnele astea sunt adevărate? Ty studia perechea de coarne de deasupra şemineului.

Cu un sentiment straniu, amintindu-şi că şi tatăl lui făcuse la fel, Chase îi spuse povestea Căpitanului şi a drumului lung făcut de primul Calder spre acest ţinut. Ascultând cu atenţie concentrată, Ty devoră toate sendviciurile şi trei pahare de lapte, în timp ce Chase bău numai unul. Când Chase se ridică să-i arate harta veche de pe perete, Ty îşi tăie o felie de prăjitură.

–Unde a locuit mama? Ty îşi ţinu o mână sub prăjitură ca să nu dea firimituri pe jos.

Chase îi arătă pe hartă locul fermei Shamrock.

–Aici.

–E mult mai mică decât Trei C, nu-i aşa? întrebă el.

–Da. Lui Chase nu-i făcea plăcere să discute despre familia O'Rourke, şi impresia i se transmise lui Ty prin concizia răspunsului.

–Sunt... sentimente rele între tine şi mama?

–Mă îndoiesc că mă place foarte mult, recunoscu Chase.

–Dar tu? Ty se uită la el neliniştit, prins la mijloc.

–Eu... Chase se întoarse să se înapoieze la scaunul său de piele... n-am sentimente rele faţă de ea. Absent, îşi frecă antebraţul stâng unde mânecă cămăşii îi acoperea cicatricea lungă, oblică.

Ty simţi că mai era ceva.

–Ce s-a întâmplat de v-aţi despărţit? îşi amintea că tatăl lui spusese mai devreme ceva despre împrejurări care nu depinseseră de ei. Expresia încruntată a lui Chase îl făcea să nu se simtă în largul lui aceasta şi privirea lungă pe care o primi.

–Este o poveste lungă, iar acum s-a făcut târziu. Să-ţi arăt camera ta. Cred că eşti obosit.

–Mda, admise Ty. N-am mai dormit într-un pat de două zile. în ultimul timp am dormit mai mult ghemuit în câte-o cabina de camion.

–Înseamnă că o să dormi bine în noaptea asta.

Chase se opri în camera de zi cât Ty îşi luă rucsacul,apoi îl conduse sus, în dormitorul care fusese al tatălui lui. Toate camerele erau ţinute pregătite pentru oaspeţi, aşa. că erau cearceafuri curate pe pat şi prosoape în baie. După ce îl instală pe Ty, Chase scoase un carneţel şi un pix din buzunarul jachetei şi i le înmână.

–Scrie aici numărul de telefon al mamei tale, îl instrui.

–Vrei s-o suni? se încruntă Ty. Mai bine peste câteva zile, te rog.

–Ştii că trebuie să fie îngrijorată în legătură cu tine. Afirmaţia conţinea o critică subtilă.

–Da, dar... îşi strânse supărat buzele. O să vrea să mă întorc acasă.

Şi eu nu vreau să mă întorc acasă.

-Mă ocup eu de asta, declară Chase. Tu dă-mi doar numărul şi vorbesc eu cu ea.

–OK. Ty scrise numărul şi-i înapoie carneţelul şi pixul. Spune-i te rog că sunt bine.

–Am să-i spun. Chase se duse la uşă, o deschise şi se opri. Câteva sfaturi înainte de culcare. Viaţa la oraş slăbeşte omul. Pe aici n-avem semafoare care să-ţi spună când să te opreşti şi când să pleci. Nu sunt străzi care să-ţi indice sens unic: La oraş, totul e ordonat–guvernat de ideea unei femei despre cum ar trebui să fie. Aici este încă un ţinut bărbătesc unde trebuie să-ţi ţii cuvântul şi să nu ceri vreodată favoruri. Va fi mai greu pentru tine, nu numai din cauză că nu eşti obişnuit cu regulile noastre. Lumea va aştepta mai mult de la tine fiindcă eşti fiul meu, aşa că, Chase zâmbi uşor pentru că următoarele cuvinte îi erau familiare– trebuie să munceşti mai mult, să fii mai deştept şi să lupţi mai din greu decât oricine din statul ăsta. Dacă nu eşti în stare, atunci e mai bine să te întorci în California, la mama ta, altfel ţinutul ăsta te va doborî. Poate te vei gândi la toate acestea în zilele următoare.

–Da, sir. Răspunse pe un ton serios, atins doar de o nuanţă de scepticism.

Chase zâmbi amuzat, deoarece considerase întotdeauna că şi tatăl său exagerase mult.

–Noapte bună, Ty.

Întorcându-se în cabinetul său, Chase se aşeză în spatele biroului şi puse mâna pe telefon, formând numărul pe care i-l dăduse Ty. Răspunse la al treilea ţârâit.

–Casa Gordon. Era vocea unei femei, rigidă şi trufaşă, nu era vocea lui Maggie.

–Aş dori să vorbesc cu Elizabeth Gordon, ceru Chase.

–Cred că s-a dus să se odihnească. Sunt cumnata ei, Pamela Gordon. Pot să vă ajut cu ceva?

–Vreţi să vedeţi dacă poate veni totuşi la telefon? Sun în legătură cu fiul ei.

-Ty? L-aţi găsit? E bine? Femeia îi aruncă un potop de întrebări neliniştite.

–Spuneţi-i doamnei Gordon că vreau să vorbesc cu ea. Sublinie ultimul cuvânt, ca să arate că nu voia să discute cu nimeni altcineva.

–O clipă. Se auzi cum receptorul fu lăsat jos. Apoi o auzi pe femeie strigând „Elizabeth”. Chase aşteptă, jucându-se cu foaia pe care era scris numărul.

Somniferul pe care îl luase Maggie, în efortul de a se odihni puţin după atâtea nopţi de nesomn, în care îşi făcuse griji pentru Ty, o făcea să fie ametită. Veni potic–nindu-se la telefon şi-şi apăsă o palmă pe frunte.

–Elizabeth Gordon la telefon.

Vocea i se schimbase puţin, avea un accent diferit, dar îi răscoli amintirile. Pentru o clipă, anii fugiră înapoi şi îi văzu ochii verzi, verzi ca iarba plină de sevă de pe pământul Calder, şi părul negru ca noaptea

adâncă. Mâna i se strânse pe receptor de parcă ar fi vrut s-o aducă mai aproape.

–Bună Maggie!

Nimeni nu-i mai a aşa, în afară de Culley. Parcă n-ar fi fost el, dar telefonul distorsiona adeseori vocea. Maggie apucă receptorul cu amândouă mâinile.

–Culley? Slavă Domnului, ai sunat. Am încercat şi eu să te sun, dar telefonista mi-a spus că telefonul e deconectat şi eu... Ty a fugit... Cred că...

–Maggie, sunt Chase, o întrerupse el. Ty este aici cu mine. A vrut să ştii că este bine.

Ea îi recunoscu vocea în momentul în care începu să vorbească din nou. Podeaua păru sa i se învârtă sub picioare. Simţea aceeaşi nuanţă uşor persuasivă din glasul lui. Era buimăcită de efectul somniferului n-o ajuta să iasă din confuzie.

-Vreau să vină acasă... la mine. La acest punct, Maggie nu era confuză. Trimite-l cu primul avion. Plătesc eu cursa.

–Nu.

-Chase, îmi vreau fiul. Vocea îi tremura, cu o notă ameninţătoare.

–Da că-l vrei, va trebui să vii să-l iei.

–Nu. Nu vroia să se întoarcă acolo. Ty este minor–a fugit de acasă. Dacă nu-l trimiţi înapoi, o să înştiinţez autorităţile şi or să vină să mi-l aducă.

–Lipseşti de mult timp de-aici, Maggie. Cred că ai uitat pe ce teritoriu se întinde ferma Calder. Eu sunt autoritatea aici. Dacă-l vrei, va trebui să vii tu însăţi. Ştii unde să ne găseşti.

Chase puse receptorul în furcă, pe deplin conştient că îi redeşteptase resentimente în ceea ce-l privea, dar nu avea de ales. Trebuia să discute cu ea, faţă în faţă. Se lăsă pe spătarul scaunului şi se uită la telefon întrebându-se cât de mult se shimbase în ultimii cincisprezece ani. Mai era încă la fel de frumoasă? Îşi păstrase silueta? Sau şi-o pierduse cu naşterea fiului lor? Obosit, îşi frecă ochii.

A doua zi în zori, Chase făcuse duş, se bărbierise şi o îmbrăcase. Înainte de a coborî, se opri lângă camera lui Ty şi deschise uşa. Băiatul era întins pe burtă în pat, cu gura întredeschisă. Noutatea ştirii că avea un fiu continua să-l uimească şi să-l încânte.

Ciocăni tare în uşa deschisă.

–E timpul să te scoli, Ty! Chase îl privi pe adolescent ridicându-se buimac în coate şi uitându-se împrejur, încercând să-şi aducă aminte unde era.

–Cât e ceasul? Ty îşi trecu o mână prin păr, încercând să-şi alunge somnul.

–Cinci.

–Dimineaţa! Cu un geamăt, căzu cu faţa-n jos pe pat.

–Ne sculăm devreme pe-aici. Chase plecă din cadrul uşii şi o luă în jos pe scări.

Ruth tocmai pusese farfuria cu friptură şi ouă pe masa din sufragerie când Ty apăru somnoros în cameră. Chase îl prezentă. Ruth făcu o

întreagă tevatură stingheritoare în jurul lui, ochii umplându-i-se de lacrimi când murmură că ar fi vrut ca Webb să trăiască să îşi vadă nepotul. Apoi fugi în bucătărie, ştergându-şi ochii cu colţul şorţului.

-Ce-a spus mama când ai sunat-o? întrebă Ty când rămaseră singuri.

Chase evită să-i dea un răspuns direct.

–O să vină azi sau mâine. Depinde cât de repede îşi poate găsi un bilet de avion.

–O să vrea să mă ia înapoi, spuse Ty posomorât.

–Mă ocup eu de asta, îşi repetă Chase răspunsul calm pe care i-l dăduse şi în seara precedentă.

Când Ruth îi aduse lui Ty farfuria sa de friptură şi ouă, el se uită lung la ea.

–Nu ştiu dacă pot să mănânc toate astea aşa devreme.

Chase ridică din umeri, arătându-i că depinde de el, dar spuse:

–E mult timp până la prânz.

Ty se apucă să mănânce când apăru Buck.

-Chase terminase şi îşi savura ceaşca de cafea. Văzu privirea surprinsă pe care Buck i-o adresă băiatului.

-Ty, vreau să ţi-l prezint pe Buck Haskell, unul dintre cei mai buni şefi de echipă ai mei şi un bun prieten. Ty îşi lăsă jos tacâmurile şi se ridică politicos să dea mâna cu Buck. Buck, acesta este fiul meu.

-Fiul...tău? Buck îi aruncă o privire incredulă. Dar unde...cine...

-Maggie e mama lui.

-Maggie O'Rourke? La gestul afirmativ al lui Chase, Buck inspiră adânc. Hai, că asta-i tare. Faţa îi era ciudat de golită de expresie şi vocea avea o nuanţă de exasperare. Apoi se uită la Chase şi rânji. Cred că-i o prostie să-ţi spun felicitări tocmai acum.

CAPITOLUL XXVIII

A doua zi pe la amiază, Maggie sosi într-o maşină închiriată. Odată ce nimeni nu ciocănea la uşa Casei Mari, Chase ştia că ea era înainte de a deschide uşa. Îi întâlni ochii verzi şi reci, apoi îi cuprinse o clipă cu privirea silueta suplă, îmbrăcată într-un costum negru cu garnitură albă. Anumite lucruri pe care şi le amintea despre ea, cum ar fi mândria şi voinţa puternică, se puteau citi şi acum în ţinuta ei rigidă.

Zărind un angajat al fermei care trecea pe lângă casă, strigă spre el.

-Charley, adu bagajul doamnei Gordon din maşină.

–Nu-i nevoie. Se întoarse să contramandeze ordinul. Nu am de gând să rămân.

–Adu-le înăuntru, Charley, repetă el calm.

Ea îl înfruntă din nou cu stăpânire rece.

-Stau aici doar cât îl iau pe Ty. Apoi plec.

-Bine. Îşi înclină capul acceptând tăcut, şi se dădu în lături, invitând-o în casă. Lăsând uşa deschisă pentru Charley, Chase o luă spre birou auzind în urma sa zgomotul făcut de tocurile lui Maggie. O lăsă să intre

prima în cameră şi închise uşile duble pentru a asigura intimitatea. E cafea fierbinte pe măsuţă.

După ce ea îşi roti privirea în jurul camerei, negăsindu-l pe Ty, Maggie se întoarse şi-l înfruntă pe Chase.

-Unde este fiul meu?

–A plecat de dimineaţă cu Nate să vadă pentru prima dată cum se strâng vitele. Chase turnă cafea în două ceşti din serviciul de argint.

–Ştiai că vin după el. Iritarea emana din ea ca un câmp de forţă electric, încărcând aerul din jur. Chase îl simţi fără a fi nevoit s-o privească.

–Dar n-am ştiut când, îi reaminti.

Ea se răsuci pe jumătate, arătându-i profilul. Trupul ei avea o frumuseţe matură care-i stârni toate dorinţele bărbăteşti. Ea ştia probabil că era o privelişte apetisantă pentru privirea lui flămândă, deşteptându-i amintirile din vremurile când văzuse mai mult din picioarele ei decât lăsa fusta neagră să se vadă. Se lăsă pe spătarul fotoliului, cu ceaşca în mână.

-Când se întoarce Ty?

–Diseară. Sorbi din cafea şi evită să-i întâlnească ochii acuzatori.

-Ai făcut asta deliberat. De ce? Se uită la el observând vitalitatea dură întipărită pe trăsăturile lui. Se maturizase, devenind un bărbat puternic, trecerea timpului adăugând ceva, dar nerăpind din frumuseţea aspră a chipului lui. Gura i se curbă în acel fel dur, familiar, pe care şi-l amintea.

–Ca să avem timp să discutăm între patru ochi. De ce altceva?

–N-avem nimic de discutat, afirmă ea rece.

–De ce nu mi-ai spus că vei avea un copil cu mine? Chase atacă în sfârşit subiectul pe care îl evitaseră.

–Ty este doar al meu. Contribuţia ta la concepţia lui a fost pur accidentală. Vocea îi era rigidă şi îşi ţinea capul sus.

–Încă mă mai urăşti, Maggie?

-Ura este un cuvânt care implică un sentiment. Dispreţ sau silă ar fi mai potrivite. Acesta era un lucru pe care căsătoria cu Phillip îl făcuse pentru ea. Îi înlăturase sămânţa veninoasă a urii care o măcina. Soţul meu a fost un bărbat iubitor şi bun. M-a învăţat să uit ceea ce nu pot ierta.

–În acea zi când am venit la tine–ultima dată când te-am văzut–vroiam să-ţi spun că îmi pare cu adevărat rău pentru tatăl tău. În acel moment nu eram conştient că tu cunoşteai întreaga poveste. Observă că ea parcă îşi închidea mintea, nedorind să-şi amintească nimic. Ştiu că nu vrei să discutăm despre asta, dar trebuie.

–De ce? Tata e mort şi îngropat.

–Şi noi avem un fiu, aşa că o să mă asculţi, fie că vrei fie că nu, replică Chase. Înţeleg ce l-a determinat pe tata să procedeze aşa cum a făcut-o, dar n-am ştiut ce intenţii avea când am vrenit la Shamrock, în acea zi. Până când au pus frânghia în jurul gâtului lui Angus, am crezut că vrea doar să-l sperie. Şi când. Gura i se închise un moment înainte de a continua. Nu-l puteam salva, Maggie. Gâtul i se rupsese deja. Se opri din nou. Chiar după atâta timp, nu pot că tata a greşit. Ura tatălui tău pentru noi era obsesivă. Ştii asta, Maggie, probabil mai bine decât mine. Într-un fel, a fost mai bine aşa, pentru

că altfel tatăl tău nu s-ar fi distrus numai pe el până la urmă, ci şi pe tine şi pe Culley.

–Ai terminat? Se uită la el şi Chase n-ar fi putut dacă ea înţelesese ceva din cele ce-i spusese.

–Ca subiectul ăsta, da. Se uită la ceas. Ruth o să pună masa.

–Nu mi-e foame.

Lăsându-şi jos ceaşca, se ridică şi se duse să o ia ferm de braţ.

-Fă un efort, îi zise sec. Simţea tensiunea care o străbătea, dar ea nu rezistă presiunii mâinii lui.

Chase nu încercă să facă conversaţie în timpul prânzului, ci lăsă tăcerea să se aştearnă asupra mesei. La început, Maggie de-abia ciuguli din mâncare, până când atmosfera liniştită îi deschise apetitul, amintindu-i că nu mâncase în ultimele douăzeci şi patru de ore. Relaxată şi sătulă, se sprijini de spătarul scaunului şi sorbi din cafea.

-Te deranjează dacă fumez? Chase scoase din buzunar o ţigară subţire.

–Nu, deloc. Îmi place aroma unei ţigări bune.

–Sunt puţine femei cărora le place mirosul de tutun, spuse el aprinzându-şi ţigara.

–Phillip fuma adeseori o ţigară după cină. Fără să fie conştientă, vocea i se îndulci aşa că nu înţelese subita lui încruntare.

–Îţi dai seama că Ty vrea să rămână aici?

Maggie fu luată prin surprindere, aşa că reactionă tăios.

–Nu contează ce vrea el. Vine acasă cu mine.

Era ceva leneş şi periculos în felul în care o privi Chase.

–Chiar crezi că o să te las să-l iei?

Ceaşca de cafea fu trântită pe masă şi Maggie se ridică brusc. Era exact lucrul de care se temuse–că dacă Chase află că are un fiu, va încerca să i-l ia. Îşi încrucişă braţele, frecându-le de parcă i s-ar fi făcut frig.

-Va trebui să te lupţi cu mine mai întâi, Chase Calder, îl avertiză. Nu mai sunt Maggie O'Rourke-o nimeni. Sunt Elizabeth Gordon, o văduvă bogată al cărui soţ a avut o mulţime de prieteni cu influenţă. Suntem pe poziţii egale acum, aşa că nu poţi să treci pur şi simplu pe lângă mine.

–Asta vrei, Maggie? O bătălie murdară pentru custodie? o provocă el cu o voce care ameninţa să-şi piardă controlul. Să ne luptăm ca să stabilim cine-i un părinte mai bun? Cine are mai mult să-i ofere? Să tragem de el din două părţi?

–Nu, nu asta vreau, dar nu am de ales dacă insişti să mi-l iei.

–Nu, tu insişti să se întoarcă acasă cu tine, replică Chase cu vocea din nou calmă.

–Doar nu crezi c-o să-l las să rămână?

–Va fugi iarăşi dacă-l iei cu tine. Până la urmă o să ţi-l înstrăinezi. Mai sunt trei ani şi o să fie major–liber să locuiască unde vrea.

–Şi crezi că o să renunţ, pur şi simplu? Să mă dau bătută şi să ti-l las ţie?

–Nu.

–Atunci ce vrei?

–Să te măriţi cu mine.

Maggie se holbă la el uluită.

–Nu poţi vorbi serios. Reuşi în cele din urmă să râdă de ideea asta fantezistă.

–Ba da. Dar nu-ţi face griji. Gura îi schiţă un zâmbet uscat. Nu mai nutresc mare pasiune pentru tine. Vreau să ne căsătorim numai din pricina lui Ty. În primul rând, asta îi va legitima naşterea. Nu vreau ca fiul meu să fie considerat bastard.

–E cam târziu, comentă Maggie sarcastică.

–Odată ce n-am fost informat de existenţa lui nu-i prea târziu, pară Chase. În al doilea rând, vreau ca Ty să fie recunoscut ca moştenitorul meu. Trei C este dreptul lui şi intenţionez să fac tot ce este necesar ca să mă asigur că o va căpăta.

–Nu mi-ai dat nici măcar un singur motiv pentru care eu aş fi de acord cu această căsătorie absurdă.

–Îţi vrei fiul, nu-i aşa? Dacă ne luptăm pe el, Maggie, vom pierde amândoi. Iar Ty va avea cel mai mult de pierdut, fiindcă va fi derutat, sfâşiat între noi doi. Dacă te măriţi cu mine, îţi vei menţine rolul de mamă, vei locui aici, în aceeaşi casă cu el, şi vei fi parte integrantă a vieţii lui. În plus, vei fi stăpâna acestei case şi vei avea toată importanţa numelui Calder.

–Nu mă interesează nici numele, nici patul tău. Maggie nu mai comentă partea referitoare la Ty.

–Nu-mi pasă dacă împărţi sau nu patul cu mine. Asta nu depinde decât de tine. Aş sugera să locuieşti aici fără să ne căsătorim, dacă n-ar fi primele două motive pe care ţi le-am dat şi bârfa care s-ar crea. Ştii că lumea ar începe să vorbească dacă te-ai întoarce în regiunea asta, ce să mai vorbim de casa asta. Bârfa l-ar afecta pe Ty. Nu cred că ti-ar plăcea. Căsătoria este o formalitate. De cum îşi realizează obiectivul–de a-l numi pe Ty drept moştenitor legitim, poţi să dai divorţ. Eu nu am decât o singură pretenţie–Ty să rămână cu mine!

–Nu e cinstit, spuse ea scurt.

–Mai devreme sau mai târziu va trebui să-l laşi să plece, oricum. Când se însoară sau când va pleca să vadă lumea. Tu poţi să stai aici cât vrei–sau poţi să-ţi împărţi timpul între fermă şi California. Sau să stai în California şi să vii aici în vizită. Pentru mine nu contează. Dacă ai o soluţie mai bună, o ascult bucuros.

Afirmaţia lui era ironică. Nu exista o altă soluţie care să îndeplinească termenii lui. Şi dacă termenii lui nu erau îndepliniţi, avea s-o aducă în justiţie pentru a-l lua pe Ty.

Nu conta că ea ar fi câştigat până la urmă procesul. Îi arătase asta foarte clar. Îşi putea imagina foarte bine reacţia lui Ty faţă de viaţa la această fermă. Părea împlinirea viselor romantice ale oricărui băiat despre viaţa în Vest. Nu putea câştiga niciodată împotriva viselor unui băiat, chiar dacă obţinea custodia legală.

–Ty are o afinitate naturală pentru pământ, un simţ al ţinutului acesta, continuă Chase. Nu i le poti.reprima, deşi ştiu că ai încercat. E ceva ce a moştenit de la amândoi, Maggie. Apelez la instinctul tău

matern. Suntem amândoi interesaţi de acelaşi lucru–Ty. Căsnicia noastră ar putea începe cel puţin pe această bază comună. O studie în tăcere. Nu ţin să-mi dai un răspuns chiar acum. O să vrei să vorbeşti cu Ty. Poti să-mi răspunzi mâine.

Mâine? Asta era chiar culmea!

-Cât de generos din partea ta să-mi acorzi atât de mult timp!

–A fost irosit deja destul timp. Se ridică de pe scaun, îţi duc bagajul în cameră.

–N-am spus că rămân, îi aminti Maggie.

El o privi serios.

–O să rămâi.

–Nu. N-avea să se supună voinţei lui. Dacă trebuie să rămân, prefer să stau la fratele meu.

Chase se încruntă.

–Din câte-am auzit, nici măcar un şobolan n-ar dormi acolo. Ferma s-a părăginit rău de când ai plecat. La fel şi fratele tău.

Maggie ieşi din sufragerie şi se îndreptă direct spre uşa de la intrare cu paşi grăbiţi. Chase nu încercă s-o oprească, şi ea coborî treptele şi se urcă în maşina închiriată. Făcu drumul lung până la Shamrock într-o stare de ameţeală, nefiind sigură de ce va găsi când va ajunge acolo.

Dar descrierea lui Chase n-o pregătise pentru priveliştea dezolantă a clădinlor dărăpănate, gata să se prăbuşească la primul vânt mai puternic. Nu părea să se fi făcut vreo încercare de reparaţii de ani de zile. Casa, căminul copilăriei, părea abandonată.

Nu arătase niciodată prea grozav, dar acum geamurile erau sparte, jumătate din trepte prăbuşite şi podeaua prispei putrezită. Maggie îşi făcu drum cu grijă către uşă, care era deschisă. Mirosul care o întâmpină îi făcu greaţă.

Acoperindu-şi gura, făcu un pas prudent înăuntru. Era întuneric şi murdar. Atinse întrerupătorul de lângă uşă ca să aprindă lumina, dar nu se întâmplă nimic. Cu grijă, se mişcă încet prin camera plină de umbre până găsi o lampă. Trase de lant, dar nu se făcu lumină. Nu era electricitate în casă. Ceva fugi într-un colţ şi Maggie se dădu înapoi speriată. Aceasta nu era o casă, era un focar de infecţie. Tremurând, se retrase spre uşă, îndurerată că fratele ei locuia aici.

Afară respiră prospeţimea binecuvântată a aerului şi privi în jur. Tocurile înalte pe care le purta făceau investigarea celorlalte clădiri imposibilă, dacă nu vroia să rişte să-şi rupă gleznele. Îl strigă pe Culley, dar nu-i răspunse nimeni. Aşteptă în maşină mai mult de o oră până ce, în sfârşit, se dădu bătută. Nu vroia să fie aici când avea să se întunece.

Pe drum, se gândi înspăimântată la starea jalnică a casei. întâi mama ei, apoi ea, se străduiseră să o facă locuibilă, deşi nici tatăl şi nici fratele ei nu păruseră vreodată să aprecieze efortul.

Cu coada ochiului, zări cimitirul şi întoarse maşina pe drumul care ducea până la baza colinei. Ieşind din maşină, Maggie urcă dealul înverzit şi se opri lângă mormântul mamei sale. Mintea i se goli de orice gând. Un vânt rece o făcu să-şi dea seama că se făcea târziu. Ty avea să se întoarcă în scurt timp.

Începu să coboare poteca îngustă dintre morminte. Terenul era destul de neted, dar era atentă pe unde mergea până când un al şaselea simţ o avertiză că era privită. Se opri şi ridică privirea.

Lângă maşina ei era parcată o maşină de teren. Ceva îi a că o aştepta de mult timp. Dezlipindu-se de maşină, el strivi ţigara sub călcâi şi-i veni în întâmpinare. Fără să spună un cuvânt, se întoarse să meargă lângă ea, punându-şi mâna mare sub cotul ei ca s-o sprijine.

Amorţită şi mergând parcă mecanic, Maggie se lăsă condusă la maşină.

Atingerea mâinii lui pe şold, când o ajută să se urce în cabină, îi îndepărtă apatia. Întoarse capul ca să-l privească. Stătea în cadrul uşii, ţinând-o deschisă, o cerceta cu o privire pătrunzătoare.

–N-a prea fost ca o întoarcere acasă, nu-i aşa? murmură el.

Privind acea faţă dură, virilă, Maggie îşi aduse aminte de zilele lor de abandon fericit. Ar fi vrut să întindă mâna şi să apuce o bucată din acea bucurie lipsită de griji pe care o cunoscuse odată, să prindă iar razele strălucitoare de soare care-i luminaseră lumea. Ceva licări în ochii lui, de parcă i-ar fi putut citi gândurile. Asta o aduse înapoi la realitate.

–Lasă-mă. Vocea îi era plată, lipsită de viaţă.

Ridicând indiferent din umeri, Chase închise uşa din dreapta şi înconjură maşina ca să urce în spatele volanului. După ce el porni motorul şi întoarse maşina, Maggie îşi dădu seama că maşina sa rămăsese în spate.

–Maşina...începu.

–O să trimit un băiat s-o ia.

Trecând prin oraş, Maggie observă reclama unui restaurant pe clădirea barului lui Jake.

–Când şi-a deschis Jake restaurant?

–Jake a vândut localul acum patru ani. Noul proprietar l-a transformat în restaurant.

–Cine e proprietarul? Nu primi răspuns imediat la întrebare, aşa că îl privi, întrebându-se dacă ezitarea lui avea vreo semnificaţie.

–O femeie pe nume Sally Brogan. Părea preocupat de alte chestiuni.

Maggie lăsă tăcerea să se aştearnă pe parcursul următoarelor câteva mile.

–Ce făceai la cimitir?

-Ţi-am văzut maşina parcată acolo, aşa c-am oprit. Mergeam să te iau de la fratele tău. Mi-a trecut prin minte că s-ar putea să fii destul de încăpăţânată ca să rămâi acolo, şi nu este un loc pentru o doamnă. Îşi luă privirea de la drum ca s-o măsoare scurt din ochi. Da, ţi-ai realizat ambiţia de a deveni o doamnă: eleganta, rafinată, stăpânită, aranjată.

–Nu pari impresionat. Tonul lui fusese aproape insultător.

–Poate că mă întreb dacă a mai rămas ceva din fata pe care am cunoscut-o, sau dacă a fost atât de lustruită până a dispărut. Se uita drept în faţă, la drum. Îmi amintesc de o dată, când făceam dragoste cu tine, şi eram atât de absorbit încât devenisem puţin cam dur. Ai început să mă muşti tare. Când m-am plâns, mi-ai spus că dacă vroiam să mă joc dur,

poţi să faci şi tu la fel. Cinismul îi încreţi colţurile gurii. Mă întreb ce ai face astăzi. Ai căsca de plictiseală?

Maggie îşi întoarse faţa de la el. Tot restul drumului se uită pe geamul portierei cu cotul sprijinit de cadrul ferestrei şi cu pumnul apăsat de bărbie.

În acea seară, la cină, Maggie şi Chase se aşezară în capetele opuse ale mesei, în timp ce Ty stătea simbolic la jumătatea distanţei dintre ei. Acum era îmbrăcat cu o cămaşă albă, curată şi pantaloni de culoare închisă; acestea erau singurele lucruri care-i aminteau de fiul ei. Dar când intrase în casă în acea seară, fusese aproape un străin, cum era îmbrăcat în haine prăfuite, de cowboy. La început, Ty nu se simţise în largul lui, conştient că o îndurerase fugind de acasă, dar când văzu că ea nu aduce vorba despre aceasta, începu să-i relateze entuziasmat aventurile ultimelor două zile.

Încetul cu încetul, Maggie aduse conversaţia la casa lor din California, prietenii lui Ty şi caii pe care-i prezenta la concurs. Răspunsurile lui deveniră din ce în ce mai scurte, până când nu mai vorbi deloc. Atunci Maggie îl întrebă direct dacă era gata să renunţe la prieteni, la casa lui şi la viaţa din California.

–Or să-mi lipsească un timp, recunoscu Ty şi se foi stingherit pe scaun înainte de a continua. Mamă, nu vreau să te îndurerez. Ştiu că vrei să mă întorc acasă, dar... eu vreau să rămân aici.

–Nu vrei să mă îndurerezi, dar ai face-o, nu-i aşa? îşi dădu seama Maggie. Dacă insist să...

–N-o face, mamă, îi ceru Ty, vocea frângându-i-se de încordare.

Dacă ar fi trebuit să se bată doar cu Chase, s-ar fi luptat cu dinţii şi unghiile pentru fiul ei, dar nu se putea lupta şi cu Ty. Ştia când este învinsă. Începu să împingă cu furculiţa boabele de mazăre din farfurie.

–Ce-ai spune Ty, dacă ţi-aş că eu şi Chase am discutat despre căsătorie? întrebă ridicând ochii şi simţind înţepătura privirii lui Chase.

–Într-adevăr? întrebă Ty circumspect, nevoind să se pronunţe până nu era sigur că este adevărat.

–Da, răspunse ea şi susţinu privirea bărbatului din celălalt capăt al mesei, un Chase Calder matur, laconic şi impenetrabil.

–Atunci am locui aici? Amândoi?

–Da. Dădu din cap, continuând să întoarcă privirea fermă a ochilor căprui.

-Acesta este răspunsul tău, Maggie? întrebă Chase rece.

–Este ceea ce vrea fiul meu, replică ea. Da, este răspunsul meu.

-Voi pregăti actele şi voi aduce preotul. Ne vom căsători aici, acasă, fără mare pompă, spuse el.

CAPITOLUL XXIX

Decizia de a rămâne şi de a se căsători cu Chase lăsă o mulţime de lucruri încurcate în California. Trebuia să-şi dea demisia din funcţia pe care

o deţinea în conducerea organizaţiei de caritate. Să aranjeze să vândă caii. Fireşte, toate hainele ei şi ale lui Ty, ca şi toate obiectele personale trebuiau împachetate şi expediate la Trei C. Această parte fu rezolvată cu un telefon dat lui Cathleen. Mătuşa ei era o romantică incurabilă, aşa că fu încântată că Maggie se mărita, în sfârşit, cu tatăl copilului ei.

Nu şi Pamela. Întâi s-a înfuriat şi nu i-a venit să creadă când Maggie i-a adus la cunoştinţă decizia ei. Apoi a început să plângă şi a implorat-o pe Maggie să se mai gândească şi să-l aducă pe Ty înapoi. Maggie n-avea de gând să i se confeseze şi să-i explice de ce nu avea de ales. Înainte de sfârşitul conversaţiei, Pamela era lividă, acuzând-o pe Maggie că era necredincioasă memoriei lui Phillip, că nu l-a iubit niciodată, că s-a măritat cu el doar pentru bani şi ameninţând-o că o dă în judecată pentru a schimba testamentul, înlăturându-i atât pe Maggie cât şi pe Ty de pe lista beneficiarilor. Setea de răzbunare a cumnatei ei fu de ajuns să o convingă pe Maggie că nu vroia să se mai întoarcă aici niciodată.

După acea discuţie, Maggie ieşise afară ca să-şi potolească nervii. Chase nu se vedea nicăieri, dar uneori era prin preajmă. Cu strângerea vitelor de primăvară în plină desfăşurare, era plecat de obicei din zori până noaptea. Trecuse de grajduri şi ajunsese în faţa barăcii, când îşi încetini în sfârşit paşii şi se uită în jur.

Privirea îi fu atrasă de un vehicul cu aspect greoi, parcat în faţa uneia dintre clădiri. Îi luă un minut ca să-şi dea seama că era o bucătărie ambulantă. Se duse mai aproape să arunce o privire înăuntru şi văzu că bucătăria mobilă era dotată cu aragaz cu butelie, frigider şi rezervor de apă. Se întoarse la cartierul general al fermei ca să-şi împrospăteze proviziile de alimente, şi combustibil.

Când o siluetă mătăhăloasă ieşi dintr-o clădire, capul mic era aproape ascuns în spatele sacului de cartofi pe care-l ducea pe umăr. Maggie clipi, nevenindu-i să creadă, şi un zâmbet îi apăru pe faţă.

–Tucker! strigă încântată. Bucătarul se întoarse să vadă cine-l strigă. Se uită la ea fără s-o recunoască, şi ea începu să râdă. Sunt eu, Maggie!

El lăsă sacul jos cu uşurinţă, de parcă ar fi fost plin cu fulgi.

–Am auzit că te-ai întors, dar nu te-aş fi recunoscut. Se uita la ea cu mândrie, observându-i pieptănătura chic, bluza elegantă, gri-argintie şi pantalonii negri, strâmţi. Bine ai venit acasă, Maggie.

Lui Maggie i se puse un nod în gât şi râse din nou, de data aceasta încet.

–Ştii că eşti prima persoană care-mi asta?

–Mă bucur. M-am gândit la tine şi cum o mai duci, zise el. Ţi-am văzut băiatul. E fiul lui Chase?

–Da. îi urmări reacţia, amintindu-şi de respectul pe care el i-l arătase întotdeauna şi întrebându-se dacă acest fapt îl va schimba.

–Băieţii zic că te măriţi cu el.

–Da. Nu părea să o judece pentru comportarea ei din trecut sau pentru decizia de acum. Totuşi, se simţi obligată să-i explice motivul pentru care se mărita cu Chase, după ceea ce făcuseră Calderii tatălui ei. Nu am de ales. Ty este parcă fermecat. Dacă nu vreau să-mi pierd fiul, trebuie să mă mărit cu Chase ca să rămân aproape de Ty. Inspiră adânc şi se uită spre

orizont. L-ai mai văzut pe Culley în ultimul timp? Am fost la fermă de câteva ori, dar nu l-am găsit niciodată şi... Nu putu sfârşi fraza, incapabilă să-şi exprime reacţia la schimbările petrecute acolo.

-Ştiu. Comentariul lui Tucker a că nu era nevoie ca ea să continue. Culley nu prea era de găsit. Ar fi trebuit să plece cu tine, nu trebuia să încerce să păstreze ferma. Era prea mult pentru un bărbat, ce să mai vorbim de un băiat. Am încercat să vorbesc cu el, dar n-a vrut să asculte zicea că m-am dat cu Calderii.

-Mi-a scris că eşti aici, dar am crezut că ai plecat până acum. Îl privi, încercând să înţeleagă de ce a rămas. Ţi-au ars localul. Credeam că o sa pleci de aici cât vei putea de repede.

–Aşa am crezut atunci. Dar poate că a luat foc de la grăsimea încinsă, aşa cum s-a spus. Ridică din umeri. Am fost tratat bine aici. Şi sunt propriul meu şef. Cred că Webb Calder a băgat în mine frica de Dumnezeu. Chase încă este cu ochii pe mine.

–Atunci i-ai iertat pe amândoi pentru ce i-au făcut lui tata? Părea o altă trădare.

–Tu nu? contră Tucker, îngustându-şi ochii mici.

–Nu.

–Crezi că un fiu trebuie să plătească păcatele tatălui? Când ea dădu să răspundă, o întrerupse. Ai grijă ce spui, fiindcă dacă vrei să-l faci pe Chase să plătească pentru ce-a făcut tatăl lui, nu uita că tatăl fiului tău este Chase Calder.

Maggie fu străbătută de o mică undă de şoc, cuvintele lui reverberându-i în minte–să plătească pentru păcatele tatălui. Tremura pe dinăuntru, neştiind de ce. Mintea îi deveni deodată confuză; gândurile se învârtejeau prea rapid.

–Ei. Tucker ridică sacul cu cartofi pe umăr. Trebuie să mă întorc la lucru. Băieţilor o să li se facă foame în curând. Apoi se opri. O să-i trimit vorbă, lui Culley că vrei să-l vezi.

-Mulţumesc, Tucker, răspunse dusă pe gânduri şi se întoarse încet către Casa Mare.

Ceremonia căsătoriei fu scurtă şi s-a ţinut seara, ca să nu se suprapună cu programul de muncă al lui Chase.

Martori au fost Rush şi Virgil Haskell. Ty fu singurul care mai asistă. A fost un singur moment penibil, când trebuiră să schimbe verighetele simple de aur. Maggie uitase să-şi scoată setul de căsătorie alcătuit din verigheta şi un inel cu diamant, pe care i le dăduse Phillip. Gândindu-se retrospectiv, Maggie nu era sigură dacă fusese doar o scăpare sau un plan subconştient. Oricum, când Chase le văzu, strânse buzele şi, scoţându-le cu îndemânare, le puse în buzunar. Îi înapoie inelul şi verigheta lui Phillip după ceremonie. Sărutul lui fusese rece şi impersonal, de-abia dacă se putea numi sărut.

După aceea, Chase pregătise băuturi în birou, cât fură semnate actele. Preotul toastase pentru fericirea cuplului înainte de plecare. Familia Haskell nu zăbovi, şi până şi Ty se furişase discret afară pentru a-i lăsa singuri. Chase se scuzase prompt că are de rezolvat nişte hârtii, lăsând-o pe Maggie cu sentimentul că totul fusese doar o farsă.

La ce se aşteptase? Întinsă pe patul din dormitorul său, studia ornamentele tavanului. Ego-ul ei suferea. Dorise ca ea să fie cea care să-l ignore. Era dezgustată de reacţia ei copilărească. Ce importanţă avea care dintre ei impunea distanţa?

Îl auzi urcând scara spre etaj şi apoi ascultă paşii care trecură fără grabă, fără nici o ezitare pe lângă uşa ei. Dormitorul lui Chase era amplasat în colţul de nord-vest al casei, la etaj. I-l indicase, pe ton informativ, când îi dăduse dormitorul mare în prima noapte. Uşa de la camera lui se deschise şi se închise. Apoi se aşternu liniştea.

Se întoarse pe-o parte, strecurându-şi mâinile sub pernă. Banda de aur părea ciudat de grea pe degetul ei. Nu era obişnuită cu ea; era învăţată cu diamantul de pe inelul lui Phillip. De-abia închisese ochii când totul explodă parcă în jur. Zgomotul asurzitor o sculă pe Maggie imediat din pat. Îşi luă repede capotul de satin şi se năpusti afară în hol, ciocnindu-se cu Chase.

–Ce-i asta? Hărmălaia nu încetase.

–Nu ştiu. Chase avea cămaşa descheiată peste pantaloni. Tocmai începuse să-şi încheie nasturii când se opri şi inspiră adânc. Oh, nu, oftă exasperat.

–Ce-i? Se uită la el, derutată şi uşor alarmată.

–Au venit să ne sărbătorească. Nu mă îndoiesc că a fost ideea lui Buck. Un râset izbucni de pe buzele lui Maggie, scurt şi uşurat, apoi fu întrerupt de deschiderea uşii de la intrare şi de invazia de cizme bocănitoare.

-Vrem mirele şi mireasa! striga un cor de voci zgomotoase.

Maggie începu să-şi lege cordonul halatului. Chase o măsură cu privirea, observând cum materialul satinat i se mula pe piept şi pe şolduri. Foarte puţin mai era lăsat în voia imaginaţiei.

–Nu poţi coborî îmbrăcată aşa, mârâi cu o voce joasă.

Împietrită timp de o secundă, Maggie nu putu decât să se uite la el.

–Am zece rochii de seară care arată mai mult decât asta! îi replică. Phillip n-a considerat niciodată că sunt îmbrăcată indecent.

–Ei bine, eu nu sunt, Phillip, şi aici nu-i California. Femeile noastre nu se fâţâie arătându-şi fundul în faţa altor bărbaţi. Vocea lui îi aducea aminte că el aparţinea unui tip de bărbaţi care judeca femeile după alte standarde decât era obişnuită. Fu cuprinsă de un sentiment de împotrivire, stârnit fie de pretenţia lui, fie de pretenţia lui, fie de sunetul posesiv al tonului când o indusese în categoria „femeile noastre”.

–Hei! Aveţi de gând să coborâţi sau trebuie să urcăm după voi? îi provocă o voce de la piciorul scării.

–Daţi-ne câteva minute, să ne aranjăm! Chase ridică vocea ca să răspundă, apoi o luă pe Maggie de după umeri şi o împinse în dormitorul ei.

Dacă n-ar fi existat posibilitatea ca Ty să se afle printre cei de jos, şi Maggie nu vroia să-i facă să se simtă jenat,ar fi refuzat să se schimbe. Chase aprinsese deja lumina şi cotrobăia prin garderoba ei limitată, odată ce restul hainelor nu veniseră încă. Maggie era iritată de ideea implicată

că ea n-ar fi fost în stare să aleagă ceva potrivit. Furioasă, îşi scoase capotul şi-l aruncă pe pat.

Tocmai îşi trăsese cămaşa de noapte peste cap şi îşi căuta lenjeria, când Chase spuse:

–Uite. Pune asta.

–Ce? Când se întoarse să vadă ce alesese, rămase ţintuită de privirea din ochii lui.

Hoinărea peste nuditatea ei, zăbovind peste vârfurile ridicate ale sânilor, pe abdomenul plat şi pe triunghiul negru de păr cârlionţat. Apoi urcă încet, urmând acelaşi traseu. Maggie fu zguduită de senzaţia că în acel moment el făcea dragoste cu ea cu ochii şi simţi cum i se aprinde trupul, simţi fierbinţeala dorinţei. Trebuia să se apere împotriva acestei invazii atât de intime.

–Nu mai căsca gura ca un cowboy, Chase. Se răsti la el fiindcă simţea că, pe dinăuntru, tremură. M-ai mai văzut goală până acum.

Vraja se spulberă şi Maggie îşi îmbrăcă repede sutienul şi chiloţii. Chase alesese o rochie de zi, fără mâneci, de un albastru glacial, făcută dintr-un material catifelat. Când ea întinse mâna să o ia, el o ţinu un moment, silind-o să-i întâlnească ochii care scânteiau dur, ca piatra şlefuită.

–Dar când te-am văzut goală înainte, Maggie, întotdeauna m-am uitat, îi aminti-el simplu, şi dă du drumul rochiei.

Corul de jos începu să scandeze:

-Vrem mirele şi mireasa! Vrem mirele şi mireasa! Chase aştepta lângă uşă cu o nerăbdare de-abia mascată până când Maggie îşi încheie nasturii din faţă ai rochiei şi-şi strecură picioarele goale într-o pereche de pantofi. O inspectă încă o dată, atent, când ea i se alătură. Maggie se simţi răscolită, ca şi când zidul pe care îl înălţase cu atâta grijă, pentru a nu lăsa să pătrundă senzaţii nedorite, se surpase, şi avea nevoie de protecţie contra atractiei lui vibrante.

Coborî încordată, ghidată de mâna lui, şi fură imediat înghiţiţi de marea zgomotoasă de lucrători de la fermă şi familiile lor, râzând, glumind, adresându-le felicitări. Chiar dacă li se refuzase o nuntă mare, n-aveau de gând să renunţe la ocazia de a sărbători căsătoria şefului lor. În îmbulzeala oaspeţilor, Chase îi încercui posesiv şi protector talia lui Maggie, lipind-o de partea lui stângă ca să nu poată fi despărţiţi. Trupul lui musculos era ca o stâncă însufleţită, şi căldura pe care o emana îi ardea carnea. Era conştientă de vitalitatea lui aspră, care nu se baza pe farmec sexual. Era ceva mai simplu, fundamental. Îi rezistă, concentrându-şi atenţia la şuvoiul de cowboys.

Fură prinşi şi târâţi de curentul de trupuri în afara casei, unde aştepta o mulţime şi mai mare. Doi cai, speriaţi de larmă, erau înhămaţi la o trăsură veche. Ea şi Chase fură urcaţi în trăsură şi, încadraţi de o pereche de călăreţi, defilară în jurul curţii spre încântarea mulţimii. Maggie reuşi să imite calmul lui Chase şi să zâmbească.

În cele din urmă călăreţii aduseră cuplul în faţa treptelor Casei Mari. În timp ce Chase o luă în braţe pe Maggie, ajutând-o să coboare din trăsură, Ruth Haskell ieşi din mulţime şi le şopti:

–Am pregătit înăuntru gustări şi băutură pentru toată lumea. Păstra vechea tradiţie de a-i trata pe cei care veneau să felicite cuplul proaspăt căsătorit.

Chase şi Maggie rămaseră lângă uşă, salutând pe fiecare în parte şi primind urările lor. Pe câţiva, Maggie îi cunoştea, iar de alţii îşi amintea vag Chase i-i prezentă pe toţi, fără sa şovăie asupra nici unui nume. Din când în când, câte un cowboy îşi cerea dreptul de a săruta mireasa, dar o făcea reţinut şi respectuos. Nimeni nu profită de această ocazie, cu Chase alături de ea.

În timp ce un cowboy se mută un pas să dea mâna cu mirele, Maggie se întoarse spre următoarea persoană din şir. Femeia roşcată din faţa sa avea un aer liniştit, care contrasta cu toată hărmălaia din jur. Îl simţi pe Chase întorcându-se şi îl privi repede să determine cauza, totuşi în expresia lui nu era nimic care să arate că ceva nu era în regulă. Făcu prezentările, cum făcuse şi până atunci:

–Aceasta este Sally Brogan, o prietenă de-a mea. Este proprietăreasa restaurantului din oraş.

–Felicitări, doamnă Calder. Strângând mâna femeii atrăgătoare, observă uşoara încordare de pe chipul ei. Sub ochii albaştri, senini, se ascundea durerea. Eşti o femeie foarte norocoasă.

Norocoasă? Maggie bănui că erau destule femei care ar fi schimbat bucuroase locul cu ea. Îi trecu deodată prin minte că femeia din faţa ei era una dintre ele. Deveni subit conştientă de o anumită linişte care se făcuse în jurul lor, ca şi cum ceilalţi îi urmăreau. Când roşcata trecu să-l felicite pe Chase, cineva ţâşni imediat pentru a acapara atenţia lui Maggie.

Era Buck Haskell, care rânjea şi vorbea tare.

–Eşti o mireasă frumoasă, dar ai fost întotdeauna o frumuseţe.

De-abia auzi ce a spus. Lângă ea, femeia îi murmura lui Chase:

-Vă doresc la amândoi toată fericirea. Şi se întinse să-l sărute. Maggie înţelese că între ei fusese mai mult decât o prietenie. Fu şi mai convinsă când îl auzi pe Buck şoptind:

–Îmi pare rău, Chase, dar Sally a vrut să vină ca să ştii că nu e supărată.

Urmară alte chipuri şi alte prezentări, până ce Maggie şi Chase intrară în casă să guste din cele pregătite de Ruth. Peste o oră, lucrătorii de la fermă şi familiile lor plecară spre casele lor, mai liniştiţi decât veniseră.

În timp ce Chase se apucă să stingă luminile de la parter, Maggie începu să urce scările. Se opri pe palierul de la mijloc.

–Unde-i Ty?

După ce stinse lumina din holul dinspre bucătărie, Chase se opri să-i răspundă, cu o ridicare uscată a colţului gurii.

–Pare să găsească necesar să doarmă în baracă în noaptea asta, ca să ne lase singuri în noaptea nunţii.

Degetele ei se strânseră pe balustrada netedă a scării. Amintindu-şi că era noaptea nunţii lor, stomacul i se strânse într-un mod ciudat.

-Femeia aceea roşcată, Sally Brogan...? începu Maggie, neştiind nici ea prea bine de ce aducea subiectul în discuţie, poate doar pentru că

vroia să vadă reacţia lui Chase.

El se opri degajat lângă o lampă aprinsă şi întoarse capul.

–Ce-i cu ea?

–Te-ai văzut cu ea, nu-i aşa?

Chase nu negă. Nici nu părea jenat că ea ghicise.

-Nu i-am făcut niciodată vreo promisiune, fu tot ce spuse.

Replica lui deschise o rană veche, fiindcă nici ei nu-i făcuse nici o promisiune cu şaisprezece ani în urmă. Se bucurase pur şi simplu de plăcerile pe care ea i le putea oferi, luând ce avea la îndemână.

–Nu faci niciodată promisiuni, nu?

–Ai memorie scurtă. Trăsăturile i se aspriră brusc. Mai devreme, în seara asta, ţi-am promis „să te respect şi să te cinstesc până ce moartea ne va despărţi". Plecă să stingă lumina din sufragerie.

Maggie rămase pe palierul de la mijlocul scării, impresionată de convingerea din vocea lui. În ţinutul acesta, un bărbat îşi ţinea cuvântul, sau altfel nu era bărbat. Promisiunile nu se făceau uşor. Jurămintele pe care le rostise în seara aceasta fuseseră nişte cuvinte fără nici o semnificaţie pentru ea, calea cea mai bună de a-l păstra pe Ty. Chiar dacă ea le luase uşor, codul lui Chase nu-i permitea să şi le încalce. Era legat de promisiunile făcute, fie că ea credea sau nu că trebuie să le respecte.

Se simţi vag ruşinată. În ochii lui Dumnezeu şi ai oamenilor el era soţul ei. Era drept ca ea să-i fie mai puţin decât soţie? Şi totuşi, fusese constrânsă să încheie această căsătorie. Ce fel de bărbat ar fi ameninţat o mamă că-i ia fiul? Dar o altă voce, mai potolită, întreba: ce fel de femeie poate nega unui tată dreptul de a-şi cunoaşte fiul? Fu asaltată deodată de o furtună de îndoieli.

Când auzi paşii lui apropiindu-se de camera de zi, porni în sus, pe scară. Nu dădu atenţie sunetului de cauciucuri scrâşnind pe pietrişul din faţa casei, închipuindu-şi că era vreun petrecăreţ întârziat. Nici Chase nu dădea semn că l-ar fi băgat în seamă. Ajunsese aproape în vârful scării când detunătura unui foc de puşcă explodă în liniştea nopţii, smulgându-i un strigăt.

Reverberaţia de-abia se sfârşise, când o voce ţipă de afară:

–Calder! Dă-mi sora!

–Culley! Recunoscu vocea fratelui ei şi se grăbi să coboare treptele. În semiobscuritatea din camera de zi, se izbi de Chase. Când încercă să se îndepărteze de el, el o ţinu cu braţele puternice ca oţelul. Îi împinse pieptul, dându-şi capul pe spate pentru a-l înfrunta. Vreau să-l văd pe fratele meu.

–Nu încă. Vocea îi era la fel de dură şi de inflexibilă, ca şi strânsoarea braţelor.

Următoarea împuşcătură făcu ţăndări geamul sufrageriei şi Maggie fu trasă la pieptul lui, zdrobită pe toată lungimea trupului, în timp ce umerii lui largi se aplecară în faţă, oferindu-i protecţie. Uimită de această acţiune lipsită de egoism, ea încetă să se mai zbată. Sub cap, îi simţea bătaia puternică a inimii. După ce trecură câteva secunde de la a doua împuşcătură, el se mişcă, împingând-o spre scări.

–Calder! Mă auzi? strigă Culley.

–Te aud! răspunse el. Şi îi spuse lui Maggie, încet: Nu te mişca.

–Vrea doar să mă vadă.

–Atunci n-ar fi trebuit să vină cu puşca.

–Calder! Ştiu că Maggie e înăuntru! Dă-i drumul, altfel sparg toate geamurile din casă! ameninţă fratele ei.

Chase se îndepărtă încet de Maggie, mişcându-se în camera de zi întunecată. Nu-i răspunse până ce nu fu în cealaltă parte a încăperii.

–Dacă ştii că e aici, lasă jos puşca înainte de a o răni.

–Nu trebuie decât să-i dai drumul şi n-o să păţească nimic–pentru că n-am de gând să te las să-i faci rau, de data asta! Culley îşi ridică bărbia de pe puşcă pentru a răspunde, ghemuindu-se în spatele camionetei sale.

Se auzi un scrâşnet uşor al pietrişului în spatele lui, o fOaptă de avertisment. Se răsuci iute, întorcându-şi „ puşca pentru a răspunde ameninţării necunoscute. Un braţ prinse ţeava şi o ridică în sus şi glonţul porni în aer, în timp ce fu imobilizat de trei oameni. încercă să se lupte, dar era în inferioritate şi alţii tot veneau. Ceva îi izbi stomacul, umplându-l de durere, şi un pumn îi despică buza şi îl aruncă peste camionetă. Ameţit, încercă să-şi revină, dar bărbaţii îl traseră în sus, ţintui ndu-l cu spatele de maşină. Simţi o altă săgeată de durere în falcă. Apoi nu mai ştiu nimic, cufundându-se în întuneric, nemai–auzind comanda scurtă:

–Ajunge!

Când Maggie auzi zgomotele luptei de afară, ignoră ordinul lui Chase de a sta pe loc şi ieşi din casă. Culley zăcea întins pe pământ, inconştient. Nu dădu atenţie oamenilor adunaţi în jur şi se grăbi să ajungă lângă fratele ei.

–Ce facem cu el, şefule? întrebă unul dintre ei.

Chase nu apucă să răspundă, în timp ce Maggie văzu faţa tumefiată şi buza spartă ale lui Culley.

–Duceţi-l în casă, ordonă ea. Nimeni nu se mişcă să-i dea ascultare şi Maggie se uită peste umăr la Chase, cu o privire îngheţată. E fratele meu şi e rănit.

Pauza nu dură mai mult decât o bătaie de inimă.

-Aţi auzit-o pe soţia mea, zise Chase. Buck, tu şi Dave, duceţi-l în casă. Apoi veni şi se aplecă s-o tragă pe Maggie de lângă fratele ei. Murmură lângă urechea ei, mânia vibrând în tonul jos: Ce credeai că-i pun să facă? Să-l arunce într-un şanţ?

–De unde era să ştiu? şuieră ea, la fel de încet, l-ai lăsat să-l bată.

-Uiţi că avea o puşcă şi o folosea. Tu ce te-ai fi aşteptat să-i facă? Să-l bată pe umăr şi să-l roage politicos s-o lase jos? mârâi el printre dinţi, fără s-o privească, în timp ce strânsoarea de fier a mâinii lui o conducea către casă, în urma celor doi cowboys care-l cărau pe Culley.

CAPITOLUL XXX

în lumina puternică a camerei de zi, tăieturile şi vânătăile păreau

minore. Ceea ce o alarmă mai mult pe Maggie fu starea generală a fratelui ei. Părul negru îi era slinos şi încurcat, şi era slab–numai piele şi os. Sub ochi avea cearcăne întunecate, de parcă ochii i se înfundaseră în orbite. Purtarea lui părea de înţeles. Era un arc încordat care-şi dăduse drumul.

Chase îi dădu lui Maggie un pahar cu whisky pentru Culley şi-l trimise pe Ty după trusa de prim ajutor. Ridicându-i capul cu mâna, Maggie turnă puţin alcool în gura lui Culley. Acesta se înecă şi începu sa tuşească, deschizând ochii în timp ce încerca s-o îndepărteze. Maggie era conştientă că Chase era în spatele ei, gata să intervină dacă fratele ei devenea violent.

–Culley, sunt eu, Maggie, spuse repede ca să-l calmeze. Inregistră în treacăt că, după şaisprezece ani în care fusese Elizabeth, acum era din nou Maggie.

Îl văzu pe Culley concentrându-şi privirea asupra ei şi încruntându-se, ochii lui roşii arătând extenuarea provocată de prea multă muncă şi odihnă insuficientă.

–Maggie?

–Da. îi zâmbi. Cum te simţi?

Mâinile lui îi apucară braţele, degetele înfigându-i-se în carne ca nişte gheare de oţel, trădând nevoia de a se asigura că era reală, şi nu un miracol.

–Eşti chiar tu. Schiţă un zâmbet, întinzându-şi buza rănită şi gemând imediat de durere. O trase la piept şi-o îmbrăţişă strâns. Îngropându-şi faţa în părul ei, închise ochii ca să-şi ascundă lacrimile, fiindcă un bărbat nu trebuie să plângă niciodată. Mi-a fost dor de tine, îi spuse cu voce înăbuşită.

–Şi mie mi-a fost dor, Culley. Clipi din ochi ca să-şi reţină propriile lacrimi. Îl văzu pe Chase urmărindu-i încruntat şi se desprinse încet din îmbrăţişarea lui Culley.

–Ai reuşit. Culley îşi trecu degetele mângâietoare peste faţa ei, atingând-o cu un fel de veneraţie. Eşti o doamnă frumoasă. Îi prinse mâna subţire şi i-o sărută, şi Maggie simţi milă şi vinovăţie pentru mizeria pe care o cunoscuse el, în timp ce ea fusese înconjurată de tot ce-şi poate dori o femeie. Apoi degetele lui se strânseră în jurul mâinii ei. Am primit mesajul lui Tucker că eşti aici şi Calder te sileşte să rămâi. Ridică privirea, ochii devenindu-i sălbatici când îl văzu pe Chase, şi mai în spate pe Buck Haskell şi alţi doi cowboys rămaşi în cameră pentru caz de nevoie. Haide! Te iau cu mine, Maggie, iar ei nu mă pot opri. Dădu să se ridice de pe canapea, strângându-i mâna ca s-o tragă cu el.

–Culley, nu. Rezistenţa ei îl deconcertă, şi o arătă. Ascultă-mă, te rog! Vreau să-ţi explic ceva. Căuta deja cuvintele cu care să-l facă să înţeleagă, ştiind însă că nu le va găsi.

–Ce? Ochii i se îngustară.

–Eu locuiesc aici acum. Ne-am căsătorit. Vorbi calm şi concis, dar văzu şocul şi mânia pe faţa lui. Chase este soţul meu.

În ochii lui era o lumină sălbatică.

–Ai uitat ce-a făcut?

Ea îi acoperi gura cu degetele, rugându-l din ochi să nu mai spună nimic.

–Vreau să-ti prezint pe cineva. Se gândi să-i distragă atenţia şi se ridică de pe marginea canapelei, îl luă pe Ty de mână şi-l aduse mai aproape. Ty avea o expresie prudentă şi îngrijorată, simţindu-se jenat de atitudinea şi comportarea ciudată a celui care-i era unchi. Culley se ridică nesigur în picioare, privindu-l suspicios pe băiat.

–Fiul meu Ty, îl prezentă pe Ty, zâmbind. Acesta este unchiul tău, Culley.

–Mă bucur să vă cunosc, domnule. Ty întinse rigid mâna, dar Culley nu o observă; îl cerceta cu o privire care spori jena băiatului şi pe a lui Maggie.

–Culley? îl îndemnă să spună ceva, speriată puţin de tăcerea prelungită.

–Pleacă de lângă el, Maggie, ordonă Culley şi întinse mâna s-o ia pe-a ei, nescăpându-l din ochi pe adolescentul înalt. Ea ezită o clipă, apoi îi dădu mâna şi se lăsă trasă de-o parte. Uită-te la el, insistă fratele ei cu ochi aprinşi. Nu vezi? E un Calder!

Maggie simţi cum i se accelerează pulsul şi încercă să-l influenţeze pe Culley cu tonul rece, rezonabil, al vocii sale.

–Este fiul meu.

Culley o prinse de umeri pentru a o ţine pe loc.

–Este fiul lui! Nu vezi? De ce-ai venit după el? De ce n-ai scăpat de el? Nu vezi, Maggie? Acum sunt doi! Sunt la fel de puternici ca înainte! Trebuie să vii cu mine, Maggie! Trebuie să mă ajuţi să ne răzbunăm pentru ce ne-au făcut! Ai venit ca să mă ajuţi, nu-i aşa? Trebuie să ne răfuim cu ei pentru ce-au făcut!

Ochii îi ardeau în lacrimi şi Maggie văzu cum ura îl distrusese pe fratele ei, orbindu-l faţă de orice altceva în afară de obsesia lui de răzbunare împotriva Calderilor. Se hrănea cu ea, în loc de mâncare, dormea cu ea în loc de odihnă, o respira ca pe un aer otrăvit. Nu lăsase niciodată rana să se vindece, iar acum îi infectase sufletul.

-Oh, Culley, şopti ea. De ce n-ai venit cu mine în California?

Maggie nu ştia că în spatele ei Chase făcuse semn unuia dintre oameni să-l scoată pe Ty din casă înainte ca prezenţa lui să conducă la un incident violent. Se uită la broboanele de sudoare de pe fruntea lui Culley, simţind iadul care zăcea în el.

–A trebuit să rămân! Vocea îi deveni stridentă. Trebuie să vii cu mine, Maggie! Am nevoie de ajutor!

Ea gemu, pentru că el avea într-adevăr nevoie de ajutor. Mâinile lui îi striviră umerii. Durerea o făcu să întrevadă forţa care zăcea în el. Îşi înfipse dinţii în buză ca să nu ţipe. Apoi nu mai fu nevoie pentru că Buck şi ceilalţi cowboys veniseră în spatele lui şi îl luaseră ferm de braţe, silindu-l s-o elibereze. Trecu o secundă până ce Culley îşi dădu seama ce se petrecea şi începu să se zbată încercând să scape. Maggie făcu un pas instinctiv către el, dorind să-l ajute cumva, dar o pereche de mâini aşezate pe umerii ei o opri. Chase era în spatele ei.

Când Culley îi văzu unul lângă celălalt, începu să strige.

–Dă-i drumul! N-o s-o ţii aici! O iau şi o trimit departe de tine, aşa cum am mai făcut-o! N-o s-o poţi ţine! Mă auzi, Calder?

-Nu. Tu să mă auzi, Culley. Vocea lui dură era limpede şi puternică. N-o pot opri pe Maggie să-şi viziteze fratele, dar tu să nu mai pui piciorul niciodată pe pământ Calder. Avertismentul rece suna ca o sentinţă. Apoi Chase se adresă prietenului său. Buck, du-l de pe proprietatea mea şi nu-l lăsa până n-a ieşit din Trei C.

Răsucindu-i braţele sus, la spate, cei doi oameni îl scoaseră afară din casă şi îl duseră în camioneta lui.

–Eu merg cu O'Rourke, ca să fiu sigur că nu-i vine vreo idee caraghioasă pe drum, zise Buck. Tu vino în urmă, Dave.

–Bine.

Maggie nu rezistă presiunii mâinilor care o întoarseră de la uşă. Ridică privirea spre el.

–Am vorbit serios. Nu vreau să-l mai văd pe proprietatea Calder, repetă Chase.

–E fratele meu.

–De asta a ieşit întreg de aici. Nu te pot opri să-l vezi în afara fermei. Nu cred că ţi-a făcut rău vreodată, dar l-ai văzut cum se uita la Ty.

Teama o înăbuşi o clipă, fiindcă văzuse şi ea şi fusese înspăimântată.

–Are nevoie de ajutor.

Apelul mut din ochii ei verzi ajunse la Chase.

-Ştiu. O luă cu blândeţe în braţe, lăsându-i capul să se odihnească pe pieptul lui. Dar tu n-ai ce să faci pentru el. De un ajutor medical are nevoie. Îşi trecu mâna peste spatele ei. Intenţia lui era s-o liniştească, dar simţi în acelaşi timp contururile feminine ale siluetei suple. Dorinţele adormite în el până atunci se deşteptară. De parcă ar fi simţit schimbarea, ea se desprinse din îmbrăţişare, şi Chase îi dădu drumul. Mâine mă duc la Doc Etarlow şi am să-l rog să treacă pe la Culley într-o seară să discute cu el. Poate că îl va asculta, propuse el, observând că-i evită privirea.

–Da, încuviinţă simplu şi porni spre scări. Noapte bună. Vorbise plat, cu o voce lipsită de orice emoţie.

–Maggie? Uşoara alertă din vocea lui o făcu să ridice capul. Părea fragilă şi vulnerabilă. Te simţi bine?

Ea ezită, apoi încuviinţă rece.

–Da.

După ce Maggie dispăru la etaj, Chase ieşi afară şi rămase pe verandă, lăsând răcoarea nopţii să-l liniştească.

De-abia pe la mijlocul dimineţii Chase reuşi să-şi facă puţin timp liber. Claxonul unei maşini îl opri lângă magazie. Se întoarse, iritat de întârziere, şi-l văzu pe Nate la volanul unei camionete, cu capul ieşit pe fereastră.

-Astăzi puştiul face curat la grajdul armăsarilor! îi strigă.

Chase zâmbi şi schiţă un salut către vechiul său prieten. îşi schimbă traseul, luând-o spre grajdul în care armăsarii fermei erau ţinuţi separat de ceilalţi cai. Ty stătea rezemat de un gard, cu braţele încrucişate peste scândura de sus. Lângă el era o roabă plină cu bălegar şi fân. Chase îşi

încetini paşii, pentru a studia profilul derutat şi uşor descurajat ai fiului său. Când ajunse lângă el, îşi fixă ochii deliberat pe roibul mare din ţarc, ca şi cum acela ar fi fost într-adevăr obiectul gândurilor lui Ty.

–E o frumuseţe de animal, nu-i aşa? remarcă Chase, şi văzu tresărirea vinovată din ochii lui Ty, surprins că a fost găsit trăgând chiulul de la muncă.

–Da, sir.

–Congar a fost calul personal al tatălui meu şi este probabil cel mai bun cal pentru vite pe care-l avem. Are un fel de simţ special pentru vite. De aceea este un armăsar de prasilă atât de bun.

–Îl mai călăreşte cineva acum? întrebă Ty fără prea mult interes.

–Nu. L-am retras la grajd de când a murit tata. Chase se opri şi continuă pe acelaşi ton degajat, conversaţional. E firesc să fii supărat şi derutat în legătură cu ce s-a întâmplat azi-noapte, Ty.

Băiatul păru surprins, apoi scurmă cu vârful cizmei în praf.

–De ce mă urăşte?

–Nu te cunoaşte, aşa că nu pe tine te urăşte, ci ceea ce reprezinţi tu. Fusese dificil şi pentru el să înţeleagă acest lucru când fusese tânăr. N-avea să fie uşor nici pentru Ty. Eşti un Calder.

–Şi de ce ar trebui să urască un Calder? Răspunsul nu avea prea mult sens pentru el. Cuta de pe frunte i se adânci când îl văzu pe tatăl lui aplecându-se şi luând un pumn de pietriş, apoi dându-i drumul printre degete.

–Dacă un om se împiedică şi cade, se uită imediat să vadă ce anume l-a făcut să cadă. Chase se aplecă din nou şi luă o piatră mai mare. O să dea vina pe piatra aceasta mare sau pe cea mică?

–Pe cea mare. Era evident.

–Pentru că-i mai mare. Va fi întotdeauna învinuită. Dar cine poate dacă nu cumva pietricica a fost dedesubtul ei, şi când s-a mişcat a silit-o şi pe cea mare să se mişte?

–Cred că e posibil, admise Ty.

–Când unora de pe-aici nu le merg bine lucrurile, se uită în jur să dea vina pe cineva. Şi Trei C este mai mare, mult mai mare decât toate fermele din jur. Noi suntem găsiţi vinovaţi. Poate că preţul vitelor scade. Toţi ceilalţi fermieri ne arată cu degetul, pretinzând că am acaparat piaţa. Observă că fiul său devenise gânditor. Când ai o fermă mare şi prosperă, se găsesc întotdeauna destui care să vrea să te tragă înapoi. Se mişcă şi se mişc şi piatra mare. Uneori, piafra mare cade peste cea mică. Atunci resentimentul se poate transforma în ură.

–Ce s-a întâmplat de unchiul meu a ajuns să te urască? Ty ridică privirea de la pietrele din mâna lui Chase şi-i căută faţa.

–Au fost mai multe lucruri. Unele dintre ele sunt vechi, petrecute între tatăl lui şi tatăl meu. După ce am preluat ferma, eu şi Culley am avut o altercaţie. E o poveste foarte lungă, dar el crede că are un motiv întemeiat ca să-i urască pe Calderi. Şi sunt unii care ar fi de acord cu el, adaugă Chase cu o uşoară ridicare din umeri. Ceea ce trebuie să ţii minte, Ty, este că atunci când cineva te urăşte, să nu crezi că te urăşte pe tine personal. Nu este o condamnare a ta, ca individ, aşa că nu

te gândi că e ceva în neregulă cu tine. Fă doar aşa cum crezi că este corect şi lasă-i pe ceilalţi s-o ia cum vor.

–Mda, oftă el. O resemnare tristă aşternându-i-se pe chip.

Chase îşi închise mâna înmănuşată în jurul celor două pietre, apoi le aruncă jos.

–Nu crezi că ar fi mai bine să te întorci la treabă? sugeră.

–Ba chiar aşa. Ty rânji şi se întoarse la treabă, la roabă. Chase îl mai urmări o secundă, apoi se duse la propriile sale îndatoriri.

Maggie fu surprinsă cât de repede intră din nou în rutina vieţii de fermă. În doar două săptămâni era ca şi cum ar fi fost plecată numai câteva luni, şi nu şaisprezece ani. Se trezea odată cu soarele şi pregătea micul dejun până ce coborau Ty şi Chase. Ruth îi cedase bucuroasă treburile bucătăriei, deşi o mai ajuta încă la curăţenie.

Dar făcea mai mult decât să gătească şi să ţină casa, ajutându-l pe Chase să supravegheze treburile fermei. Limbajul fermei şi jargonul vestic reveniseră, strecurându-se firesc în vorbirea ei. în două săptămâni de călărie, se adaptase de la stilul englezesc la cel vestic, mai puţin pretenţios. Erau momente când, plimbându-se călare, uita complet că nu trăise întotdeauna în mijlocul acestui vast spaţiu. În timpul plimbărilor, observa treptat din ce în ce mai puţin din frumuseţea aspră a ţinutului, dând mai mult atenţie chestiunilor practice, cum erau starea gardurilor sau a păşunilor sau rezerva de apă, comunicându-i-le lui Chase în timpul conversaţiilor de ia. masă.

Se dusese de trei ori la fratele ei, fără a-l găsi însă acasă. Despre aceste drumuri nu-i pomenise lui Chase. Relaţia ei cu Chase era greu de descris. îl vedea rareori în afară de orele de masă. Chase îşi petrecea serile în birou, în faţa unui vraf nesfârşit de hârtii care nu puteau fi rezolvate ele contabilul său, odată ce-i cereau atenţia personală. Luaţi în ansamblu, se purtau civilizat, având scurte momente în care erau efectiv relaxaţi unul în compania altuia, şi alteori când conversaţiile erau forţate şi convenţionale. Cele din urmă se petreceau atunci când Maggie nu putea pretinde că el nu există şi că nu poartă verigheta lui pe deget. Invariabil, coincideau cu momentele când tânjea să fie îmbrăţişată şi mângâiată–şi nevoile naturale, biologice, ale trupului erau nesatisfăcute. Nu era uşor să-l privească şi să-şi amintească de alte vremuri când el se ocupase cu atâta grijă de aceste dorinţe. Ca lucrurile să fie şi mai rele, Chase era afurisit de atrăgător, în acel fel brut şi aspru al unui Calder.

Văzându-l în fiecare zi şi urmărindu-l împreună cu Ty, era din cejn ce mai greu să-şi invoce vechea aversiune pentru el. în nopţile în care nu putea dormi, stătea întinsă pe pat şi îi compara deliberat cu Phillip. Phillip, cu manierele sale fine, îmbrăcămintea impecabilă şi farmecul rafinat, de cealaltă parte Chase, cu autoritatea sa, hainele de cowboy şi firea aspră. Cu Phillip fusese în siguranţă din punct de vedere emoţional. Cu Chase-nu era.

Plimbări lungi călare din fiecare după-amiază o ajutau să-şi umple timpul şi să scape de influenţa Calder a casei. Nu recunoştea niciodată că erau exerciţii grele, menite s-o obosească suficient pentru a dormi noaptea. Faptul că se îmbrăca în fiecare seară pentru cină era o

încercare de a menţine vie legătura cu trecuta căsnicie; unde aşa se obişnuia, şi nu o dorinţă de a-l impresiona pe Chase.

Ploaia ameninţase să vină din moment în moment toată ziua, ţinând-o în casă. Aşa că MaggieJşi concentră eforturile în pregătirea unei cine speciale. îl căutase pe Tucker la baraca-bucătărie şi îl rugase să-i taie un antricot de cea mai bună calitate dintr-una din carcasele pe care le avea în congelatorul mare pentru consumul fermei. Toate celelalte feluri pe care le alese fuseseră preferatele lui Phillip-de la aperitivul cu grapefruit copt, până la mazărea extrafină cu ceapă-perlă într-un sos uşor de smântână. Chiar şi rochia pe care o îmbrăca era una care-i plăcea în mod deosebit fostului ei soţ, o rochie de mătase de un albastru-păun îndrăzneţ, cu un desen verde.

La sfârşitul unei zile de muncă, Chase făcea întotdeauna un duş înainte de a se aşeza la masă. Ca o concesie la obiceiul ei de a se îmbrăca elegant pentru cină, purta de obicei o cămaşă albă, dar era descheiată câţiva nasturi la gât şi mânecile suflecate lăsau să se vadă încheieturile puternice. Ty îl copia.

La fel şi acea seară când cei doi intrară în sufragerie. Chase de-abia îi aruncă o privire, observând masa aşezată cu porţelanuri fine, pahare de vin din cristal şi suporturi grele de lumânări. Se duse la locul lui din capul mesei, ridică întrebător o sprânceană în direcţia ei.

-Care-i ocazia?

-Nici una, răspunse ea cu răceală, apoi plecă la bucătărie să aducă aperitivul cu grapefruit.

Maggie îşi dădea seama că Ruth Haskell fusese o bucătăreasă foarte bună, dar fără imaginaţie. Mesele ei fuseseră întotdeauna variaţiuni pe aceeaşi temă: supă, friptură de vită, cartofi, legume şi desert. Aşa că atunci când aşeză grapefruitul copt în faţa lui Chase, observă uşoara surpriză din ochii lui, chiar dacă nu făcu nici-un comentariu asupra schimbării de meniu. Nu spuse nici dacă-i plăcu sau nu, ceea ce o irită vag pe Maggie. Nu făcu vreo remarcă nici despre salată, făcută cu spanac proaspăt pe care-l culesese din grădina lui Ruth. O făcuse după o reţetă luată de la bucătarul lui Phillip. Nu fu exprimată nici o apreciere pentru varietatea pe care o introdusese în dietă sau pentru priceperea ei la gătit.

Antricotul ieşise perfect-suculent, în sânge şi fraged. Când îl servi pe Chase cu felul principal, el se uită lung în farfurie.

-Carnea asta nu-i făcută.

-Ba bineînţeles că este. Antricotul se serveşte în sânge. Se uită ia fiul ei. Vrei să-mi dai sosul de hrean, te rog?

În timp ce Ty se întindea spre sosiera de argint, Chase declară:

-Prefer friptura bine făcută. Vrei s-o duci la bucătărie înapoi şi s-o termini de gătit? întrebarea era un ordin.

-Nu! Refuză tăios, fiindcă depusese atât efort ca totul să iasă perfect, inclusiv antricotul.

Împăturindu-şi şervetul, Chase se ridică de pe scaun. Maggie se încruntă la el.

-Ce faci?

–Dacă n-o găteşti tu, pot s-o fac şi singur, zise el, şi se duse la bucătărie cu farfuria în mână.

Ea se uită după el un moment, nevenindu-i să creadă. Apoi sări în picioare, fugind mânioasă după el. Când ajunse în bucătărie, el tocmai punea carnea în tavă şi o băgă la cuptor.

–Îţi dai seama cât m-am străduit pentru cina asta? Vocea îi tremura de efortul de a se stăpâni. Am muncit atât de mult pentru ca totul să iasă perfect, iar tu strici totul!

–Ar fi trebuit să-ţi aminteşti că mie îmi place carnea bine făcută.

–Îţi place? Tu eşti lipsit de rafinament! Ai fi fost fericit dacă-ţi dădeam friptură şi cartofi prăjiţi.

Chase se întoarse s-o privească.

–Am simţit ca toate astea duc la ceva.Atunci la ce ţi-ar fi folosit aceasta etalare gastronomică?

–Ca si cum ai fi gustat vreodată altceva decat friptură arsa, îl ironiză ea.

Privirea lui se îngustă.

–Pentru ştiinţa ta, am mâncat grapefruit copt mai bun în Dallas iar salata a avut prea mult oţet. Critica lui o făcu să se oprească. N-am nimic împotriva varietăţii şi n-am nimic împotriva neobişnuitului. Dar data viitoare când vrei să-ti arăţi priceperea, n-o face cu nasul pe sus, ca şi cum ai fi singura care ştie ce-i bun. Şi nu uita–mie îmi place carnea bine făcută!

Maggie plecă val-vârtej de lângă el, remarcile lui atingând-o, fiindcă erau adevărate. Dorise să-i demonstreze că nu ştia nimic despre bucătăria fină. Dorise să aibă ocazia să fie condescendentă. Dorise să fie mai mult decât era, ca să se poată uita de sus la el. Dorise să-l facă să se simtă un ţărănoi, în timp ce ea era o adevărată doamnă. Dar acum, ea era aceea care pierduse din această comparaţie.

Intrând în sufragerie, se întâlni cu Ty care ieşea ţinând farfuria cu antricot în mână.

–Unde te duci cu asta?

El ridică, stânjenit, din umeri.

–N-am mâncat niciodată antricotul bine făcut, aşa că m-am gândit să încerc.

–Dar ţie îţi place în sânge, protestă ea. Aceasta părea să fie lovitura finală.

–N-am avut ocazia să văd cum e altfel, aşa că de unde aş putea şti cum îmi place? motivă el.

Maggie nu mai avu ce să-i răspundă. Îşi mâncă friptura în sânge singură, în timp ce soţul şi fiul ei aşteptau în bucătărie să li se mai prăjească friptura.

CAPITOLUL XXXI

Murgul dansa sub ea trăgând de zăbală, nerăbdător să ajungă la grajd, dar Maggie îl ţinu doar într-un trap uşor în timp ce traversau curtea fermei. Îl văzu pe Tucker făcându-i semn cu mâna din uşa bucătăriei, dându-i de înţeles că vrea să stea de vorbă cu ea. Îşi îndreptă calul nemulţumit într-acolo.

-Bună. Îşi opri calul şi descălecă lângă Tucker. Plimbarea îi îmbujorase obrajii, şi părul negru îi ieşea ciufulit de sub pălărie.

–Culley mi-a transmis că vrea să te întâlnească la ora patru, la poarta estică din zona de nord. Tucker nu pierdu timp cu mesajul, la cheile de la camioneta mea. E cea verde. Pleacă acum, dacă vrei să ajungi la timp. Mă ocup eu de cal.

O privire iute aruncată la ceas, îi confirmă că era în întârziere, şi Maggie îi dădu frâiele calului şi luă cheile pe care i le întinsese. Înţelese complet mesajul de-abia când ajunse pe drumul care ducea spre nord. Culley îi ceruse să se întâlnească în zona nordică–acolo unde obişnuia în trecut să se întâlnească ea şi Chase, pe proprietatea Calder. Însă Chase îl prevenise să nu mai pună piciorul pe pământul lui.

Apăsă la maximum pedala de acceleraţie şi acul vitezometrului fugi la cincizeci şi cinci de mile pe oră. Era speriată de riscul pe care şi-l asuma fratele ei sfidându-l cu bună ştiinţă pe Chase, aşa cum şi tatăl lor sfidase avertismentul lui Webb Calder. Un nor de praf se ridica în urma maşinii în timp ce gonea pe drum.

Când se apropie de zona nordică, încetini la vederea unui călăreţ galopând peste câmpie. Pentru o clipă, Maggie crezu că era fratele ei şi avu parte de alt moment de spaimă, gândind că se expunea astfel pe domeniul Calder. Abia mai târziu îl recunoscu pe Buck Haskell. Din fericire, acesta se îndrepta în direcţie opusă. Oftă uşurată.

Când ajunse la locul de întâlnire, Culley nu se vedea nicăieri. Coborî din camionetă şi se uită la ceas. Întârziase cinci minute. Plecase deja, văzând că ea n-a venit la timp? Aşa spera.

Poarta era încadrată de stâlpi înalţi, ca să fie vizibilă de la distanţă. Maggie se urcă pe garcJ, sprijinindu-se de stâlp şi uitâridu-se după Culley.

Un fluierat ascuţit se auzi dinspre copacii de lângă râu. Maggie se uită în dreapta şi văzu călăreţul ascuns în umbră. Culley îşi agita pălăria spre ea. Maggie sări jos şi străbătu grăbită spaţiul deschis până la copaci.

-Ce faci aici, Culley? L-am văzut pe Buck Haskell călare, mai la sud. Dacă te găseşte.

–Fii fără grijă, îi alungă el preocuparea. S-a dus de mult către fermă. Era surescitat, putea vedea asta în ochii lui. Ştiam că o să vii.

-Ai trimis după mine. Sigur că am venit. Încercă să-şi potolească propria stare de nelinişte vrând apoi să-l convingă să plece înainte să-i descopere cineva.

–Chiar dacă te-ai măritat cu un Calder, tot familia este mai importantă pentru tine. Spuse aceste cuvinte cu înflăcărare, de parcă ar fi vrut sâ se asigure de loialitatea ei.

–Eşti important pentru mine. În afară de Ty, tu eşti toată familia mea.

El o luă de umeri la fel cum făcuse în noaptea aceea, în Casa Mare, şi se uită adânc în ochii ei.

–De ce stai acolo, cu ei? De ce nu vii acasă, unde e locul tău?

-Nu-mi pot părăsi fiul. Ty are doar cincisprezece ani, Culley. Are nevoie de mine.

–Dar n-are nici un rost. E un Calder. Lasă-l Maggie. Părăseşte-l până nu e prea târziu. Trebuie să-scapi de acolo. Nu vreau să fii amestecată în asta.

–În ce? Despre ce vorbeşti? Se încruntă îngrijorată de intensitatea vocii lui.

El clătină din cap iritat de întreruperea ei.

-Trebuie să ai încredere în mine, Maggie. N-am procedat eu bine când te-am trimis de-aici, înainte?

-Ba da, dar...

–În cazul ăsta, ai şi acum încredere, insistă el. Calder te-a luat de nevastă, dar nu-i pasă de tine. A făcut-o doar pentru că-şi vroia fiul. Are deja o amantă în oraş, aşa că ce mai vrea de la tine? Am încercat să îi spun lui Sally că o s-o facă să sufere, dar n-a vrut să mă asculte, aşa cum n-ai vrut nici tu, cu mult timp în urmă. Dar am avut dreptate. Trebuie să mă asculţi, Maggie. O să ai de suferit. Când o să-nceapă totul, Calder o să se-ntoarcă împotriva ta.

Fratele ei vorbea repede şi neliniştit, starea lui oscilând de la furie la blândeţe în doar câteva secunde. Această fluctuaţie sălbatică o alarmă pe Maggie, deşi încercă să n-o arate.

-Te ascult, îl asigură ea. Dar tu de ce n-ai încredere în mine, Culley? Îmi tot spui că o să am de suferit când o să-nceapă totul, dar nu îmi spui despre ce este vorba. Cum de n-ai încredere în mine?

–Nu pot să-ţi spun, nu pricepi? Până nu pleci de la ferma asta pentru totdeauna, nu pot să risc–Calder poate găsi vreo modalitate prin care să te facă să vorbeşti. Ai devenit moale trăind fără griji la oraş, Maggie. Eşti obişnuită să fii ţinută în puf şi tratată ca o doamnă. Ai uitat ce înseamnă să fii femeie aici.

–Poate că am uitat unele lucruri–cum ar fi însemnătatea cuvântului unui bărbat, sau cât de puternice sunt nevoile fundamentale între un bărbat şi o femeie, gândi ea–dar nu sunt moale, Culley.

Liniile dure ale chipului lui se îmblânziră puţin, per–miţându-i un zâmbet fugar.

–Poate că nu. Dar trebuie să părăseşti casa aia. O să ne răfuim în sfârşit cu Calder pentru că l-a spânzurat pe tata. Avem un plan.

-Aveţi un plan? E şi Tucker băgat în asta? Vocea îi suna surprinsă, deoarece crezuse că Tucker renunţase la răzbunare.

El îi aruncă o privire strălucitoare, plină de viclenie.

–N-ai cum să-l prinzi pe Calder din afară. Dar dinăuntru e expus. De data sta îi venim de hac. Dar tu trebuie să pleci înainte să înceapă totul. Nu mai e mult.

–Când o să-nceapă?

-Curând, fu tot ce-i răspunse. Trebuie să pleci, Maggie. Vreau să fii departe, în siguranţă. Crezi că dacă te-ai măritat cu el totul o să fie bine,-

dar nu-i aşa. Nu o să fie bine până ce Calder n-o să fie în mormânt.

–Culley. Era deodată foarte speriată–speriată pentru el, şi speriată pentru Chase. Totuşi, în inima ei nu putea să creadă că fratele ei avea de gând să-l omoare pe Chase. Fusese doar o figură de stil. Nici chiar în clipele lui de furie sălbatică n-ar fi fost capabil de un asemenea gest violent. Culley–începu din nou cu o voce mai controlată, schimbând subiectul–l-am văzut pe Doc Barlow în oraş, zilele trecute. Minţea, fiindcă de fapt Chase vorbise cu doctorul. Mi-a zis că vrea să treacă pe la tine într-o seară. A fost?

–Mda. Îi dădu drumul lui Maggie. Umerii o furnicau acolo unde el o strânsese atât de tare. A trecut săptămâna trecută, a zis că arăt obosit şi surmenat de prea multă muncă, şi să mă duc la el la cabinet să mă examineze. Zicea că există pastile care m-ar ajuta să mă odihnesc mai bine noaptea.

–Sigur că da, întări Maggie.

–Credeam că o să-nţelegi. O privi încruntat. Nu vreau să mă odihnesc pană nu termin cu Calder. Se duse spre calul său şi urcă în şa. Nu mai sta acolo, Maggie. Nu pot să am grijă de tine cât timp eşti acolo, îşi întoarse calul şi o luă printre copaci, aplecându-se pe sub o creangă.

În seara aceea abia avu timp să se schimbe pentru cină înaintea venirii lui Chase. Vorbi foarte puţin, mâncă şi mai puţin. Simţea imboldul puternic de a-i relata lui Chase întâlnirea cu Culley, de a-i preveni, dar trebuia să se gândească la fratele ei. Poate fuseseră numai vorbe goale. Pe dinafară arăta foarte calmă şi liniştită, dar pe dinăuntru era plină de incertitudine. Cum îşi putea opri fratele când nu ştia ce are de gând să facă, sau dacă avea să facă ceva?

Chase urcă treptele verandei scuturându-şi praful de pe haine cu pălăria. O serie de necazuri mărunte din acea zi îl aduseseră într-o stare de proastă dispoziţie. Nici în timpul ultimei săptămâni nu fusese foarte bine dispus. Maggie era tăcută, de-abia dacă mai scotea o vorbă în ultimul timp.

Înăuntrul casei se opri ascultând, dar nici un sunet nu-l întâmpină. Era devreme. Maggie era probabil la plimbare. Ar fi vrut să ştie pe unde hoinăreşt şi cu cine se întâlnea–cu fratele ei, sau cu altcineva. Încetase de la o vreme să-i mai spună despre condiţiile pe care le găsea prin diferite zone ale fermei, ceea ce îl făcea să bănuiască faptul că în timpul plimbărilor mintea îi era ocupată cu altceva.

Întrebările fără răspuns şi suspiciunile pe jumătate formate, i se învălmăşeau în minte, preocupându-l până când nu se mai gândea decât la Maggie. Îi spusese de la început că era liberă–că putea veni şi pleca după cum poftea; căsătoria era doar o formalitate, aşa că el n-avea nici un drept să-i ceară socoteală pentru ceea ce făcea. Posibilitatea ca ea să se întâlnească cu un alt bărbat decât fratele ei, îi trezea sentimente înrudite cu gelozia.

Având de dat câteva telefoane, intră în birou dar, în schimb, se duse la bar şi-şi turnă un whisky. Dădu o înghiţitură bună pe gât, aprinzând un foc care spera să-i ardă cărbunii încinşi ai geloziei. Se trânti într-un fotoliu de piele lăsându-şi capul pe spate. Îşi aprinse un trabuc lung. Avusese

vreunul din strămoşii lui de îndurat o căsnicie cu dormitoare separate? Dacă un bărbat nu era în stare să-şi ţină nevasta acasă, nu prea era bărbat. Dar el îi dăduse permisiunea.

Toată tensiunea acumulată mocnea în el, toate frustrările dorinţei fără dreptul de a poseda pentru că renunţase la acest drept. Bău restul de whisky din pahar şi sări în picioare, cu o încordare animalică. După ce făcu un pas către bar, Chase se opri. Nu asta era soluţia. Lăsă paharul pe o măsuţă şi se întoarse. Munca, asta era soluţia. Să-şi umple mintea cu alte gânduri. Să-şi epuizeze trupul până când nu va mai putea simţi o altă nevoie fizică în afară de somn.

Se duse spre birou să dea telefoanele şi se opri brusc, cu mâna pe spătarul scaunului. Toată culoarea i se scurse din obraji. Pe mijlocul tăbliei biroului stătea un laţ miniatural din sfoară albă. Laţului nu-i lipsea nici-un amănunt, însă lucrul care-i atrase atenţia era nodul cu cele nouă înfăşurări care formau aşa zisul „nod al spânzuratului”.

Cum de ajunsese acolo? Cine îl pusese? Cine îi putea cunoaşte semnificaţia? Doar câteva persoane-le puteai număra pe degete — iar pe câteva dintre ele, Chase le putea exclude de la început. Astfel rămâneau doar trei – Maggie, Culley şi Tucker. Maggie era soţia lui, dar nu putea fi eliminată de pe listă. Fu cuprins de o mânie rece. Odinioară o considerase nevinovată, dar ştiuse de furt, ba era posibil că şi participase la un raid.

Uşa de la intrare se auzi şi Chase întoarse capul în direcţia ei. Auzi paşi-uşori, egali.-Era Maggie. îi cunoştea mersul-îi ascultase paşii de atâtea ori seara, când lucra în birou. Se duse să deschidă uşile duble.

-Maggie? Tonul lui autoritar o opri la jumătatea drumului spre camera de zi, cu pălăria în mână. Arăta obosita şi îmbujorată după plimbarea călare. Când se întoarse, el observă felul în care sânii ridicaţi împungeau bluza de bumbac Vrei să vii aici puţin? Vreau sa discut cu tine.

Ea acceptă în acel stil liniştit, concis, care-l provoca tocmai prin rezerva sa.

-Desigur. Veni spre el, trecându-şi o mână prin părul care-i cădea în cârlionţi până la umeri.

Aşteptă până ce ea ajunse la uşă şi o conduse spre birou. Cu coada ochiului văzu prima ei tresărire de şoc şi se întoarse să-i observe reacţia. Ea se oprise brusc, cu privirea aţintită-asupra laţului miniatural, în timp ce chipul i se albise. Era o reacţie pe care nici cea mai bună actriţă n-ar fi putut-o simula. Nu ştiuse de laţ, îşi dădu Chase seama, altfel ar fi fost pregătită. Toată mânia care-i mai rămase era îndreptată acum către sine, pentru că o pusese la o asemenea încercare.

-Maggie, spuse tare ca să rupă vraja morbidă a laţului.

Privirea ei fugi spre el, lacrimile umplându-i ochii.

-Asta-i un fel de glumă sinistră după părerea ta?

-Trebuia să aflu dacă ştiai despre el. Se duse la bar să-i toarne o băutură şi ea îl urmă câţiva paşi.

-Eu să ştiu? Cu mâna apăsată pe piept, sublinie cuvântul, cerând o explicaţie.

-Da. A fost lăsat pe birou ca să-l găsesc eu, nu tu. Bea asta. îi

întinse paharul de whisky, dar ea îl refuză cu un gest nerăbdător.

-Nu vreau. Vrei să spui că l-a pus cineva. Se încruntă şi nu-şi mai termină fraza.

-Da.

–Dar cine ar fi putut să. Se opri din nou.

-Lista posibilităţilor este foarte redusă. Chase studie paharul pe care-l avea încă în mână, şi apoi ridică privirea pentru a o întâlni pe a ei. L-ai mai văzut pe fratele tău în ultimul timp?

Ea se duse lângă fereastră şi privi afară.

–Da, l-am văzut.

–Îţi aminteşti ce ţi-a spus?

–Mi-a spus o mulţime de lucruri înfricoşătoare, dar el întotdeauna a vorbit de răzbunare. Chiar şi în scrisori, nu era una în care să nu pomenească de asta. Totuşi n-a făcut nimic–şi au trecut atâţia ani.

–Laţul acela este mai mult decât vorbărie.

-Ştiu. Îşi privi mâinile. E fratele meu, Chase. Sunt îngrijorată pentru el.

-Tactica lui de înspăimântare, sau oricum vrea s-o numească–n-o să meargă. Poţi să-i transmiţi asta din partea mea.

Ea întoarse capul ca să-l privească, cu o anumită disperare în expresia feţei, altfel calmă.

–Nu vreau să i se întâmple ceva.

Nările lui tremurară cu mânie reţinută.

–Dar de ce mi se poate întâmpla mie îţi pasă vreun pic?

-Sigur că-mi pasă! Flăcările din ochii ei îl arseră. Pentru o clipă, Chase crezu că o vede pe vechea Maggie. Apoi chipul ei deveni din nou rece şi controlat. Îmi pasă de orice fiinţă umană.

-Zău? întrebă zeflemitor, şi ea îşi întoarse din nou privirea spre fereastră. Uneori am dubii. Simţi frământarea mâinilor ei şi, uitându-se în jos, o văzu învârtindu-şi verigheta în jurul degetului. E prea larg inelul?

-Nu. Îşi privi mâinile, de parcă nu ar fi fost conştientă de mişcarea lor. Doar că sunt obişnuită cu inelul soţului meu.

–Eu sunt soţul tău. Gura i se strânsese într-o linie albă.

–Da, îi răspunse parcă împietrită. Apoi îşi înălţă capul atât de rece şi echilibrată, încât lui Chase îi veni s–o ia de umeri şi s-o zguduie. Scuză-mă. Trebuie să mă spăl şi să mă schimb înainte de a pune masa. Plecă din cameră fără să se uite la el.

Chase ascultă paşii care se îndepărtau. în timp ce Maggie urca scările, dădu pe gât şi whisky-ul pe care-l pusese pentru ea, apoi strânse paharul în mână. Într–o izbucnire de furie, îl azvârli în şemineu, unde se sparse.

A doua zi dimineaţă, Maggie ştergea praful în camera de zi, în timp ce Ruth trecea o cârpă umedă peste dalele de gresie. Îl auzi pe Chase intrând dar nu se opri din treabă, presupunând că el se va duce în birou. Trecură câteva secunde până ce îi simţi privirea aţintită asupra ei. Se întoarse brusc, surprinzându-i foamea din ochi, înainte ca el să şi-o poată, ascunde. Pulsul lui Maggie se acceleră, tulburat de dorinţa pe care i-o întrevăzuse.

-Astăzi nu voi fi la fermă, aşa că nu vin la prânz, spuse el. S-ar putea să

ajung târziu acasă. Dacă n-am venit până la şapte, nu mă aştepta cu cina.

–Bine, îi răspunse cu o voce calmă. În locul hainelor obişnuite pe care le purta la fermă, Chase era îmbrăcat într-un costum de croială Western şi cămaşă albă. Efectul era de putere şi autoritate–şi vădea uşurinţă în a le întrebuinţa.

Părea pe punctul de a mai ceva, apoi se răzgândi şi se uită la Ruth. Punându-şi Stetsonul crem, se întoarse şi plecă. După ce uşa se închise în urma lui, Maggie dădu drumul răsuflării pe care şi-o ţinuse în mod inconştient şi se aplecă să-şi continue treaba.

–V-ati certat? întrebă Ruth.

–Nu, sigur că nu, negă ea, încercând să pară degajată.

Mica tăcere care urmă arătă că Ruth Haskell nu era complet convinsă că nu aveau probleme în căsnicie.

–Încearcă să fii înţelegătoare, Maggie, rosti ea în cele din urmă. Conducerea fermei este o muncă singuratică, şi are o responsabilitate enormă. Îmi amintesc că Lilli–soţia lui Webb–îmi a că asta-i cerea lui Webb, să fie mai mult decât un simplu bărbat. Singura dată când putea fi doar „bărbat", era când închideau, noaptea, uşa dormitorului.

Intimităţile o făceau pe Maggie să se simtă stânjenită. Chase era soţul ei. În ciuda scăpării de ieri, aşa îl considera. Din această cauză se temea de planurile lui Culley.

–Chase este inima fermei Trei C. El pompează viaţă în colţurile ei cele mai îndepărtate. Le ţine la un loc şi le păstrează în bună stare, continuă Ruth liniştită. Inima trebuie să fie puternică şi sănătoasă. Un Calder este un tip aparte de bărbat, Maggie. Şi-i trebuie alături o femeie aparte. N-am fost sigură de la început, dar tu eşti de felul acesta. Gura i se arcui uşor. Ştiu că ai aflat despre Sally Brogan. O femeie ştie întotdeauna despre cealaltă femeie din viaţa bărbatului ei. Este o persoană blândă, afectuoasă, care i-a îndeplinite necesitate din viata lui i-a dat un loc liniştit în care să meargă şi l-a iubit fară să-i ceară ceva în schimb. Dar ea este ca mine, o umbră menită să rămână în planul al doilea. Tu eşti ca Chase, poti să stai în lumină, poţi s-o laşi să-ţi dezvăluie toate defectele şi calităţile. Locul tău e în casa aceasta, aşa cum a fost şi ăl lui Lilli. Îşi dădu seama deodată cât de mult vorbise, în timp ce Maggie rămăsese tăcută. Îmi pare rău. Probabil că n-ar fi trebuit să-ţi spun toate astea, dar Chase îmi este ca un fiu. Eu l-am crescut şi vreau să fie fericit. Ştiu că tu ai ceea ce-i trebuie ca să fie foarte fericit.

Maggie murmură un răspuns potrivit şi încercă să nu se gândească la ceea ce-i spusese femeia, dar cuvintele îi răsunau în minte în timp ce îşi continuă treburile, insuflându-i o mândrie inconştientă a posesiunii, pe care n-o avusese înainte. Se trezi rearanjând mobila, lăsându-şi personalitatea să îşi exercite influenţa asupra casei. Nu-i trecu prin minte că de fapt, îşi asuma rolul de stăpână a casei. Prea multe din gândurile ei se învârteau în jurul laţului miniatural şi al semnificaţiei lui ameninţătoare. În acea după amiază se duse călare la ferma Shamrock, căutându-l fără succes pe fratele el, sperând să-l convingă să renunţe la planurile lui necunoscute.

Chase nu era acasă fa ora cinei. Când Ty coborî, după ce făcuse duş şi

îşi schimbase hainele, observă masa aşezată pentru două persoane şi locul gol din capăt.

–Unde-i tata?

-A spus să...Maggie se poticni, dându-şi seama cât, de natural îl numea Ty pe Chase „tată", şi că ea ştiuse imediat la cine se referă. A spus să nu-l aşteptăm cu cina. E plecat de la fermă, cu treburi, aşa că s-ar putea să întârzie.

-O să mănânce probabil lă Sally's, zise Ty şi se–aşeză pe scaunul lui.

Rostirea numelui celeilalte femei îi atinse lui Maggie o coardă sensibilă. Îşi aminti deodată de dorinţa pe care o văzuse în ochii lui Chase de dimineaţă, înainte să plece. Avea dorinţe pe care ea, ca soţie, nu i le îndeplinise, fu deodată torturată de imaginea lui Chase în braţele văduvei roşcate. Era o nebunie, dar era adevărat, totuşi. Era geloasă.

CAPITOLUL XXXII

Era aproape ora zece seara când se retrase în dormitorul ei. Nu era obosită, dar Chase nu se întorsese încă şi nu vroia să-i dea impresia că îl aşteaptă. Aşa că se răsuci de pe-o parte pe alta în pat, urmărind mişcarea limbilor luminoase ale ceasului de pe noptieră.

Cu câteva minute înainte de ora unsprezece, Maggie auzi maşina intrând în curte. Ştia că era Chase–la fel de bine cum ştia unde fusese tot acest timp, şi cu cine. Durerea pe care i-o provoca era mascată sub aerul dezgustat pe care şi-l afişase pe faţă.

Obosit după şedinţa mult prelungită cu avocaţii şi după drumul lung, Chase fu iritat la vederea casei cufundate în întuneric; nu era aprinsă nici-o lumină. Maggie i-ar fi putut lăsa măcar una. Urcă treptele verandei şi deschise uşa. Nu mâncase nimic toată ziua, dar perspectiva unei incursiuni în bucătărie şi a unei cine de unul singur nu-l încânta.

Intră în casă dar nu se mai obosi să aprindă lumina. Îşi putea găsi cu uşurinţă drumul spre scară şi pe întuneric. După doi paşi făcuţi în camera de zi, se împiedică de o masă, răsturnând-o ceva căzu şi–se sparse cu zgomot pe podea. Frecându-şi genunchiul şi înjurând, Chase făcu un pas lateral şi se ciocni de un scaun–care nici el n-avea ce să caute în acel loc.

Zgomotul o trezi pe Maggie. Parcă se apucase cineva să devasteze camerele de la parter. Luându-şi capotul alarmată, ieşi în fugă din dormitor şi se opri în capul scării să aprindă lumina din holul de la etaj. Auzi înjurăturile înăbuşite, dar nu-l văzu pe Chase ghemuit în întunericul camerei de zi până când nu ajunse jos. Primul ei gând fu acela că era beat. Apoi el ridică privirea şi o văzu.

–Ce se petrece aici? întrebă furioasă, văzând masa răsturnată şi vaza spartă de la picioarele lui.

-Am intrat în masa asta blestemată! Îşi dădu drumul genunchiului doar cât să gesticuleze spre măsuţa căzută.

–De ce n-ai aprins o lumină să vezi pe unde mergi, în loc să dărâmi mobilele şi să trezeşti toată casa? se răsti ea.

–Nu credeam că am nevoie de lumină! Vocea lui era fa fel de mânioasă. Ce dracu caută masa asta în mijlocul camerei?

–Am rearanjat mobila–asta caută acolo, ripostă Maggie.

-Era aranjată foarte bine înainte! Masa asta şi scaunul stau în colţul ăla de peste treizeci de ani!

Mâna ei se înfipse în şold, provocatoare.

–Atunci înseamnă că era timpul să fie mutate! Capotul i se roti în jurul gleznelor în timp ce se întoarse să urce treptele.

-Vino înapoi! ordonă el, dar Maggie nu făcu decât să-şi iuţească pasul. Se luă după ea împiedicându-se de piciorul mesei şi înjurând sălbatic.

Maggie nu-l mai văzuse niciodată atât de furios. Fu deodată alarmată de ceea ce i-ar putea face dacă ar prinde-o. Îl auzi venind după ea şi fugi pe ultimele trepte spre uşa dormitorului ei, intrând repede înăuntru şi încuind uşa. Apoi se îndepărtă câţiva paşi de uşă şi-şi ţinu răsuflarea. Nu-l vroia lângă ea. Nu vroia să miroasă parfumul altei femei pe pielea lui sau să ştie că atinsese pe altcineva mai devreme, în acea seară. Fiecare părticică a ei se răscula la acest gând.

Chase nu avea altceva în minte decât s-o prindă şi să pună capăt acestei mici rebeliuni din casa lui. Apăsă clanţa, dar uşa nu se deschise. Când pricepu că ea a încuiat-o, parcă îl străpunse un pumnal fierbinte.

Erau şi aşa destule bariere între ei, fără a fi nevoie să se mai adauge şi o blestemată de uşă încuiată.

Bătu cu pumnul.

–Maggie! Deschide uşa!

–Pleacă de-aici!

–Dacă nu deschizi, jur că o sparg! o preveni el şi trase din nou de clanţă.

De data aceasta nu mai primi nici un răspuns. Îşi sprijini un umăr de uşă şi împinse, dar nu se întâmplă nimic şi blestemă soliditatea uşii. Odată ce-i făcuse clară intenţia, nu mai putea da înapoi. Făcând un pas în spate, lovi cu piciorul în centrul uşii, lângă încuietoare. Uşa rezistă. La a doua lovitură, Chase auzi cum se rupe lemnul. Adunându-şi toată forţa, izbi din nou uşa şi simţi cum lemnul cedează. încă o lovitură şi broasca metalica fu desprinsă şi uşa se deschise.

Repirând greu din cauza efortului, o văzu pe Maggie în fundul camerei, ţinându-se de tăblia patului. Capotul de satin era mulat pe silueta ei scoţând în evidenţă vârfurile ferme ale sânilor şi triunghiul excitant acolo unde i se împreunau picioarele. Era soţia lui. Gândul crescu fierbinte în el, stârnindu-l până dincolo de punctul în care îşi mai putea aminti promisiunile făcute.

Maggie citi aceasta în ochii lui, dar oricât de mult privirea lui i-ar fi stârnit aceeaşi pasiune devastatoare, mândria n-o lăsa să-l accepte când venea din braţele altei femei.

–Nu te apropia de mine, îl avertiză. E camera mea, şi n-ai nici un drept

să intri în ea dacă nu te invit eu. Şi, mai ales, nu vreau să mă atingi!

Respingerea ei rece fu ca o palmă adresată bărbăţiei lui. Chase îi plăti cu aceeaşi monedă, buzele arcuindu-i-se dispreţuitor.

–Ce te face să crezi că aş avea vreun interes? Avu satisfacţia s-o vadă tresărind la replica lui insolentă. Doar tine minte: în casa asta nu se încuie uşile! Avertismentul lui avea un înţeles figurativ, la fel ca şi unul propriu. Maggie îl putea „exclude" din viaţa ei, dar nu-i permitea să îl „încuie" pe dinafară.

Răsucindu-se pe călcâie, porni spre propria sa cameră şi se opri când îl văzu pe Ty privindu-l fix din capătul holului. Expresia alarmată de pe chipul fiului său îi şterse orice urmă de mânie. Chase se cutremură gândindu-se cât de aproape fusese de a o viola pe Maggie–fără să-şi dea seama că Ty era de faţă. îl cuprinse deodată oboseala şi umerii i se lăsară.

–Du-te la culcare fiule, spuse cu o voce încărcată de regret pentru neliniştea pe care i-o provocase. S-a terminat, îl văzu pe Ty aruncând o privire tulburată către uşa deschisă–acum imposibil de închis–a lui Maggie. N-am să-i fac nici-un rău, adăugă Chase. Nu mă apropii de ea noaptea asta, aşa că te poţi odihni.

În privirea lui Ty era un licăr de nesiguranţă, de parcă ar fi sesizat ceea ce Chase nu sesizase–spusese că nu se va apropia de ea „în noaptea asta". Dar acceptă cuvântul tatălui său şi se retrase în dormitorul lui. Chase îşi continuă drumul spre camera sa.

Veniră zorii unei zile noi. În timp ce soarele apărea la orizont, Chase se bărbieri şi se îmbrăcă. Ty tocmai traversa holul când el ieşi din camera lui. Se salutară şi-şi continuară drumul spre scară. Trecând pe lângă dormitorul lui Maggie, a cărui uşă spartă stătea deschisă, Ty aruncă o privire înăuntru şi se opri.

–Mama nu s-a trezit încă. Sş uită întrebător la Chase.

Pasul lui nu se încetini în timp ce trecu pe lângă uşă, zărind în treacăt părul ei negru pe perna albă.

–Las-o să doarmă. O să ne pregătim singuri micul dejun.

După ce mâncară, Ty plecă la treburile lui, iar Chase se duse la oficiul fermei să vadă rapoartele zilei precedente şi să facă ultimele aranjamente pentru programul zilei. Peste o oră se întoarse la Casa Mare. Era linişte. Nu se auzea nici o mişcare. Urcă treptele spre camera lui Maggie.

Păşind peste pragul de care nu trecuse cu o noapte înainte, se duse s-o trezească. Dezvelită, era întinsă pe burtă cu faţa întoarsă spre centrul patului. Chase îi privi silueta cufundată în somn, umerii albi şi goi acoperiţi doar de bretelele cămăşii de noapte. Privirea îi mângâie linia netedă a spatelui, coborând spre talie şi urcând pe rotunjimea fundului atât de aţâţător definit de materialul satinat.

Îi venea fie să-l plesnească, fie să-l sărute. Până la urmă se hotărî, i-l plesni, atingând uşor o fesă moale. Maggie se trezi speriată şi se întoarse pe-o parte, cu faţa la el, protejându-şi cu mâna vulnerabila parte din spate. Confuzia, şocul, mânia şi somnul, toate erau amestecate în expresia ei.

–E timpul să te scoli, zise el, privirea devindu-i pe pieptul cămăşii de noapte care alunecase într-o parte arătând panta rotunjită a unui sân.

Ea întoarse capul şi văzu soarele strălucind la fereastră. Iritarea îi întipări o cută pe frunte şi îşi dădu repede picioarele jos din pat.

-De ce nu m-ai trezit mai devreme?

–Nu-i nevoie să te grăbeşti. Eu şi Ty am mâncat deja. Ne-am pregătit singuri micul dejun.

–De ce-ai aşteptat până acum? Ai fi putut să mă scoli mai devreme. Stătea lângă pat căutând să se dezmeticească.

Ceea ce vedea îl făcuse pe Chase să-şi piardă complet sângele rece– Maggie stând acolo, moale şi adormită, cearşafurile răvăşite de pe pat şi goliciunea casei. Porni spre uşă cât mai avea încă puterea s-o facă.

–M-am gândit că ai nevoie de odihnă, zise în timp ce ieşea în hol. Te-aş fi lăsat să dormi cât vrei, dar o să vină cineva în scurt timp să-ti repare uşa şi mi-am zis că n-o să vrei să fii în pat atunci.

–Poftim? Cu picioarele goale fugi după el încercând să-l prindă din urmă cu o expresie incredulă pe faţă. Ce-ai spus?

Chase se opri doar o secundă în capul scării ca să privească peste umăr.

-George e tâmplar. O să-ţi repare uşa. Coborâse deja câteva trepte când Mâggie izbucni exploziv:

–Când vine, să-l trimiţi în altă parte!

Se opri din nou şi se uită la ea. Stătea în hol, cu mâinile încleştate de balustradă.

–Uşa trebuie reparată.

-Tu ai spart-o tu s-o repari, ripostă ea.

–Am de făcut treburi mai importante. începu din nou să coboare.

-Afurisit să fii, Chase Calder! Fugi pe scară după el. I-ai spus omului cum a fost spartă uşa?

–Nu. Coti pe palierul de la mijlocul scării.

-Ştii ce-o să creadă când o să vadă, nu? întrebă mânioasă.

Când el ajunse la baza scării, se opri şi se întoarse spre ea.

-O să creadă că tu ai încuiat uşa şi eu am spart-o. Aşa s-a şi întâmplat, Maggie. O privi rece. Şi asta-i tot ce s-a întâmplat.

-Dar imaginaţia lui nu se va opri aici! Tremura, pe punctul de a-şi pierde complet stăpânirea de sine.

–Nu-l pot împiedica să-şi imagineze altceva, îi replică.

–Nu-ţi dau seama cât de jenant, cât de umilitor, este pentru mine ca un cowboy oarecare să creadă că mi-ai spart uşa ca să intri în camera mea? strigă şi mai coborî două drepte, ca să fie la acelaşi nivel cu el.

-Ţie nu ţi-a trecut prin minte că poate găsesc umilitor ca nevasta mea să-şi încuie uşa, îi reaminti Chase brutal. Nu-i la fel de amuzant când se inversează rolurile, nu-i aşa? Foarte rău că nu te-ai gândit la toate consecinţele posibile înainte de a încuia uşa.

Batjocura lui o arse şi mâna îi zbură să-i plesnească obrazul bronzat, contactul cu carnea lui tare zguduindu-i braţul. Avu puţin timp să se bucure de satisfacţia că l-a lovit, deoarece încheietura îi fu prinsă şi se dezechilibra împiedicându-se pe ultimele trepte, unde zidul solid al trupului lui îi opri căderea. O mână mare se aşează pe talia ei ca s-o

sprijine. Şocul rezultat în urma contactului cu trupul lui musculos, o împietri pentru o clipă. Râsetul care ieşi din gâtul tui o făcu să ridice capul şi-l surprinse privind-o cu o satisfacţie leneşă.

-Fata temperamentală mai există încă în spatele doamnei rafinate, nu-i aşa? rosti el uşor tărăgănat. Maggie se zbătu, dar el o ţinu cu uşurinţă, trăgând-o mai aproape. Ea renunţă să încerce să se elibereze, fiindcă avându-l atât de aproape, devenise conştientă de prezenţa lui bărbătească care îi atâta toate simţurile.

Încercă să-şi alunge senzaţiile tulburătoare care ameninţau s-o copleşească. Îi simţi răsuflarea pe păr, şi palma lui îi mângâie umărul în timp ce propriile ei mâini zăceau nemişcate pe pieptul lui.

–Uitasem cât eşti de mică, spuse el visător. Ciudat, în vocea lui era o urmă de ironie. îmi amintesc de atâtea lucruri, totuşi pe ăsta l-am uitat. Gura i se mişcă pe părul ei, alunecând jos, către ureche. Maggie ridică un umăr, întorcându-şi capul pentru a-l împiedica să-şi atingă obiectivul. Buzele lui calde îi şterseră fruntea în timp ce mâinile îi hoinăreau fără grabă peste spate şi şolduri. Satinul cămăşii de noapte nu constituia o barieră, nu o putea, împiedica să simtă forţa mâinilor lui mângâietoare. Era ca o a doua piele peste trupul ei, lăsând-o să simtă fiecare atingere a degetelor lui Chase.

-Chase, te rog, nu. Dar ştia că el nu va da atentie protestului şoptit. Doar mândria ei vroia să-l oprească. Tot restul fiinţei dorea ca el să continue.

–Eram atât de tineri, Maggie. Gura lui îi atingea obrazul în timp ce vorbea. Atât de tineri şi nebuni. Nu ştiam mai nimic despre viaţă. Totul era scăldat în soare pentru noi–zâmbete şi sărutări, fără lacrimi sau durere. Maggie închise ochii când gura lui îi acoperi buzele într-un sărut uşor, apoi plecă, luând puţin din răsuflarea ei.

–Nu putem întoarce timpul înapoi, Chase. Nu mai putem găsi ceea ce am pierdut, murmură.

–Nu vreau ceea ce am avut în trecut. Vorbea peste buzele ei, stimulând-o cu căldura şi umezeala gurii lui. Vreau să clădim pe ce avem astăzi, ca să existe un mâine. Suntem căsătoriţi; avem un fiu; şi eu te doresc, Maggie. Alţii au început viaţa împreună pornind de la mai puţin.

–Sunt atâtea lucruri împotriva noastră, îi aminti ea răguşită, chiar dacă buzele se mişcau sub ale lui, invitându-l.

-Fii soţia mea, Maggie. Lasă-mă să te ating, să te îmbrăţişez, să fac dragoste cu tine, o imploră el şi-şi lăsa gura sa se închidă încet şi sigur peste buzele ei.

O sărută cu mişcări experte, dar nu se baza doar pe tehnica iubirii pentru a o atâţa. Era ceva în sărutul lui care provoca un instinct fundamental–acel miez primitiv care există în toţi oamenii, nevoia de a avea o pereche, o nevoie fizica dar şi emoţională, o nevoie pe care Maggie n-o împlinise niciodată. Mâinile ei alunecară pe coloana musculoasă a gâtului lui şi se lipi strâns de el, încercând să-l absoarbă şi, în schimb, să fie absorbită.

Chase îşi dezlipi buzele de ale ei fără tragere de inimă, pasiunea arzându-i în ochii întunecaţi.

–Sper că asta a însemnat „da", Maggie. Nu pot să tot sparg uşi încuiate. Trebuie să deschizi una pentru mine.

–Da. Nu se mai putea lupta împotriva instinctelor. Era bine, era rău–nu ştia. Dar o parte din ea îi aparţinuse întotdeauna lui, aşa că de ce i–ar refuza restul acum?

Chase o sărută lung şi apăsat, luând ceea ce ea îi dădea şi zdrobind-o în îmbrăţişarea sa. Când începu să-i sărute gâtul, Maggie era ameţită, fără suflu, şi tremura de forţa sentimentelor copleşitoare. Nici unul nu auzi când se deschise uşa de la intrare, dar vocea lui Buck reuşi să–pătrundă până la ei.

–Chase... ăă... scuză-mă, îi întrerupse Buck. Eşti gata să mergem?

Chase încercă să se întoarcă spre el, dar odată ce ridicase capul, părea incapabil să-şi desprindă privirea de la faţa ei. Maggie simţea o fascinaţie similară pentru faţa lui care avea o expresie incredibil de caldă, înmuiind trăsăturile de obicei dure.

-Astăzi nu merg, Buck, răspunse Chase. Spune-i lui George că nu mai am nevoie de el. Zâmbi în timp ce degetul ei îi trasa uşor linia obrazului. Şi dă tuturor de ştire că domnul şi doamna Calder sunt indispuşi astăzi–să nu fie deranjaţi.

Urmă o scurtă pauză, după care Buck răspunse cu un „Yes, sir", puţin rigid şi formal.

După ce uşa se închise, Chase se aplecă uşor ca să-şi strecoare un braţ pe sub genunchii ei şi s-o ridice. Ea îi înlănţui gâtul cu mâinile şi-l sărută pe gât, gustându-i pielea şi simţind mirosul loţiunii after shave, în timp ce el începea să urce scara.

–Ai idee de câte ori am vrut să te port în braţe pe scara asta, în ultimele săptămâni? o întrebă el duios. Sau cât de greu mi–a fost să trec în fiecare noapte pe lângă uşa ta?

Ea scoase un sunet de încuviinţare în timp ce dinţii i se jucau cu lobul urechii lui. Când văzu prin ochii întredeschişi, că au intrat în dormitorul ei, se trase uşor înapoi pentru a-i studia leneş, profilul autoritar.

–Nu avem cum să închidem uşa, îi aminti ea.

–Ştiu. Se opri, uitându-se posesiv la ea. Sunt sătul de uşi închise. Şi, în plus, mi-am dat cuvântul că nu mă aştept să împărţim patul meu–aşa că m-am gândit că ar fi mai bine să-l împărţim pe al tău.

Ea râse, fiindcă el se ţinea de promisiunea făcută, întinse mâna, îi scoase pălăria şi o aruncă. Aceasta ateriză pe un scaun.

–Eşti invitatul meu, murmură şi, îmbrăţişându-l, îi apropie gura de a ei.

Sărutul fu tandru şi adânc, mai devastator şi seducător decât pasiunea dură. Era o flacără care ardea încet, contopindu-i, în timp ce Chase o lăsă din braţe şi o întoarse spre el. Mâinile lui îi trecură bretelele cămăşii de noapte peste umeri, şi i le trase peste braţe. Apoi atinseră din nou carnea ei, împingându-i materialul mătăsos peste şolduri. Ea şi le mişcă uşor pentru a ajuta cămaşa să cadă şi îi auzi geamătul pe jumătate înăbuşit. În timp ce mâinile lui se plimbau peste rotunjimile goale într-o redescoperire senzuală, degetele ei începură să-i descheie cămaşa şi să i-o tragă din pantaloni. Îl ajută să-şi scoată cămaşa ca să-i poată simţi pieptul gol. Carnea lui era tare sub mâinile ei. Abandonandu-i buzele, gura lui călători

încet spre curbura gâtului, sărutându-i adâncitura umărului. Ea se arcui mai aproape, norul întunecat de păr de pe pieptul lui atingându-i sânii. Catarama centurii îi zgâria pielea fină, şi mâinile se mişcară să o dea de o parte.

În timp ce eă îi desfăcea capsa jeanşilor, Chase murmură lângă gâtul ei:

–E mai uşor dacă scăpăm întâi de cizme. Unde-i descălţătorul?

-Nu ştiu. Tremurul din vocea ei îl făcu să îşi aducă gura la buzele ei într-un sărut flămând, înainte de a ridica încet capul. O să fiu eu descălţătorul tău.

Îşi întinse mâinile pe pieptul lui şi-l împinse pe spate, să se aşeze pe marginea patului. Distanţa mică şi noua perspectivă, îi dădea lui Chase o vedere de ansamblu a trupului ei gol, o privelişte pe care o admiră deschis. Sub stimularea privirii lui, sânii părură să i se umfle, sfârcurile întărindu-i-se de dorinţă. Aproape că uitase de cizme.

–Dă-mi piciorul, spuse ea şi Chase se sprijini în mâini şi ridică un picior.

Ea îi luă cizma şi se întoarse, trecându-şi un picior peste al lui şi oferindu-i privelişte minunată a feselor ei. îi prinse cizma cu ambele mâini, gata să tragă când el avea să împingă, dar Chase nu împingea. Aruncă o privire peste umăr şi îl surprinse holbându-se la ea.

–Gata? îl îndemnă, roşind puţin de plăcere şi stinghereală.

Gura lui se curbă uşor când îşi dădu seama că a fost surprins privind-o. Îşi ridică şi celălalt picior şi îl puse cu grijă pe una din fesele ei.

–E aproape o crimă să pun cizma pe ceva atât de rotund şi delicat, dar dacă un bărbat ar avea un asemenea „descălţător", şi-ar petrece toată ziua punându-şi şi scoţându-şi cizmele, doar pentru ocazia de a se bucura de privelişte.

Simţi urma dură a cizmei pe carnea moale în timp ce el împinse. Simultan, trase de cizma din mâna ei, scoţându-i-o. Apoi repetă procedura şi cu cealaltă cizmă, dar de data aceasta de fesa ei se sprijinea piciorul încălţat în ciorap. în timp ce se aplecă să pună cizmele una lângă alta, o pereche de mâini o prinse de şolduri şi o trase în spate. Strigătul ei de surpriză era un amestec de îngrijorare şi râs. În timp ce Chase îi depunea câte un sărut pe fiecare jumătate rotundă a fundului, înainte de a o lăsa să se întoarcă spre el.

–De ce n-am observat până acum ce fund frumos ai? întrebă el zâmbind şi-şi dădu capul pe spate pentru a-i întâlni privirea. Crezi că am fost prea ocupat să mă uit la chipul tău frumos?

–Posibil, admise ea. Eu am observat ce fund frumos ai de prima dată, atunci, la râu. Era o nebunie cât de nepăsătoare şi lipsită de griji începuse să se simtă. Intimitatea lor era naturală, îndrăzneaţă. Maggie nu se simţea obligată să flirteze sau să fie provocatoare, aşa cum făcuse cu Phillip pentru a crea pasiunea prin pricepere şi artă a seducţiei.

–Mi-ai admirat fundul hm? râse Chase şi încercă să o tragă mai aproape, dar ea se descotorosi de mâinile lui cu o mişcare unduitoare a şoldurilor şi se aplecă să-i scoată ciorapii.

În timp ce se duse să-i pună în cizme, Chase îşi dezbrăcă jeanşii şi chiloţii şi se întoarse pe jumătate în pat, ca să-i arunce în colţul

îndepărtat. Când Maggie se întoarse lângă pat, întinse mâna să o ia pe a ei. Îşi strecură degetele în palma lui largă şi se lăsă trasă spre el, rămânând între picioarele lui. Erau atât de multe lucruri scrise în ochii lui, încât Maggie ameţi citind mesajele senzuale. Se aplecă spre el.

O mână bronzată îi susţinu greutatea unui sân, de un alb pur, şi-îl purtă către gură, unde limba şi dinţii lui începură să se joace cu vârful roz. Maggie fu cuprinsă de slăbiciune şi tremur. Degetele i se încurcară în părul lui des cuprinzându-i ceafa şi apăsându-l mai tare pe pieptul ei. Apoi Chase se mişcă, gura lui căutând celălalt sân. Picioarele începeau să i se înmoaie, silind-o pe Maggie şă-şi sprijine genunchii de pat în timp ce-şi lăsa din ce în ce mai multă greutate pe Chase. Chiar şi asta îi folosi doar pentru scurt timp; apoi începu să se scufunde.

Braţele lui o prinseră, răsucind-o şi trăgând-o pe pat. Cum stătea întinsă pe spate, el îşi apropie faţa de a ei. Chase se sprijini într-un cot şi o privi, mângâind-o cu o mână. Maggie îşi răsfiră degetele în părul aspru de pe pieptul lui.

-Zilele trecute, Culley mi-a spus că am uitat să fiu femeie, spuse încet şi-l privi printre gene. Tu ai fost primul care m-a învăţat să fiu femeie, Chase. Îmi vei arăta din nou?

Gura i se aplecă peste a ei şi o sărută cu o insistenţă ameţitoare. O trase mai aproape şi se lăsă peste ea. Îi simţi muşchiul viril care se ridica dintre vintrele lui, dur şi fierbinte. Avu la dispoziţie doar o secundă ca să se minuneze de diferenţele fizice dintr-un bărbat şi o femeie, în timp ce mâinile lui i se strecurară sub şolduri ca să i le ridice şi cât de perfect le făcuse Dumnezeu să se potrivească, şi plăcerea teribilă pe care fiecare o găsea în celălalt, o bucurie cu atât mai naturală şi mai frumoasă fiindcă era născută din dragostea pe care şi-o dăruiau unul celuilalt.

Se contopiră într-o năvală de senzaţii care îi înghiţi pe amândoi. În zilele de mult trecute, întrezăriseră această apropiere, această intensitate, bănuind doar că ar putea fi întotdeauna aşa. Chiar şi acum, tot ce ştiau era că nu se puteau sătura niciodată unul de celălalt.

CAPITOLUL XXXIII

Cuibărită la pieptul lui, Maggie mângâia cu vârfurile degetelor abdomenul plat al lui Chase. Mirosul lui bărbătesc o înconjura, şi simţea o mulţumire profundă.

-Ai adormit? murmură ea. Mâna de pe talia ei încetase să se mai mişte de câteva minute. Pieptul i se mişca ritmic, odată cu respiraţia.

Degetul mare şi cel arătător îi ciupiră pielea de peste coaste. Un mic ţipăt îi scăpă din gât, în timp ce tresărea de durerea trecătoare.

-Ţi se pare că am adormit? îi şopti el la ureche.

-Nu.

Mâna lui dreaptă îi mângâie ceafa, degetele înaintând în cârlionţii ei întunecaţi şi trăgându-i uşor capul pe spate. Chase îi privi

chipul, studiindu-i trăsăturile, ca şi cum ar fi vrut să le memoreze. Cu mâna stângă îi desena gânditor linia bărbiei.

–O să mă crezi dacă-ţi spun că n-am mai simţit niciodată ceva asemănător cu o altă femeie?

-Da. A fost deosebit–special, se corectă ea şi îşi coborî capul când Chase îşi luă mâna din părul ei. Şi pentru mine. Nu am simţit niciodată aşa cu Phillip.

-Phillip era destul de bătrân ca să-ţi fie tată.

Ca represalii la această remarcă, Maggie îl trase de părul de pe piept.

–Ai grijă când spui că Phillip era prea bătrân ca să fie un iubit bun. Când m-am măritat cu el, n-avea decât cu câţiva ani mai mult decât ai tu acum.

Mâinile lui îi apucară umerii şi talia, ridicând-o şi punându-i capul pe pernă lângă al lui. Flacăra dorinţei îi ardea pe chip.

-Aş prefera să uit că ai avut şi alt iubit în afară de mine.

–Poate că aşa ai prefera, dar nu este cazul. Nu voia să-l lase să încerce să îl şteargă pe Phillip din memoria ei. A fost bun cu mine, Chase, când aveam multă nevoie de cineva. Phillip a fost un soţ bun, şi un tată bun pentru Ty.

–Da, acceptă el resemnat. Găsindu-i mâna stângă, i-o ridică şi-i sărută verigheta de pe deget. Eu sunt acum soţul tău şi Ty este fiul nostru. Săptămâna viitoare vor fi gata actele pentru a-i schimba legal numele în Calder, cu permisiunea ta, desigur.

–Când ai aflat asta? întrebă, continuând să-şi ţină mâna în a lui.

-Ieri-la avocat.

-Acolo ai fost? O parte din timp, oricum, se gândi, şi-i studie mâna bătătorită de muncă.

-Da. Îi mângâie degetele. Se pare că în ultima vreme stau mai mult în birouri, băgat în hârtii până la gât, decât pe cal. După ce am stat atâtea ore la avocat, am venit prost dispus aseară acasă. Când am descoperit că nu m-ai aşteptat, şi nici măcar n-ai lăsat o lumină aprinsă pentru mine, nu pot că mi-a crescut buna dispoziţie. Şi nu mâncasem nimic de la prânz, aşa că.

Privirea ei se ridică surprinsă. Faţa lui era la o distanţă atât de mică de a ei, încât aproape n-o distingea.

-N-ai luat cina aseară?

-Nu.

-Dar eu am crezut. chiar şi Ty a spus că probabil te opreşti la... Maggie nu mai continuă, fiindcă nu vroia să-l lase să afle că a fost măcar un pic geloasă. Era mâncare în frigider. Ai fi putut să-ţi încropeşti ceva. Îşi îndreptă din nou privirea spre mâna lui.

-Unde ai crezut tu... şi Ty... că am luat cina? Bănuia deja răspunsul. Aţi crezut că am mâncat la Sally's.

-Era logic, recunoscu ea, simulând indiferenţa. Am auzit că găteşte bine.

Chicotitul lui conţinea o notă de satisfacţie.

–Nu ţi-a plăcut ideea, nu-i aşa? Aşa că ai rearanjat mobila câ să-mi

întinzi o cursă.

–Nu, negă Maggie. M-am gândit doar că o să arate mai bine casa dacă fac câteva schimbări.

–Dar te-a deranjat puţin că poate m-am dus la Sally, zise pe un ton ironic, insistând ca ea să recunoască.

–Posibil. La urma urmei, a trecut atâta timp de când n-ai mai făcut sex cu cineva. Adică, ai fost aici în fiecare noapte.

–Aşa că te-ai gândit că m-am dus la ea fiindcă nu obţineam asta acasă, zâmbi el. Recunosc că am fost frustrat ca dracu, Maggie. Când ţi-am spus că nu-mi pasă dacă împărţi sau nu patul cu mine după căsătorie, am vorbit serios. îl vroiam pe Ty, şi m-aş fi însurat şi cu fiica diavolului ca să-l obţin. Dar văzându-te în fiecare zi, mama fiului meu, am început să te doresc. Se pare că am un punct dureros pe care numai tu ştii să-l vindeci. Aşa a fost acum şaisprezece ani, aşa e şi acum.

Se mişcă, trăgând-o sub el. Era greu, şi căldura trupului lui îi ardea pielea.

–Vindecă-rhă, Maggie, şopti el peste buzele ei înainte de a i le zdrobi într-un sărut.

Se făcu aproape amiază până ce se îndurară să se dea jos din pat. Chase se ridică primul. Maggie rămase sub cearşaf şi-i admiră statura suplă, atletică, în timp ce se îmbrăca.

–Ti-e foame?

–Puţin, răspunse Maggie şi se dădu şi ea jos din pat. Ţie?

–Da.

–Bănuiam. Îi aruncă o privire provocatoare peste umăr. Ai ochi înfometaţi.

Chase zâmbi, înţelegând dublul sens al remarcii ei, şi o lumină jucăuşă îi dansă în ochi.

–Atunci pregăteşte-mi întâi de mâncare, femeie.

Apoi, toată ziua fu o intimitate plăcută între ei. După prânz, Chase o ajută la strânsul mesei şi la spălatul vaselor, avertizând-o să ia notă de ceea ce face, pentru că poate nu-l va mai vedea vreodată cu o cârpă de vase în mână. În timp ce ea îi mută hainele în camera ei, Chase se apucă să repare uşa spartă, fluierând în timp ce lucra.

După ce sfârşi treaba şi lăsă locul curat, făcu un duş ca să se învioreze. Cât el fu în baie, Maggie schimbă cearşafurile, şi făcu patul.

Auzi duşul oprindu-se şi-i strigă:

–Vrei să umpli cada pentru mine, Chase? vreau să fac o baie.

Răspunsul lui fu afirmativ, şi peste câteva secunde auzi apa curgând în cadă. Pregăti haine pentru fiecare şi îşi dezbrăcă rochia de casă scurtă, din bumbac. Când intră în baie, cada se umplea de spumă parfumată şi Chase stătea la chiuvetă, săpunindu-şi faţa cu cremă de ras, având un prosop legat în jurul mijlocului.

Privirile li se întâlniră în oglindă.

–Pot să mă bărbieresc cât faci tu baie?

–Bineînţeles. Îşi leagă părul cârlionţat cu o panglică roşie. îmi place compania. Închizând robinetele, se cufundă în cada plină cu bule luxuriante şi apă caldă, înmiresmată. Şi mulţumesc că mi-ai pregătit baia–

cu spumă cu tot.

Chase se opri cu aparatul de ras în mână şi-i studie imaginea reflectată de oglindă.

–Îmi amintesc când te-am văzut făcând baie în rîu. Nu ştiu când erai mai sexy–atunci, sau acum.

Maggie se relaxă în cadă, lăsându-şi mâinile să se joace leneş eu bulele parfumate, în timp ce-l urmărea pe Chase bărbierindu-se. Fie că era un proces foarte lent, fie că trăgea deliberat de timp. Îi studie muşchii reliefaţi ai spatelui şi umerilor. Părul îi era umed, aproape negru. Clăti lama în apă şi o trecu peste obraz, scoţând la iveală de sub clăbuc pielea bronzată.

–Un aparat de ras electric este mult mai rapid, observă ea.

–Se poate, dar prefer lama.

-Bănuiesc că aparatul electric nu-i destul de bărbătesc pentru tine, îl tachină ea.

–Ai grijă, o avertiză el amuzat, şi ea râse. Lama rade mai bine. M-am gândit că s-ar putea să am nevoie de o faţă netedă la noapte.

-S-ar putea. Obrajii i se colorară uşor în timp ce cufundă buretele de baie în apă. Vrei să mă speli pe spate după ce termini?

Mai avea urme de clăbuc pe faţă când veni lângă cadă. Aplecându-se îi luă buretele din mână şi îi frecă spatele. Maggie închise ochii, relaxându-se sub masajul lui.

–Poţi s-o ţii aşa toată ziua, murmură ea.

–Dacă n-aş fi făcut deja duş, aş veni în cadă lângă tine. Se opri şi aruncă buretele în apa înspumată în faţa ei.

Când dădu să se ridice, privirea ei căzu pe braţul lui stâng. O străbătu un fior rece când văzu cicatricea albă care-i brăzda oblic antebraţul, şi îşi aminti că ea îi provocase rana. Întinse mâna să acopere semnul şi să stăvilească neplăcuta aducere aminte.

–Ce-o să se întâmple cu noi, Chase? Vocea îi era joasă, întrebătoare.

Ştia exact la ce se gândea ea. Îi prinse mâna şi i-o strânse tare.

–Aici nu-i paradis. Cu toţii avem cicatrice şi defecte. Dumnezeu ştie că o să avem partea noastră de necazuri, aşa că nu le căuta, Maggie. Tot ce putem face este să ne ţinem strâns de ceea ce avem–şi să ne rugăm lui Dumnezeu.

Ea ridică privirea, întâlnind ochii lui cu o siguranţă liniştită. Teama rămânea, dar putea s-o înfrunte.

–Da.

Gura lui se curbă aprobator şi îi depuse un sărut uşor pe buze.

–Grăbeşte-te cu baia. O să vină Ty şi o să-i fie foame.

Ty observă schimbarea aproape imediat. Unul din primele lucruri pe care le spuse, fu:

–Eşti foarte frumoasă în seara asta, mamă.

Chase prinse privirea lui Maggie şi zâmbi.

–Fiul nostru ştie să vadă frumuseţea.

Privirea lui Ty îi urmări pe rând, simţind apropierea şi căldura–privirile secrete dintre ei, care-l lăsau pe dinafară. Fusese conştient de tensiunea dinainte şi sperase tot timpul că în timp va

dispărea. Acum că se întâmplase, nu se simţea chiar în largul lui cu această schimbare.

În acea noapte, Maggie stătea întinsă în pat când Chase ieşi din baie şi stinse lumina. Ea dădu la o parte cearşaful, pentru a-l lăsa să se strecoare lângă ea, şi se ghemui sub braţul care o încercui.

–Nu ţi s-a părut că Ty a fost cam tăcut în seara asta?

–Ba da. Mâna lui îi frecă braţul într-o mângâiere pe jumătate absentă. Mă tem că fiul nostru este puţin gelos, şi se simte puţin cam stingher cu noi.

–De ce? întoarse capul încercând să-l vadă în întuneric.

–Copiii adolescenţii acceptă cu greu faptul că părinţii lor, şi în special mama au necesităţile lor sexuale. Este ca şi cum, odată ce au fost concepuţi, părinţii lor n-ar mai trebui să o facă din nou. Nu-ţi face griji, murmură el, trecându-şi gura peste obrazul ei. Va trece peste asta. Probabil chiar în acest moment este jenat de propriile necesităţi sexuale.

–Sper să fie aşa. Îşi frecă obrazul de gura lui, mâinile căutându-i trupul sub cearşaf.

–Dacă nu-i trece curând, cred că o să-l pun în legătură cu o fată. Aşa o să-şi ia gândul de la noi. Îi atinse colţul buzelor bar Maggie se împotrivi sugestiei lui.

–Chase, nu se poate. N-are decât cincisprezece ani.

–Nu se poate? Şi tu aveai tot cincisprezece, din câte îmi amintesc. O trase mai departe de el, răsfirându-şi degetele în părul ei pentru a-i ţine capul pe loc. Ştii că n-am făcut niciodată dragoste cu tine noaptea? Crezi că o să ştiu cum?

Gura i-o acoperi pe a ei şi Maggie uită complet de Ty.

Viaţa părea mai luminoasă pentru Chase. Iarba era mai verde, cerul mai albastru şi soarele mai strălucitor, în ultimele zile căpătase o nouă putere, un nou ţel. Chiar şi greutatea conducerii fermei Trei C se odihnea mai uşor pe umerii lui.

Ajungând la cartierul general, îl văzu pe Nate ieşind din biroul în care se păstrau înregistrate caracteristicile vitelor de prăsilă. Bătrânul cowboy nu vroia să-şi spună vârsta, dar Chase bănuia că avea peste şaizeci de ani. Vârsta îl prinsese în sfârşit din urmă. Nu mai putea să petreacă toată ziua în şa fără a fi extenuat. Dar ochiul lui format pentru vite era infailibil, aşa că Chase îl pusese să se ocupe de programul de împerechere a vitelor, pentru o continuă ameliorare a rasei. Chase claxonă pentru a-i atrage atenţia lui Nate, apoi întoarse maşina şi o parcă la umbră. Cowboyul venea în direcţia lui când Chase coborî din cabină.

-Tocmai am fost în zona de sud, să văd cum se descurcă Ike, îi explică Chase. Am văzut nişte viţei de la taurul ăla nou al tău. Cred că am vreo zece kile în plus faţă de ceilalţi.

–Când om vedea ce fel de mame ies din juncile astea, atunci o să ştim cum stăm. Nate îşi arătă rezerva pentru meritele taurului pe care îl sfătuise pe Chase să-l cumpere, dar pieptul i se ridică puţin de mândrie.

–Unde te duceai?

–Ownie avea de gând să pună şaua pe sur astăzi. E unul din mânjii de patru ani ai lui Cougar. Sunt cu ochii pe el de când avea doi ani. Calul ăsta are „simţul vacilor” observ sta de câte ori mă uit la el. Singurul

lucru pe care un cowboy îl aprecia cu adevărat era un cal bun la vaci. Vroiam să văd cum se comportă cu călăreţ, adăugă Nate. Pun pariu că face gaură-n cer.

–Hai să vedem. Chase porni împreună cu vechiul său profesor şi şef de echipă spre ţarcurile unde erau ţinuţi mânjii.

În fiecare primăvară caii tineri erau aduşi aici pentru a fi obişnuiţi cu căpăstrul, şaua şi zăbala între dinţi. Nimeni nu-i încăleca până ce nu împlineau patru ani. Ajunseră la ţarc tocmai la timp ca să-l vadă pe îngrijitor azvârlit în ţărână, şi Chase se uită pentru prima dată la calul care captase interesul bătrânului cowboy. Calul cenuşiu închis era un animal musculos, dar suplu şi bine clădit, întocmai ca şi tatăl lui. Picioarele, coama şi coada erau negre şi avea o pată pe faţă. Chase observă toate acestea în timp ce calul rămas liber galopa în jurul ţarcului.

Un ajutor îl ajunse călare din urmă şi se aplecă să-i ia hăţurile care atârnau. Mai departe, de-a lungul gardului, Chase îl văzu pe Ty sprijinit de bară. Gura i se subţie de neplăcere.

-Credeam că Ty trebuie să cureţe-grajdurile. Se uită la Nate ca să-i confirme că Ty avusese această sarcină. De când era la fermă, avusese tot felul de treburi „de jos", curăţarea grajdurilor, lucrul în echipele de la morile de vânt, vopsit, oriunde se cerea muncă necalificată. Singura dată când fusese călare era atunci când Chase îl trimisese să vadă strângerea vitelor, în ziua sosirii lui Maggie.

-A terminat pe ziua de astăzi. Nate îl privi cu o jumătate de zâmbet pe faţa îmbătrânită. Băiatul ăsta munceşte de parcă i-a pus cineva foc sub tălpi. Vrea să termine repede şi să vină aici, să vadă caii. Nu e puturos, întâi îşi face treaba şi pe urmă vine să stea la gardul ăsta.

Asigurat că Ty nu trăgea chiulul, Chase se duse la fiul său.

–Frumos mânz, spuse el.

–Da, e de-al lui Cougar, replică Ty automat. Când îşi dădu seama că era tatăl său, se grăbi să explice: Am terminat treaba pe astăzi.

–Ştiu, spuse Chase pe un ton ce suna atotştiutor.

Ty se uită iarăşi spre ţarc, expresia devenindu-i melancolică.

–Tare-aş vrea să călăresc calul ăsta. Ştii că sunt un călăreţ bun, tată. Şi am mai urcat pe cai neantrenaţi, în California.

–Vrei să-l întreb pe Ownie dacă poti să-l încaleci?

Totul în expresia înflăcărată a lui Ty a „da", dar oftă şi răspunse „nu".

Chase se întoarse şi-l strigă pe îngrijitorul care se ducea spre centrul ţarcului, unde fusese condus calul.

–Hei, Ownie! E un băiat aici care crede că poate călări surul. Îl laşi să încerce?

Bărbatul scund şi slab se uită la Ty, care fusese un spectator regulat zile-n şir. Ştia că Chase lasă decizia la aprecierea lui, bazată pe cunoaşterea calului şi lipsa de experienţa a lui Ty.

–Sigur. De ce nu? dădu din umeri, şi Ty sări repede peste gard.

Chase observă că Nate intră imediat în ţarc. Bătrânul cowboy fu cel care ţinu capul calului când Ty încălecă. Îngrijitorul, Ownie Timms, o luă agale către gard, unde era Chase, şi îl urmări pe Ty aşezându-se adânc

în şa şi strângând bine hăţurile.

–„Şoarecele” este un cal cinstit, te aruncă fără răutate, îi spuse lui Chase. Dar e tânăr şi puternic, şi are un fel de a sări de sub tine, în lături.

–Să-l vedem de ce e-n stare, spuse Chase şi amândoi ştiură că nu se referea la cal.

La un semn al lui Ty, Nate lăsă capul calului şi se dădu într-o parte. Calul sări drept în sus în aer, şi apoi porni în goană prin ţarc. Când calul făcu un salt lateral, Ty pierdu o scară, şi la următoarea săritură, calul şi călăreţul se despărţiră. Chase îl văzu pe Ty lovind pământul şi rostogolindu-se în praf, şi apoi se uită în altă parte.

Zguduit şi plin de julituri, dar fără vreo rană serioasă, Ty rămase jos un minut, aşteptând să-l întrebe cineva dacă este OK, dar când se uită în jur văzu că nimeni nu-i dădea atentie, nici măcar tatăl lui. Se ridică, scuturându-se, şi îl văzu pe Nate aducând calul spre el. Nu-i spuse nimic. Era de presupus că o să-l încalece din nou. Chiar aşa făcu. A doua oară când fu aruncat, îi fu mai greu să se ridice. A treia oară, crezu că nu va mai fi, în stare. Plin de vînătăi, cu genunchiul pulsându-i dureros, Ty aruncă o privire spre tatăl său, dar tocmai venise Buck Haskell şi tatăl lui vorbea cu el. Strângând din dinţi, Ty se duse greoi la calul pe care Nate încerca să-l domolească. Aşteptă până ce Nate îi prinse urechile, apoi se urcă în şa, fiecare muşchi ţipând în corpul lui.

Văzu un licăr de admiraţie în ochii bătrânului cowboy. Deodată, toată durerea păru să merite a fi îndurată. Apoi tot iadul se dezlănţui din nou, când Nate dădu drumul calului.

–Băiatul e ambiţios, spuse Nate când ajunse lângă Chase. Acesta era cel mai mare compliment care putea fi făcut.

Chase zâmbi.

–Poate că e timpul să-l punem pe cal pentru restul anului şi să-l învăţăm despre vaci. Se uită la Buck, care stătea degajat, sprijinit de oblâncul şeii, cu pălăria dată pe ceafă. Ai pe cineva în echipa ta care să-l poată supraveghea şi să-l înveţe să prindă vacile? Tot timpul îl urmărea cu coada ochiului pe Ty. De data aceasta părea lipit de şa, pregătit pentru orice şiretlic al surului.

–Dave se pricepe la puşti. O să fiu şi eu cu ochii pe el, promise Buck.

–Începem de săptămâna viitoare. Chase observă că surul ţopăia mai încet acum. Cum merge? Era o întrebare generală adresată lui Buck.

–Bine. Am avut un fel de accident zilele trecute. Am pierdut un viţel. S-a încurcat într-un colac de sârmă ghimpată. Buck se îndreptă şi-şi dădu pălăria pe frunte. Vorbim mai târziu, Chase.

–Am auzit de viţelul ăla, spuse Nate după ce Buck se îndepărtase. L-a găsit Buck acum patru zile. Viţelul nici măcar nu se răcise bine.

–Oh? Informaţia asta avea un rost; Chase îşi dădea seama după tonul vocii lui Nate. Îşi aminti că intenţionase să se ducă în acea zonă cu Buck, cu patru zile în urmă.

–Mda. A fost o chestie destul de ciudată, zise Nate. Sârma era înfăşurată în jurul gâtului viţelului. Teoria e că s-a încurcat în ea şi, când a încercat să scape, sârma s-a strâns şi mai tare.

-Şi aşa este? Dar spusele lui Nate îi dăduseră lui Nate un fior sinistru, chiar dacă pe dinafară îşi păstra calmul. Era aproape pregătit pentru următoarele cuvinte ale lui Nate.

-În primul rând, e greu de închipuit cum s-a încurcat viţelul şi nu erau semne că s-ar fi zbătut. Şi e chiar o coincidenţă stranie că sârma îi era înfăşurată în jurul gâtului de nouă ori.

Nodul spânzuratului. Un alt mesaj care îi fusese destinat, dar nu se dusese să-l primească. Laţul de pe birou fusese primul avertisment. Viţelul strangulat era al doilea. Aceste avertismente trebuie să fi fost produsul unei minţi bolnave. Nu avea cum ghici care avea să fie pasul următor al lui Culley. Chiar dac-ar fi ştiut, cum putea acţiona împotriva fratelui lui Maggie? Oricum ar fi făcut, el ar fi fost cel condamnat. Se gândi ce risc îşi putea asuma şansa ca data viitoare Culley să folosească altceva decât un animal, în încercarea de a-l teroriza pe Chase, sau şansa de, a o pierde pe Maggie. Ea nu l-ar ierta niciodată dacă i-ar face ceva fratelui ei. Cât de departe putea Culley să meargă? Încerca doar să-l sperie, sau punea la cale o răzbunare adevărată? Sau poate aceasta era o încercare de a băga zâzanie între el şi Maggie, pentru ca ea să-l părăsească şi să se întoarcă la Culley?

Tot ce-i răspunse lui Nate, fu într-adevăr, e o coincidenţă ciudată. Dacă cineva ar avea conştiinţa încărcată, ar putea înţelege ceva de aici.

–Mda, încuviinţă Nate şi se îndepărtă de grad, ducându-se spre centrul ţarcului, unde calul de culoarea şoarecelui stătea cuminte, în timp ce Ty descăleca.

În acea seară, Ty se aşezase deja la masă când Maggie îl văzu pentru prima dată de dimineaţă, de când plecase. De-abia după cină, când el se ridică de la masă, observă cât de greoi se mişcă, călcând mai mult pe piciorul stâng.

–Ty, eşti rănit?

–Nu. Ridică din umeri, nu foarte convingător. M-am lovit puţin la genunchi. Mi-a dat Nate nişte alifie, aşa că nu-i nici o problemă.

Îl urmări cum iese şchiopătând din sufragerie, apoi începu să strângă masa în timp ce Chase îşi termina cafeaua. Când se întoarse din bucătărie, Chase se uita încruntat în ceaşcă. Îşi dădu seama deodată cât de tăcut fusese toată seara, cu gândul la altceva.

–Te preocupă ceva? Se opri lângă scaunul lui.

El ridică privirea, părând să revină cu efort la realitate. Zâmbi, dar îngrijorarea nu-i părăsi complet chipul.

–Da. Tu. O prinse de mână şi o trase la el în poală. O sărută cu zgomot, apoi înălţă capul, ochii lui leneşi privind-o posesiv. Asta îmi doream ca desert. Mâna îi mângâia şoldul şi coapsa.

–La ce te gândeai când am intrat? insistă ea, mângâindu-i faţa colţuroasă.

-Ai fi fost mândră de fiul tău astăzi. A călătorit un cal neantrenat, de patru ani. A fost aruncat de patru ori, dar s-a întors de fiecare dată în şa şi până la urmă l-a potolit.

-Chase, putea să păţească ceva, protestă Maggie încruntân-du-se uşor. Nu ştie nimic despre îmblânzirea cailor. A mai călărit cai tineri, dar

nu erau ca ăştia de aici, aproape sălbatici.

–Trebuia să înveţe într-o bună zi cum se face.

–Dar... Gura lui i-o acoperi pe a ei, amuţind-o. Când ea făcu o încercare nu prea convinsă să scape de sărutul lui, îi prinse buza între dinţi şi i-o muşcă uşor. Mâinile ei i se înfundară în păr, forţându-i gura să-i acopere complet buzele.

Chase nu-i spuse nimic despre viţelul strangulat şi mesajul transmis prin el. Ştia cât de fragile erau sentimentele pe care Maggie le nutrea pentru el. Prea multă presiune putea să-i despartă înainte ca dragostea lor să aibă timp să crească. Fiecare minut, fiecare oră, fiecare zi pe care o putea câştiga, nu făceau decât să schimbe sorţii în favoarea lui.

Ştia deja că era a lui. N-o mai putea lăsa să-i scape încă o dată.

CAPITOLUL XXXIV

Maggie îşi opri calul şi coborî să deschidă poarta dinspre zona Broken Butte. Trebuia să se întâlnească cu Chase, pe-aici pe undeva. Îi sugerase de dimineaţă să vină aici în plimbarea ei de după amiază. În toată această întindere de multe mile, erau numai trei locuri în care ar fi putut să fie cu cirezile. Trecu dincolo de poartă şi o închise în urma ei, încercând să se decidă în care loc să încerce mai întâi. Apoi văzu un călăreţ coborând în galop o pantă, venind spre ea.

–Bună, Maggie. Buck Haskell îşi atinse borul pălăriei şi îşi roti calul lângă al ei. Chase m-a rugat să te întâmpin şi să te conduc.

–Tocmai mă întrebam unde să-l caut, recunoscu ea, zâmbind în treacăt prietenului lui Chase.

Porniră la trap.

–Eşti foarte frumoasă azi, Maggie. Cred că-ţi prieşte căsnicia.

–Chiar aşa. Chase o avertizase că Buck era predispus la complimente. Avea un farmec tineresc irezistibil, iar rânjetul lui larg, apreciativ, îi făcea zâmbetul mai natural şi mai puţin politicos.

-Trebuie să-ţi spun că atunci când Chase mi-a spus că voi doi vă căsătoriţi, n-am crezut să aveţi vreo şansă după cele ce i s-au întâmplat tatălui tău. Clatină din cap. Dar ar fi trebuit să ştiu că Chase obţine întotdeauna ceea ce vrea.

Briza păru s-o îngheţe auzind vorbindu-se de tatăl ei. Era mai bine să nu-şi lase gândurile să se afunde în trecut şi să deschidă răni vechi. Aproape că îl putea auzi pe Chase spunând: „Să ne ţinem de ceea ce avem, Mâggie". Nu, n-avea să privească înapoi.

–În cazul de faţă, asta am vrut amândoi.

–Se vede. Buck rânji. Chase crede că soarele răsare şi apune numai pentru băiatul vostru. Dacă e să vorbeşti despre un tată mândru–păi, ăla e Chase. Băiatul înseamnă totul pentru el. Sigur, e firesc pentru un tată să simtă astfel pentru fiul său.

–Da. Maggie îi ascultă lauda şi se simţi stânjenită.

-Cred că nu există un lucru pe care Chase nu l-ar face pentru el,

spuse Buck gânditor. Chase ştie cum e să creşti fără mamă, şi n-a vrut asta pentru băiat. Mama mea i-a fost ca un fel de a doua mamă, dar nu-i acelaşi lucru. Cred că aşa ai gândit şi tu ai vrut ca băiatul să fie lângă tatăl lui.

–Da. Maggie nu-i schimbă părerea. N-avea nici un rost să-i spună că iniţial Chase o şantajase cu ameninţări că i-l va lua pe Ty.

–Chase şi cu mine am crescut practic ca doi fraţi. Am sentimente destul de puternice pentru el. Cred că eşti la curent cu toată povestea. Nu sunt mulţi care ar da unui fost puşcăriaş încă o şansă. Îi datorez mult, dar bănuiesc că nu trebuie să te conving pe tine despre ce fel de om este. Râse scurt, la uite! Am ocazia să mă plimb alături de o femeie frumoasă, şi eu ce fac? Bat câmpii despre, soţul ei! Cred că m-am prostit. Mai bine să te predau lui Chase înainte de a-mi pierde reputaţia de mare cuceritor. Dădu pinteni calului îndemnându-l la galop, şi Maggie îl urmă.

Mugetul vacilor îi salută când ajunseră pe vârful unei ridicături şi păşunea li se întinse înainte. Ţarcurile erau plasate în mijlocui ei. Maggie îl reperă uşor pe Chase printre ceilalţi cowboys. Călare pe un murg, stătea lângă poarta principală a ţarcurilor, urmărind acţiunea. Buck rămase lângă ea, îndreptându-se apoi împreună spre Chase.

–Uite-o, teafără şi sănătoasă, zise el rânjind.

–Mulţumesc, Buck. Chase era prea ocupat ca să se uite la ea, şi nu observă cum Buck îşi atinse respectuos pălăria către Maggie, înainte de a pleca. Arăţi iarăşi ca o puştoaică, cu părul ascuns sub pălărie.

Dar el cunoştea deja maturitatea curbelor de sub bluza galbenă cu mâneci lungi, şi privirea îi zăbovi acum pe buzele ei. Maggie îşi îndesă la loc o şuviţă rebelă, bucurându-se de tulburarea caldă din ochii lui.

–S-a făcut prea lung, zise ea, explicând de ce îşi purta părul astfel, apoi rupse contactul cu ochii lui, uitându-se în jur. Unde-i Ty?

– A plecat cu Dave să adune vitele care au mai rămas, într-o oră, trebuie să începem să mutăm cireada, întârziaseră cu mutarea fiindcă se stricase pompa unei mori de vânt, şi un pârâu secase pe neaşteptate, făcând rezerva de apă din zonă insuficientă. Acum pompa fusese reparată şi un baraj din amonte fusese distrus, permiţând apei să curgă din nou în albia pârâului. O privi pe Maggie provocator. Vrei să fii cowboy astăzi?

–Sigur. Trecuse mult timp de când nu mai muncise efectiv la fermă. Suna amuzant.

După ce ultimele vite hoinare fură aduse şi numărătoarea confirmată, porţile ţarcurilor fură deschise şi cireada mânată afară. În timp ce Maggie călărea pe flancul stâng, alături de Chase şi alţi doi cowboys, Ty rămase în urmă. Nedorind să fie considerat de către ceilalţi drept „băiatul mamii”, de-abia o salutase cu o uşoara mişcare a capului când trecuse pe lângă ea împreună cu profesorul, şi în acelaşi timp partenerul său, Dave. Amuzată, dar înţelegătoare, Maggie avusese grijă să nu-l urmărească cu prea multă atenţie.

O vacă şi un viţel se desprinseră de cireadă chiar în faţa lui Chase şi a lui Maggie. Murgul făcu un salt după ei, dar Chase trase de frâie şi-i făcu semn lui Maggie că se poate ocupa singură de aceşti evadaţi.

–Sunt ai tăi.

Maggie slăbi presiunea zăbalei şi, rapid ca o pisică, calul ei ţâşni după perechea fugară. Simţi din nou vechea plăcere a urmăririi. Vaca fu întoarsă în cireadă cu viţelul alături. În acel moment, gonind pe terenul aspru, Maggie înţelese foarte limpede cât de mult îi lipsise acest mod de viaţă. Poate tocmai de aceea se adaptase din nou la ea atât de repede şi cu atâta uşurinţă. Simţi o undă de vinovăţie când se gândea că toată educaţia ei, şi toate lucrurile pe care le învăţase de la Phillip, se puteau irosi aici. Nu se mai putu concentra, şi astfel nu fu pregătită să reacţioneze la mişcarea zvâcnită a calului care încerca să zădărnicească o altă tentativă de evadare a vacii. Murgul sări de sub ea şi Maggie căzu, rostogolindu-se pe pământ. Pentru o clipă, tot ce putu să facă fu să rămână acolo, surprinsă şi uimită. Când văzu lângă ea picioarele negre ale murgului lui Chase, ridică privirea. El observă că era nevătămată şi ochii îi luciră amuzaţi. Deodată, un zâmbet se întinse pe faţa lui Maggie şi începu să râdă.

–M-a surprins prea relaxată. Cred că am cam ruginit. Se ridică în picioare, scuturându-şi pantalonii şi-şi culese pălăria de pe jos.

–O să ai o mulţime de ocazii ca să exersezi. Aplecându-se, îi apuca braţul şi o trase în şa, în spatele lui. Ea îşi înnodă braţele în jurul lui strângându-l mai tare decât ar fi fost necesar, şi Chase îşi întoarse capul spre cireadă.

Unul din cowboys îi prinse calul şi aştepta în mijlocul cirezii. Când ajunseră lângă el, Maggie îşi slăbi strânsoarea vrând să coboare, dar şaua pârâi în timp ce Chase se întoarse pe jumătate ca să-şi petreacă un braţ peste talia ei. În loc s-o lase pe pământ, o trase lângă ei apăsându-i şoldul de coapsa lui. Maggie îi văzu focul întunecat din ochi şi simţi cum pulsul i se accelerează, ca răspuns, în timp ce privirea lui i se fixase pe gură.

–Pot să ne vadă, îi aminti ea.

–Or să se uite în altă parte, o asigură Chase şi-şi coborî capul să-i acopere buzele într-un sărut lacom. Apoi o lăsa jos, pe pământ. Pulsul îi bătea neregulat când sări din nou în şaua calului. Bucuria o cuprinse când îşi mână calul lângă al lui, picioarele atingându-li-se; o bucurie care era în acelaşi timp şi aprinsă, şi fragilă. Călăriră împreună la trap, fără să se grăbească să prindă cireada din urmă.

Ty avea sarcina să mâne cireada din urmă împreună cu un cowboy veteran. Poziţia din spatele cirezii era cea mai puţin plăcută, deoarece călăreţul avea de îndura tot mirosul, căldura şi praful ridicat de copitele vacilor. Era destul de descurajant să vadă că i se atribuiau întotdeauna cele mai neplăcute sarcini. Când reuşise să domolească mânzul nărăvaş, crezuse că a demonstrat de ce e în stare, dar curând descoperise că nu era aşa. Adevărat, era pe câmp şi lucra cu vitele, dar caii lui erau fie cu năravuri urâte, fie răi din fire. Ceilalţi cowboys făcuseră din el ţinta tuturor glumelor, şi ignoranţa lui în treburile fermei şi la vite, îl făcea să creadă aproape orice poveste sprâncenată pe care aveau chef să i-o spună. Uneori Ty ajungea să creadă că toată lumea îl ura, şi alteori era sigur că nu va fi niciodată acceptat de ei. Oscila între o hotărâre încrâncenată de a dovedi ce poate, şi o dorinţă amară de a le

tuturor să se ducă dracului.

Mai rău, n-avea pe nimeni căruia să i se poată confesa. Tatăl lui îi spusese clar de la început să nu vină să se plângă la el şi să-şi rezolve singur problemele. Iar mama lui... în primul rând, după felul în care se purta în preajma tatălui lui, ştia că va fi de partea lui Chase. Şi, în plus, el fusese acela care ţinuse cu tot dinadinsul să locuiască şi ar fi însemnat să-şi calce mândria în picioare dacă se ducea la ea şi-i a că era prea greu. Şi oricum, dacă ea ar fi intervenit pentru el, cowboyii probabil că ar fi început să-l numească „băiatul mamii".

Un pârâu puţin adânc tăia calea cirezii. Primele vaci fură împinse să-l traverseze, şi celelalte le urmară. Ty vru să treacă în urma ultimelor vite, dar calul său încăpăţânat ciuli nervos urechile din caiiza strălucirii soarelui pe suprafaţa apei, şi o luă încet de-a lungul malului. Apa nu trecea ele glezne, şi Ty îşi pierdu răbdarea şi-şi înfipse călcâiele în burta calului pentru a-l forţa s-o traverseze. Calul săltă în lături vrând să evite apa sclipitoare şi aproape că-l dădu jos din şa.

Având mâna dreaptă liberă, Ty se ţinu cu ea de oblâricul şeii. De-abia regăsise scara care-i sărise din picior, când celălalt cowboy, partenerul lui, veni lângă el şi îi plesni cu funia de nylon mâna care se ţinea de oblânc. Chiar şi prin pielea mânuşii, Ty simţi usturimea loviturii. Încercând să-şi controleze calul nărăvaş, îi aruncă o privire furioasă cowboyului.

–Hei, ce dracu faci? Vrei să mă arunci jos?

Cowboyul rânji doar şi îi plesni din nou mâna. Mai tare de astă dată, şi durerea îl făcu pe Ty să dea drumul oblâncului. Ty clocotea de mânie, dar avea mâinile ocupate încercând să controleze calul care începuse să sară. Deşi era hotărât să nu-l lase să-l arunce din şa, nu-şi recăpătase complet echilibrul, aşa că trebuia să apuce din nou oblâncul. Dar de fiecare dacă când încerca, funia îi biciuia mâna.

Maggie văzuse calul lui Ty împotrivindu-se la trecerea pârâului. Întîi crezuse că celălalt călăreţ se apropiase ca să-l ajute. De-abia mai târziu îşi dădu seama că acesta îi plesnea mâna lui Ty ca să-l împiedice să se ţină de oblâncul şeii. Toate instictele materne i se treziră în timp ce-i atrăgea atenţia lui Chase la ce se petrece.

–Vezi ce-i face lui Ty?

Chase de-abia aruncă o privire în acea direcţie, manifestând puţin interes pentru situaţia fiului său.

–E doar un tratament de iniţiere nevătămător, Maggie, răspunse el cu tonul că nu era ceva important, şi-şi mână calul spre altă porţiune a pârâului.

–Doar n-o şă-l laşi să-i facă asta, nu? E fiul tău!

–Ignoră-l. Directiva era fermă şi definitivă.

–Poate că tu îl poţi ignora,, dar eu nu, se răsti ea şi îşi îndemnă calul în direcţia lui Ty, dar Chase îi apucă hăţurile, oprindu-i calul.

Ochii căprui duri i-i sfredeliră pe ai ei.

–Nu te băga, Maggie. Vorbesc serios. Dacă intervii, Ty o să se facă de râs în faţa celorlalţi.

–Atunci fă tu ceva!

–Poate că ţi se pare o cruzime. Eşti femeie. Dar băieţii şi glumele lor de

iniţiere îl învaţă nişte lecţii de care are nevoie.

–Nu trebuie să-l înveţe în felul acesta. Respinse codul durităţii, un cod pe care îl uitase în anii în care fusese plecată de aici. Nu-i mai vedea valoarea, mai ales când obiectul „glumelor de iniţiere" era fiul său.

–Dacă nu suportă acum, n-o să fie în stare să conducă ferma asta. Trebuie să deprindă respectul pentru oameni. Fără asta va eşua. Crede-mă, Maggie, ştiu despre ce vorbesc. Am trecut şi eu prin astea.

Ty îşi recăpătă controlul calului, oprindu-i săriturile şi făcându-l să intre în apă. Succesul lui aduse sfârşitul hărţuielii, dar incidentul crease o fisură între Maggie şi Chase.

În acea seară, Maggie văzu urmele roşii de pe mâna dreaptă a lui Ty şi începu din nou să fiarbă de mânie, pentru că Chase lăsase ca fiul său să fie tratat astfel. După ce termină de spălat vasele şi se întoarse în camera de zi, Chase era în birou iar Ty tocmai se ducea la culcare. Îl încolţi pe fiul ei pe scară, hotărâtă să-i descopere sentimentele.

–Ce este, mamă? întrebă el iritat. Sunt foarte obosit. N-am putea discuta altă dată?

–Vroiam... îi studie expresia apatică, epuizată, muşchii pieptului şi ai umerilor pe care munca fizică îi întărise. Vroiam doar să ştiu dacă eşti fericit aici. Îi oferi şansa de a i se confesa.

Indecizia şi incertitudinea îi străbătură expresia, în timp ce-i întorcea privirea cercetătoare. Deodată, fiul ei–aproape bărbat–nu păru să aibă mai mult de opt ani. La fel de brusc, impresia dispăru şi trăsăturile lui se aspriră într-un fel care îi amintea de Chase.

–Da, sunt. Se întoarse să urce scara.

Acea clipă în care întrevăzuse sentimentele lui contradictorii o făcu să insiste.

–Atunci vrei să rămâi aici?

–Mai mult decât oricând, declară Ty şi urcă treptele. Noapte bună, mamă.

–Noapte bună, îi răspunse, conştientă că Ty îşi refuzase nevoia de sprijin moral, intenţionând să ducă bătălia singur. Creştea repede, la fel cum făcuse şi ea la cincisprezece ani. Nu era chiar ceea ce-şi dorise pentru fiul ei.

Când Chase îşi termină treaba, puţin după ora zece, tot parterul era cufundat în întuneric. Doar lumina din dreptul scării fusese lăsată aprinsă. Ezită, apoi începu să urce treptele.

Aşezată la măsuţa de toaletă, Maggie îl auzi urcând şi-şi luă peria începând să-şi pieptene din nou părul întunecat. Nu ridică privirea când el intră în cameră. Părul scotea mici pocnituri, încărcat de electricitate statică. Îl auzi pe Chase dezbrăcându-se, şi apoi arcurile patului lăsându-se sub greutatea lui.

–Vii la culcare? întrebarea lui sparse tăcerea.

–Bărbaţii cred întotdeauna că asta rezolvă totul, ripostă Maggie şi îşi trecu pieptenele mai energic prin păr.

-Tu ce rezolvi stând acolo şi pieptănându-te? Contră el.

Maggie trânti peria pe măsuţa de toaletă şi se ridică. Traversă camera, evitând patul pe care el stătea în chiloţi.

–N-o să meargă, anunţă ea, apoi îşi dădu seama că afirmaţia ei cerea explicaţii, şi continuă grăbită. Pentru tine, totul se învârteşte în jurul acestei ferme. Nu-ţi pasă că există o lume întreagă în afara ei. Nu-i la fel pentru mine–sau pentru Ty. M-am obişnuit cu un alt fel de viaţă , să merg la un teatru, la un concert, sau să vizitez un muzeu. Nu mi-au lipsit încă aceste lucruri, dar îmi vor lipsi.

-Când vei simţi nevoia, luăm avionul şi mergem la New York sau la Dallas sau la Denver şi petrecem un weekend. Chase o privi, conştient că ea se învârtea de fapt în jurul adevăratei probleme, legate de Ty şi de incidentul de după amiază. Ferma asta nu-i o închisoare, Maggie. Eu fac de obicei câteva călătorii în fiecare an. Sigur, în general mă duc cu treburi, dar putem îmbina utilul cu plăcerea. Vezi că argumentul tău nu stă în picioare? Mai bine ai ce te preocupă de fapt cu adevărat.

Ea se întoarse să-i întâlnească privirea calmă, provocatoare.

–Foarte bine. Când Ty termină şcoala, vreau să meargă la colegiu.

Gura lui se subţie.

–Ferma asta o să-i dea o educaţie mai bună decât orice universitate–va fi expert în creşterea animalelor, agricultură, contabilitate, management şi psihologie. Patru ani la Trei C îl vor pregăti mai bine pentru viaţă decât orice colegiu.

–Vreau să aibă o diplomă universitară, afirmă ea, neînduplecată de argumentele lui. Nu vreau să fie ca tine când va creşte să-i pese de fermă mai mult decât de orice altceva. Pe Chase îl duru faptul că ea putea gândi în acest fel. Totuşi, nu acest punct era în dezbatere.

–Ştii că astfel îi va fi şi mai greu, nu-i aşa? Dar vedea că ea nu înţelege. Oftă greu. Bine, facem un compromis. Dacă Ty vrea să meargă la colegiu, n-am să încerc să-l opresc sau să-l fac să se răzgândească. Când văzu ezitarea ei, adăugă: Doar nu te aştepţi să fiu de acord, când părerea mea este că nu ar trebui să meargă la colegiu. Dar îţi promit, voi sta deoparte şi îl voi lăsa să decidă singur. Ne vom descurca, tu şi cu mine.

Ea ştia că se referă la căsnicia lor în general, şi-i simţi deodată dragostea, toată hotărârea ei înmuindu-se.

–Uneori cred cu adevărat că putem, murmură ea.

–Ei, acum vii la culcare? Privirea lui rătăci peste silueta învăluită în cămaşa de noapte, conştient de forma matură pe care o arăta, dar mult mai interesat de ceea ce ascundea.

–Ce crezi că va rezolva asta?

–Vino încoace şi o să-ţi arăt. Chase îi luă mâna şi o trase în pat. Până să se întindă pe saltea, cămaşa de noapte dispăru, la fel şi chiloţii lui. În timp ce mâinile lui hoinare îi trezeau carnea, gura flămândă îi căuta buzele.

–Lumina. Maggie îi aminti că lumina era încă aprinsă.

–Cu atât mai bine dacă te văd, dragostea mea, spuse el, trăgându-se înapoi să-i admire nuditatea, dornic să-i descopere toate misterele. Ai un trup pe care oricare bărbat ar fi fericit să-l îmbrăţişeze, dar îmi place cu atât mai mult şă te privesc.

–Da. Îi înţelegea senzaţia, ea însăşi fiind încântată să-i urmărească jocul muşchilor pe umeri şi pe braţ, când mâna lui îi cuprinse un sân.

Iubeşte-mă, Chase. Era copleşită de imensitatea dorinţei.

–Totdeauna. Apoi sărutul lui îi acoperi gura, în timp ce greutatea lui se aşeză pe silueta ei suplă.

Două zile mai târziu Chase şi Ty tocmai se aşezaseră la masa de dimineaţă, când micul dejun fu întrerupt de Nate. Se opri în cadrul uşii de la sufragerie şi-şi scoase pălăria. Afară, zorii coloraseră cerul în portocaliu şi roz.

–Stai jos şi bea o cafea, Nate, îl invită Chase, dar un sentiment rău prevestitor îl străbătu văzând expresia bătrânului cowboy.

–Da, ia loc, Nate, îl îndemnă şi Maggie. Îţi aduc o ceaşcă. Dădu să se ridice de pe scaun, dar şeful de echipă refuză, clătinând din cap.

–Nu, mulţumesc, doamnă. Nu intră în cameră, ci rămase în uşă. Pot să vorbesc cu tine în particular, Chase?

Chase se ridică de la masă şi se mişcă, cu iuţimea omului de acţiune, urmându-l pe Nate în hol. Maggie simţi că era ceva în neregulă, dar nu ştia ce. Auzi murmurul vocilor lor, o conversaţie foarte scurtă. Apoi auzi zgomotul uşii de la intrare, şi îşi dădu seama că deja cei doi părăsiseră casa. Fugi la uşă, o deschise şi îl văzu pe Chase îndepărtându-se de verandă, cu Nate.

–Chase, unde te duci? N-ai mâncat încă. Îşi ascunse dorinţa de o explicaţie sub îngrijorarea firească a unei neveste.

Când el se întoarse, faţa lui nu-i spuse nimic.

–O să îmbuc ceva la bucătăria barăcii.

–S-a întâmplat ceva? începu să traverseze veranda pentru a-l urma.

–Nimic important. Stai acasă, comandă autoritar.

Gura lui Maggie se deschise să protesteze dar Chase plecase deja, considerând supunerea ei ca de la sine înţeleasă. Ordinul o făcu să fie şi mai neliniştită şi îl urmări cum traversează curtea, până când se luă în sfârşit după el. Nu ştia ce încearcă să-i ascundă, dar avea să descopere.

Când el dispăru în grajdul armăsarilor, îşi iuţi pasul. Observă că şi alţii se grăbeau în aceeaşi direcţie, totuşi nu se auzea nimic dinăuntru–nimic care să indice o luptă între armăsari. Maggie se opri în uşa grajdului, lăsându-şi ochii să se obişnuiască la întunericul dinăuntru. Chase stătea lângă un staul deschis, împietrit. Se apropie să se uite şi ea, anticipând vederea unui armăsar bolnav.

Lumina blândă a soarelui de dimineaţă se strecura printr-o fereastră, scânteind peste pielea armăsarului roib, Cougar. Ochii i se măriră, uimiţi când îşi dădu seama că animalul înţepenise într-o poziţie ciudată. Cum? Apoi văzu, şi geamătul ei îngrozit putu fi auzit în ciuda mâinii pe care şi-o lipi de gură. În jurul gâtului, calul avea o funie înnodată, legată la celălalt capăt de o grindă. Animalul fusese spânzurat, în faţa sa apărură o pereche de umeri largi. Mâini puternice îi prinseră carnea moale a braţelor, în timp ce se clătina, şocată. Privirea ei terorizată o întâlni pe a lui Chase. Strângea vizibil din dinţi văzându-i faţa albă ca varul.

-Ţi-am spus să stai acasă, îi aminti regretând că ea nu-l ascultase.

–Culley a... Un suspin îi frânse glasul, lăsând întrebarea neterminată.

Apoi Chase o duse mai departe, şi o dădu în grija altcuiva.

-Du-o pe Maggie acasă, Buck, şi vreau să rămână acolo. Ty, du-te după Ruth. Nu vreau ca mama ta să rămână singură.

Maggie îl zări pe fiul ei în uşa grajdului în timp ce Buck o conducea afară. În minte i se învârtejeau prea multe temeri şi amintiri, şi de-abia dacă auzi cuvintele pe care i le adresa Buck. N-avea chef să discute cu el despre armăsarul spânzurat. Nu vroia să discute cu nimeni sau să facă vreo speculaţie cu voce tare, până când nu va vorbi cu Chase.

Îl văzu la prânz, dar prezenţa lui Ty nu-i dădu ocazia să-i vorbească liber. În faţa fiului lor, se prefăcură că nu cunoşteau nici un motiv pentru care armăsarul putea fi spânzurat. Scena din grajd îi bântui mintea, toată ziua.

Pe la mijlocul după amiezei, Chase intră în bucătăria barăcii. Silueta masivă a lui Tucker era aplecată peste o masă, cu un cot sprijinit pe ea. În jurul mijlocului avea un şorţ curat. Nu păru surprins să-l vadă pe Chase intrând pe domeniul lui.

-E cafea în ibric. Era întotdeauna, dar Tucker îi făcu oricum semn către vasul pântecos. Te aşteptam.

Chase luă o cană de pe raft şi îşi turnă o cafea.

-Presupun că ai auzit despre bătrânul armăsar, care a fost al tatălui meu.

-Am auzit că a fost spânzurat, încuviinţă Tucker, ochii lui mici observându-l pe Chase cum îşi aprindea o ţigară. Am auzit şi de viţel. Mi-am închipuit că mai devreme sau mai târziu, tot o sa vii să vorbeşti cu mine. Îţi spun clar că n-am nici un amestec, şi n-am ştiut nimic despre asta.

-Dacă erai amestecat, tot nu mi-ai spune, presupuse Chase privindu-l pe bucătar prin fumul ţigării.

-Probabil, admise el. Apoi întrebă: Ce face Maggie? Am auzit că l-a văzut şi ea.

Dar întrebarea fu ignorată.

-Când l-ai văzut ultima dată pe Culley?

-Mai de mult. Ochii i se îngustară, părând şi mai mici.

Chase sorbi din cafeaua neagră, fierbinte şi tare. Îi lăsă un gust amar în gură.

-Tu şi cei doi O'Rourke eraţi foarte apropiaţi, ca hoţii. Folosi această zicală în mod deliberat.

-Mda, mârâi el. Poţi să crezi ce vrei despre mine, Chase Calder, dar eu n-aş face niciodată ceva care să-i provoace durere lui Maggie. N-a văzut o privelişte prea frumoasă. Ştiu prin ce-a trecut, şi cred că-i răvăşită acum.

-Dacă ştii ceva despre asta, Tucker şi dacă descopăr că ştii eşti un om terminat, îl avertiză Chase, dar credea deja pe jumătate că omul este nevinovat. Auzise de oameni care erau capabili să zdrobească creierii cuiva fără să clipească, dar erau neajutoraţi ca un pisoi nou-născut în faţa lacrimilor unei femei.

-Ţi-am spus tot ce ştiu.

Chase mai luă o înghiţitură de cafea şi-şi goli cana în chiuvetă.

–Mulţumesc pentru cafea.

–Vezi cum te porţi cu Maggie, altfel data viitoare îţi aromez cafeaua cu arsenic. Întotdeauna am la îndemâna, pentru şobolani.

–O să ţin minte. Chase aproape că zâmbea când ieşi din bucătărie. Se părea că Maggie nu ducea lipsă de cavaleri gata să sară s-o salveze din ghearele lui. Oare nu-şi dădea seama nici unul cât de mult o iubea pe această femeie?

Gândul îi îndreptă paşii spre Casa Mare. Casa era tăcută când intră, cu excepţia sunetului mixerului electric de la bucătărie. Se duse acolo, aşteptându-se s-o găsească pe Maggie pregătind cina, dar Ruth era singură.

–Unde-i Maggie?

–S-a dus să se întindă în dormitor. Are o migrenă.

Chase nu aşteptă să audă mai mult, şi ieşi din bucătărie, traversă camera de zi şi urcă treptele câte două de-odată. La prima vedere dormitorul părea gol; apoi o văzu stând la fereastră. Când intră, se întoarse spre el şi încordarea zilei se citea în ochii ei verzi.

–Ruth a că stai întinsă. Se opri o clipă sa închidă uşa înainte de a se duce la ea.

–I-am spus că mă doare capul. Vroiam să fiu singură; să mă pot gândi. Privirea îi fugi spre fereastră, apoi i se întoarse la el.

–Crezi că a fost Culley, nu-i aşa?

El se opri, cercetându-i ochii.

–Tu,nu?

Maggie se întoarse şi privi iar pe fereastră.

–Nu pot să cred că e în stare de aşa ceva. Nu cred că fratele meu ar putea spânzura . . . orice. Culley nu-i aşa.

–Poate că nu era aşa. Veni în spatele ei şi-i mângâie umerii. Ai fost plecată mult timp, Maggie. Nu ştii ce fel de om a devenit.

-Totuşi e fratele meu. Un fior rece îi coborî pe şira spinării. Chase, ce-ai de gând să faci?

O întoarse cu faţa la el, mâinile alunecându-i ca-s-o îmbrăţişeze.

–Am de gând să te păstrez, Maggie. Vreau să ne ţinem de ceea ce avem.

Nu era un răspuns prea detaliat, dar Maggie nu insistă. Cât timp braţele lui o înconjurau şi gura i-o acoperea pe a ei, putea uita restul.

CAPITOLUL XXXV

Prin somn, Maggie îl căută pe Chase, dar mâna ei nu întâlni nimic acolo unde ar fi trebuit să fie el. Se trezi instantaneu, cercetând patul în întuneric. Era gol. Apoi simţi aroma fumului de ţigară. Puse din nou capul pe pernă, liniştită.

Fotoliul de culoarea scorţişoarei fusese întors cu faţa spre fereastră. Chase stătea în el, cu picioarele desculţe sprijinite de rama ferestrei. Era

parţial în umbră, dar licărul ţigării îi lumina puţin faţa.

Era mulţumită doar să-l privească. Nu-l simţise niciodată atât de aproape ca în seara aceasta. În loc să să le submineze dragostea, incidentul cu armăsarul îi apropiase. Da, trupurile lor se contopiseră când făcuseră dragoste, dar era mai mult decât atât; tăcerile lor se uniseră, vocea fiecăruia rostind gândurile celuilalt.

Totuşi el nu dormise. Maggie simţea că se retrăsese de lângă ea. Mintea lui căuta soluţii de una singură. O lăsa pe dinafară, n-o lăsa să se implice. Nu putea permite aşa ceva.

–Chase, la ce te gândeşti?

-La nimic important, replică el. Culcă-te la loc. Vin şi eu imediat.

Dar Maggie dădu la o parte cearşaful şi coborî din pat. Lumina lunii arunca o sclipire mătăsoasă pe albeaţa pielii ei goale, când ea veni lângă fotoliul lui.

–Te gândeşti la armăsar.

Chase zâmbi indulgent, aşezând-o în braţele sale.

–Nu prea te supui ordinelor, glumi şi aruncă ţigara. Ţi-am spus să te culci la loc.

–De ce n-ai vrut să aflu despre armăsarul spânzurat? N-aveai de gând să-mi spui, îl acuză Maggie. De-asta mi-ai ordonat să stau acasă azi dimineaţă.

–E rău că am încercat să te scutesc de ceva neplăcut? Carnea tare a trupului lui îi încălzea pielea goală. Mâinile lui începură să se plimbe pe rotunjimile ei, încercând să o distragă.

–N-ai vrut să mă scuteşti nu atât de mult pe cât ai vrut să mă împiedici să aflu despre asta, ghici ea şi-i simţi ezitarea. Suspiciunile îi crescură. De ce altceva ai mai încercat să mă scuteşti? Ştiu despre laţul miniatural, şi acum despre cal. A mai fost ceva, nu-i aşa? Şi nu mi-ai spus.

Degetul lui îi trasa absent un cerc pe gât în timp ce privirea i se întunecă. Pentru un moment, Maggie crezu că va continua să nege.

-A fost găsit un viţel spânzurat acum vreo două săptămâni, recunoscu el Acum, eşti mulţumită că ţi-am spus?

Sperase să se înşele, sperase că nu mai existase alt incident decât cel de dimineaţă.

–Nu. Vocea îi era încărcată de regret. Ce ai de gând să faci?

-Trebuie să îl opresc, îi răspunse fără tragere de inimă.

–Te referi la fratele meu, spuse ea rigid.

–Da, mă refer la fratele tău. Chase nu se eschivă de la răspuns. Tonul lui era ferm şi decisiv. Până acum victimele lui au fost animale, dar e bolnav. N-am de gând să aştept să văd care-i va fi următoarea mutare. Nu pot să risc.

La partea aceasta n-avea ce să argumenteze, fiindcă înţelegea pericolul potenţial, dar nu aceasta era sursa neliniştii ei. Ridică privirea ca să-i cerceteze ochii.

–Cum intenţionezi să-l opreşti, Chase? Cunoştea puterea de care dispunea. Luase locul tatălui său.

El îi cântări cuvintele, susţinându-i privirea.

–În felul meu, Maggie. Uşoara subliniere o excludea din acţiunea

lui. Aplecându-şi capul, el îi sărută lobul urechii. Trebuie să ai încredere în mine.

Dar ea nu vroia să se lase distrasă şi-i prinse faţa în mâini ca să i-o ţină la distantă.

–Nu, Chase, nu-i de ajuns. Eu nu sunt o nevastă supusă, gata să lase astfel de chestiuni pe seama bărbatului. Nu poţi să mă trimiţi la cratiţă şi în timpul ăsta să iei decizii importante, fără să mă consulţi. Dacă asta vroiai, nu trebuia să te însori cu mine. Această problemă mă priveşte direct. Sunt soţia ta şi sora lui. Asta-mi dă dreptul să-ţi cunosc planurile Nu mă da deoparte.

–N-am intenţia să te dau deoparte. Îi luă mâna apăsată pe obrazul lui şi-i depuse un sărut în palmă. Ea îşi trecu degetele uşor peste buzele lui, trasându-le conturul.

–E fratele meu, Chase. Ştiu că trebuie făcut ceva, dar nu vreau să păţească ceva. Durerea frustrării ieşi la suprafaţă. Culley n-o să asculte o explicaţie raţională. Ştiu asta. Am încercat.

Văzu în ochii ei că-şi amintea felul în care tatăl lui Webb Calder, făcuse dreptate, punând capăt furtului de vite. Îi săruta verigheta de aur de pe deget.

–N-aş face vreodată ceva care te-ar putea întoarce împotriva mea. Ai cuvântul meu, Maggie. Dar nu voia s-o implice în planurile lui legate de Culley. Chase o cunoştea destul de bine ca să ştie că va insista să-l însoţească, şi nu putea fi sigur că prezenţa ei nu va avea un efect inhibitor. Bărbaţii tindeau să fie mai rezervaţi, mai prudenţi în faţa unei femei, exprimându-se mai puţin liber.

Un zâmbet i se întinse încet pe gură.

-Acum, că te-am liniştit în privinţa asta, hai să ne întoarcem atentia la altceva. Fiindcă îmi vine din ce în ce mai greu să mă concentrez cu o femeie goală în poală. Aplecându-şi capul, luă vârful roz al unui sân în gură şi-l simţi întărindu-se.

–Dar nu mi-ai spus ce intenţionezi să faci, protestă ea vag ca răspuns la tremurul care o cuprinsese.

–Intenţionez, mâna lui i se strecură între coapse, să fac dragoste cu tine toată viaţa. Apoi gura lui o cotropi pe a ei, înăbuşindu-i suspinul de plăcere.

A doua zi dimineaţă, Chase închise uşa biroului cât vorbi la telefon, apoi plecă în căutarea lui Nate Moore. Îl găsi la depozit, alimentându-şi camioneta.

–Vreau să mă întâlnesc cu tine, Ike şi Slim la poarta nordică azi după masă, la două. Alesese cu grijă oamenii. Toţi îl însoţiseră pe tatăl lui când vizitase ferma lui O'Rourke.

–De ce? Ochii albaştri pătrunzători arătau că Nate ghicise deja.

-O să-i înapoiem funia celui care-a lăsat-o în jurul gâtului lui Cougar, declară Chase. Nu vreau să audă Maggie unde mă duc, aşa că fiţi discreţi.

Nesiguranţa pălpâi pe faţa bătrânului cowboy.

–Chase, am fost alături de tatăl tău, dar...

Zâmbetul care-i curbă gura lui Chase era lipsit de căldură.

–Ştiu ce fac, Nate. Vii cu mine?

–La naiba, m-am ocupat de tine de când ai fost destul de mare ca să prinzi o vită cu lassoul. Sigur că vin cu tine. Nate era jignit că Chase îi punea loialitatea la îndoială. Mă întrebam doar ce ai de gând.

–O să vezi. Doar să nu te surprindă nimic din ce spun.

–Poţi să contezi pe mine pe noi toţi, promise Nate.

-Ştiu. Chase îi strânse o clipă umărul, apoi se îndepărtă.

La prânz, Chase se interesă în treacăt de planurile lui Maggie pentru după amiază şi-i sugeră să dea o raită călare prin zona sudică, ca s-o ţină departe de locul unde el avea să se întâlnească cu oamenii săi. Într-un fel, ştia că nu procedează corect faţă de ea, dar era mai bine să n-o implice în asta. Chase considera că este problema şi responsabilitatea lui; de aceea, trebuia să o rezolve singur. Nu o putea pasa altcuiva, mai ales unei femei, chiar dacă era soţia lui.

Când urcă la volanul maşinii de teren, vrând să se ducă la întâlnirea cu Nate şi ceilalţi, îl văzu pe Buck intrând în curtea fermei cu o camionetă cu remorcă. Se opri în faţa dispensarului. Probabil că nu i-ar fi dat atenţie, dacă nu-l observa pe Ty în cabină, pe locul din dreapta. O luă într-acolo să vadă ce s-a întâmplat. Când îi strigă, Buck îşi schimbă direcţia spre uşa dispensarului şi veni agale spre el.

–S-a întâmplat ceva? E rănit?

–Puştiul? Nu. Buck clătină din cap şi-şi împinse pălăria pe frunte. Am venit doar să luăm nişte medicamente. E o vacă bolnavă în zona nordică, care are nevoie de îngrijire. M-am gândit să-i arăt puştiului cum se face. Şi-aşa nu cunoaşte zona nordică, şi ar fi îngrozitor ca feciorul şefului să se rătăcească vreodată pe-acolo, rânji Buck.

–Aşa este, fu Chase de acord. Vezi doar să nu treacă dincolo de gard. Ţine-l pe pământ Calder. Mai ales astăzi, îşi spuse, dar păstră gândul pentru el.

–E-n ordine, răspunse Buck.

Concediindu-l cu un salut scurt cu mâna, Chase întoarse maşina şi părăsi curtea fermei.

Când clădirile dărăpănate, ale fermei Shamrock apărură la vedere, Chase le studie. Auzise că locul se prăbuşea, dar nu se aşteptase să arate chiar atât de ruinat şi părăsit, ca un loc bântuit de stafii. Nate îşi aduse calul mai aproape de cel al lui Chase, arătându-i cu o mişcare a capului maşina parcată în curtea năpădită de buruieni.

– O'Rourke are musafiri. Părea să aştepte ca Chase să se oprească, şi-şi struni puţin calul dinainte.

-Aşa se pare. Chase nu-şi încetini calul, şi cei trei cowboys îl urmară nesiguri, neştiind că asta făcea parte din plan.

Când intrară în curte, Culley le ieşi îndrăzneţ înainte. Era groaznic de slab, hainele atârnându-i pe trupul scheletic. Ochii verzi îi scânteiau din orbitele întunecate, plini de ură şi de nebunie. Chase îşi privi adversarul şi ştiu că nu mai putea permite ca acest om bolnav să mai fie lăsat liber, fie şi numai pentru o singură zi.

–Încâlci o proprietate privată, Calder! lătră Culley. Am martori. Arătă spre cei doi bărbaţi care stăteau în umbră cu un gest din cap, nedezlipindu-şi ochii de pe Chase. Plecaţi imediat de aici!

Chase îi privi pe cei doi.

-Şerif Potter. Doc Barlow. Luă la cunoştinţă de prezenţa celor doi oameni, fără a lăsa să se vadă că se aştepta să-i găsească aici. Privirea de piatră i se întoarse la Culley. Aplecându-se, desfăcu funia încolăcită, cu laţul spânzuratului la capăt şi o ţinu în mână un moment. Am Venit doar ca să-ţi înapoiez ceva ce îţi aparţine. Îi aruncă funia lui Culley. Căzu în praf, la picioarele lui. Ai lăsat-o în jurul gâtului unui armăsar. Asta-i o neglijenţă din partea ta, Culley. Ar trebui să ai mai multă grijă de lucrurile tale.

-Ce te face să crezi că-i a mea? întrebă Culley batjocoritor. N-am lăsat nimic la tine. Singurul lucru care e la tine, şi îmi aparţine, este sora mea. Şi nu ştiu nimic despre nici un armăsar.

–Mincinosule! Acuza rostită liniştit îl făcu pe Culley să-şi piardă cumpătul. Timp de o clipă, Chase crezu că o să sară la el şi o să-l sfâşie cu mâinile goale. Dar dispoziţia i se schimbă cu aceeaşi repeziciune. Culley începu să râdă, rânjind larg.

–Nu, Calder, n-o să mă păcăleşti cum ai făcut cu tata. N-o să mă faci să recunosc ceva. Asta nu-i funia mea şi n-ai cum să dovedeşti contrariul.

-Aici te înşeli, Culley. Şaua scârţâi când Chase îşi schimbă poziţia, aplecându-se şi încrucişându-şi braţele pe oblânc. Nu numai că pot să dovedesc, dar am şi dovedit-o. Am comparat funia de la gâtul armăsarului cu funia dintr-un colac din oraş–din acelaşi colac din care Michels ţi-a vândut o bucată chiar acum o lună. Nu-i aşa, Nate? îşi îndreptă întrebarea către cowboy-ul în vârstă aflat în stânga lui.

–Aşa-i. Nate dădu din cap, ca şi cum ar fi ştiut despre vorbeşte Chase.

Privirea lui Culley fugi frenetic de la unul la celălalt.

–E o minciună!

–Cine minte? îl provocă Chase. N-ar fi trebuit să laşi corpul delict în urmă. N-ai avut curaj să aştepţi până murea calul şi să-ţi iei funia?

–Îţi spun că nu e funia mea! insistă el sălbatic. Am luat-o din magazia ta! Doar nu crezi că-s tâmpit să-mi folosesc propria funie ca să-ţi spânzur calul?

–Recunosc că ai fost mult mai deştept când ai înfăşurat sârma ghimpată în jurul gâtului viţelului. Ar fi părut un accident pentru cine nu ştia maf bine, zise Chase.

Culley râse încântat.

–Ştiam că o să înţelegi mesajul pe care ţi l-am lăsat–nouă înfăşurări mici ale sârmei.

Fălcile lui Chase se încleştară într-o linie dură.

–Cineva trebuie să fie bolnav dacă se apucă să spânzure animale. Cei doi din spatele lui Culley începuseră să se apropie fără zgomot de el în timp ce vorbea Chase. Nu crezi, doctore? Includerea subită în conversaţie a celor doi spectatori îl luă pe Culley prin surprindere. În ura lui pentru Chase, uitase de ei, uitase că şi ei ascultau ceea ce a. După ce aruncă o privire perechii care-l încadra, furia îi înroşi faţa.

–Ai pus la cale o înscenare, ticălosule! Culley înţelese că a fost păcălit, făcut să mărturisească. întotdeauna te crezi al dracului de deştept.

–Nu, tu te crezi. Asta a fost greşeala ta, Culley, îi replică Chase.

–O să-ti pară rău pentru asta. Ura, atât de consistentă şi neclintita, începu să-l zguduie, în timp ce o expresie de mulţumire de sine îi apăru pe faţă. De ce pot–să mă acuze? Că am distrus proprietatea Calder? întrebă batjocoritor. Poate o să am de plătit o amendă şi-o să stau câteva zile la închisoare. Ei şi?

-Şi cât stai la închisoare astea câteva zile, şeriful va aranja o examinare psihiatrică. Eşti prea periculos ca să fii lăsat să umbli liber. O să mă îngrijesc să stai acolo unde trebuie, Culley, înainte ca mintea ta bolnavă să facă vreun rău unui om.

–Nu sunt nebun. Nu mă poţi băga la balamuc.

-Ba pot, şi o voi face. Se uită în ochii verzi, nebuni. Personal, nu mi-ar păsa dacă ar arunca cheia şi te-ar lăsa să putrezeşti. Aşa că fii al naibii de bucuros că eşti fratele lui Maggie.

Şeriful înaintă să ia braţul lui Culley şi să-l conducă la maşină.

–Haide, Culley. Culley făcu o scurtă încercare de a scăpa de mâna lui, dar Doc Barlow veni de cealaltă parte, influenţa lui benignă potolindu-i rebeliunea.

–Ai nevoie de ajutor, de ceva timp să te odihneşti, spuse doctorul. O să avem grijă de asta.

Culley rămase pe loc, fără să se zbată, dar nelăsându-i să-l ia de acolo. Privindu-l pe Chase, scoase un hohot de râs.

-Te-am speriat de-a binelea, nu-i aşa? Acum crezi că s-a terminat dacă scapi de mine. Râse din nou. Pun rămăşag că înainte de sfârşitul săptămânii, fiul tău o să fie mort. Poate moare chiar acum, cât eşti tu aici. Mi-ar plăcea asta.

Un foc înghetat se aprinse în Chase şi toată mila îl părăsi, îndepărtându-i din minte imaginea lui Maggie, singurul lucru care îl făcuse să se stăpânească. Cu hotărâre rece, îşi mână calul spre Culley, oprindu-l când ajunse lângă el.

–Cu cine eşti înhăitat? Privirea îi era neîndurătoare, şi tonul destul de potolit ca să fie periculos. Viata fiului său era ameninţată. N-avea să-l lase să nu-i răspundă la întrebare.

–Ai vrea să ştii, nu? îl înfruntă Culley, rânjind mulţumit. Ţi-ar plăcea să ştii cine ţi-a pus laţul pe birou, nu? Cred că şi el te urăşte aproape la fel de mult ca şi mine.

–E Tucker? Cine e? Calul se apropiase şi mai mult, capul zvâcnindu-i, simţind tensiunea călăreţului.

-Trădătorul ăla fricos? N-ai ghicit. Culley se bucura de teama mânioasă stârnită de remarca lui. Poate c-o să-ti spun după aia buzele lui Chase dispărură în linia subţiată a gurii.

–Pentru numele lui Dumnezeu, am să-i scot numele de la tine, chiar dacă va trebui să ţi-l smulg din gât cu forţa! Un licăr de satisfacţie apăru in ochii lui Culley şi Chase îşi dădu seama că nu va căpăta răspunsul folosind forţa. Cu un efort, îşi adună stăpânirea de sine şi se trase înapoi, schimbând tactica. E o minciună, nu-i aşa? N-ai nici un partener în afacerea asta. Nimeni n-ar fi destul de tâmpit să se înhăiteze cu un om bolnav la cap. Nu ştiu de ce îmi pierd timpul ascultând aiurelile unui lunatic.

Închizând poarta spre zona de nord, Maggie se uită din nou la camioneta cu remorcă, parcată pe drum. Întorcându-se în şa, scrută terenul, pentru a zări ocupanţii vehiculului. La distanţa la care se afla de Casa Mare, prezenţa ei ar fi ridicat întrebări dacă era văzută de cineva de la Trei C. Prefera ca Chase să nu afle că ea se ducea să facă un ultim apel la Culley, de a pune capăt acţiunilor lui terorizante.

Cerul nesfârşit se întindea deasupra câmpiilor şi, din fericire pentru ea, nu se vedea nici ţipenie de om. Îşi mână calul înainte, la galop, îndreptânbu-se spre hotarul fermei Shamrock. Stătea în şa cu o siguranţă înnăscută.

Atâta timp trăise în incertitudine, plina de întrebări pentru ziua de mâine şi bazându-se pe Chase. Nu aceasta era firea ei. Cu decizia pe care o luase în această dimineaţă, de a da ochii cu fratele ei şi a lua o poziţie fermă, vechea ei fire independentă şi hotărâtă se întorsese. Se simţea uşurată că nu mai trebuîa să tremure în umbra ameninţătoare a realităţii. Ea şi Chase vor supravieţui, sau poate, că nu, dar hotărârea ei de a aduce situaţia la un punct culminant nu se clătină. Era rece şi puternică; era călită de condiţiile în care crescuse, la fel ca şi Chase. Se întrevedeau necazuri la orizont şi trebuia să le înfrunte direct, fără a se sprijini pe Chase.

Poarta spre zona îngrădită nu se mai vedea. Departe, în stânga, o vacă mugi în timp ce Maggie înconjuca o colină. Se uită într-acolo, lăsându-şi calul la trap. Văzu întâi o vacă fugind dintr-un pâlc de sălcii,, cu un viţel alături. Căută cu privirea cauza fugii, şi observă doi cai înşeuaţi în umbra copacilor. Mai trecu o secundă până îi văzu pe cei doi călăreţi în apropiere şi recunoscu într-unul din ei pe Ty. Din proprie initiativă, calul ei mergea acum la pas şi Maggie îl văzu pe fiul său vârând ceva în desaga şeii. Al doilea călăreţ veni în spatele lui şi ridică braţul, coborându-l apoi brusc. În ceea ce părea să fie o mişcare lentă, Ty căzu peste cal: apoi picioarele i se îndoiră încet şi se prăbuşi la pământ. Treptat, Maggie înţelese că fusese lovit şi acum zăcea inconştient.

Reacţia ei fu instantanee. Dădu pinteni calului şi-i schimbă traseul spre pâlcul de copaci. Tropotul copitelor îl făcu pe cowboy să se întoarcă în direcţia ei. Îl apucase pe Ty de picioare şi începuse să-l tragă: apoi o văzu şi se opri, ridicându-se. Îi prinse căpăstrul calului ca să-l oprească şi Maggie sări jos din şa.

–Ai picat la momentul potrivit, Maggie. Ty a căzut şi s-a lovit la cap, îi explică Buck Haskell cu o privire îngrijorată. Încercam să-l ridic în şa. Ajută-mă, te rog.

-N-a căzut! Tu l-ai lovit în cap! îl acuză ea, într-o izbucnire de mânie. Te-am văzut! Dădu să treacă pe lângă el ca să vadă de fiul său, dar Buck o prinse de braţe, oprind-o. Ochii ei verzi îl fulgerară cu o privire ucigătoare. Jos mâinile de pe mine! Prostia asta a mers prea departe! Şi nu dau un ban pe ce motive ai putea să-mi invoci!

Încercă să se elibereze cu o răsucire furioasă a umerilor, dar strânsoarea lui spori. Expresia uşuratică, care-i masca de obicei faţa, dispăru. În locul ei, Maggie văzu perfidia mortală din ochii lui albaştri. Instinctele ei primitive recunoscură prezenţa pericolului.

–Deci m-ai văzut lovindu-l. Zâmbetul lui rece o îngheţă şi încetă să se mai zbată. În acest caz, cred că trebuie să-mi modific planul şi să scap de voi amândoi deodată.

-Ce tot vorbeşti? Până în acel moment, fusese încredinţată că incidentul era tot vreun fel de „glumă de iniţiere". Un fior rece îi dansă prin sânge când înţelese că era altceva la mijloc.

–Păi, vroiam să mai aştept vreo două săptămâni, până îţi aranjam dispariţia. Aveai să fii atât de copleşită de moartea fiului tău că pur şi simplu ai fi plecat, nimeni nu ştie unde. Rânjetul lui deveni ameninţător, rece şi calculat.

Privirea lui Maggie fugi spre fiul ei inconştient.

–Ty...începu , apoi simţi o oarecare uşurare când îi văzu mişcarea de ridicare şi coborâre a pieptului. Era viu.

–Nu, nu e mort încă. Buck îi citise gândul. Puştiul îşi va prinde piciorul în scară când calul lui se va speria de un şarpe cu clopoţei. Eu o să fac tot ce voi putea ca să-l ajut, dar o să fie târât de cal şi o să moară înainte să apuc să-l salvez. Simulă mâhnirea şi nelinişstea. Am să-i spun lui Chase că a fost numai vina mea, şi am să mă învinovăţesc că n-am fost în stare să-l salvez. O să plâng şi o să-l implor să mă ierte, am să-i spun cât de îngrozitor mă simt.

Maggie aproape văzu scena pe care i-o descria. Oricât de mare i-ar fi fost durerea, Chase n-ar fi dat vina pe Buck n-ar fi ghicit niciodată.

–N-ai cum să scapi. Eu ştiu despre asta, aşa că n-o să meargă.

–Ba o să meargă, insistă el încrezător. Recunosc că s-ar putea să pară ciudat că dispari în aceeaşi zi în care moare fiul tău într-un accident. Dar Chase o să dea vina pe fratele tău nebun. N-ar fi trebuit să te întorci, Maggie.

–De ce? De ce vrei să ne omori? Se încordă, trăgându-se puţin în spate şi cercetându-i faţa.

–Fiindcă Trei C o să fie a mea. Dacă tu nu te întorceai, Chase m-ar fi făcut pe mine moştenitorul lui, mi-ar fi lăsat controlul fermei exact aşa cum ar fi trebuit să fie de la început. Îl convinsesem să facă asta, şi hop, ai apărut tu cu bastardul tău. Buzele îi tremurau de ură. Cu un brânci, o împinse spre calul lui priponit. Peste oblânc era trecut un colac de frânghie. Înainte ca Maggie să-şi recapete echilibrul şi să încerce să scape, el luă frânghia şi îi legă încheieturile împreună. Maggie îşi înăbuşi impulsul de a se lupta când îl văzu pe Ty agitându-se în spatele lui. Se supuse fără să se zbată, pentru a-l ţine pe Buck distras până ce Ty îşi recăpăta cunoştinţa.

-Tu ai ucis armăsarul şi viţelul, nu-i aşa? îl acuză pentru a-l face să vorbească şi pentru a acoperi sunetele pe care le putea produce Ty.

–Nu. Rânji strângând frânghia până ce i se înfipse în carne. Vizita fratelui tău în noaptea nunţii voastre s-a dovedit oportună. Am descoperit că amândoi dorim acelaşi lucru cât timp l-am „escortat" până la hotarul fermei. Ne-am hotărât să ne aliem.

-Asta-i o minciună. Pe Culley nu-l interesează Trei C.

–Să spunem că amândoi voiam să-l vedem pe Chase mort şi îngropat.

Doar că din motive diferite. Fratele tău vrea să-i vadă pe toţi Calderii şterşi de pe faţa pământului, iar eu vreau ferma. Am vrut să ne distrăm puţin mai întâi, să-i facem mici mizerii. S-a speriat de-a bin elea când l-a văzut pe armăsarul bătrânului spânzurat de grindă. Fratele tău de-abia aşteaptă ziua când o să-l spânzure şi pe Chase, astfel încât să pară sinucidere. Culley mi-a povestit despre cum a murit tatăl vostru. E drept să păţească şi Chase la fel.

-Nu te cred. Văzu braţul lui Ty ridicându-se către cap. începea să-şi revină. Vorbi mai tare, încercând să-şi prevină fiul. Intenţionezi să ne ucizi pe mine şi pe Ty. Şi vrei să spui că fratele meu e de acord cu asta?

–De tine nu ştie. O să creadă că ai dispărut, aşa cum or să creadă toţi. Sau poate o să-şi imagineze că te-a omorât Chase. N-o să ţi se găsească trupul. O să dispari fără urmă. Cât despre puşti pentru Culley nu contează că-i nepotul lui. E în primul rând un Calder.

Maggie nu îndrăzni să privească spre Ty de teamă să nu atragă atenţia lui Buck asupra lui. Văzându-l doar cu coada ochiului, îşi dădea seama că el şe ridica încet în picioare, făcând foarte puţin zgomot. Pulsul îi alerga. Îi era teamă ca Ty să nu încerce să facă vreo prostie, ca de pildă să-l atace pe Buck ca s-o salveze. Încercă să-i transmită subtil un mesaj.

–Nu poţi să scapi, Buck. Chase va afla cumva. Cineva o să-i spună, o să-i dea de ştire într-un fel sau altul, insistă ea, şi Ty ezită, stând în picioare lângă calul înşeuat.

Buck se încruntă.

— Ce tot baţi câmpii? Cine să-i spună? Eşti la fel de sonată ca frate-tău.

-Tu eşti nebun dacă ai impresia că n-o să fii prins. Când Ty puse piciorul în scară, pielea şeii scârţâi. Buck se răsuci alert către sunet. Timp de o secundă, Ty rămase nemişcat în şa. Maggie se aruncă asupra lui Buck, încurcându-şi picioarele cu ale lui şi amândoi căzură la pământ. Fugi Ty! Du-te după ajutor! ţipă ea, şi îl zări dând pinteni calului înainte ca Buck să o dea la o parte din cafea lui. Gemând de durere, Maggie se rostogoli pe iarbă în timp ce el se ridica în picioare. Făcu un pas să scoată puşca din tocul de piele. Buck privi ţinta, dar nu se osteni să ridice puşca la umăr.

O privi pe Maggie zeflemitor în timp ce se ridica, clătinându-se în picioare, jenată de încheieturile legatei în faţă.

–Frumoasă încercare, Maggie, dar n-ai făcut decât să amâni inevitabilul. Puştiul n-o să găsească nici un ajutor, nu în direcţia aia. Simţind că i se prăbuşesc toate speranţele, Maggie îşi dădu seama că Ty o luase înspre nord. În zece minute o să se rătăcească. N-o să-mi fie deloc greu să-l găsesc. Trebuie doar să schimbăm puţin ordinea. E bine să fii flexibil. Termin întâi cu tine, apoi mă duc să vânez puştiul. Rezultatul va fi acelaşi.

CAPITOLUL XXXVI

La mai puţin de trei mile de la locul scenei, apariţia unui pâlc de plopi şi

sălcii îl făcu pe Ty să tragă frâie le calului asudat. Printre crengile înfrunzite, zări lumina soarelui reflectată pe suprafaţa netedă a apei şi-şi dădu seama că s-a rătăcit. Când veniseră încoace nu traversaseră nici un râu.

Era ora trei şi umbra îi cădea în iarbă, în partea dreaptă. Descoperirea că se îndreptase, în mod greşit, către nord îl făcu să geamă de disperare. Camioneta era spre est–şi în camionetă era o puşcă. Îşi întoarse calul spre dreapta, pentru a avea soarele în spate şi-l îndemnă fără tragere de inimă la galop.

Apa clipoci, şi apoi se auziră gâfâiturile unor cai urcând greu malul înplinat şi scârţâit de şei. Ty aproape tipă de uşurare când văzu cei patru călăreţi, cu tatăl lui în frunte. Strigătul lui răguşit îi făcu să se oprească.

–Unde-i Buck? întrebă nerăbdător tatăl lui.

Ty gesticulă către sud.

-A prins-o pe mama. Vrea s-o omoare. Şi, într-un suflet, relată puţinul pe care-l auzise şi observă cât de alb devenise tatăHui sub stratul de bronz. Totuşi informaţiile nu părură să-l surprindă.

-Arată-ne unde i-ai lăsat, ordonă Chase. Desfăcu catarama care asigura puşa în toc. Geilalţi trei călăreţi îi urmară exemplul.

Inima lui Maggie îi bubuia în piept, dar gândea clar. Cu cât îi dădea mai mult timp lui,Ty să se îndepărteze, cu atât îi va fi mai greu lui Buck să îl găsească, ceea ce sporea şansa să dea cineva de la fermă peste ei. Tropotul copitelor lui Ty nu se mai auzea când ridică ochii de la ţeava puştii din mâna lui Buck. Trebuia, să-l tină de vorbă.

-N-o să reuşeşti să scapi. Undeva o să te împotmoleşti. Deja a început să-ţi meargă prost. Nimic nu ţi-a ieşit conform planului. Încercă să-i zdruncine încrederea, să-l facă să şovăie.

-Am mers deja prea departe ca să mă mai întorc. Ridică din umeri şi ţeava puştii se îndepărtă de ea. Ştiu, cum să-mi acopăr urmele.

–Când Chase o să descopere că lipsesc, o să întoarcă locul ăsta cu fundu-n sus ca să mă caute. Cum poţi să fii sigur că nu va găsi nici o dovadă? Pălăria ei era pe jos; căzuse atunci când se aruncase asupra lui Buck. Eşti chiar atât de sigur să poţi să ştergi toate urmele?

Cu ţeava puştii, Buck pescui pălăria de pe iarbă şi se duse să i-o pună pe cap.

–E ca şi cum ai căuta acul în carul cu fân.

–Cum o să scapi de corpul meu, aşa încât să nu-l găsească nimeni? Vorbea degajată, nelăşându-şi imaginaţia să se concentreze asupra subiectului. Eşti în criză de timp, Buck. Dacă sapi o groapă mică, rişti să fie descoperită de vreun coiot. Oasele vor fi găsite mai devreme sau mai târziu, şi probele se vor aduna împotriva ta.

Dar Buck zâmbi doar.

–Nu sap nici o groapă. O să-ţi arunc cadavrul în râu. Îşi dădu capul într-o parte, într-o atitudine batjocoritoare. Aerul face un corp să plutească. Ştiai asta? Când am fost închis, colegul meu de celulă era un metis Arapaho. El mi-a spus cum poţi să împiedici un cadavru să plutească: îi deschizi burta, scoţi maţele şi o umpli cu pietre. Se opri, apoi observă: Arăţi puţin cam palidă, Maggie. Recunosc că este o metodă

dezagreabilă, dar este eficientă, foarte eficientă.

-Eşti nebun. Făcu un pas înapoi, luptându-se cu tremurul care o cuprinsese.

Privirea lui deveni urâtă.

–Poţi să crezi că-s nebun, dar n-am de gând să pierd ferma asta. Ar fi trebuit să fie a mea de la început. Sunt un cowboy mai bun, un călăreţ mai bun şi tot ce vrei. Sunt mai bun decât Chase în orice zi a săptămânii. Mama mea, bunicii mei–toţi au tras din greu pentru ferma asta. Cu sudoarea şi sângele lor a ajuns aşa cum e acum. E dreptul meu mai mult decât al oricui altcuiva. Se duse şi luă hăţurile calului lui Maggie, care începuse sa pască. Gesticulă nerăbdător spre ea. Suie pe cal!

–Nu. Maggie se mai dădu un pas înapoi. N-am de gând să mă supun aşa, cu una cu două. Şi dacă mă omori aici, o să trebuiască să mă cari la râu. Cum o să explici sângele de pe şa?

–Ia ascultă, târfă mică. Buck făcu un pas spre ea chiar în momentul în care calul ei deveni atent şi necheză întrebător înspre dreapta.

Maggie se întoarse.

–Chase! îl strigă, în timp ce el se ivea în vârful unei coline şi începea să coboare panta în fruntea unei echipe de călăreţi. Maggie o luă la fugă spre el, ţinându-şi destul de greu echilibrul din cauza mâinilor legate în faţă.

Nu făcuse nici doi metri, că Buck o prinse de păr şi o sili să se oprească. Un braţ îi înconjură gâtul, aproape înăbuşind-o, vârfurile picioarelor ei de-abia atingând solul. Trupul ei era acum un scut pentru Buck, şi ţeava puştii lui era îndreptată spre capul ei.

–Stai, Chase! strigă Buck. Nu te apropia.

Chase îşi opri calul, şi ceilalţi călăreţi se răspândiră în spatele lui.

-Dă-i drumul, Buck. N-ai nici o şansă împotriva noastră.

Degetele lui Maggie se înfipseră în braţul lui Buck, încercând să micşoreze presiunea pe care i-o exercita pe gât. Erau prea mulţi. Buck n-avea cum să-şi mai salveze planul. Îi putea simţi disperarea.

–Aruncă puşca! strigă Buck. Murgul se foi nervos sub Chase în timp ce-şi strângea mâna pe armă şi-şi cântărea şansele, dar riscul era prea mare pentru Maggie. Azvârli puşca în iarba înaltă. Spune-le şi celorlalţi să le arunce!

–Faceţi cum zice, mârâi Chase printre dinţi şi sări din şa pe partea dreaptă, neslăbindu-l pe Buck din ochi. În spate, auzi cum puştile erau aruncate jos. Pe mine mă vrei, Buck, aşa că ei dă-i drumul.

–Dacă-i dau drumul, sunt terminat. Ştim amândoi asta. Ea e biletul meu aum.

Chase înaintă către ei, fiecare pas lung micşorând distanţa. Albastrul cămăşii lui arăta pete de transpiraţie. Colţurile gurii îi erau întoarse în jos. Avea o expresie împietrită, de furie rece, stăpânită.

–Ce vrei, Buck? întrebă Chase fără patimă. Pe mine? Bani? Un bilet gratuit ca să pleci de-aici? Zi care-i preţul eliberării lui Maggie.

–Stai pe loc! lătră Buck, făcându-l pe Chase să se oprească la zece paşi de el. Nu-s tâmpit, Chase. Nu m-ai mai lăsa să scap dacă îi dau drumul lui Maggie.

–Îţi dau cuvântul meu că îţi îndeplinesc orice condiţie. Dar, aşa să-mi ajute Dumnezeu, dacă îi faci vreun rău n-o să poţi fugi destul de departe ca să nu te găsesc. Ai cuvântul meu şi pentru asta.

Braţul lui Buck se relaxă în jurul gâtului ei, şi Maggie ajunse din nou cu picioarele pe pământ. Buck respira greu, ca un animal prins în capcană. Cu coada ochiului, Maggie îl văzu umezindu-şi nervos buzele, scormonindu-şi mintea, căutând o soluţie de scăpare.

-Ce-ai zice dacă mi-ai da Trei C în schimbul lui Maggie? Merită preţul ăsta? vru Buck să ştie.

–Da. Chase rămase complet nemişcat, cu toţii muşchii încordaţi, pregătit pentru orice.

Buck îşi luă braţul de pe gâtul lui Maggie, şi ea încercă să facă un pas fn lături. Mâna lui o prinse de braţ, ţinând-o strâns lângă el.

–Stai aici, ordonă el. Apoi adăugă, pe un ton ameninţător: Fă doar o mişcare şi-l împuşc. Aşa că vezi să nu mă superi.

Maggie îl crezu. La acest punct, nu mai avea nimic de pierdut, l-ar fi omorât pe toţi, dacă ar fi crezut că poate scăpa. Rămase rigidă lângă el.

–Semnez donaţia fermei când îi dai drumul, Buck, repetă Chase.

–O vrei chiar atât de mult? întrebă Buck batjocoritor. Chiar crezi că merită atât de mult, sau vrei doar să mă duci de nas?

–Îţi dau cuvântul meu, promise Chase printre dinţi.

–N-am încredere în tine, Chase. Se îndoia că el îşi va ţine cuvântul. Chase n-avea să-l lase să scape după ceea ce făcuse. Dar nu se putea abţine să nu se întrebe cât de departe putea merge Chase, pană unde îl putea împinge. Dacă o vrei pe Maggie, va trebui să mă implori. În genunchi, Chase.

Buzele lui Maggie se despărţiră într-un strigăt tăcut. Buck vroia să-l vadă pe Chase la picioarele sale, să-l umilească în faţa nevestei şi fiului său, în faţa veteranilor fermei. Se uita, la Chase, mintea fugindu-i înapoi la vremea când ea însăşi dorise să-l vadă în genunchi, cerşind îndurare.

O furie violentă apăru pe faţa lui Chase. Simţea cum arde pe dinăuntru. Profilat pe cerul albastru, el era puterea acestei bucăţi de pământ, şi totuşi era complet neajutorat.

–În genunchi, Caider! Buck rosti fiecare cuvânt clar, cu precizie batjocoritoare. O vrei pe Maggie, atunci trebuie să mi-o cerşeşti.

Ochii căprui ardeau. Se aplecă şi se lăsă într-un genunchi, cu dinţii încleştaţi de efort. În acea clipă, Maggie ştiu că nu putea suporta ca Chase să renunţe la tot pentru ea. Această abandonare a puterii şi mândriei avea să le rămână pentru totdeauna în memorie. Oricât de mult ar fi iubit-o, Chase avea să se urască pe tot restul vieţii pentru capitularea sa. Era un sacrificiu urât, care avea să-i despartă în cele din urmă.

-Chase! Nu! Strigă ea, vrând să-l împiedice să îngenuncheze în fata lui Buck.

Instinctiv, se aplecă înainte. Buck o apucă brutal de spate, înjurând-o în timp ce o lovea peste gură cu dosul palmei. Lovitura o trimise în spate, clătinându-se, şi ateriză greoi pe iarbă. Se auzi un sunet scos parcă de un taur la atac, urmat de strigătul uimit al lui Buck. Când Maggie se uită

înspre el, îl văzu pe Chase aruncându-se către Buck. Detunătura puştii îi asurzi urechile, şi ţipă când îl văzu pe Chase zguduindu-se. Dar continua să vină, chiar peste puşcă, dând-o la o parte şi dezechilibrându-l pe Buck. În timp ce se lupta să se ridice, îl văzu pe Buck căzând. Apoi Chase era lângă ea, ridicând-o în picioare, trăgând-o după el şi protejând-o cu trupul lui în mijlocul unei ploi de gloanţe care ridicau în jur nor de praf. Ametită de zgomotui împuşcăturilor şi strigătele înăbuşite, fi trebui o secundă până să înţeleagă că oamenii lui Chase îşi recăpătaseră puştile şi le acopereau retragerea cu focuri de armă.

O scobitură a terenului le oferi adăpost. Intrară în ea, pe jumătate alunecând, pe jumătate căzând în râpa puţin adâncă şi se opriră să-şi tragă sufletul. Chase îi desfăcu frânghia care-i lega mâinile şi apoi, cu o grimasă de durere pe faţă, îşi scoase batista roşie din buzunar şi şi-o apăsă pe pata de sânge care i se întindea pe partea dreaptă a pieptului.

–Eşti rănit! Vru să vadă cât de gravă era rana.

–E-n regulă, spuse el. Glonţul mi-a trecut pe Lângă coaste, poate a spart vreo două. N-avea timp să ţintească, dar i-ar fi trebuit mai mult de un glonţ ca să mă oprească să ajung la tine. Tresări în timp ce apăsa mâna pe rană pentru a opri curgerea sângelui.

–Buck, o să... Focurile de armă continuau să puncteze aerul după amiezei.

–A fugit spre copaci. L-am văzut. Băieţii or să se ocupe de el. Chase se uită în jur, încercând să se orienteze. Acum vreau să te scot pe tine de aici. Valea asta coteşte în jurul colinei. O să ieşim undeva în spatele băieţilor.

–Ty. îşi aminti ea.

–Nu-ţi face griji. Nate o să aibă grijă de el.

–Cum v-a găsit? Inima începea să-i bată mai normal, îşi trase bluza din pantaloni şi rupse o fâşie ca să facă un bandaj cu care să înlocuiască batista.

–Fratele tău ne-a spus că s-a unit cu Buck în toată afacerea asta. Tocmai veneam de la el. Citi întrebarea din ochii ei şi-i zâmbi. Doc Barlow îl duce pe Culley la o institutie psihiatrică particulară, unde poate fi tratat.

–Mulţumesc, murmură ea şi lăsă ochii în jos, incapabila să-şi exprime recunoştinţa. Chase nu numai că îl cruţase pe Culley, dar se îngrijise să fie ajutat.

–Maggie. Urgenţa din vocea lui îi opri mâna care ducea fâşia de material la rană. Mâna lui stângă îi cuprinse faţa, făcând-o să ridice privirea. Văzu recunoştinţa din ochii lui şi-i înţelese cauza.

–N-aş fi putut să mai dau ochii cu tine, Chase, dacă ai fi fost îngenunchiat din cauza mea. Asta ne-ar fi distrus pe amândoi. N-ar fi trebuit să-l laşi să...

–Doar într-un genunchi, Maggie, îi aminti el şi-i susţinu privirea; în ochii lor era o foame pentru toate lucrurile inexprimabile pe care viaţa avea să li le ofere. Ea îi apăsă un sărut arzător pe gură, potolindu-şi dorinţa pentru moment. Se îndreptă şi îi ridică mâna însângerată de pe rană, pentru a-i pune bandajul improvizat. Am stat destul aici. Chase îi luă

bandajul şi se ridică în picioare. Hai să mergem.

Cu Maggie în faţă, înaintară ghemuiţi pentru a profita de protectia râpei, bin când în când auzeau sunete care indicau ca băieţii de la fermă încă îşi căutau prada.

Un foşnet de iarbă, venit de undeva de deasupra lor, fu singurul avertisment pe care-l primiră. Amândoi se întoarseră, în timp ce Buck plonja în râpă. Privirea lui uimită şi speriată le spuse că nu ştia că erau acolo, încercă să orienteze ţeava puştii către ei, dar Chase reacţionă mai rapid. Cu o mişcare din brat, azvârli puşca din mâna lui Buck şi îl lovi în piept cu umărul, trăgându-l în jos sub greutatea trupului său. Buck îşi reveni imediat, ridicând genunchiul şi împingându-l în coastele lui Chase. Durerea explodă, făcându-l pe Chase să se rostogolească, în timp ce Maggie luă puşca de jos.

Băgă, imediat un glonţ pe ţeavă şi ridică puşca pe umăr. În timp ce ochea, văzu faţa nemişcată şi şocată a lui Buck, îngheţată de perspectiva morţii.

O mână îi îndreptă ţeava spre cer.

-Nu, Maggie. Chase era lângă ea. Înainte ca Buck să încerce să fugă, doi călăreţi îşi opriră caii pe buza râpei, cu armele îndreptate spre el. Maggie se uită la Chase, pe jumătate uimită că a oprit-o. În expresia lui dură se strecura durerea.

-Mi-a fost ca un frate, explică el liniştit.

El îi cruţase fratele, pe care ea îl iubea în ciuda a tot ce făcuse, şi acum îi cerea acelaşi lucru pentru el. Cu un strigăt înăbuşit, se duse în braţele lui, cuprinzându-i umerii. Îşi îngropă faţa în cămaşa lui şi-i simţi buzele pe păr.

-Mama e bine? îl auzi pe Ty întrebând.

-E bine. Amândoi suntem bine, răspunse Chase.

-SFÂRŞIT-